

Drizzt megpróbált visszakanyarodni útközben, de a vérpatkányok elállták az összes alagutat. Lehetőségei hamarosan egyetlen választásra szűkültek: égy széles, száraz oldaljárat indult épp az ellenkező irányba, mint amerre menni szeretett volna.

A patkányemberek gyorsan közeledtek mögötte, és a főfolyosóban több irányból is rárohantak volna. Besurrant a járatba, és a falhoz lapult.

Két patkány lépett be, és belebámult a sötétbe, aztán hívtak egy harmadikat fáklyával, hogy segítsen nekik. De nem sárga fáklyafényt kaptak, hanem hirtelen kék villanást, ahogy Csillám kiröppent a hüvelyéből. Drizzt már rajtuk is volt, mielőtt felemelhették volna a fegyverüket. Az egyiket mellbeszúrta, a másiknak pedig egy fordulattal elnyisszantotta a torkát.

Amikor lehanyatlottak, felvillant a fáklyafény, és a drow ott állt jól láthatóan a világosságban, vértől csöpögő kardokkal. A legközelebbi vérpatkányok felvisítottak; néhányan a fegyverüket elhanyagolva menekültek, de egyre többen jöttek helyettük, és elállták a környék minden kijáratát. A puszta számbeli fölény pedig hamarosan némi önbizalmat adott a patkányembereknek. Lassan, időnként egymásra pillantva közeledtek Drizzthez.

Drizzt arra gondolt, hogy nekirohan az egyik csoportnak, és átvágja magát rajtuk, a patkányok azonban legalább két sorban álltak mindenhol, de helyenként háromban vagy négyben is. Drizzt bármilyen gyors és ügyes volt is, nem remélhette, hogy hátbatámadás nélkül átjuthat köztük.

Visszarohant az oldaljáratba, és egy sötétséggömböt idézett a bejáratra, aztán támadásra készen megállt a gömb mögött.

NNCL580-3ADv1.1

R. A. SALVATORE – A FÉLSZERZET ÉKKÖVE

A FÉLSZERZET ÉKKÖVE

BUDAPEST 1995

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

R.A. Salvatore

THE HALFLING'S GEM

Published by TSR, Inc.

Trademark and text copyright © 1990-94 by TSR, Inc.

Used under authorization.

FORGOTTEN REALMS is a registered trademark owned by TSR, Inc.

The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

Fordította Hoppán Eszter

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

All rights reserved!

A címlapon Jeff Easley festménye Copyright© 1994 TSR, Inc.

Tipográfia: Marjai Csaba Műszaki szerkesztés: Zölley Imre

Hungarian translation © 1995 TSR, Inc. Hungarian edition © 1995 TSR, Inc.

ISBN 963 8353 66 X VP-F-130295-89.9.82

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Kft. 1047 Budapest, Perényi Zsigmond u. 15

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novak Csanád ügyvezető.

Felelős szerkesztő: Gáspár András. Művészeti igazgató: Marjai Csaba. Korrektor: Bóday Tamás. Szedés, tördelés: Valhalla Páholy DTP. A nyomdai munkálatokat az Athenaeum Nyomda Rt. végezte.

A nyomdai megrendelés törzs-száma:95.0224

Felelős vezető: Vida József vezérigazgató. Terjedelem: 19 ív Készült Budapesten az 1995. évben.

Előhang

A varázsló bizonytalanul nézett a lányra. Az háttal állt neki; a mágus csak a sűrűn hullámozó vörösesbarna hajzuhatagot láthatta. Mégis tudta, hogy a lány szemében szomorúság ül. Olyan fiatal, még szinte gyerek, és oly gyönyörűségesen ártatlan.

Ez a szépséges gyermek mégis szíven döfte az ő imádott Sydney-jét.

Harkle Harpell elhessegette halott szerelmének hivatlan emlékét, és elindult lefelé a dombról. – Szép napunk van – mondta vidáman, amikor odaért a lányhoz

– Szerinted megcsinálták a tornyot? – kérdezte Catti-brie. Nem vette le a szemét a déli láthatárról.

Harkle vállat vont. – Hamarosan kész lesznek, ha ugyan még nincsenek – Catti-brie-t fürkészte, és nem tudott haragudni rá azért, amit tett. Igaz, megölte Sydneyt, de Harkle-nak elég volt csak ránézni, hogy tudja: nem a gonoszság, hanem a szükség vezette a kardját. Most csak sajnálni tudta.

– Hogy vagy? – kérdezte Harkle. Csodálta a lány bátorságát a szörnyű események közepette, amik vele és a barátaival történtek.

Catti-brie bólintott, és a varázslóhoz fordult. Mélykék szemében ott volt ugyan a bánat, de erősebb volt az az elszánt lobogás, ami kiszorította a gyengeség minden jelét. Elveszítette Bruenort, a törpét, aki befogadta és a saját gyermekeként nevelte kicsi kora óta. És most is volt mit aggódnia a barátai miatt, akik elkeseredetten üldöztek egy bérgyilkost a délvidéken.

– Milyen gyorsan megváltoztak a dolgok – suttogta Harkle magában együttérzően. Eszébe jutott, hogy néhány héttel ezelőtt Harcpöröly Bruenor és kis csapata áthaladt Hosszúnyergen a Mithril Csarnok keresése közben. Mesés történetek hangzottak el, és hosszú barátság kötöttet a Harpell-klánnal. Egyikük sem tudhatta, hogy egy másik csapat egy sötétszívű gyilkos és Harkle Sydney-jének vezetésével túszként tartja Catti-brie-t, és követi a törpe csapatát. Bruenor végül megtalálta a Mithril Csarnokot és ott is esett el.

Sydney pedig, a varázslólány, akit Harkle olyannyira szeretett, szintén szerepet játszott a törpe halálában.

Harkle mély lélegzetet vett, hogy összeszedje magát. -Bosszút állunk Bruenorért – mondta.

Catti-brie arconcsókolta, és elindult vissza, fel a dombon a Borostyán Udvarház felé. Átérezte a varázsló szinte fájdalmát, és szívből csodálta őt, amiért úgy döntött, hogy segít neki beteljesíteni esküjét a Mithril Csarnok visszaszerzésében.

Pedig Harkle-nak nem volt más választása. Az a Sydney, akit ő szeretett, csak egy álarc volt, egy hataloméhes, érzéketlen szörnyeteg cukormáza. És Harkle maga is oka volt a katasztrófának, mikor mit sem sejtve elárulta Sydney-nek Bruenor csapatának hollétét.

Harkle figyelte a távolodó Catti-brie-t, kinek lépteit meglassította a gondok súlya. Nem tudott neheztelni a lányra – Sydney maga idézte elő a végzetes körülményeket, Catti-brie pedig kénytelen volt végigjátszani a játékot. A varázsló dél felé fordította tekintetét. Ő is aggódott a sötét elfért és a barbár suhancért. Három nappal ezelőtt estek be Hosszúnyeretre gyászban, elgyötörten, rengeteg pihenésre szorulva.

De nem pihenhettek, mert a gonosz bérgyilkos magával hurcolta negyedik társukat, Regist, a félszerzetet.

Rengeteg dolog történt az elmúlt hetekben; Harkle egész világát fenekestül felfordították ezek a különös hősök, akik egy távoli, eldugott helyről, a Jeges Szelek Völgyéből érkeztek, és egy gyönyörű lány, akit nem lehet hibáztatni.

És egy hazugság, amibe szerelmes volt.

Harkle leheveredett a fűre, és az égen úszó késő nyári fellegeket figyelte.

A felhőkön túl, ott, ahol mindig ragyognak a csillagok, Guenhwyvar, a párdúc entitása izgatottan járkált föl s alá. Sok nap telt el már azóta, hogy a macska gazdája, a Drizzt Do'Urden nevű sötét elf megidézte az anyagi

síkra. Guenhwyvar érzékeny volt arra az ónixfigurára, ami összekötötte őt a gazdájával és a másik létsíkkal; a párdúc akkor is érezte a bizsergést a távolból, mikor gazdája épp csak hozzáért a szobrocskához.

Egy idő óta azonban Guenhwyvar nem érezte ezt a kapcsolatot Drizztel, és most nyugtalan volt. Másvilági értelmé valahogy tudta, hogy már nem a drow birtokában van a szobor. Guenhwyvar emlékezett a Drizzt előtti időkre, mikor egy másik drow, egy gonosz drow volt a gazdája. Bár lényegét tekintve állat volt, Guenhwyvarnak volt méltósága, amitől eredeti gazdája megfosztotta.

Guenhwyvar emlékezett azokra az időkre, mikor gonosz, alattomos tettekre kényszerítették védtelen ellenfelek ellen, csak a gazdája örömére.

A dolgok azonban teljesen megváltoztak, amióta Drizzt Do'Urden jutott a szobrocška birtokába. Ő lelkiismeretes és becsületes lény volt, őszinte szeretet fejlődött ki Guenhwyvar és Drizzt között.

A macska egy csillagfényes faágra kuporodott, és mély hangon felmordult. Ezt akár lemondó sóhajnak is lehetett venni.

És még mélyebb lett volna a macska sóhaja, ha tudta volna, hogy most Artemis Entreri, a gyilkos birtokolja a figurát.

Első Könyv

Félúton mindenhová

1.

Az Alkonytorony

Több mint egy napot vesztettünk – morogta a barbár. Meghúzta a kantárt, és a válla fölött visszatekintett. A nap alsó karimája éppen most bukott a láthatár alá. -A bérgyilkos most is egyre távolodik tőlünk!

– Jobban tesszük, ha bízunk Harkle tanácsában -felelte Drizzt Do'Urden, a sötét elf. – Biztosan nem vezetett tévútra minket – Most, hogy a napfény halványult, Drizzt hátravetette csuklyáját, és megrázta sűrű fehér sörényét.

Wulfgar egy magas fenyőcsoportra mutatott. – Ez lesz az a liget, amiről Harkle Harpell beszélt – mondta. -Mégsem látok semmilyen tornyot, de még a nyomát sem bármiféle épületnek ezen az elhagyatott helyen.

Drizzt bíbor szemeivel jobban látott a sűrűsödő homályban; figyelni kezdett előre, hogy valami bizonyítékot találjon fiatal barátja ellenében. Ez kellett hogy legyen az a hely, amiről Harkle beszélt, mert kicsit előbbre kis tavacska húzódott, azon túl pedig a Téli Erdő sűrű ágrengetege. – Fel a fejjel – mondta Wulfgarnak. – A varázsló azt mondta, hogy a türelem a legnagyobb segítsége annak, aki meg akarja találni Malchor otthonát. Mi még egy órája sem vagyunk itt.

– De az út egyre hosszabb lesz – mormogta a barbár. Nem tudta, hogy a drow minden szót hall. Drizzt tudta, hogy van valami Wulfgar szavaiban, mert egy hosszúnyergi gazda meséje – egy sötétköpönyeges emberről és egy félszerzetről közös lovon – tíz teljes nap előnyt adott a bérgyilkosnak, aki gyorsan távolodott.

De Drizzt már állt szemben Entrerivel, és átlátta az előtte álló kihívás roppant mivoltát. A lehető legtöbb

segítséget meg akarta szerezni ahhoz, hogy kiszabadítsa Regist a halálos alak markából. A gazda szavai alapján Regis még élt, és Drizzt biztos volt benne, hogy Entreri nem fogja bántani a félszerzetet, mielőtt Calimportba érnek. Harkle Harpell nyilván nem ok nélkül küldte őket ide.

– Letáborozunk éjszaka? – kérdezte Wulfgar. – Szerintem menjünk vissza az útra, és induljunk délnek. Entreri lova kettős terhet visz, mostanra el kellett hogy fáradjon. Közelebb juthatunk hozzá, ha egész éjszaka lovagiunk.

Drizzt rámosolygott a barátjára. Mostanra már áthaladtak Vízmélyén – mondta. – Entreri valószínűleg szerzett új lovakat – Drizzt ennyiben hagyta a dolgot. Azt a félelmét, hogy a bérgyilkos a tenger felé indult, megtartotta magának.

– Akkor még nagyobb ostobaság várni – érvelt Wulfgar.

De alighogy ezt elmondta, lova, amit Harpellék neveltek, szimatolni kezdett, és odament a tavacskához. Lábával a levegőt kapálta a víz fölött, mintha azt keresné, hova lépjen. Aztán a nap a nyugati láthatár alá bukott, és a fény kihunyott. Majd az alkonyat varázsos homályában bűvös torony tűnt fel előttük a tavacska kicsiny szigetén. Minden porcikája ragyogott a csillagfényben, csavaros tornyai az éjszakai égre nyúltak. Smaragdzöld volt és misztikusan hívogató, mintha szellemek és tündérek segédkeztek volna az építésében.

A víz fölött pedig, éppen Wulfgar lovának patkója alatt egy csillogó, zöld fényhíd jelent meg.

Drizzt leszállt a lováról. – Az Alkonytorony – mondta Wulfgarnak, mintha kezdettől fogva átlátta volna a rejtvény megfejtését. Az épület felé mutatott, intett barátjának, hogy menjen előre.

Wulfgar azonban mozdulatlaná dermedt a torony megjelenésétől. Még szorosabban markolta lova kantárját, mire az állat hátrálni kezdett, és hátracsapta a fülét.

– Azt hittem, már felülemelkedtél a babonáidon -jegyezte meg Drizzt szúrósan. Wulfgar – a Jeges Szelek Völgyének minden más barbárjához hasonlóan – valóban abban a hitben nevelkedett, hogy a varázslók gyenge kis csalók, akikben nem szabad megbízni. Népének tagjai, a tundra büszke harcosai, csak a kar erejét értékelték igazi emberhez illőnek, a mágia fekete művészetét nem. De az út hetei alatt Drizzt látta, hogy Wulfgar meghaladja neveltetését, és türelem, sőt, kíváncsiság fejlődik ki benne a varázslótudomány iránt.

Wulfgar hatalmas izmainak megfeszítésével visszanyerte uralmát a ló felett. – Felül is emelkedtem – szúrte összeszorított fogai közül. – Engem Harpellék aggasztanak!

Drizzt elvigyorodott, amikor végre megértette barátját. Ő az összes

Birodalmak leghatalmasabb és legfélelmetesebb varázslói közt nőtt fel, de még így is sokszor elámult azalatt, míg a külön varázslófamília vendégei voltak. A Harpellek egyéni – és gyakorta katasztrofális – módon szemlélték a világot, gonoszság azonban nem lakott a szívükben, és saját elképzelésüknek megfelelően forgatták a mágiát – általában a racionális emberek logikájának ellentmondva.

– Malchor nem olyan, mint a rokonai – nyugtatgatta Drizzt Wulfgart. – Ó nem a Borostyán Udvarházban lakik, és az északi királyok tanácsadójaként is működött.

– Attól még Harpell -jelentette ki Wulfgar olyan véglegességgel, hogy Drizzt nem vitatkozott tovább. Wulfgar megrázta a fejét, és mély levegőt vett, hogy erőt gyűjtsön, aztán megragadta a lova kantárját, és nekiindult a hídnak. Drizzt még mindig mosolyogva, sietve követte.

– Harpell – motyogta Wulfgar, mikor átértek a szigetre, és teljesen körbejárták az épületet.

A tornyon nem volt ajtó.

– Türelem – emlékeztette őt Drizzt.

De nem kellett sokáig járkálniuk, mert néhány pillanat múlva dörrenést hallottak, majd ajtónyikorgást. Aztán egy alig tizenéves fiúcska lépett ki a zöld kőfalon, mint valami áttetsző látomás, és feléjük indult.

Wulfgar felmordult, és levette válláról Égisz-agyart, roppant harci kalapácsát. Drizzt megfogta a barbár karját, hogy lecsillapítsa, mert félt, hogy kimerült barátja puszta csalódottságból ütni fog, még mielőtt megtudná a fiú szándékait.

Mikor az ifjú odaért hozzájuk, már tisztán látták, hogy hús-vér ember, nem pedig túlvilági jelenés. Wulfgar kissé lazított a fogáson. A fiú mélyen meghajolt előttük, és intett, hogy kövessék.

– Malchor? – kérdezte Drizzt.

A fiú nem válaszolt, csak intett megint, és a torony felé indult.

– Ha te vagy Malchor, idősebbnek gondoltalak – mondta Drizzt.

– És az állatokkal mi legyen? – kérdezte a barbár a fiútól.

Amaz némán lépkedett tovább.

Drizzt Wulfgarra pillantott, és vállat vont.

– Akkor hozzuk be őket, aggódjon miattuk a mi kis néma barátunk! – mondta, és a fiú nyomába eredt.

Rájöttek, hogy a falnak legalább egy szakasza illúzió. és ajtót rejt,

mely egy tágas, kör alakú terembe vezet a torony földszintjén. Az egyik falnál sorakozó istállóállások mutatták, hogy helyesen tették, amikor behozták a lovakat. Gyorsan kipányválták az állatokat, és a fiú után siettek. Az mit sem lassúdva haladt egy másik ajtó felé.

– Jövünk – kiáltotta Drizzt, mikor belépett, de bent nem talált öröket. Homályos folyosóra kerültek, ami enyhén emelkedett és kanyarodott, nyilvánvalóan a torony alakját követve. – Csak egyfelé mehetünk – mondta Wulfgarnak, és elindultak.

Drizzt úgy gondolta, hogy már megtettek egy teljes kört, és az első emeleten vannak – legalább tízlábnyi magasan – mikor a fiút egy sötét oldaljárat mellett állva találták, mely az épület belseje felé vezetett. De nem mentek itt be, hanem egyre magasabbra tartottak az ívelő főfolyosón.

Wulfgarnál betelt a pohár a rejtélyes játszadozásokkal. Csak arra tudott gondolni, hogy Entreri és Regis minden múló pillanattal messzebbre kerülnek. Ellépett Drizzt mellett, megragadta a fiú vállát, és maga felé fordította. – Te vagy Malchor? – kérdezte sötéten

A fiú elsápadt az óriás termetű barbár mogorva hangjára, de nem válaszolt.

– Hagyd békén – mondta Drizzt. – Nem ő Malchor Ebben biztos vagyok. Hamarosan meglátjuk a torony igazi gazdáját is – nézett a megrettent fiúra. – Igaz?

A fiú sietve bólintott, aztán indult tovább.

– Hamarosan – ismételte meg Drizzt, hogy lecsillapítsa Wulfgar morgását. Bölcsen Wulfgar és vezetőjük közé lépett.

– Harpell – dünnyögte Wulfgar a háta mögött

Az emelkedő meredekebb lett, a körök szűkebbek, és tudták, hogy közelednek a tetőhöz. Végül a fiú megállt egy ajtónál, belökte, és intett nekik, hogy menjenek be.

Drizzt sietett, hogy elsőként léphessen be a helyiségbe, mert félt, hogy a dühös barbár korántsem tenne jó benyomást varázsló-házigazdájukra.

A szoba másik végében egy magas, testes, mákosszürke hajú férfi ült az asztalon, láthatóan őket várta. Karját keresztbefonta a mellkasán. Drizzt már éppen belekezdett volna egy szívélyes üdvözlébe, de Wulfgar szinte félrelökte, előretört, és egyenesen az asztalhoz lépett.

A barbár egyik kezét csípőre téve, a másikban Egisz-agyarral

tanulmányozta a varázslót. – Te vagy a varázsló, akit Malchor Harpellnek hívnak? – kérdezte haragtól terhes hangon. – És ha nem, akkor hol a kilenc pokolban találjuk meg őt?

A férfi jóízűen elnevette magát. – Hát persze – felelte, leugrott az asztalról, és keményen megverte Wulfgar vállát. – Szeretem az olyan vendégeket, akik nem rejtik mézesmázos szavak mögé az érzéseiket! – rikkantotta. A döbrent barbár mellett az ajtó – és a fiú – felé indult.

– Beszéltél velük? – kérdezte a gyerektől.

A fiú még az eddigieknél is jobban elsápadt, és szenvedélyesen megrázta a fejét.

– Egyetlen szót sem? – ordította Malchor.

A fiú szemmel láthatóan megremegett, és megint megrázta a fejét.

– Egyetlen szót sem... – kezdte Drizzt, de Malchor egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Ha megtudom, hogy akár egyetlen szótagot is kiejtettél... – mondta fenyegetően. Visszafordult az asztalhoz, és tett egy lépést előre. Amikor úgy gondolta, hogy a fiú már megnyugodott egy kicsit, hirtelen visszafordult. A gyerek ijedtében majdnem kiesett a cipőjéből.

– Mit keresel még mindig itt? – kérdezte Malchor. – Hordd el magad!

A varázsló még be sem fejezte a mondatot, az ajtó már be is csapódott. Malchor felnevetett, a feszültség kioldódott az izmaiból. Visszaült az asztalra. Drizzt Wulfgar mellé lépett. Döbenten meredtek a varázslóra.

– Tűnjünk el innen – mondta Wulfgar Drizztnek, és a drow látta, hogy a barátja a legszívesebben átugrana az asztalon, és ott helyben agyonütné a gőgös mágust.

Drizzt is hasonlóképp érzett, de tudta, hogy idővel magyarázatot kapnak a történetekre. – Üdvözlünk téged, Malchor Harpell – mélyedt bíbor tekintete a férfi szemébe. – Bár a tetteid nem igen illenek ahhoz, amit Harkle rokonod mondott rólad.

– Biztosíthatlak, hogy olyan vagyok, mint amilyennek mondtak – felelte Malchor higgadtan. – És én is üdvözöllek téged, Drizzt Do'Urden, és téged is, Wulfgar, Beornegar fia. Ritkán volt szerencsém ilyen kiváló vendégeket fogadhatni szerény tornyomban – Mélyen meghajolt előttük, mintegy feltéve a koronát udvarias és

diplomatikus – még ha nem is teljesen helytálló – üdvözlésére.

– A fiú nem csinált semmi rosszat – viczorogta Wulfgar.

– Valóban nem. Elismerésre méltóan viselkedett -helyeselt Malchor. – Talán félted? – A varázsló alaposan felmérte a barbár hatalmas termetét. Wulfgar izmai még mindig kötegekben feszültek haragjában. – Biztosíthatlak róla, hogy a fiú jó bánásmódban részesül.

– Én nem úgy láttam – vakkantotta Wulfgar.

– Varázslónak készül – magyarázta Malchor. Csöppet sem vette szívére a barbár neheztelését. – Az apja gazdag földesúr, aki felfogadott engem, hogy tanítsam a fiát. Ígéretes gyerek: éles eszű, és szereti a szakmát. De lásd be, Wulfgar, hogy a varázslómesterség nem is különbözik annyira a te szakmádtól.

Wulfgar grimasza arra utalt, hogy a barbár nem így gondolja.

– Fegyelem – folytatta Malchor zavartalanul. – Mert bármit csinálunk is életünkben, a fegyelem és az önuralom a sikerünk végső mércéje. A fiúnak nagy reményei vannak, és megcsapta egy olyan erő szele, amit még nem érthet. De ha nem bír ki egy hónapot anélkül, hogy megszólaljon, akkor nem pocsékolom rá az időmet. A társad, úgy látom érti miről beszélek.

Wulfgar Drizztre pillantott, aki nyugodtan álldogált mellette.

– Értem – mondta Drizzt. – Malchor próbának vetette alá az ifjút, hogy lássa, mennyire tud a parancsnak engedelmeskedni, és mennyire erős az elhatározása.

– Akkor hát megbocsáttok? – kérdezte a varázsló.

– Ez nem fontos – morogta Wulfgar. – Nem a fiú miatt jöttünk.

– Hát persze – mondta Malchor. – Sürgős a dolgotok. Harkle mondta. Menjetek le az istállóba és csutakoljátok le a lovakat. A fiú már készíti a vacsorát. Értetek megy, ha eljön az étkezés ideje.

– Neve nincs? – kérdezte Wulfgar nyilvánvaló gúnnal.

– Még nem érdemelte ki – felelte Malchor kurtán.

Bármennyire is szeretett volna már újra úton lenni, Wulfgar nem tagadhatta, hogy Malchor Harpell asztala kellemesen bőséges. Drizzttel együtt jól belakmározott, mert tudta, hogy ezután valószínűleg sokáig nem jutnak majd jó ételhez.

– Töltsétek itt az éjszakát – mondta nekik Malchor a lakoma végeztével. – Hasznotokra válna a puha ágy -szállt vitába Wulfgar helytelenítő pillantásával. – Ígérem, korán indulhattok.

– Köszönjük, maradunk – felelte Drizzt. – Ez a torony jobb, mint a kemény föld.

– Remek – lelkesedett Malchor. – Akkor gyertek velem. Van néhány apróságom, ami segíségekre lehet -Kivezette őket a tereméből, vissza a lejtős, kanyarodó folyosóra. Menet közben Malchor beszélt a vendégeknek a torony kialakításáról és tulajdonságairól. Végül befordultak az egyik sötét mellékfolyosóba, és beléptek egy nehéz ajtón.

Drizztéknak egy jó időre meg kellett állniuk az ajtóban, hogy megemésszék az eléjük táruló csodálatos látványt. Malchor múzeumában voltak, mely a legcsodálatosabb mágikus és egyéb tárgyak gyűjteménye volt. A varázsló ezeket utazó évei alatt szedte össze. Voltak itt kardok és csillogó páncélzatok, egy fényes mithril-pajzs, és egy rég halott király koronája. Ősi tapéta borította a falakat, és egy üvegtárlóban csillagászati értékű ékkövek és ékszerek szikráztak a fáklyafényben.

Malchor egy szekrényhez lépett, és mire Wulfgarék megint ránéztek, már a kis szekrényen ült, és három lópatkót dobált a kezében. Aztán elővett egy negyediket, és minden erőfeszítés nélkül zsonglörködött velük.

– Olyan varázst bővítettem rájuk, amitől a lovaik gyorsabban fognak futni a környék minden állatánál -magyarázta. – Csak rövid ideig hat, de Vízmélyéig eljuttok vele. Már egyedül ez is megérte annak a késedelmét, hogy idejöttetek.

– Két patkó egy lónak? – kérdezte Wulfgar még mindig kételkedve.

– Az nem jó – mondta Malchor türelmesen, hisz látta, milyen fáradt a barbár. – Hacsak nem azt akarod, hogy a lovad a két hátsó lábára ágaskodjon, és két lábon járjon, mint egy ember! – nevetett, de Wulfgar továbbra is ráncolta a szemöldökét.

– Ne aggódj – köszörülte meg torkát Malchor a sikerületlen tréfa után. – Van egy másik készlet is – Drizztre pillantott. – Azt hallottam, hogy a drow elfek mindenkinél ügyesebbek és mozgékonyabbak. És azt is hallottam, olyanoktól, akik látták Drizzt Do'Urden harcolni és játszani, hogy ő még sötét fajtájából is

kiemelkedik – Odadobott egy patkót Drizztnak, de közben nem esett ki a zsonglörködés ritmusából.

Drizzt könnyedén elkapta, és ugyanazzal a mozdulattal feldobta maga fölé. Aztán jött a második és a harmadik patkó, Drizzt pedig, anélkül, hogy levette volna a szemét Malchorról, könnyedén dobálta őket maga fölé.

A negyedik patkó alacsonyan érkezett, Drizztnak a földig kellett hajolnia, hogy elkapja. Azonban semmi gondot nem okozott neki a feladat, és egyszer sem esett ki a ritmusból, amikor egy-egy újabb patkót kellett elkapnia.

Wulfgar kíváncsian figyelte a jelenetet, és azon tűnődött, miért teszi próbára a varázsló a drow-t.

Malchor lenyúlt a szekrénykébe, és elővett még négy patkót. – Jön az ötödik – figyelmeztette Drizztet, és már dobta is. A drow nem aggódott. Ügyesen elkapta a patkót, és dobálta fel a többivel.

– Fegyelem! – mondta Malchor szenvedélyesen, Wulfgarnak címezve a megjegyzést. – Mutasd meg nekem, drow! – dobta a hatodik, hetedik és nyolcadik patkót is gyors egymásutánban Drizzt felé.

Drizzt arca megfeszült, ahogy a dobások jöttek, de el volt szánva rá, hogy állja a kihívást. A kezei követheetlen sebességgel mozogtak; hamarosan már nyolc lópatkó szállt fel és hullott le harmonikusan. Ahogy belerázódott a ritmusba, Drizzt kezdte érteni a varázsló cselét.

Malchor odament Wulfgarhoz, és újfent vállon veregette. – Fegyelem – mondta megint. – Fegyelem. Nézd csak meg őt, ifjú harcos, mert sötétbőrű barátod valóban mestere a mozdulatoknak, és így mestere a mesterségének is. Te ezt még nem értheted, de mi ketten nem is vagyunk olyan különbözőek – Egyenesen belenézett Wulfgar szemébe. – Mi hárman nem is különbözünk annyira egymástól. A módszereink mások, ez igaz. De ugyanaz a cél!

Drizzt kezdett belefáradni a játékba, egyenként elkapdosta a hulló patkókat, az alkarjára akasztotta őket, miközben végig elismerően nézett Malchorra. Mikor látta fiatal barátját gondolkodóba esni, Drizzt már nem is tudta, melyik volt a nagyobb ajándék: a bűvös patkók, vagy a lecke.

– De most már elég ebből – mondta hirtelen Malchor, és felugrott. A falhoz lépett, ahol tucatnyi kard és más fegyver függött.

– Látom, hogy az egyik kardhüvelyed üres – mondta Drizztnak. Egy csodálatos mívű szablyát húzott ki. – Ez talán épp illene bele.

Drizzt azonnal megérezte a fegyver erejét, ahogy átvette a varázslótól. Érezte rajta a gondos mestermunkát és az egyensúly tökélyét. A kardgombon egyetlen, kék csillagzafír ragyogott.

– Csillám a neve – mondta Malchor. – Régmúlt idők elfjei kovácsolták.

– Csillám – visszhangozta Drizzt. Hirtelen kékes fény izzott fel a kard pengéjén. Drizzt hirtelen erőt érzett benne felbuzogni, és mintha jobban vágott volna. Néhányszor megsuhintotta. Minden mozdulata kék fénycsíkot húzott a levegőbe. Milyen könnyedén szeli a levegőt, és milyen könnyen vágna le egy ellenfelet! Drizzt ünnepélyesen csúsztatta üres kardtokjába.

– Azoknak az erőknak a mágiájában kovácsolták, melyek a legdrágábbak minden felszíni elf számára – mondta Malchor. – A csillagokéban, a holdéban, és a lelkük rejtelseiben. Kérdemelted, Drizzt Do'Urden, és jó hasznát fogod venni.

Drizzt nem tudott mit felelni erre a dicséretre, de Wulfgart olyannyira meghatotta a varázsló tisztelete sokat gyalázott barátja iránt, hogy válaszolt helyette: -Köszönjük neked, Malchor Harpell – mondta, visszafogva a cinizmust, ami az utóbbi időben jellemezte. Mélyen meghajolt.

– Őrizd meg a szívedet, Wulfgar, Beornegar fia – felelte Malchor. – A büszkeség hasznos fegyver lehet, de hályogot is vonhat a szemedre, és nem látod meg tőle az igazságot. Most pedig menjetek, és aludjatok. Reggel majd korán felkeltelek és útnak indítalak benneteket.

Drizzt felült az ágyában, és a barátját figyelte, miután Wulfgar már álomba merült. Drizzt aggódott Wulfgar miatt, aki oly messzire került otthonától, a tundrától. A Mithril Csarnok keresésében félíg bejárták az északi vidéket, és minden egyes mérföldért megküzdöttek. De igazi megpróbáltatásaik akkor kezdődtek, amikor meglették céljukat, mert úgy kellett átverekedniük magukat az ősi törpecsarnokokon. Wulfgar itt vesztette el mentorát, Drizzt pedig a legjobb barátját, és mikor visszavonszolták magukat Hosszúnyeregre, valóban nagy szükségük lett volna pihenésre.

A valóság azonban nem engedélyezett lazítást. Regis Entreri karmaiban volt, és csak Drizztékben reménykedhetett. Hosszúnyereg az egyik út végét jelentette, de egyben egy másik, még hosszabb menetelés kezdetét.

Drizzt úrrá tudott lenni saját kimerültségén, Wulfgar azonban teljesen búskomorságba esett, és kereste a veszélyt. Fiatal gyerek, aki életében először hagyta el hazáját, a Jeges Szelek Völgyét. Most a tundra, ahol az örök szelek fújtak, messze északra volt már tőlük.

Calimport azonban még messzebb várta őket délen.

Drizzt a párnájára hajtotta a fejét, és emlékeztette magát, hogy Wulfgar maga akart eljönni. Drizzt nem tudta volna visszatartani, még ha akarta volna sem.

A drow lehunyta szemét. Neki és Wulfgarnak is az lesz a legjobb, ha most alszik, és felkészül mindarra, amit a holnapi nap hozhat.

Malchor tanítványa keltette őket – némán – néhány óra múlva, és az ebédlőbe vezette a két barátot, ahol a varázsló már várt rájuk. Remek reggeli volt fölterítve.

– Utatok délre vezet, így mondta rokonom – mondta Malchor. – Az után az ember után, aki fogvatartja a barátotokat, azt a félszerzetet, Regist.

– Entrerinek hívják – felelte Drizzt. – És nem lesz könnyű dolgunk vele, ahogy ismerem. Calimport felé menekül.

– És ami még rosszabb – tette hozzá Wulfgar – mi indítottuk arra – Malchorhoz beszélt, de Drizzt tudta, hogy a szavak tulajdonképpen neki szólnak. – Most csak reménykedhetünk benne, hogy nem tért el az útirányától.

– Nem volt titok, hogy merre tart – vitatkozott Drizzt. – Vízmélye felé indult, a tengerparton. Lehet, hogy már maga mögött is hagyta.

– Akkor kiment a tengerre – vélte Malchor. Wulfgar kis híján félrenyelte a falatot. Ez a lehetőség eddig meg sem fordult a fejében.

– Én is ettől tartok – mondta Drizzt. – És magam is erre az útvonalra gondoltam.

– Veszedelemes és költséges út ez – szólt Malchor – A kalózkodás az utolsó déli portyákra gyülekeznek, ahogy a nyár a vége felé közeledik, és ha valaki nem tette meg a kellő előkészületeket... – A

befejezetlen mondat baljós-latúan lebegett felettük.

– De nincs sok választásotok – folytatta a varázsló. – Egy ló gyorsasága nem vetekedhet a hajóéval, a tengeri út pedig egyenesebb, mint a szárazföldi. Tehát azt tanácsolom, menjetek tengeren. Talán tudok tenni valamit azért, hogy gyorsabban menjen a dolog. Tanítványom már fel is tette a bűvös patkókat a lovaitokra, így néhány nap alatt eljuthattok a nagy kikötőbe.

– És meddig kell hajóznunk? – kérdezte Wulfgar undorral. Alig tudta elhinni, hogy Drizzt elfogadja a varázsló javaslatát.

– Fia! barátd nem fogja fel ennek az utazásnak a horderejét – mondta Malchor Drizztnek. A varázsló lerakta villáját az asztalra, a másik villától néhány ujjnyira. – Ez itt a Jeges Szelek Völgye – mutatott az első villára. – Ez a másik pedig az Alkonytorony, ahol most vagyunk. A kettő majdnem négyszáz mérföld távolságra van egymástól.

Odatolt egy harmadik villát Drizztnek, aki kitette az evőeszközt maga elé, körülbelül három lábnyira a jelenlegi helyzetüket jelző villától.

– Még ötször ennyi utat kell megtennetek – mondta Malchor Wulfgarnak – mert ez a harmadik villa Calimport, ami kétezer mérföldre és több királyságnyi távolságra fekszik innen délre.

– Akkor végünk – jajdult fel Wulfgar. Képtelen volt felfogni ezt a hatalmas távolságot.

– Egyáltalán nem – mondta Malchor. – Vitorláitokat az északi szél fogja dagasztani, és megelőzitek a tél első havát. Délen barátságosabb a nép és az időjárás.

– Majd meglátjuk – szólt a sötét elf kételkedve. Drizztnek az emberek mindig csak bajt jelentettek.

– Ó – mondta Malchor, mikor eszébe jutottak azok a nehézségek, melyekbe egy drow elf bizonyosan beleütközik a felszíni világ lakói közt. – De van számotokra még egy ajándékom: egy térkép, mely kincslelőhelyet mutat; még ma megszerezhetitek.

– Újabb késedelem – nyögte Wulfgar.

– Nem nagy ár ez – felelte Malchor. – És ez a kis kitérő sok napot megtakarít nektek a sűrűn lakott délen, ahol egy drow elf csak éjszaka járhat. Ebben biztos vagyok.

Drizzt elcsodálkozott rajta, hogy Malchor ily tisztán átlátja a problémáját, és megoldást is kínál rá. Drizztet délen sehol sem

fogadnák szívesen. Azok a városok, melyek szabad átjárást biztosítanak a gonosz Entrerinek, a sötét elfet láncra vernék, ha megpróbálna átmenni, hisz a drow-k már régóta velejükig gonosz és kimondhatatlanul kegyetlen népség hírében állnak. A Birodalmakban kevesen ismernék volna fel elsőre Drizzt Do'Urdenben a kivételt.

– Nem messze innen nyugat felé a Tételen Erdőben, egy faodúban él egy szörny, akit a helyi gazdák Agathának neveztek el – mondta Malchor. – Azt hiszem, valaha elf volt, mi több, a maga nemében meglehetősen jó varázsló. A legenda szerint a szerencsétlen tovább él a halála után, és az éjszaka az ő ideje.

Drizzt ismerte az ilyesfajta teremtmények baljós legendáit, és ismerte a nevüket is. – Banshee? – kérdezte.

Malchor bólintott. – Az ő odújához menjetek, ha elég bátrak vagytok, mert a banshee csinos kis kincset halmozott fel, közte egy olyan valamit, ami felbecsülhetetlen értékű a számodra, Drizzt Do'Urden.

Látta, hogy a drow csupa fül. Drizzt áthajolt az asztalon, és szinte itta Malchor minden szavát.

– Egy maszk – magyarázta a varázsló. – Egy bűvös maszk, melynek segítségével elrejtethed származásodat, és felszíni elfként szabadon járhatsz – vagy éppen emberként, ha úgy jobban tetszik.

Drizzt visszahúzódott. Kissé elbizonytalanodott attól, hogy föl kell adnia a személyiségét.

– Megértem, hogy tétovázol – mondta neki Malchor. – Nem könnyű elrejtőzni azok elől, akik igaztalanul vádolnak, és így igazolni téves elképzelésüket. De gondolj fogoly barátodra, és tudd, hogy csak az ő érdekében tanácsolom ezt neked. Úgy is átjuthatsz a délvidéken, ahogy most vagy, sötét elf, csak éppen nem akadályoztatás nélkül.

Wulfgar behapta az ajkát, és nem szólt semmit. Tudta, hogy ez Drizzt saját döntése. Tudta, hogy az ő késedelem miatti aggodalmai nem számítanak ebben a személyes elhatározásban.

– Elmegyünk ahhoz az odúhoz – mondta végül Drizzt. – És felveszem azt a maszkot, ha kell – Wulfgarra pillantott. – Csak Regisre szabad gondolnunk.

Drizzték lóra szálltak az Alkonytorony előtt. Malchor ott állt mellettük.

– Vigyázz vele – szólt Malchor, és átnyújtotta Drizztnek a banshee odújához vezető térképet, és egy másik tekercset, ami a délvidéket ábrázolta. – Az érintése halálosan hideg, és a legendák szerint a sikítását hallani maga a vég.

– A sikítását? – kérdezte Wulfgar.

– Földöntúli vonyítás ez, mely halandó fül számára túlságosan iszonytató – mondta Malchor. – Legyetek nagyon óvatosak!

– Úgy lesz – nyugtatta meg Drizzt.

– Nem fogunk megfélemedkezni Malchor Harpell vendégszeretetéről és ajándékairól – tette hozzá Wulfgar.

– És remélem, a leckéről sem – kacsintott a varázsló, mire Wulfgar zavartan elmosolyodott. Drizzt örült, hogy a barátjáról legalább egy kicsit lehámlott már a túlzott magabiztosság.

Aztán kihajnalodott, és a torony a semmibe olvadt.

– A torony eltűnt, a varázsló mégis megmarad -jegyezte meg Wulfgar.

– A torony eltűnt, a kapu mégis megmarad – javította ki Malchor. Néhány lépést hátr lépett, és kinyújtotta a kezét. A kéz eltűnt.

Wulfgar meglepetten rezzent össze.

– Azoknak, akik tudják, hogyan találják meg – tette hozzá Malchor. – Azoknak, akik ráhangolódtak elméjükkel a mágia útjaira – Átlépett a dimenzió kívüli kapun, és eltűnt, a hangja azonban még hallatszott. -Fegyelem! – kiáltotta, és Wulfgar tudta, hogy Malchor utolsó szava neki szól.

Drizzt a lova oldalába vágta a sarkát, és menet közben kigöngyölte a térképet. – Harpell? – kérdezte a válla fölött, Wulfgar előző napi, kétkedő hanglejtését utánozva.

– Bár mindegyik Harpell olyan lenne, mint Malchor! -felelte Wulfgar. Belebámult a semmibe, ami valaha az Alkonytorony volt. A varázsló két nagyon fontos leckét is megtanított neki egyetlen éjszaka alatt: egyet az előítéletekről, egyet pedig az alázatról.

Otthona belső, rejtett dimenziójából Malchor figyelte, ahogy elmennek. Szívesen velük tartott volna, hogy a kalandok útjára lépjen, mint fiatal korában, hogy igaz utat találjon, és azt minden körülmények közt kövesse.

. Malchor tudta, hogy Harkle helyesen mérte fel a két hős

értékrendjét, és jól tette, hogy Malhort hívta segítségül.

A varázsló az ajtónak támaszkodott. Az ő kalandos napjai, mikor az igazság oldalán indult harcba, már elhalványultak.

De Malchor újult erőt merített az elmúlt napból. Ha a drow és barbár barátja volt a jel, akkor az eszme fáklyája jó kezekbe került.

2.

Ezernyi kicsi gyertya

A bérgyilkos megbűvölten nézte a gyertyafényben a rubint lassú forgását, a láng táncát az ezernyi tökéletes kis miniatűrben – túl sok volt a tükörkép; egyetlen drágakőnek sem lehetett ilyen számtalan, ilyen tökéletesen kicsiszolt oldala.

Az ezernyi kis kép mégis ott volt, apró gyertyák forgó örvénye húzta őt egyre mélyebbre a kő vörösébe. Ez nem drágakőcsiszoló műve; tökéletessége felülmúlja a szerszámokkal elérhető szintet. Mágikus tárgy, tudatosan tervezett alkotás; emlékeztette magát Entreri óvatosan, mely egyre mélyebbre húzza nézőjét abba az örvénybe, a kő vörös mélységeibe.

Ezernyi kicsi gyertya.

Nem csoda, hogy olyan könnyen beengedte őt az a kapitány Calimportba. A kő bűvös, titokzatos mélységeiből érkező sugallatokra nem lehetett nem odafigyelni. Az őszinteség és béke sugallatai, olyan szavak, melyeket csak barátoktól hallunk...

Mosoly tört át a bérgyilkos amúgy komor vonásain. Várta őt a mélységes nyugalom.

Kitépte magát a rubint vonzásából, megdörzsölte a szemét. Csodálkozott, hogy még egy hozzá hasonlóan fegyelmezett ember is ilyen védtelen a kő állandó csábításával szemben. A kis kabin sarkába pillantott, ahol Regis kuporgott összegömbölyödve, nyomorultul.

– Most már meg tudom érteni, miért akartad annyira ellopni ezt a követ – mondta a fészerzetnek Entreri.

Regis kizökkent elmékedéséből. Meglepődött rajta, hogy Entreri szól hozzá – először azóta, hogy felszálltak a hajóra még Vízmélyen.

– És most már azt is tudom, miért akarja annyira visszaszerezni Pook pasa – folytatta Entreri, inkább magának, mint Regisnek.

Regis félrebillentett fejjel figyelte a bérgyilkost. Vajon a rubinfüggő még Artemis Entrerit is a hatalmába tudta keríteni? – Valóban csodálatos darab – kockáztatta meg reménykedve. Nem egészen tudta, hogyan is vegye ezt az emberi megnyilvánulást, amely

egyáltalán nem volt jellemző a hidegszívű bérgyilkosra.

– Sokkal több egyszerű ékkőnél – mondta Entreri, mintha ott sem lenne. Tekintete ellenállhatatlanul visszatévedt a csalfa ékkő misztikus forgására.

Regis ráismert a bérgyilkos nyugodt arc kifejezésére, mert ő maga is ilyen arcot vágott, amikor először szemügyre vette Pook csodálatos függőjét. Akkor még sikeres tolvaj volt, és kényelmes életet élt. A varázslatos kő ígérete azonban erősebb volt a tolvajcéhbéli kényelmes élet vonzásánál. – Lehet, hogy a kő lopott el engem – szólt hirtelen ötlettől vezetve Regis.

De alábecsülte Entreri akaraterjét. A bérgyilkos hideg pillantást vetett rá, és vicsorgása világosan jelezte, hogy tudja, mire akar kilyukadni Regis.

A félszerzet azonban elszántan kapaszkodott a remény legvékonyabb szálacskájába is. – Azt hiszem, úrrá lett rajtam a függő hatalma. Ez nem is büntény volt; nem volt más választásom...

Entreri éles nevetéssel fojtotta belé a szót. – Csak tolvaj lehetsz, vagy gyenge – vicsorogta. – És egyik esetben sem számíthatsz tőlem irgalomra. És mindenképpen rászolgáltál Pook pasa haragjára! – A láncnál fogva a kezébe rántotta a követ, aztán zsebetette.

Aztán kivette a másik bűvös tárgyat: egy ónix szobrocskát, mely egy párduc finommívű faragványa volt.

– Erről mesélj nekem – mondta Regisnek.

Regis már gondolkodott rajta, mikor fog Entreri érdeklődni a szobrocska felől. Már Garumn Szurdokánál is látta a bérgyilkost játszadozni a figurával, amikor Drizztet ingerelte a szakadék másik oldalán. De egészen mostanáig Regis nem látta megint Guenhwyvar, a bűvös párduc alakját.

Regis tehetetlenül vállat vont.

– Nem kérdezem még egyszer – fenyegetőzött Entreri, és a végzet jeges bizonyosságának levegője, melyet Artemis Entreri áldozatai oly jól ismertek, ismét úrrá lett Regisen.

– A drow-é – hebegte Regis. – A neve Guen... – Regisnek torkán akadt a szó, amikor Entreri szabad kezével hirtelen előrántott egy ékköves tört, dobásra készen.

– Szövetségest hívunk, mi? – kérdezte Entreri gonoszul. Visszasüllyesztette a szobrot a zsebébe. – Tudom a nevét, félszerzet. És biztosíthatlak, hogy mire a macska ideért volna, te már halott

lettél volna.

– Félsz tőle? – kérdezte merészen Regis.

– Nem kockáztatok.

– Nem hívod elő te magad a párducot? – ütötte tovább a vasat Regis, hogy változtasson kissé az erőegyensúlyon. – Nem lenne jó társ magányos utadon?

Entreri nevetése gúnyt üzött már a pusztá gondolatból is. – Társ? Miért akarnék társat magamnak, ostoba? Mi hasznom lenne belőle?

– Akik többen vannak, erősebbek – érvelt Regis.

– Ostoba – ismételte Entreri. – Nagyon tévedsz. Az utcán a társak csak a függőséget és a halált jelentik! Milyen hasznot hozol most Drizzt Do'Urdennek? Vakon rohan a segítségedre, hogy teljesítse bajtársi kötelességét – Látható undorral fröcsögte ezeket a szavakat. – A vesztébe rohan.

Regis lecsüggesztette a fejét, és nem felelt. Entreri szavai nagyon is igazak voltak. A barátai olyan veszedelmekbe tartanak, amiket fel sem tudnak mérni, és mindez csakis ömiatta, azok miatt a hibák miatt, melyeket még akkor követett el, amikor még nem is ismerte őket.

Entreri elrakta a tört, és felpattant. – Élvezd az éjszakát, kis tolvaj. Fürödj a hideg tengeri szélben, úgy nézz mindent, mint akire halál vár, mert Calimport a végzeted lesz... és a barátaid végzete is! – Kiviharzott a kabinból, és bevágta maga mögött az ajtót.

De nem zárta be. Sosem zárta be az ajtót! Nem volt rá szüksége, ismerte be magának dühösen Regis. A rettegés volt a bérgyilkos bilincse, ami épp oly szilárdan tartott, mint az acél. Nem volt hova menekülni, nem volt hová bújni.

Regis a vállai közé húzta a fejét. Érezte a hajó ringatózását, a régi deszkák ritmikus, monoton nyikorgását. A teste elkerülhetetlenül számontartotta az időt.

Érezte, hogy a zsigerei összehúzódnak.

A felszeretek általában nem túlságosan kedvelték a tengert, és Regis még a fajtájához képest is félénk volt. Entreri nem is találhatott volna nagyobb magpróbáltatást Regisnek a víz útnál dél felé a Kardok Tengerén.

– Soha többé – nyögte Regis, és a kabin apró ajtajához vonszolta magát. Kinyitotta a kis ablakot, és kidugta fejét a friss éjszakai szellőbe.

Entreri végigment az üres fedélzeten, köpenyét szorosan magára húzta. A feje fölött a vitorlák csak úgy dagadoztak a szélben. A koratéli légáramlatok gyorsan hajtották előre a hajót dél felé. Milliónyi csillag pötyyözte az eget egészen a tenger sík, fekete horizontjáig.

Entreri újra elővette a rubinfüggőt, és megcsodálta a csillagfényben. Nézte, hogyan forog, és tanulmányozta a pördülését, hogy az út végére minél jobban kiismerje.

Pook pasa el lesz ragadtatva attól, hogy visszakapja a kövét. Micsoda hatalmat jelentett neki! Entreri most látta, hogy még annál is nagyobb, mint amit mások feltételeztek. A függő segítségével Pook barátokat csinált az ellenségeiből, és rabszolgákat a barátaiból.

– Még belőlem is? – tűnődött Entreri, miközben lenyűgözve bámulta az apró csillagokat a kő vörös tükrében. – Én is áldozat lettem volna? Vagy talán csak most leszek? – Nem tudta elképzelni, hogy őt. Artemis Entrerit valaha is hatalmába kerítheti ilyen mágikus bűbáj, a rubinfüggő hatalma azonban tagadhatatlan volt.

Entreri hangosan felnevetett. A kormányos – az egyetlen ember, aki a fedélzeten tartózkodott – csodálkozva pillantott rá, de aztán nem törődött többet a dologgal.

– Nem – suttozta Entreri a rubintnak. – Nem fogsz meg még egyszer. Ismerem a trükkjeidet, és még jobban ki foglak ismerni! Végigmegyek csábító ösvényeden, de meg fogom találni a visszavezető utat is! – Nevetve akasztotta nyakába az aranyláncot, és börmellénye alá dugta a függőt.

Aztán a zsebébe nyúlt, megmarkolta a párdugalakot, és észak felé fordította a tekintetét. – Figyelsz, Drizzt Do'Urden? – kérdezte az éjszakában.

Tudta a választ. Valahol messze mögötte. Vízmélyen vagy Hosszúnyergen ott van a drow, és bíbor tekintetét délnek szegezi.

Az a sorsuk, hogy újra találkozzanak: ezt mindketten jól tudták. Egyszer már megküzdöttek a Mithril Csarnokban, de egyikük sem mondhatta magát győztesnek.

Győztesnek pedig kell lennie.

Entreri eddig még sosem akadt össze olyan valakivel, akiknek a reflexei fölverték a versenyt az övével, pengéje pedig épp oly

halálos, mint az övé. A Drizzt Do'Urdennel történt összecsapás emléke állandóan kísértette. Olyan hasonlóak egymáshoz. A mozdulataik ugyanabból a táncból fakadnak. Az együttérző, segítőkész drow-ban viszont olyan alapvető emberiesség volt, ami Entreriből már régen kiveszett. Entreri úgy gondolta, hogy ilyen érzelmeknek, ilyen gyengeségeknek nincs helyük egy igazi harcos szívének hideg ürrében.

Entreri keze ökölbe szorult, amikor eszébe jutott a drow. Lehelete dühös felhőben csapott ki a hideg levegőbe. – Gyere csak, Drizzt Do'Urden! – szűrte összeszorított foga közt. – Lássuk, ki az erősebb!

Hangjában halálos elszántság rezgett, az aggodalom halvány, majdhogynem észrevehetetlen felhangjával. Ez lesz mindkettejük életének legigazibb kihívása, annak a két gyökeresen különböző felfogásnak a harca, melyek az életüket irányítja. Entreri nem vesztetheti. Ő eladta a lelkét a képességeiért, és ha Drizzt Do'Urden legyőzi, vagy akár csak egyenrangúnak is bizonyul vele, akkor a bérgyilkos élete egycsapásra elpocsékolt hazugsággá válik.

Entreri azonban nem így gondolkodott.

Entreri azért élt, hogy győzzön.

Regis is az éjszakai égboltot figyelte. A csípős levegő megülte a gyomrát, és a csillagok elvitték gondolatait távoli barátaihoz. Hányszor üldögéltek együtt az ilyen éjszakákon a Jeges Szelek Völgyében a kalandjaikat mesélgetve, vagy épp csak csendben élvezve egymás társaságát. A Jeges Szelek Völgye puszta, fagyos tundra volt, de azok a barátok, akikre Regis ott tett szert, Bruenor, Catti-brie, Drizzt és Wulfgar felmelegítették a

legcsikorgóbb téli éjszakát is, és elvették a maró északi szél életét.

A Jeges Szelek Völgye csak egy rövidke állomás volt Regis utazásaiban, ahol ötven életéből alig tízet töltött el. Most azonban, útban a déli királyság felé, ahol élete nagyját leélte, Regis rádöbrent, hogy a Jeges Szelek Völgye volt az igazi otthona. És a barátok, akikben annyira megbízott, voltak az ő igazi családja.

Lerázta magáról a szomorú gondolatokat, és kényszerítette magát, hogy végiggondolja az előtte álló utat. Drizzt el fog jönni érte; talán Wulfgar és Catti-brie is.

De Bruenor nem.

Minden megkönnyebbülés, amit Regis akkor érzett, amikor Drizzt sértetlenül jött elő a Mithril Csarnok gyomrából, ott veszett Garumn Szurdokában a vakmerő törpével együtt. Egy sárkány ejtette csapdába őket, míg egy csapat gonosz szürke törpe kerítette be őket hátulról. Bruenor azonban a saját élete árán utat csinált nekik, ráugrott sárkány hátára egy hordó égő olajjal, és a bestiát saját magával együtt lerántotta a mélységbe.

Regis nem bírta elviselni ezt az emléket. Minden köztöködése és mogorvasága ellenére Harcpöröly Bruenor volt a félszerzet legigazabb bajtársa.

Fényes csillag húzott csíkot az éjszakai égen. A hajó továbbra is ringatózott, és a sós tengerszag eltömte az orrát, de itt az ajtónál, a tiszta ég alatt Regis nem émelygett – csak valami szomorú komolyság vett rajta erőt, mikor eszébe jutottak azok a bolond idők a vad törpével. Harcpöröly Bruenor tüze valóban úgy izzott, mint fáklya a szélben, a végsőig ragyogva és harcolva.

De Regis többi barátja megmenekült. A félszerzet ebben biztos volt – épp olyan biztos, mint Entreri. És el fognak jönni érte. Drizzt eljön érte, és helyreteszi a dolgokat.

Regis kénytelen volt hinni ebben.

Az ő részéről a feladat kézenfekvő volt. Ha Calimportba érnek, Entreri szövetségeseket fog keresni Pook emberei között. Akkor a bérgyilkos már hazai terepen lesz, ahol ismer minden sötét odút, és övé minden előny. Regisnek mindent meg kellett tennie, hogy lassítsa Entrerit.

A cél halványka képéből erőt merítve Regis körülnézett a kabinban, hogy valamiből ötletet merítsen. Az asztalhoz ment, és kirántotta a gyertyát a tartójából. Kicsi, folyékony viasztócsa csillogott a kanóc alján fájdalmat ígérően.

Regis mégsem tévovázott.

Felhúzta az egyik kabátujját, és végigcsepegtette a karját viasszal. Összerándult az arca az égető érzéstől.

Lassítania kell Entrerit.

Regis másnap reggel szokásától eltérően kimerészkedett a fedélzetre. A hajnal fényes volt és tiszta, a félszerzet pedig el akarta végezni a dolgát, még mielőtt a nap túl magasan és túl fényesen

sütött volna, és a hideg vízcseppekkel együtt kellemetlen elegyet alkotott volna. A korlátnál állt, gyakorolta a szerepét, és gyűjtögette a bátorságot, hogy szembeszegüljön Entreri kimondatlan fenyegetésével.

De aztán Entreri ott volt mellette! Regis megmarkolta a korlátot. Megijedt, hogy a bérgyilkos talán tudomást szerzett a tervéről.

– Az ott a part – mondta neki Entreri.

Regis követte Entreri tekintetét a láthatár felé, és valóban távoli földnyelvet pillantott meg.

– Már látszik – folytatta Entreri. – Nincs messze -Lenézett

Regisre, és foglya kedvéért újabb ördögi mosolyt varázsolt az arcára.

Regis vállat vont. – Túl messze van.

– Meglehet – felelte a bérgyilkos. – De talán odaérsz, bár csökkent fajtád nem az a kimondott úszó-tehetség. Belegondoltál az esélyekbe?

– Én nem úszom – mondta Regis színtelenül.

– Kár – nevetett Entreri. – De ha mégis úgy döntesz, hogy nekiindulsz, előtte szólj.

Regis zavartan hátralépett.

– Hagyni fogom, hogy próbálkozz – nyugtatta meg Entreri. –

Élvezni fogom az előadást!

A félszerzet dühbe gurult. Tudta, hogy gúnyt űznek belőle, de nem látta át a bérgyilkos célját.

– Van egy különös halfajta ezekben a vizekben – nézett vissza Entreri a tengerre. – Okos hal. Követi a hajókat, és várja, hogy valaki kiessen – Visszanézett Regisre, hogy lássa a szavai hatását.

– A hegyes uszonyukról lehet megismerni őket – folytatta, miután látta, hogy a félszerzet csupa fül. – Úgy hasítják vele a vizet, mint a hajó orra. Ha elég ideig figyelsz itt a korlátnál, biztosan látsz majd néhányat.

– Miért akarnék látni?

– Cápa a nevük – folytatta Entreri, mit sem törődve a kérdéssel.

Elővette a törét, és a hegyét odanyomta az egyik ujjához, úgy, hogy kiserkent belőle a vér. – Csodálatos halak. A foguk olyan, mint a tör, éles és recés, az állkapcsukkal pedig kettébe tudnak harapni egy embert is – Egyenesen Regis szemébe nézett. – Vagy egészen el tudnak nyelni egy félszerzetet.

– Én ugyan nem úszom! – morogta Regis. Nem értékelte Entreri

sötét, de kétségtelenül hatásos módszereit.

– Kár – kacagott a bérgyilkos. – De mindenképpen szólj, ha meggondoltad magad – Elsuhogott, fekete köpönyege csak úgy repült utána.

– Gazember – mormogta Regis magában. Visszalépett a korláthoz, de aztán meggondolta magát az alatta ásító mélységtől. Megfordult, és visszament a fedélzet belsejének biztonságába.

Megint kiment minden szín az arcából, ahogy a hatalmas óceán összezárulni látszott körülötte, és a hajó émelyítő hintázása egy percre sem csillapodott...

– Úgy látom, mingyá' jó lesz a korlátra – hallatszott egy derűs hang. Regis megfordult, és egy alacsony, ólábú, foghíjas tengerészt pillantott meg, akinek a szeme állandó hunyorításba merevedett. – Nem szoktad a tengert, mi?

Regis szédelegve vállat vont, és emlékeztette magát a feladatára. – Másról van szó – felelte.

A hajós elsiklott a válasz finom mellékjelentése felett, és továbbra is rendíthetetlenül vigyorgott mocskos, cserzett, napbarnított arcával. Már ment volna tovább.

– De azért köszönöm, hogy aggódsz értem – folytatta Regis. – És a bátorságodat is köszönöm, amiért el mersz minket vinni Calimportba.

A tengerész döbbsen torpant meg. – Sokszor vittünk má' mindenféle népet Calimportba – mondta. Nem értette a "bátorság" kitélt.

– Igen, de ha figyelembe vesszük a veszélyt – bár biztos vagyok benne, hogy nem nagy... – tette hozzá Regis gyorsan, azt a benyomást keltve, mintha el akarná tussolni az ismeretlen veszedelmet. – Nem fontos. Calimportban majd gyógyulást találunk – Aztán szinte suttogva, de azért elég hangosan ahhoz, hogy a tengerész hallja, hozzátette: – Már ha élve elérünk odáig.

– Ezzel meg mit akarta mondani? – kérdezte a tengerész, és visszalépett Regishez. A mosoly már lehervadt az arcáról.

Regis feljajdult, és hirtelen a karjához kapott, mintha fájdalmai lennének. Az arca eltorzult, és úgy tett, mintha küszködne a kinnal, miközben titokba kezdte lekapirgálni a megszáradt viaszfoltokat, és az égett sebet alatta. Kicsiny vérpatak buggyant ki a ruhaujjja alól.

A tengerész megragadta, és felrántotta a kabátujjat Regis

könyökéig. Kíváncsian szemlélte a sebet. – Égés?

– Hozzá ne érh! – suttogta Regis tettetett rémülettel. – Így terjed... legalábbis azt hiszem.

A tengerész iszonyodva kapta el a kezét, és észrevette a többi sebet is. – Én nem láttam semmi tüzet! Hogy' égtél meg?

Regis tehetetlenül vállat vont. – Ezek csak úgy kijönnek. Belülről – Most a tengerészen volt a sor, hogy elsápadjon. – De Calimportig kihúdom – jelentette ki kevésbé meggyőzően. – Kell neki néhány hónap, hogy megegyen. Az én sebeim pedig még újak – Regis lenézett, aztán megmutatta sebes karját. – Látod?

De mire visszanézett, a tengerész már nem volt ott. Rohant a kapitány kabinja felé.

- Nesze neked, Artemis Entreri – suttogta Regis.

3.

Conyberry Büszkesége

Ezek azok a gazdaságok, amikről Malchor beszélt -mondta Wulfgar, amikor kibukkantak egy facsoport mögül a hatalmas rengeteg szélén. Dél felé a távolban úgy egy tucatszáz ház kukszolt egy csoportban az erdő keleti peremén. Körülöttük tágas, hullámzó mezők terültek el.

Wulfgar elindult a lovával, de Drizzt hirtelen visszafogta őt.

– Ezek egyszerű népek – magyarázta a drow. – Gazdák, akik számtalan babona hálójába keveredve élnek. Nem fogadnának szívesen egy sötét elfet. Éjszaka menjünk be.

– Talán az ő segítségük nélkül is megtaláljuk az utat -vélte Wulfgar. Nem akarta a nap hátralévő részét elpocsékolni.

– De az még valószínűbb, hogy menthetetlenül eltévedünk az erdőben – felelte Drizzt, és leszállt a lováról. -Pihenj, barátom. Az éjszaka kalandot ígér.

– Az éjszaka az ő ideje – jegyezte meg Wulfgar, amikor eszébe jutott Malchor figyelmeztetése a banshee-vel kapcsolatban.

Drizzt szélesen elmosolyodott. – De nem a mai -suttogta.

Wulfgar meglátta az ismerős izzást a drow bíbor szemében, és engedelmesen leugrott a nyeregből. Drizzt már most készülődött a küszöbön álló összecsapásra; finom izmai már megfeszültek az izgalomtól. De bármennyire bízott is Wulfgar a társa harci ügyességében, önkéntelenül megborzongott, amikor az élőhalott szörnyetegre gondolt.

Majd éjszaka.

Békés szenderegésben töltötték a napot. Élvezték a madarak, a mókusok szökdécselését, sipítozását, és az erdő egészséges hangulatát. Az állatok már a télre készülődtek. Mikor alkonyat borult a tájra, a Téltelen Erdő gyökeresen más lett. A homály túlságosan is otthonosan fészkelte be magát a fák sűrű ágai közé, és hirtelen fojtott némaság telepedett a rengetegre, a veszély baljós nyugalma.

Drizzt felkeltette Wulfgart, és azonnal indultak tovább délnek, még enni sem álltak meg. Néhány perc múlva már a legközelebbi parasztház mellett vezették a lovaikat. Szerencsére az éjszaka holdtalan volt, és csak a közeli szemlélő láthatta Drizzt sötét arcát.

– Mondjátok meg, mi járatban vagytok, vagy tisztuljatok innét! – hallatszott egy fenyegető hang az alacsony háztetőkről, mielőtt elég közel juthattak volna az ajtóhoz ahhoz, hogy bekopoghassanak.

Drizzt számított erre. – Azért jöttünk, hogy rendezzünk egy adósságot – mondta habozás nélkül.

– Ugyan milyen ellenségei lehetnek a magatok fajtának Conyberryben? – kérdezte a hang.

– A ti kies városotokban? – kurjantotta Drizzt. – Semmilyen. Akivel le akarunk számolni, az veletek közös ellenségünk.

Mozgolódás hallatszott fentről, aztán két férfi bukkant elő ijással a kézben a parasztház sarka mögül. Drizzték jól tudták, hogy további szempárok – és íjak -lesnek rájuk a tetőről, és valószínűleg oldalról is. Egyszerű földműves létükre az itteniek láthatólag igen jól szervezett védelemmel rendelkeztek.

– Közös ellenségünk? – kérdezte az egyik férfi a sarokról; az, aki eddig is beszélt. – Én bizony még sosem láttam senkit se a te fajtából, elf, se az óriás barátodéból!

Wulfgar levette Égisz-agyart a válláról, mire kellemetlen mozgolódás hallatszott a tetőről. – Még sosem jártunk kies városotokban – felelte szilárdan. Egyáltalán nem volt meghatódva attól, hogy óriásnak nevezték.

Drizzt gyorsan közbevetette magát: – Egy barátunkat ölték meg a közelben, az erdő egy sötét ösvényén. Úgy tudjuk, hogy ti útba tudtok igazítani minket.

A parasztház ajtaja hirtelen kicsapódott, és egy ráncos vénasszony dugta ki a fejét. – Mit akartok azzal a

szellemmel az erdőben? – vakogta mérgesen. – Ne háborgassátok azokat, akik békén hagyják őt!

Drizzték összenéztek; meglepte őket az öregasszony váratlan véleménye. A sarkon álló férfi azonban láthatólag ugyanúgy érzett.

– Igen, hagyjátok nyugton Agathát – mondta.

– Menjetek el! – tette hozzá egy láthatatlan hang a tetőről.

Wulfgar attól tartott, hogy ezek az emberek valami gonosz bűbáj hatása alatt állnak, és még erősebben megmarkolta a kalapács nyelét,

Drizzt azonban valami mást érzett ki a hangjukból.

– Én úgy hallottam, hogy ez a szellem, ez az Agatha gonosz lélek – mondta Drizzt higgadtan. – Talán rosszul tudom? Hisz jóra való emberek kelnek a védelmére.

– Még hogy gonosz! Ugyan miért lenne gonosz? – vakkantotta az öregasszony, és ráncos arcát közelebb tolta Wulfgarhoz. A barbár óvakodva hátrált, de a vénség hajlott alakja még így is majdnem megérintette.

– A szellem az otthonát védi – tette hozzá a sarkon álló férfi. – És jaj annak, aki odamegy!

– Bizony jaj! – sipította az öregasszony, és csontos ujját Wulfgar mellkasába bökte.

Wulfgar eleget hallott. – Vissza! – dörögte. Égisz-agyarral a szabad tenyerébe csapott, és hirtelen vér tolult a karjába. A vénasszony felvisított és eltűnt a házban. Rettegve csapta be az ajtót maga mögött.

– Kár – suttogta Drizzt. Ő tudta, mit indított el Wulfgar. A drow oldalra vetődött és a földre hemperedett, mikor a tetőről egy nyílvevő csapódott oda, ahol az előbb még állt.

Wulfgar is mozgásba lendült, mert lövésre számított. Ehelyett egy sötét alakot látott, aki rávetette magát a tetőről. A hatalmas barbár félkézzel elkapta a hamvába holt orgyilkost a levegőben, és ott megtartotta, teljes három láb magasan a föld felett.

Ugyanebben a pillanatban Drizzt fölpattant a földről, a ház sarkánál álló két férfi előtt termett, és egy-egy szablyát szegezett mind a kettő torkának. Azoknak még arra sem volt idejük, hogy felajazzák az íjukat. Még nagyobb rémületükre most felismerték Drizztet a maga valójában, de még ha olyan sápadt bőre is lett volna, mint felszíni rokonai, a szemében lobogó tűztől akkor is megrémültek volna.

Néhány hosszú pillanat telt el; az egyetlen mozgás a három megfogott gazda hideglelős reszketése volt.

– Szerencsétlen félreértés – mondta az embereknek Drizzt. Hátralépett, és eltette a szablyáit. – Tedd le – mondta Wulfgarnak. – Óvatosan! – tette hozzá aztán gyorsan.

Wulfgar a földre eresztette a férfit, a rettegő gazda azonban így is a porba rogyott, és áhítatos félelemmel nézett fel a hatalmas barbárra.

Wulfgar nem enyhített zordon arckifejezésén – csak hogy

megfélemlítse a gazdát.

A parasztház ajtaja megint kivágódott, és a kis öregasszony megint megjelent, ezúttal félénken. – Nem ölitek meg szegény Agathát, ugye? – siránkozott.

– Az biztos, hogy senkinek sem árt az ajtaján kívül -tette hozzá a férfi a ház sarkánál. A hangja minden szótagnál megremegett.

Drizzt Wulfgarra pillantott. – Dehogy – mondta a barbár. – Meglátogatjuk, és lerendezzük vele a dolgunkat. De nyugodjatok meg, nem fogjuk bántani.

– Mondjátok el az utat – kérte Drizzt.

A két ember a ház sarkánál tétován nézett össze.

– De most rögtön! – rivallt rá Wulfgar a földön kuporgó emberre.

– A görcsbükkösig menjetek! – felelte azonnal a gazda. – Az ösvény közvetlenül ott van, visszafelé megy, kelet felé! Összevissza kanyarog ugyan, de nem bozotos!

– A viszontlátásra, Conyberry – hajolt meg mélyen, udvariasan Drizzt. – Szívesen maradnánk egy kicsit, hogy eloszlassuk a félelmeiteket velünk kapcsolatban, de sok a dolgunk, és hosszú út áll még előttünk -Wulfgarral együtt lóra pattantak, és nekiindultak.

– De várjatok! – kiáltott utánuk a vénasszony. A lovak visszahőköltek, amikor Drizzték hátrafordultak. -Mondjátok meg nekünk, félelmet nem ismerő – vagy ostoba – harcosok – kérdezte a vénség – hogy kik vagytok?

– Wulfgar vagyok, Beornegar fia – kiáltott vissza a barbár, igyekezvén némi alázatot erőltetni magára, pedig a keble csak úgy dagadt a büszkeségtől. – Ő pedig Drizzt Do'Urden!

– Hallottam már ezeket a neveket! – kiáltott fel az egyik gazda hirtelen felismeréssel.

– És fogod is még hallani! – ígérte Wulfgar. Megállt egy pillanatra, aztán továbbindult, hogy beérje barátját.

Drizzt nem volt benne biztos, hogy okos dolog volt elárulni a kilétüket, és így a tartózkodási helyüket is most, hogy Artemis Entreri keresi őket. De amikor meglátta a Wulfgar arcán honoló széles, büszke mosolyt, megtartotta magának az aggodalmait, és meghagyta Wulfgar örömét.

Alighogy Conyberry fényei elhalványultak mögöttük, Wulfgar

elkomolyodott. – Nem látszottak gonosz szándékúaknak – mondta Drizztnek – mégis védtek a banshee-t, és még nevet is adtak neki! Lehet, hogy sötétséget hagyunk magunk mögött.

– Nem sötétséget – felelte Drizzt. – Conyberry az, aminek látszik: szerény földművesfalu, melyet jó és becsületes nép lakik.

– De ott van Agatha – ellenkezett Wulfgar.

– Száznyi hasonló falu van a környéken – magyarázta Drizzt. – Soknak neve sincs, és a vidék urai egyikkel sem foglalkoznak. Mégis mindegyik falu, de még Vízmélye Urai is hallottak Conyberryről és a Téltelen Erdő szelleméről.

– Agatha hírnevet hoz nekik – vonta le a következtetést Wulfgar.

– És némi-védelmet is jelent, efelől semmi kétség – tette hozzá Drizzt.

– Milyen rabló merne a Conyberrybe vezető úton tanyázni, ha egy szellem kísért a környéken? – nevetett Wulfgar. – Mégis különösnek tűnik ez a házasság.

– Ez nem a mi dolgunk – állt meg a lóval Drizzt. – Itt a bükkös, amiről a gazda beszélt – Megcsavarodott, csökevényes bükkök csoportjára mutatott. A facsoport mögött ott sötétlett a fekete, rejtelmes Téltelen Erdő.

Wulfgar lova hátracsapta a fülét. – Közel vagyunk -mondta a barbár, és leszállt a nyeregből. Kipányválták a lovaikat, és elindultak a sűrűbe, Drizzt zajtalanul, mint egy macska, Wulfgarnak viszont, aki nem fért el a szorosan álló fák közt, minden lépése recsegett-ropogott.

– Meg akarod ölni? – kérdezte Drizztet.

– Csak ha muszáj – felelte a drow. – Csak a maszkért jöttünk, és szavunkat adtuk Conyberry népének.

– Nem hiszem, hogy Agatha önként átnyújtaná nekünk a kincsét – emlékeztette Wulfgar Drizztet. Áttört a bükkfák utolsó során, és megállt a drow mellett, az vastag tölgyek közt az erdőbe nyíló sötét bejáratnál.

– Mostantól legyél csendben – suttozta Drizzt. Előhúzta Csillámot, és hagyta, hogy a kard nyugodt kék fénye vezesse a tölgyerdőberi.

A fák mintha összezárultak volna körülöttük; a rengeteg halotti csendjében csak még jobban aggasztotta őket saját lépteik zaja. Még Drizzt is a vállán érezte a Téltelen Erdő eme legsötétebb zugának a súlyát, pedig ő a legmélyebb barlangok gyomrában nőtt föl. A

gonosz lakozott itt, és ha bármelyikük is kételkedett volna a banshee legendájában, most biztosan meggondolták magukat. Drizzt egy vékony gyertyát húzott elő az övtáskájából, kettétörte, és az egyik felét Wulfgarnak adta.

– Tömd be vele a füled – mondta fojtottan suttogva. Eszébe jutott Malchor intelme: ha meghallják a sikítását, végük.

Az ösvényt könnyű volt követni, még a mélységesen mély sötétségben is, mert a gonoszság levegője egyre nyomasztóbban nehezedett a vállukra minden egyes lépéssel. Néhány száz lépés után tűz fényét pillantották meg. Ösztönösen a földhöz lapultak, hogy felderítsék a környéket.

Előttük az ágak kupolát alkottak, ez a fabarlang volt a banshee odúja. Az egyetlen bejárat egy kis lyuk volt, amin egy ember épp hogy kúszva átfért. Az a gondolat, hogy hason csússzanak be a fénykörbe, egyiküket sem lelkesítette túlságosan. Wulfgar maga elé tartotta Égiszagyart, és mutatta, hogy tágasabb ajtót akar nyitni. Bátran indult a kupola felé.

Drizzt utánakúszott. Nem tudta, mennyire kivitelezhető Wulfgar ötlete. Drizztnek volt egy olyan érzése, hogy az a lény, ami ilyen sokáig életben tudott maradni, védett az ilyen közvetlen módszerekkel szemben. De pillanatnyilag nem volt jobb ötlete, így hátramaradt, amikor Wulfgar a feje fölé emelte a harci kalapácsot.

Wulfgar széles terpeszbe állt. hogy stabilabb legyen, nagy lélegzetet vett, aztán teljes erőből lecsapott. A

kupola belereszketett az ütésébe, faforgács röpült, a drow aggodalmai azonban hamarosan beigazolódtak. Mert amikor a faburok széthullott, Wulfgar kalapácsa rejtett hálógomolyagba akadt. Mielőtt vissza tudta volna rántani a kalapácsot, Égisz-agyar és a karja már teljesen belegabalyodott.

Drizzt látta, hogy egy árny mozdul bent a tűz fényében, és felismerve társa védtelenségét, egy pillanatig sem tétozott. Wulfgar lába között bevetődött az odúba, és útközben vadul vagdalkozott szablyaival. Csillám egy töredék pillanatra beleakadt valami épphogy szilárdba, és Drizzt tudta, hogy megsebezte az alvilági lényt. Mikor azonban kibukkant az odúban, a hirtelen erős fény elvakította. Azt azonban még látta, hogy a banshee a másik oldal árnyékába húzódott. Drizzt a falnak vetette a hátát, talpraállt, és ügyesen vagdosni kezdte Wulfgar kötelékeit.

Aztán felhangzott a vonyítás.

Csontvelő-rezgető intenzitással hatolt át a gyertyaviasz gyenge védelmén, elszívta Drizzték erejét, és szédelő sötétséget bocsátott rájuk. Drizzt a falnak tántorodott, Wulfgar pedig, akinek végre sikerült kiszabadulnia a makacs hálóból, visszaesett a fekete éjszakába, és a hátára huppant.

Drizzt, aki egyedül maradt odabent, tudta, hogy nagy bajban van. Küzdött a szédítő homály és a fejében sajgó fájdalom ellen. Igyekezett a tűz fényére koncentrálni. Úgy gondolta, hogy már vége a sikoltás hatásának, és beletelt egy kis időbe, míg felismerte a hely valódi természetét.

Agatha mágikus lény volt, és mágikus védelemmel, tükörképek zavarbaejtő illúzióival őrizte otthonát. Drizzt hirtelen több mint húsz oldalról találta szembe magát a rég halott elf leány eltorzult képével, akinek bőre összeráncosodott és ráfeszült beesett arcára, akinek szemeiből hiányzott a szín és az élet legkisebb szikrája is.

Ezek a szemek mégis láttak – tisztábban, mint bárki másé ebben a csalóka labirintusban. És Drizzt rájött, hogy Agatha pontosan tudja, hol van ő. A szellem körkörös mozdulattal intett, és áldozatára vicsorgott.

Drizzt a benshee mozdulataiban felismerte egy varázslat kezdetét. Még mindig az illúziók hálójába kavarodva a drow-nak egyetlen lehetősége volt csupán. Sötét fajtája veleszületett képességeihez folyamodott – nagyon remélte, hogy tudja, melyik az igazi tűz – és sötétséggömböt idézett a lángokra. A fabarlang belsejében szuroksötét lett, és Drizzt hasravesztette magát.

Kék villám szelte át a sötétséget, és épp a fekvő drow fölött csapott a falba. A levegő szikrázott Drizzt körül, és a drow fehér haja égnek meredt.

A sötét erdőbe kirobbanó villám felrázta Wulfgart is kábaságától. – Drizzt – hördült fel. A barátja talán már halott, és a bejáraton túl az emberi szem számára átláthatatlan sötétség ásit. Wulfgar mégis félelem nélkül, saját magával mit sem törődve botladozott vissza a kupola felé.

Drizzt a sötét fal mentén araszolt körbe, a tűz melegét használva iránytűként. Előhúzta az egyik szablyáját, és minden lépésnél előretapogatózott vele, de csak a pusztá levegőt és a falat találta.

Aztán a sötétség hirtelen elenyészett, és ő ott állt védtelenül a fal

közepénél, az ajtótól balra. Agatha baljós képmása pedig ott volt körülötte mindenütt, és újabb varázslatba kezdett. Drizzt menekülési lehetőség után nézett, de aztán rájött, hogy Agatha nem rá néz.

A terem másik oldalán egy vélhetőleg igazi tükörben Drizzt egy másik képet pillantott meg: Wulfgar küszött be védtelenül a szűk kis bejáraton.

Drizzt megint nem tévővázhatott. Kezdte átlátni az illúziólabirintus felépítését, és sejtette, nagyjából merre lehet a banshee. Féltérdre ereszkedett, és felszedett egy marék földet, majd széles mozdulattal, nagyívben szétszórta a helyiségben.

Minden tükörkép ugyanúgy reagált, ebből Drizzt nem tudhatta, melyik az igazi ellensége. Az igazi Agatha azonban, bármelyik volt is, földet köpködött; Drizzt megzavarta a varázslatot.

Wulfgar felpattant és azonnal belecsapott a kalapácsával a falba a bejáratától jobbra, aztán Égisz-agyart az ajtóval szembeni képmásnak hajította, éppen a tűz felett. Égisz-agyar megint csak falba csapódott, és lyukat ütött a fába az éjszakai erdő felé.

Drizzt, aki hiába dobta törét egy másik képmás felé, árulkodó villanást vett észre az egyik helyen, ahol az előbb még Wulfgar képét látta. Amikor Égisz-agyar

visszaröppent Wulfgar kezébe, Drizzt a terem hátuljába rohant. – Vezess! – kiáltotta, és remélte, hogy Wulfgar meghallotta.

Wulfgar értette. Dörgő "Tempus!"-ordítással figyelmeztette Drizztet, aztán ismét elhajította Égisz-agyart.

Drizzt elvetődött, a kalapács pedig a háta fölött robbantotta szét a tükröt. A teremben látható képmások fele eltűnt, és Agatha dühösen felrikoltott. Drizzt azonban meg sem lassúdott. Átugrott a törött tükör keretén.

Egyenesen Agatha kincseskamrájába.

A banshee rikoltása sikolyba ment át, és a gyilkos hanghullámok újra végigsöpörtek Drizztéken. De ezúttal számítottak a csapásra, és jobban el tudták hárítani az erejét. Drizzt a kincsek felé araszolt, és egy zsákba aranyat és ékszereket tömködött. Wulfgar örjögve tombolt a kupolában. Hamarosan forgács maradt csak ott, ahol a falak álltak, és a szilánkok véres csíkokat hasítottak Wulfgar hatalmas alkarjába. A barbár azonban nem érezte a fájdalmat, csak a vad dühöt.

Drizztnek már majdnem tele volt a zsákja. Már éppen indult volna

kifelé, amikor egy különös tárgy tűnt a szemébe. Eddig szinte örült neki, hogy nem találta meg, és szinte kívánta is, hogy ne legyen ott, hogy ne létezzen. Mégis ott hevert: egy jellegtelen, kifejezéstelen vonású maszk, melyen egyetlen zsinór szolgálta arra, hogy viselője fejéhez rögzítse. Drizzt rögtön tudta, hogy bármennyire jelentéktelennek is látszik, ez az a maszk, amiről Malchor beszélt, és ha eddig nem is akart törődni vele, most már másképp gondolta. Szüksége van rá, hogy gyorsan eljusson Regishez. Mégis nehéz sóhajjal emelte fel a kincshalom tetejéről, és érezte benne bizseregni az erőt. Többet nem tévázott: a zsákjába tette.

Agatha nem fog ilyen könnyen lemondani a kincseiről, és a képmás, ami Drizztet fogadta, amikor vissza-ugrott a törött tükrön, nagyon is valóságos volt. Csillám gonoszul izzott, ahogy Drizzt Agatha megvadult csapásait hárította.

Wulfgar sejtette, hogy Drizztnek most szüksége van rá, és felhagyott vad tombolásával. Tudta, hogy tiszta fejre van szüksége ebben a helyzetben. Lassan végigpásztázta a szobát, és ismét dobásra emelte Égisz-agyart. De a barbár rájött, hogy még nem igazodik el az illúziók között, és mivel félt attól, hogy véletlenül Drizztet találja el, inkább tétlen maradt.

Drizzt könnyedén táncolt a megvadult banshee körül, és a kincseskamra felé szorította. Többször is megvághatta volna, de szavát adta Conyberry népének.

Aztán végre a megfelelő pozícióba csalta Agathát. Maga elé emelte a Csillámot és előrelépett. Agatha köpködve és átkozódva hátrált, átesett a törött tükörkereten, be a sötétbe. Drizzt az ajtó felé pördült.

Mikor Wulfgar látta, hogy a valódi Agatha és a képek is eltűnnek, követte a szellem nyöszörgését, és végül világos lett előtte a kupola elrendezése. Gyilkos dobásra emelte Égisz-agyart.

– Végeztünk! – kiáltotta neki oda futtában Drizzt, és Csillám lapjával hátonveregette Wulfgart, hogy emlékeztesse őt az igéretükre.

Wulfgar feléje fordult, a fűrge drow azonban már kint is volt a tintafekete éjszakában. Wulfgar visszafordult, és látta Agathát kivicsorított foggal, ökölbe szorított kézzel felpattanni.

– Bocsáss meg, hogy háborgattunk – mondta Wulfgar udvariasan, és mélyen meghajolt – elég mélyen ahhoz, hogy követhesse barátját kifelé, a biztonságba. Végigrohant a sötét ösvényen, hogy utolérje

Csillám kék izzását.

Ekkor jött a banshee harmadik sikolya, ami tovább üldözte őket az ösvényen. Drizzt már túl volt a fájdalom hatótávolságán, Wulfgart azonban még elkapta a hang, és szinte leverte a lábáról. Vakon botorkált tovább. Drizzt megfordult, és megpróbálta megfogni, a barbár azonban félrelökte a drow-t, és csak ment tovább.

Fejjel neki egy fának. Mielőtt Drizzt felsegíthette volna, Wulfgar már talpon is volt, és rohant. Túlságosan ijedt és zavarodott volt ahhoz, hogy akár csak fel is jajduljon.

Mögöttük Agatha tehetetlenül sipított tovább.

Mikor Agatha első sikolya az éjszakai szelek szárnyán elért Conyberrybe, a falusiak tudták, hogy Drizzték megtalálták az odút. Az egész falu összeverődött gyerekektől a házak előtt, és figyelmesen hallgatták a két további sikoltást az éjszakában. Aztán zavarbaejtő módon csak a banshee folyamatos, gyászos visítása hallatszott.

– Ennyit az idegenekről – kuncogott az egyik férfi.

– Rosszul gondolod – mondta az öregasszony, aki felismerte Agatha hangjának finom változásait. – Azért sír, mert veszített. Legyőzték! Megtették, és elmentek!

A többiek csendben hallgatták Agatha vinnyogását, és hamarosan belátták az öregasszony igazságát. Hitetlenkedve meredtek egymásra.

– Mit is mondtak, mi a nevük? – kérdezte valaki.

– Wulfgar – szólt egy másik. – Meg Drizzt Do'Urden. Már hallottam róluk.

4.

A csodák városa

Még hajnal előtt megint a főúton voltak – nyugat felé dübörögtek a tengerpart és Vízmélye felé. Malchor meglátogatása és Agatha ügyének elrendezése után Drizzték újra minden gondolatukat az előttük álló feladatnak szentelhették, és eszükbe jutottak azok a veszedelmek, melyekkel félszerzet barátjuknak szembe kell néznie ha nem tudják megmenteni. Lovaik Malchor bűvös patkóinak segítségével hihetetlen sebességgel száguldottak. A táj homályos sávként rohant el mellettük.

Akkor sem lassítottak, amikor mögöttük kihajnalodott, és enni sem álltak meg, amikor a nap már a fejük fölött járt.

– Majd épp eléggé kipihenhetjük magunkat, ha felszálltunk a hajóra és elindulunk dél felé – mondta Drizzt.

A barbárnak, aki elhatározta, hogy Regist meg kell menteni, több se kellett.

Megint leszállt az este, de a patkók csak dobogtak fáradhatatlanul. Aztán a második reggelen sós fuvallat kezdte fűszerezni a levegőt, és Vízmélye, a Csodák Városának magas tornyai jelentek meg a nyugati láthatáron. A két lovas megállt egy magas szirt tetején, mely a csodás település keleti határát alkotta. Ha Wulfgar annakidején le volt nyűgözve Luskan látványától, akkor most mondhatni szeme-szája elállt. Mert Vízmélye, Észak ékköve, az egész Birodalmak legnagyobb kikötője jó tízszer akkora volt, mint Luskan. Még magas falaival együtt is lustán és végtelenül nyújtózott a tengerparton, tornyai a tengeri párába vesztek a láthatár szélén.

– Hányan laknak itt? – hápogta Wulfgar.

– A te törzseidből több száz elférne itt – mondta a drow.

Aggodalommal látta Wulfgar izgatottságát. A városok kívül estek az ifjú barbár tapasztalatainak körén, és a legutóbbi alkalom, amikor Wulfgar Luskanban járt, kis híján katasztrófával végződött. Most pedig itt volt Vízmélye, tízszer annyi emberrel, tízszer annyi cselszövevénnnyel – és tízszer annyi bajjal.

Wulfgar kissé lecsillapodott, és Drizztnek nem volt más

lehetősége, mint hogy megbízzon a fiatal harcosban. A drow-nak is megvolt a maga problémája, egy személyes csata, amit most meg kellett vívnia. Óvatosan elővette a bűvös maszkot az övtáskájából.

Wulfgar megértette a drow tétova mozdulatait vezető elhatározást, és őszinte sajnálattal nézett barátjára. Nem tudta, hogy ő maga tudna-e ilyen bátor lenni – még ha Regis élete függne is a tetteitől.

Drizzt megforgatta az egyszerű maszkot a kezében, és azon tűnődött, meddig terjedhet a mágiája. Érezte, hogy nem egy közönséges tárgy; ereje megbizsergette érzékeny ujjait. Vajon egyszerűen csak a külsejét változtatja meg? Vagy a személyiségét is elveszi? Hallott már olyan, elvileg jótékony hatású varázstárgyakról, amelyeket nem lehetett levetni, ha egyszer felvették.

– Talán olyannak is elfogadnak, amilyen vagy – mondta Wulfgar reménykedve.

Drizzt sóhajtott, aztán elmosolyodott. Már meghozta a döntést. – Nem – felelte. – Vízmélye katonái nem eresztenének be egy drow elfet, és egyetlen hajóskapitány sem engedne fel a hajójára – Nem tévovázott tovább: az arcára helyezte a maszkot.

Egy pillanatig semmi sem történt, és Drizzt arra kezdett gondolni, hogy aggodalmait feleslegesek voltak, hisz a maszk nem valódi. – Semmi – kuncogta kényelmetlenül egy kis idő múlva, bizonytalan megkönnyebbüléssel. – Egyáltalán nem... – Drizzt elhallgatott a mondat közepén, amikor meglátta Wulfgar döbbsé arcát.

Wulfgar kotorászni kezdett a zsákjában, és előszedett egy kis fényes fém poharat. – Nézz bele – mondta Drizztnek, és átadta neki a rögtönzött tükrozt.

Drizzt remegő kézzel vette át a poharat – és a keze még jobban reszketni kezdett, amikor látta, hogy már nem fekete – és az arcához emelte. A tükörkép nagyon silány volt – főleg a drow szemének a reggeli fényben – Drizzt mégis épp elég jól látta. A vonásai nem változtak meg, fekete bőre azonban most a felszíni elfek arany szín árnyalatát hordta. Valaha fehér színű sörénye pedig most olyan fényes volt, mintha magába zárta volna a nap aranyló sugarait.

Csak a szemei maradtak olyanok, mint voltak: csillogó, mély, bíbor tavak. Semmiféle mágia nem tudta elhomályosítani ragyogásukat, és Drizzt némi megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy legalább belső énje érintetlen maradt.

Mégsem tudta, mit kezdjen szembeszökő átváltozásával.

Zavartan nézett Wulfgarra.

Wulfgar arca elfancsalodott. – Amennyire én meg tudom ítélni, olyan vagy, mint bármelyik jóképű elf harcos

– felelte Drizzt kérdő tekintetére. – És egy-két leány biztosan pirulva süti le majd a szemét, ha elmész mellette.

Drizzt a földre szegezte a tekintetét, és próbálta palástolni nyugtalanságát a megállapítás felett.

– Nekem mégsem tetszik – folytatta Wulfgar őszintén.

– Egyáltalán nem – Drizzt feszengve, szinte meghunyászkodva nézett rá.

– És még kevésbé tetszik az arckifejezésed, a lelked nyugtalansága – folytatta Wulfgar, most már kissé zavartan. – Harcos vagyok, aki óriásokkal és sárkányokkal szállt szembe félelem nélkül. De elsápadnék annak a gondolatára, hogy Drizzt Do'Urdennel kelljen harcolnom. Ne feledd ki vagy, nemes vándor.

Drizzt arcán egy mosoly tört utat magának. – Köszönöm, barátom – mondta. – Talán ez a legnagyobb kihívás, amivel egész életemben szembe kellett néznem.

– Én jobb szeretem, ha nincs rajtad ez a dolog -mondta Wulfgar.

– Én is – hallatszott egy hang mögöttük. Mikor megfordultak, egy középkorú, izmos, magas férfit láttak. Elég hétköznapiak tűnt, egyszerű ruhát viselt, és gondosan nyírt fekete szakállt. A haja is fekete volt, bár néhány ezüst szál is vegyült bele.

– Üdvözöllek benneteket, Wulfgar és Drizzt Do'Urden

– mondta kecses meghajlással. – Khelben vagyok, Malchor egyik üzlettársa. A nagyszerű Malchor megkért, hogy figyeljem az érkezéseket.

– Varázsló vagy? – kérdezte Wulfgar. Nem igazán akarta kimondani a valódi gondolatait.

Khelben vállat vont. – Erdész – felelte. – És imádom festeni, bár mondhatom, nem vagyok valami jó benne.

Drizzt figyelmesen fürkészte Khelbent. Egyetlen szavát sem hitte. A férfit valami finomság lengte körül, választékos modora volt, és olyan önbizalma, ami úrra vallott. Drizzt úgy vélte, hogy Khelben inkább Malchorral egyenrangú lehet. És ha valóban szeret festeni, akkor biztosan van olyan jó, mint bárki más északon; efelől Drizztnek semmi kétsége sem volt. – Te leszel a vezetőnk Vízmélyen? – kérdezte Drizzt.

– Csak egy másik vezetőig – felelte Khelben. – Tudom, mi járatban vagytok, és mire van szükségetek. Nem könnyű hajóhoz jutni az év ilyen kései szakában, ha nem tudjátok, hol kell érdeklődni. Most gyertek a déli kapuhoz, ott találhatunk valakit, aki tudja – Elment a lováért, és könnyű poroszkálásban vezette őket dél felé.

Elhagyták a puszta sziklafalat, mely a város keleti határa volt, és vagy száz láb magas. Épp ahol a szirt lesüllyedt a tengerszintig, egy másik városfalat találtak. Khelben itt elkanyarodott a várostól, bár már látszott a déli kapu. Egy füves dombra mutatott, melynek tetején magányos fűz állt.

Egy kis ember ugrott le a fáról, amikor elérték a dombot, sötét szemei idegesen jártak erre-arra. Ruhája alapján nem volt koldus, és fészengése csak erősítette Drizzt gyanúját, hogy Khelben több, mint aminek mondja magát.

– Ó, Orlpar, jó hogy eljöttél – mondta Khelben közvetlenül. Drizzt és Wulfgar összenéztek: a fickónak nem igen lehetett más választása.

– Üdvözöllek – mondta Orlpar sietve, hogy minél gyorsabban elintézzék az üzletet. – Az út biztosítva van. Nálad van a fizetség?

– Mikor? – kérdezte Khelben.

– Egy hét múlva – felelte Orlpar. – A Parti Táncos egy héten belül indul.

Khelben figyelmét nem kerülte el az az aggodalmas pillantás, amit Drizzt és Wulfgar váltott. – Az túl késő – mondta Orlparnak. – A kikötő minden tengerésze a lekötelezettek. A barátaim nem várhatnak.

– Időbe fog telni, amíg elintézem! – vitatkozott Orlpar emelt hangon, aztán mintha hirtelen rádöbben volna, kivel beszél, visszahúzódott és lesütötte a szemét.

– Túl késő – ismételte Khelben higgadtan.

Orlpar végigsimított az arcán, valami megoldáson gondolkodott. – Deudermont – nézett reménykedve Khelbenre. – Deudermont kapitány ma éjszaka fut ki a Tengeri Szellemmel. Nála korrektebb embert nem fogsz találni, de nem tudom, mennyire megy le délre. És nem lesz olcsó.

– Ó – mosolyodott el Khelben. – Ne félj, kis barátom. Ma csodálatos üzletet kínálok neked.

Orlpar gyanakodva nézett rá. – Aranyat ígértél.

– Ez jobb, mint az arany – felelte Khelben. – A barátaim három

napja indultak Hosszúnyeregről, de lovaik még csak meg sem izzadtak!

– Lovak? – vakkantotta Orlpar.

– Nem, nem a lovakról van szó – mondta Khelben. – Hanem a patkójukról. Varázspatkók ezek, amik szélesebben repítik a lovakat.

– Én hajósokkal üzletelek! – tiltakozott Orlpar olyan erélyesen, ahogy csak mert. – Mi hasznát venném lópatkóknak?

– Nyugalom, Orlpar, nyugalom – mondta Khelben szelíden, és a másikra kacsintott. – Emlékszel a bátyád esetére? Tudom, hogy valamiképpen hasznót fogsz húzni azokból a varázspatkókból.

Orlpar mély levegőt vett, hogy kifújja dühét. Khelben láthatóan sarokba szorította. – Vidd őket a Sellő Karjába – mondta végül. – Majd meglátom, mit tehetek – Azzal sarkonfordult, és elindult lefelé a dombról, a déli kapu felé.

– Könnyen elbántál vele – jegyezte meg Drizzt.

– Nálam volt minden előny – felelte Khelben. – Orlpar bátyja a város egyik nemesi családjának a feje. Ez időnként nagy előnyökkel jár Orlpar számára. De egyben hátrány is, mert vigyáznia kell, hogy szégyenbe ne hozza a családját.

– De erről ennyit – folytatta Khelben. – A patkókat nálam hagyhatjátok. Most pedig menjetek a déli kapuhoz. Az ottani örök majd elvisznek benneteket a Dokk Utcába, ott pedig már könnyen megtaláljátok a Sellő Karját.

– Te nem jössz velünk? – kérdezte Wulfgar, és leszállt a lováról.

– Nekem más dolgom van – mondta Khelben. – Jobb lesz, ha magatok mentek. Orlpar nem mer becsapni engem, Deudermont kapitányt pedig becsületes tengerésznek ismerem. Vízmélyen sok idegen fordul meg, főleg lenn a Dokk-kerületben.

– Az olyan idegenek viszont, akik Khelbennel, a festővel vannak, feltűnést kelthetnek – vélte Drizzt kedélyes gúnnyal.

Khelben elmosolyodott, de nem válaszolt. Drizzt leugrott a nyeregből. – A lovakat vissza kell juttatni Hosszúnyeregre?

– Hát persze.

– Fogadd köszönetünket. Khelben – mondta Drizzt. – Nagyon sokat segítettél nekünk – Drizzt egy kicsit elgondolkodott, és a lovát nézegette. – Tudnod kell róla, hogy a varázs, amit Malchor bűvölt a patkókra, nem tartós. Orlpar nem sokat fog nyerni a nap üzletén.

– Az igazság keze – kuncogott Khelben. – Nyugodt lehetsz, hogy

rengeteg tisztességtelen alkut kötött már. Talán ez az eset alázatra tanítja, és rájön, hogy rossz amit tesz.

– Meglehet – mondta Drizzt. Meghajolt, és Wulfgarral együtt elindult lefelé a dombról.

– Figyeljetek, de ne veszítsétek el a fejeteket – kiáltott utánuk Khelben. – A dokkokban vannak gazemberek, a rendőrség azonban mindenütt jelen van. Sok idegen tölti az első éjszakáját a városi börtönben! – A két bajtárs után nézett, és mint Malchornak, neki is az eszébe jutottak azok a régi idők, amikor még ő is távoli kalandok felé indult.

– Jól megfélemlítette azt az embert – jegyezte meg Wulfgar, amikor kiértek Khelben hallótávolságából. – Valóban egyszerű festő lenne?

– Valószínűbb, hogy varázsló – méghozzá nagyhatalmú – felelte Drizzt. – És megint csak köszönettel tartozunk Malchornak, amiért a befolyásával egyengette az utunkat. Jegyezd meg: nem lehetett egyszerű festő az, aki meg tudott szelídíteni egy ilyen Orlpar-félét.

Wulfgar visszanézett a dombra, Khelben és a lovak azonban más sehol sem voltak láthatók. Wulfgar még a maga soványka mágia-ismeretével is tudta, hogy csak varázslat vihette el a környékről ilyen gyorsan Khelbent meg a lovakat. Elmosolyodott, és megrázta a fejét. Ismét csak el kellett csodálkoznia, hogy milyen különc figurákat tartogat még a világ.

A déli kapunál az öröktől kapott útmutatás alapján Drizzték hamarosan eljutottak a Dokk Utcára, ami végigfutott az egész vízmélyi kikötőn a város déli részéig. Halszag és sós levegő csapott az orrukba, a fejük fölött sirályok vijjogtak; a Birodalmak minden részéből idevetődött kereskedők, tengerészek járkáltak mindenfelé, egyesek munkában, a legtöbben viszont inkább kikapcsolódásképpen a hosszú déli út előtt.

A Dokk Utca épp alkalmas volt az idő kellemes eltöltésére: minden sarkon volt egy kocsmá. De Luskannal ellentétben, ahol a város urai már rég átengedték a dokkvidéket az aljanépnek, a vízmélyi Dokk Utca nem volt veszélyes hely. Vízmélye a törvények városa volt, és a Figyelők, Vízmélye híres városi őrei szinte mindig látótávolságban voltak.

Csak úgy hemzsegetek itt a kemény kalandozók, a csatában edzett harcosok, akik hideg megszokással hordozták fegyverüket. Drizzték mégis sok tekintetet vontak magukra, szinte mindenki utánuk fordult, bármerre jártak. Drizzt aggódott a maszkja miatt, először azt hitte, hogy valahogy lecsúszott és elárulta igazi kilétét a döbbsé nézőknek. Egy gyors ellenőrzés azonban eloszlatta félelmeit, hisz kezei még mindig a felszíni elfek aranyos bőrszínét viselték.

És Drizzt kis híján hangosan elnevette magát, amikor Wulfgarhoz fordult, hogy megkérdezze tőle, a maszk még mindig takarja-e az arcát, mert a sötét elf ekkor értette meg, hogy nem ő a csodálkozás tárgya. Az elmúlt néhány évben annyira összeszokott a barbárral, hogy már rég nem tűnt fel neki Wulfgar elképesztő termete. Wulfgar majdnem hét láb magas termetével, évről-évre vastagodó izomkötegeivel, az őszinte önbizalom könnyedségével rótt a Dokk Utcát, Égisz-agyart lezseren a vállán lógatva. Ez az ifjú ember még a Birodalmak legnagyobb harcosai közül is kitűnt volna.

– Ezegyszer mintha nem engem bámulnának – mondta Drizzt.

– Vedd le a maszkod, drow – vörösödött el Wulfgar. – És vedd le rólam a tekintetüket!

– Én megtenném, de ott van Regis – hunyorított vissza Drizzt.

A Sellő Karja semmiben sem különbözött attól a számtalan többi kocsmától, ami a városnak ebben a részében volt. Kiabálás és dajdajozás szűrődött ki belőle, olcsó sörből és bortól bűzlő levegő hátán. Hangoskodó, lökdösődő vagányok gyűltek össze a bejárat előtt.

Drizzt aggódva nézett Wulfgarra. Legutóbb, amikor Wulfgar ilyen helyen fordult meg – a luskani Zsivány-kardban – a barbár szétrombolta a kocsmát, és a tulajdonosokat. Mivel ragaszkodott a becsület és a bátorság ideáljaihoz, Wulfgar kilógott a városi kocszmák elvtelen világából.

Ekkor lépett ki Orlpar a Sellő Karjából, és ügyesen átfurakodott a sokadalmon. – Deudermont az ivóban van – suttogetta a szája sarkából. Elment Drizzt és Wulfgar mellett, és úgy tett, mintha észre sem vette volna őket. – Magas; kék kabát, szőke szakáll – tette hozzá.

Wulfgar már válaszolt volna, de Drizzt továbbtaszigálta. Látta, hogy Orlpar titkolózik.

A tömeg szétvált, amikor Drizzték átmentek közöttük, és minden

pillantás Wulfgarra szegeződött. – Bungo majd elkapja – suttogta az egyik, amikor a két bajtárs belépett az ivóba.

– De azért figyelemreméltó – kuncogott egy másik.

A drow éles fülei előtt nem maradhatott titokban ez a beszélgetés, és megint hatalmas barátjára pillantott. Az jutott eszébe, hogy Wulfgart a testnagysága mintha mindig ilyen bajokra jelölné ki.

A Sellő Karjának belseje nem okozott semmiféle meglepetést. A levegő egzotikus fűvek és állott sör szagától volt nehéz. Néhány holtreszeg tengerész az asztalra borulva vagy a falnak támasztva hortyogott, mások fel-alá tántorogtak az italukat szerteszét locsolva – legtöbbször a törzsvendégekre, akik válaszul a padlóra lökték a merénylőket. Wulfgar arra gondolt, hogy vajon hányan maradnak le a hajójuk indulásáról. Itt bukdácsolnak addig, amíg el nem fogy a pénzük, csak hogy aztán kidobják őket az utcára, és nincstelenül, fedél nélkül nézzenek szembe a közelgő téllel? – Kétszer láttam már egy város zsigereit – suttogta Wulfgar Drizztnek. – És mindkétszer az jutott eszembe, mennyivel jobb is úton lenni!

– És a goblinok meg a sárkányok? – torkollta le Drizzt derűsen, aztán egy üres asztalhoz vezette Wulfgart az ivóban.

– Ennél még azok is sokkal jobbak – jegyezte meg Wulfgar.

Alig ültek le, már a nyakukon is volt egy felszolgáló.

– Mit kívántok? – kérdezte unottan. Már rég elvesztette érdeklődését a vendégek iránt.

– Vízet – felelte mogorván Wulfgar.

– És bort – tette hozzá gyorsan Drizzt, és egy aranypénzt szedett elő, hogy eloszlassa a pincérnő hirtelen neheztelését.

– Az lesz Deudermont – mondta Wulfgar gyorsan, hogy elhárítson mindenféle szidást az előbbi viselkedése miatt. Egy magas férfira mutatott, aki a söntés korlátjának támaszkodott.

Drizzt azonnal felállt, hogy minél előbb túl legyen az üzleten, és kívül kerüljön a kocsmán. – Tartsd az asztalt – mondta Wulfgarnak.

Deudermont kapitány nem olyan volt, mint a közönséges törzsvendégek a Sellő Karjában. Magas volt és egyenes tartású. Kifinomult ember, aki ahhoz volt szokva, hogy urakkal és úrhölgyekkel vacsorázzék. De mint minden kapitány, aki befut Vízmélye kikötőjébe, ő is a parton töltötte ilyenkor a legtöbb idejét, főleg az indulás napján, és szemmel tartotta legénységét, nehogy Vízmélye túlszűfolt börtönében kössenek ki.

Drizzt a kapitány mellé nyomakodott, és ügyet sem vetett a csapos kérdő tekintetére. – Van egy közös barátunk – mondta halkan Deudermontnak.

– Orlpárt aligha számítom a barátaim közé – felelte a kapitány közvetlenül. – De azt látom, hogy nem túlzott a barátod nagyságát és erejét illetően.

Nem Deudermont volt az egyetlen, akinek szemet szűrt Wulfgar. Mint minden más kocsmának Vízmélyének ezen a részén – és a Birodalmak legtöbb kocsmájának – a Sellő karjának is volt egy bajnoka. Egy kissé arrébb a sötét mellett egy nagydarab, tömör, Bungo nevű fickó méregette Wulfgart, amióta csak a barbár belépett az ajtón. És a legkevésbé sem tetszett neki az idegen fizimiskája. De még kevésbé tetszett neki a két roppant kar, Wulfgar kecses járása, és az a könnyedség, ahogyan korát meghazudtoló tapasztalattal hordozta hatalmas harci kalapácsát.

Bungó köré odagyűltek a hívei. Már alig várták a verekedést. Csálé vigyorral és sörbűzös lehelettel heccelték bajnokukat cselekvésre. Bungo általában nem volt ijedős, most mégis aggódott. Sok ütést kapott már ebben a kocsmában hét éves "uralkodása" alatt. Már hajlott volt a háta, tucatnyi csontja tört és izma szakadt. Wulfgar tekintélyt parancsoló külseje láttán Bungo őszintén elgondolkodott rajta, hogy akár még egészséges ifjúságában is lett -e volna esélye ellene.

A Sellő Karjának megrögzött vendégei azonban várakozóan tekintettek rá. Ez az ő területük volt, az ő bajnokuk. Ingyen etették-itatták – Bungo nem okozhatott nekik csalódást.

Egyetlen húzásra ledöntötte teli ibrikjét, és ellökte magát a pultról. Egy utolsó morgással megnyugtatta támogatóit, és durván félretaszított mindenkit az útjából. Elindult Wulfgar felé.

Wulfgar már azelőtt észrevette a csoportot, mielőtt még elindultak volna. A jelenet túlságosan is ismerős volt az ifjú barbárnak, és számított rá, hogy mint a luskani Zsiványkardban, itt is belekötnek a termete miatt.

– Mi dógod itt? – sziszegte Bungo, ahogy az ülő barbár fölé tornyosult. A többi semmirekellő körülvette az asztalt, és szabályos küzdőteret alkottak a két fél körül.

Wulfgarnak az ösztönei azt súgták, hogy álljon fel és ott helyben üsse le a kötözködő hústornyot. Cseppet sem félt Bungo nyolc cimborájától. Láttá rajtuk, hogy gyávák, akiket csak a vezérük tud feltüzelni. Ha Bungo a földre kerül – és Wulfgar tudta, hogy ez fog történni -akkor a többiek kétszer is meggondolják, mielőtt ütnek, és ez a késlekedés sokba fog kerülni nekik egy Wulfgar-félével szemben.

Az elmúlt hónapok alatt azonban Wulfgar megtanult uralkodni a dühén, és megismerte a rettegés tágabb fogalmát. Vállalt, és semmi más, fenyegetőnek értelmezhető mozdulatot nem tett. – Leültem, hogy igyak egyet – felelte nyugodtan. – Te ki vagy?

– Bungo a nevem – mondta a bajnok nyálat fröcsogve. Büszkén kidüllesztette a mellét, mintha Wulfgarnak ismernie kellene a nevét.

Wulfgarnak, miközben Bungo nyálát törölgette az arcáról, megint csak meg kellett küzdeni harcos ösztöneivel. Fontosabb küldetésük van most Drizzttel, emlékeztette magát.

– Ki mondta, hogy bejöhetsz a kocsmámba? – hörögte Bungo, abban a hitben – vagy reményben – hogy sikerült védekezésre szorítania Wulfgart. Végignézett cimboráin, akik szorosabbra húzták a kört Wulfgar körül, hogy még jobban elbizonytalanítsák.

Drizzt biztosan meg fogja érteni, hogy ezt a fickót le kellett csapni, vélekedett Wulfgar, és a keze ökölbe szorult. – Egy csapás – motyogta hangatlanul, és végignézett a nyomorúságos társaságon. Mennyivel jobban mutatnának a padlón kiterülve!

Wulfgar Regis képét idézte maga elé, hogy úrrá legyen feltámadó dühén, azt a tényt azonban nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a keze már úgy oda volt szorítva az asztalhoz, hogy az izületei kifehéredtek.

– Minden elő van készítve? – kérdezte Drizzt.

– Igen – felelte deudermont. – Van helyem számotokra a Tengeri Szellemen, és jól jön néhány segítő kéz – és kard –, főleg ilyen tapasztalt harcosok, mint ti. De van egy olyan érzésem, hogy esetleg lemaradtok a hajóról -Megragadta Drizzt vállát, és a Wulfgar asztalánál zajló események felé fordította.

– A kocsmá bajnoka, és a cimborái – mondta Deudermont. – Én mégis a barátodra fogadnék.

– Jó befektetés lenne – felelte Drizzt – de most nincs időnk ilyen...

Deudermont a kocsmá egy sötét szeglete felé vezette Drizzt tekintetét, ahol négy férfi nézte érdeklődéssel a kibontakozó konfliktust. – A Figyelők – mondta Deudermont. – Ez a verekedés egy éjszakát jelent a barátodnak a börtönben. Én pedig nem maradhatok még egy napot.

Drizzt végignézett a kocsmán: kiutat keresett. Minden szem Wulfgarra és a támadókra szegeződött. A drow látta, hogy ha most odamegy az asztalhoz, valószínűleg épp ezzel indítaná el az egész dolgot.

Bungo kidüllesztette a hasát, alig néhány ujjnyira Wulfgar arcától, hogy megmutassa neki az övét, ami több száz helyen volt berovátkolva. – Mindegyik egy-egy ember, akit elagyabugyáltam – kérkedett. – Jó elfoglaltság a börtönben – Egy nagy bevágásra mutatott az övcsat mellett. – Ezt itt meg is öltem. Jól bevertem a fejét. Öt éjszakai börtönömbbe került.

Wulfgar kissé visszahőkölt, de nem a dicsekvéstől, hanem tettei lehetséges következményeitől. El kellett érnie a hajóját.

– Lehet, hogy éppen Bungót jöttem meglátogatni – tette karba a kezét, és hátradőlt székében.

– Tessék, itt van! – morogta az egyik gazember. Bungo gonoszul méregette Wulfgart. – Verekedni akarsz?

– Nem, nem hiszem – mondta Wulfgar. – Csak egyszerű fiú vagyok, aki világot akar látni.

Bungo nem tudta palástolni zavarát. Végignézett a barátain, de csak vállvonogatásokat kapott válaszul.

– Ül le – invitálta Wulfgar. Bungo nem mozdult.

A mögötte álló cimborá keményen Wulfgar vállába bökött, és felmordult: – Mit akarsz?

Wulfgarnak tudatos erőfeszítésébe került, hogy elkapja saját kezét, mielőtt összeroppantotta volna a gazember mocskos ujjait. Most már ő volt nyeregben. Közelebb hajolt a testes vezérhez. – Nem verekedni, hanem figyelni – mondta nyugodtan. – Egy napon talán méltónak ítélem majd magam arra, hogy kihívást intézzek olyasvalaki ellen, mint Bungo, és ezen a napon majd visszatérek, mert afelől egy szemernyi kétségem sincs, hogy még akkor is te leszel ennek a kocsmának a bajnoka. De attól tartok, ez a nap csak évek múlva fog majd elkövetkezni. Még sok tanulnivalóm van.

– Akkor miért jöttél ide? – kérdezte Bungo, mikor felülkerekedett benne az önbizalom. Fenyegetően közel hajolt Wulfgarhoz.

– Tanulni – felelte Wulfgar. – Abból, hogy megnézem Vízmélye legkeményebb harcosát. Hogy megnézem, hogyan viselkedik Bungo, és hogyan intézi a dolgait.

Bungo fölegyenesedett, és körbepillantott ideges barátain, akik már annyira előrehajoltak, hogy szinte ráborultak az asztalra. Bungo kivillantotta fogatlan vigyorát – ez szokása volt az első ütés előtt. A cimborák izgatottan figyeltek. De ezúttal bajnokuk meglepetést okozott nekik, mert hátbaverte Wulfgar – de a barátság mozdulatával.

Jól hallható morgások szakadtak fel a kocsmá népéből, amikor Bungo odahúzott egy széket, hogy áldomást igyon a figyelemreméltó idegennel.

– Tűnjetek innen! – reccsent rá a bajnok a cimborákra. Amazok csalódott, fancsali arccal engedelmeskedtek. Az, amelyik Wulfgar mögött állt, a biztonság kedvéért még belebökött egyet, aztán a többiekkel együtt visszament a söntéshez.

– Okos húzás volt – jegyezte meg Deudermont.

– Mindkettejük részéről – felelte a drow a pultnak támaszkodva.

– Van más dolgotok is a városban? – kérdezte a kapitány,

Drizzt megrázta a fejét. – Nem. Mehetünk a hajóhoz -felelte. – Attól tartok, hogy Vízmélye csak bajt hoz ránk.

Milliónyi csillag ragyogott a felhőtlen éjszakai égbolton. A fekete ég alján összefolytak Vízmélye távoli fényeivel, csak úgy csillogott az északi láthatár. Wulfgar a fedélzeten találta Drizztet, aki csendesen üldögélt a tenger kínálta ringatózó elmélyültségben.

– Szeretnék visszamenni – mondta Wulfgar, és követte barátja tekintetét a most már távoli város felé.

– Hogy lerendezd adósságod egy részeg gazemberrel és a cimboráival – felelte Drizzt.

Wulfgar felkacagott, de el is hallgatott hirtelen, amikor Drizzt feléje fordult.

– De mivégre? – kérdezte Drizzt. – A helyébe akarsz lépni, mint a

Sellő Karjának bajnoka?

– Olyan élet az, amit cseppet sem irigyelek – nevetgélte zavartan Wulfgar.

– Akkor hagyd meg Bungónak – fordult vissza Drizzt a város fényei felé.

Wulfgar arcáról lehervadt a mosoly.

Pillanatok, talán percek is elteltek, és csak a hullámok loccsanása hallatszott a hajó oldala felől. Drizzt hirtelen ötlettel elővette Csillámot a tokjából. A mestermívű szablya azonnal életre kelt a kezében, a penge izzott a csillagfényben, melytől a nevét és bűverejét kapta.

– Jól illik hozzád ez a fegyver – jegyezte meg Wulfgar.

– Remek bajtárs – ismerte el Drizzt, és az ívelt pengébe véssett finom mintákat tanulmányozta. Eszébe jutott az a másik varázsszablya, ami valaha az övé volt, az, amit a legyőzött sárkány odújában lelt. Az a penge is jó bajtárs volt. Az a kard a jégmágia jegyében készült a tűz lényei ellen, és forgatójával egyetemben immunis volt lángjukra. Jól szolgálta Drizztet, sőt, megmentette őt egy démon tüzének biztos és fájdalmas végététől.

Drizzt visszatekintett Wulfgarra. – Az első sárkányunk jutott eszembe – mondta a barbár kérdő tekintetére. – Te meg én, egyedül a hóbarlangban. Jégahalál ellen. Micsoda hatalmas ellenfél.

– Le is győzhetett volna minket – telte hozzá Wulfgar -ha nem lett volna olyan szerencsénk, hogy az a nagy jégcsap épp ott lóg a sárkány feje felett.

– Szerencse? – mondta Drizzt. – Meglehet. De mondhatom, hogy a szerencse általában egyszerűen csak az az előny, amire egy igazi harcos akkor tesz szert, ha megfelelően cselekszik.

Wulfgar bezsebelte a bókot; ő verte le a hegyes jégcsapot, ami megölte a sárkányt.

– Kár, hogy már nincs meg a szablya, amit Jégahalál barlangjából zsákmányoltam. Milyen jó pár lenn Csillámnak – jegyezte meg drizzt.

– Az már igaz – felelte Wulfgar mosolyogva, és neki is eszébe jutottak első kalandjai a drow oldalon. – De sajnós az is behullott Garumn Szurdokába Bruenorral együtt.

Drizzt hirtelen hallgatásba merült, és pislogni kezdett, mintha hideg víz fröccsent volna az arcába. Egy kép villant fel benne,

melynek sugallatai reménykedésre és félelemre is okot adtak.
Harcpöröly Bruenor képe. amint lassan szállingózik le a szakadékba
az égő sárkány hátán.

Az égő sárkányén!

Wulfgar most először hallotta remegni oly higgadt barátja hangját:
– Bruenornál volt a kardom?

5.

Hamvak

A szoba üres volt, a tűz már majdnem leégett. Tudta, hogy az oldalkamrában duergarok, szürke törpék vannak, de meg kellett kockáztatnia. A barlangrendszernek ez a része túlságosan tele volt a söpredékkal ahhoz, hogy álcázás nélkül folytathassa útját.

Besurrant a főfolyosóról, és elosont az oldalajtó mellett, hogy a kandallóhoz jusson. Letérdelt a tűzhely elé, és a földre fektette mithril fejszéjét. A parázs izzásától ösztönösen összerezsent, de nem érzett fájdalmat, amikor ujjaival a hamuba túrt.

Néhány pillanat múlva hallotta az oldalsó ajtót kicsapódni. Az utolsó marék hamut is az arcára mázolta, és remélte, hogy jól álcázta vörös szakállát és hosszú orrának világos színét.

– Hát te mit csinálsz? – krákgotja valaki mögötte.

A kormos törpe a parázsra fűjt, mire egy apró lángocska fellobbant. – Kicsit hideg van itt – felelte. – És pihennem kell – Felállt, megfordult, és maga mellé vette a mithril fejszét.

Két szürke törpe lépett be és állt elé, a fegyverük békésen pihent a tokjában. – Ki vagy? – kérdezte az egyik. – Nem a McUduck klánból származol, és nem ezekbe az alagutakba tartozol!

– Tuktuk vagyok a Trilk Klánból – hazudta a törpe. Annak a szürke törpének a nevét használta, akit előző reggel vágott le. – Őrjáratban voltam, és eltévedtem. Megörültem neki, hogy találtam egy szobát, ahol van kandalló.

A két szürke törpe egymásra pillantott, aztán megint az idegent méregették gyanakodva. Hallották az elmúlt hetek jelentéseit legyilkolt duergarokról, akiket sokszor lefejezve találtak meg az alagutakban – Shimmer-gloom pusztulása óta, aki szinte az istenük volt. Ez itt miért van egyedül? Hol van az őrjárata? A Trilk Klánnak kell hogy legyen annyi sütnivalója, hogy elkerülje a McUduck Klán alagútjait.

És miért van egy vörös folt a szakállán, vette észre az egyik.

A törpe azonnal látta gyanakvásukat, és tudta, hogy nem sokáig

tarthatja már fent a társalgást. – Elvesztettem két társamat – mondta. – Egy drow ölte meg őket -Elmosolyodott, amikor látta, hogy a duergarok szeme tágranyílik. A duergarok már a drow elfek pusztá említésétől is pánikba estek – így a törpe nyert néhány pillanatot. – De megérte! – jelentette ki, és a feje fölé emelte a mithril fejszét. – Megkóstitotta a pengémet! Látjátok?

Amikor az egyik duergar a csillogó fegyvert csodálva előrehajolt, a vörösszakállú törpe jobban szemügyre vehette, és az arcába mélyesztette a fejsze élet. A másik duergar épp csak a kardjához tudott kapni, mikor olyan visszakezes ütést kapott, hogy a fejszenyél a szemébe fúródott. Hátratántorodott, de a fájdalom homályán keresztül is tudta, hogy neki befellegzett, még mielőtt a mithril fejsze elvágta volna a nyakát.

Két másik duergar rontott be az előszobából előrántott fegyverrel. – Hozz segítséget! – ordította az egyik, és belevetette magát a küzdelembe. A másik az ajtóhoz rohant.

De a szerencse megint a vörösszakállú törpe pártját fogta. Belerügött egy dologba, ami a földön hevert, és a kifelé szaladó duergar felé repítette, miközben aranyos pajzsával hárította másik ellenfele első csapását.

A menekülő duergart már alig néhány lépés választotta el az ajtótól, amikor valami a lába közé repült, felbuktatta és kiterítette a padlón. Gyorsan feltérdelt, de aztán tétovázásba esett, mert kis híján rosszul lett, amikor meglátta, miben botlott meg.

Egy rokona fejében.

A vörösszakállú törpe újabb csapás elől táncolt el, átrohant a szobán, hogy pajzsával leüsse a most már térdeplő duergart. A falba passzírozta a szerencsétlent.

De rohama lendületében elveszítve egyensúlyát, a törpe féltérdre került, mikor a másik duergar utolérte. A feje fölé emelte pajzsát, hogy hárítsa a duergar lefelé irányuló szúrását, és térdmagasságban visszacsapott a fejszéjével.

A duergar még éppen idejében szökkent hátra, csak az egyik lába karcolódott meg, de mielőtt még teljesen összeszedte volna magát, hogy viszonzozza a támadást, a vörösszakállú törpe már állt is.

– Dögevőké lesznek a csontjaid! – morogta a törpe.

– Ki vagy? – kérdezte a duergar. – Mert abban biztos vagyok, hogy nem az én fajtám.

Fehér vigyor csillant elő a törpe kormos ábrázatából. – Harcpöröly a nevem – dörögte, és a pajzscímerére mutatott – a Harcpöröly Klán habzó söröskupájára. -Harcpöröly Bruenor, Mithril Csarnok jog szerinti királya vagyok!

Bruenor halk kacajjal nézte, hogyan sápad el a szürke törpe. A duergar visszafelé kezdett botorkálni az előszoba ajtaja felé, mert látta, hogy nincs esélye ilyen ellenféllel szemben. Kétségbeesetten megpördült, rohanni kezdett, és megpróbálta becsapni maga mögött az ajtót.

De Bruenor sejtette, mit forgat a fejében a duergar, és súlyos csizmáját betette az ajtóba, mielőtt becsukódhatott volna. Az erőteljes törpe kilökte vállával az ajtót, és visszapenderítette a duergart a szobába, aki röptében feldöntötte az asztalt és egy széket.

A sarokba szorított szürke törpe vadul rontott Bruenorra, pajzsát előreszegezve és kardját a feje fölé emelve. Bruenor könnyedén hárította a vágást, aztán fejszéjével a duergar pajzsára sújtott. De az is mithrilből készült, így a fejsze nem sok kárt tudott tenni benne. Bruenor ütésének ereje azonban akkora volt, hogy a bőrszíjazat szétpattant, a duergar keze pedig zsibbadtan, tehetetlenül hanyatlott le. A duergar rémülten felüvöltött, és rövid kardját a melle elé emelve igyekezett védeni magát.

Bruenor egy pajzscsapással követte a duergar karmozdulatát, belevágott ellenfele könyökébe, mire a duergar megbillent. Bruenor egy villámgyors mozdulatsorral a duergar megroggyanó vállához suhintott fejszéjével.

Újabb fej hullott a földre.

Bruenor egy mordulással nyugtázta a jól végzett munkát, és visszament a nagyobbik szobába. Az ajtó melletti duergar éppen kezdte visszanyerni az eszméletét, amikor Bruenor rávetette magát, és pajzsával a falnak vágta. – Huszonkettő – motyogta. Számontartotta a szürke törpéket, akiket levágott az elmúlt néhány hétben.

Bruenor kilesett a sötét folyosóra. Tiszta volt a levegő. Halkan becsukta az ajtót, és visszament a kandallóhoz, hogy tökéletesítse álcáját.

Garumn Szurdokának meredek oldala mentén zuhanva a lángoló sárkány hátán Bruenor elveszítette az eszméletét. Ő volt a legjobban meglepve, amikor ki tudta nyitni a szemét. Ahogy körülnézett, tudta,

hogy a sárkány halott, azt azonban sehogy sem értette, hogy lehet, hogy ő, aki még mindig a füstölgő testen hever, nem égett meg.

A szurdok csendes és sötét volt körülötte. Fogalma sem volt, mennyi ideig volt öntudatlan. De azt tudta, hogy a barátai, ha megmenekültek, valószínűleg a hátsó kijáraton menekülnek ki a felszín biztonságába.

És Drizzt él! A drow bíbor szemének képe, ahogy rámered a szakadék oldaláról, örökre bevésődött a törpe elméjébe. Még most, hetekkel később is a legyőzhetetlen Drizzt Do'Urdennek ezt a képét használta litániaként reménytelen helyzetében a csüggedés ellen. Mert Bruenor nem tudott felmászni a szurdok aljáról, ahol a fal sima és függőleges volt. Az volt az egyetlen esélye, hogy beoson az egyetlen alagútba, ami kivezet a szakadék aljából, és végigmegy az alsó bányákon.

Meg egy egész sereg szürke törpén – akik még óvatosabbak voltak azóta, hogy Bruenor megölte Shimmergloom sárkányt, a vezérüket.

Már messzire eljutott, és minden egyes lépés egy kicsit közelebb vitte a felszínhez, a szabadsághoz. Az út azonban a duergarok fő tömörüléséhez is egyre közelebb juttatta. Még most is hallotta a hatalmas alsóváros kemencéinek sistergését, ahol kétségkívül nyüzsgött a szürke csöcselék. Bruenor tudta, hogy át kell mennie ott, ha át akar jutni a felsőbb szintekre vezető alagutakba.

De álcája még itt, a bányák sötétjében sem állhatta ki a közelebbi szemrevételezés próbáját. Hogyan járhatna hát az alsóváros fényességében, ahol ezernyi szürke fog tolongani körülötte?

Bruenor elhessentette a gondolatot, és még egy kis hamut kent az arcára. Most már nem kell aggódni; át fog jutni. Felkapta fejszéjét, pajzsát, és az ajtó felé indult.

Megcsóválta a fejét, és el is mosolyodott, mert az ajtó melletti makacs duergar megint éledezett – és próbált felállni.

Bruenor harmadszor is a falnak csapta, és könnyedén a fejére ejtette a fejszéje pengéjét, ahogy a duergar összezsuklott. Többet már nem fog felébredni. – Huszonkettő – ismételte a törpe sötéten, mikor kilépett a folyosóra.

A becsukódó ajtó csattanása visszhangot vert a homályban, aztán elhalt. Bruenor megint hallotta a kemencék zúgását.

Az alsóváros volt az egyetlen lehetősége.

Egy nagy lélegzettel megerősítette magát, aztán fejszéjével

eltökélten a pajzsára csapott, és megindult a zaj forrása felé.

Ideje volt elrendezni a dolgokat.

A folyosó össze-vissza kanyargott, míg végül egy alacsony, boltíves bejáratba torkollt, ami fényesen kivilágított barlangba vezetett.

Harcpöröly Bruenor kétszáz év óta először tekintett le a Mithril Csarnok hatalmas alsóvárosára. Ez a szilárd sziklaterem, mely egy hatalmas szakadékban foglalt helyet, és falaiba lépcsők, ajtók voltak vésve, valaha az egész Harcpöröly Klánnak otthont adott, de még üres termek is maradtak.

A hely épp olyan volt, mint amilyenre a törpe emlékezett ifjúsága távoli éveiből. Sok kemencében égett a tűz, az alsó szint pedig csak úgy nyüzsgött a törpemunkások görnyedt figuráitól. Hányszor csodálta meg ezt a helyet az ifjú Bruenor a barátaival, hányszor hallotta a kovácskalapácsok csengését, és a hatalmas fűtatók nehéz lihegését!

Bruenor elűzte magától a kellemes emlékeket, és eszébe jutott, hogy ezek a görnyedt alakok szürke törpék, nem pedig az övéi. Valahogy át kellett jutnia a nyílt területen, fel a túloldal lépcsőjéhez, egy olyan járáthoz, amin feljebb jut a barlangrendszerben.

Bruenor csizmasurrogást hallott; visszahúzódott az alagút sötétjébe. Szorosan megmarkolta fejszóját, és még levegőt sem mert venni. Arra gondolt, hogy talán ez lesz az utolsó dicső csatája. Egy alaposan felfegyverzett duergar őrzőjárat masírozott a bejáráthoz, aztán ment tovább. Épp csak egy futó pillantást vetettek az alagútba.

Bruenor megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, és szidta magát, amiért ennyi időt elvesztegetett. Nem engedhette meg magának a késlekedést; minden egyes perc. amit ezen a környéken töltött, veszedelmes hazárdjáték volt. Gyorsan végiggondolta a lehetőségeket. Körülbelül félúton volt az egyik fal oldalában, öt szintre az alaptól. A legmagasabb szinten egyetlen híd ível át a mélység fölött, ezt azonban nyilván gondosan őrzik. Ha ott fent, a lenti nyüzsgéstől távol egyedül járna, túl gyanús lenne.

Könnyebbnek látszott átvágni a mozgalmas alsó szinten. A másik fal középmagasságában nyíló alagutak, melyek majdnem pontosan szemben voltak vele, a barlangrendszer nyugati végébe vezettek, vissza oda, ahol annak idején belépett Mithril Csarnokba, vissza az Őrző Völgyébe. Ezt vélte a legjobb megoldásnak – már ha átjut a

nyílt terepen.

Kikukkantott a boltív alól, hogy nem jön-e vissza az őrzárát. Mikor látta, hogy tiszta a levegő, emlékeztette magát arra, hogy ő mégiscsak király, a barlangok jogos ura, aztán bátran kilépett. A legközelebbi lefelé vezető lépcsők jobb felé voltak, az őrzárát azonban arra ment el, Bruenor pedig úgy vélte, hogy jobb lesz nem összefutni velük.

Önbizalma lépésről lépésre nőtt. Elhaladt néhány szürke törpe mellett, gyors fejbólintással viszonzta üdvözlésüket, de nem lassított.

Egy szinttel lejjebb ereszkedett, aztán még eggyel lejjebb, és mielőtt még lett volna ideje belegondolni az eredménybe, már lent is találta magát az utolsó lépcső tetején, a hatalmas kemencék fényében fürödve, alig tizenöt lábnyira a legalsó szinttől. Ösztönösen összehúzta magát a fényben, de aztán eszébe jutott, hogy a világosság voltaképpen a szövetségese. A duergarok a sötétség lényei voltak, nem is szokták, nem is szerették a fényt. A lent tartózkodók mélyen a szemükbe húzták a csuklyájukat, és Bruenor is így tett, csak hogy még jobban álcázza magát. Az alsó szinten láthatólag szervezetlen nyüzsgés folyt, így lassan kezdte úgy gondolni, hogy talán nem is lesz olyan nehéz az átjutás.

Eleinte lassan járt, aztán egyre jobban nekibátorodott, de továbbra is összehúzta magát, a köpenye gallérját jól az arca elé húzta, félszarvú sisakját mélyen a szemébe billentette. Bruenor igyekezett minél fesztelenebbnek tűnni, pajzsos karját lazán maga mellett lógatta, a másik keze azonban a fejszéjén nyugodott. Ha ütésváltásra kerülne sor, Bruenor készen állt.

Baj nélkül haladt el a három fő olvasztó mellett – meg az ott dolgozó duergarok között, aztán türelmesen várakozott, amíg egy kis, ércet talicskázó karaván elhaladt mellette. Hogy fenntartsa a könnyed, barátságos légkört, Bruenor odabólintott a taligásoknak, de keserű lett a szája íze, amikor meglátta a talicskák mithril-rakományát – és amikor arra gondolt, hogy a szürke horda vajja ki az értékes ércet hazája falaiból.

– Megkapjátok a fizetséget a fáradozásotokért – morogta a bajsza alatt. Köpenye ujjával megtörölgette a homlokát. Már elfelejtette, milyen meleg tud lenni az alsóvárosban, amikor égnék a kemencék. Mint mindenki másnak, neki is patakozott az izzadság az arcán.

Bruenor eleinte mit sem törődött ezzel a kellemetlenséggel, de aztán az elhaladó bányászok egyre inkább kezdték kíváncsi oldalpillantásokkal méregetni.

Bruenor még jobban összegörnyedt, és meggyorsította lépteit, mert rájött, hogy az izzadás milyen hatással van gyengécske álcájára. Mire elérte az első lépcsőt a szakadék másik oldalánál, az arca teljesen csíkos lett, szőrzete pedig helyenként már eredeti színét mutatta.

De hitte, hogy még sikerrel járhat. Félúton felfelé azonban beütött a katasztrófa. Bruenor annyira igyekezett elrejtetni az arcát, hogy belebotlott egy duergar katonába, aki két lépcsőfokkal feljebb állt. Bruenor önkéntelenül felpillantott, és tekintete találkozott a duergaréval.

A szürke törpe döbbs pillantása elárulta Bruenornak, hogy a játéknak vége. A szürke a kardjáért nyúlt, Bruenornak azonban nem volt ideje ilyen harcra. Lefejelte a duergar térdét – az egyik térdkalácsot a sisakja maradék tülke törte el – és lehajította a duergart maga mögé, a lépcsőn.

Körülpillantott. Nem sokan figyeltek fel rájuk, és a csetepaték amúgy is mindennapiak voltak a duergarok között. Könnyed léptekkel indult tovább a lépcsőn.

A katona azonban még eszméletén volt, mikor a földre zuhant, és még volt ereje ahhoz, hogy fölmutasson a lépcsőre, és azt kiáltsa: – Állítsátok meg!

Bruenornak minden reménye elveszett arra, hogy észrevétlen maradjon. Előhúzta mithril fejszójét, és a következő lépcső felé rohant. Riadókiáltások hullámszórtak végig az alsó szinten. Talicskák borultak ki, kihúzott fegyverek csendültek, és döngő léptek hallatszóttak Bruenor mögött. Épp amikor be akart fordulni a következő lépcsőre, két őr ugrott eléje.

– Mi a baj? – kiáltotta ez egyik zavartan. Nem tudta, hogy éppen azt a törpét kell elkapni, aki előttük áll. A két őr elkésett rémülettel ismerte fel Bruenor igazi kilétét, mikor Bruenor arconvágta ez egyiket, a másikat pedig lelökte a mélybe.

Aztán rohant tovább, csak hogy fordulhasson vissza, mikor egy őrjárat jelent meg fölötte. Több száz szürke törpe kavargott az alsóvárosban, és már mindenki Bruenorra figyelt.

Bruenor talált egy másik lépcsőt, és feljutott a második szintre.

De ott meg kellett állnia. Csapdába esett. Tucatnyi duergar katona

rontott rá minden irányból, magasra emelt fegyverrel.

Bruenor kétségbeesetten pillantott körül. A tolongásban több mint száz szürke özönlötte el a lépcsőket.

Széles mosoly ült ki a törpe arcára, mikor eszébe jutott egy kétségbeesett terv. A rohamozó katonákra nézett, és tudta, hogy nincs más választása. Tisztelgett nekik, megigazította a sisakját, és hirtelen levetette magát a párkányról, le a tömegbe, ami összegyűlt az alatta lévő szinten. Bruenor még az esés lendületével kigördült a peremig, és több szerencsétlen szürke törpével együtt leesett egy másik csapatra az alsó szinten.

Bruenor egy szempillantás alatt talpon volt, és kezdett utat vágni magának. A meglepett duergarok egymás hegyén-hátán tülekedtek, hogy kikerüljenek a megvadult törpe és a fejsze útjából. Néhány pillanat múlva Bruenor akadálytalanul rohanhatott.

Megállt és körülnézett. Most merre menjen? Tucatnyi duergar állt közte és a kijáratok között, és egyre szervezettebbek lettek.

Az egyik katona rárohant, csak hogy Bruenor egyetlen csapással levágja – Gyertek csak! – kiáltotta Bruenor dacosan. Elszánta magát arra, hogy ahány duergart csak lehet, magával visz a halálba. – Gyertek csak, ahányan csak akartok! Ismerjétek meg Mithril Csarnok igazi urának haragját!

Nyílpuska-lövedék csattant a pajzsán, és kissé lehorgasztotta hetvenkedését. Inkább ösztönösen, mint tudatos gondolattal a törpe az egyetlen őrizetlen kijárat felé lódult – a lángoló kemencék felé. Leeresztette fejszéjét, és egy pillanatra sem lassított. A tűz a zuhanó sárkány hátán sem ártott neki, és az arcára kent forró hamu sem égette a bőrét.

A nyitott kemence közepén állva Bruenor megint azt tapasztalta, hogy nem perzselik a lángok. De nem volt ideje eltűnődni ezen a rejtélyen, és csak találgathatta, hogy ez a védelem vajon a mágikus páncéltól ered-e, amit magára vett, amikor belépett Mithril Csarnokba.

Pedig igazából Drizzt elveszett kardja mentette meg, ami a zsákja alá volt szíjazva, és amiről Bruenor szinte teljesen el is feledkezett.

A tűz tiltakozóan sziszegett, és lekushadt, amikor a mágikus penge a közelébe került. De azonnal fellobbant megint, amikor Bruenor gyorsan mászni kezdett felfelé a kéményben. Hallotta maga mögött a duergarok döbrent ordításait, és a tűz kioltását szorgalmazó

kiáltásokat. Az egyik hang parancsoló határozottsággal emelkedett a többi fölé. – Füstöljétek ki!

Rongyokat nedvesítettek meg és dobtak a lángokra. Bruenor fullasztó füstköd vette körül. A füst csípte a szemét, és levegőt sem kapott, de nem volt más választása, mint hogy másszon tovább. Vakon tapogatózott a kis hasadékok után, amikben megkapaszkodhatott tömzsi ujjáival, hogy feljebb húzza magát.

Tudta, hogy halál fia, ha levegőt vesz, de már kifogyott a szuszból, és sajgott a tüdeje.

Váratlanul egy nyílást talált a falban, és majdnem bele is esett a lendülettől. Oldalfolyosó lenne?, tűnődött csodálkozva. De aztán eszébe jutott, hogy az alsóváros minden kéménye össze van kötve egymással, hogy könnyebb legyen tisztítani őket.

Bruenor kihúzódott a füstoszlopból, és belesett az új járatba. Megpróbálta kitörölni a pernyét a szeméből, és tüdeje hálásan itta a levegőt, de kormos ruhaujjával nem sokra ment. Nem látta a kezét borító vért, de a seb nagyságát sejtette a körmei mentén érzett fájdalomtól.

Bármilyen kimerült volt is, nem engedélyezhetett magának pihenőt. Végigmászott a kis összekötőjáraton, és remélte, hogy a következő kémény alatti kemence nincs begyújtva.

A padló egyszercsak megszűnt alatta, és Bruenor kis híján belezuhan egy másik kürtőbe. Ebben nem volt füst, de épp olyan töredezett falú, jól mászható volt, mint a másik. Bruenor rögzítette minden felszerelését, megigazította a sisakját, és elindult fölfelé. Vakon kereste a fogódzókat, mit sem törődött fájó vállával, kezével. Hamarosan megint egyenletes tempóban haladt.

A pillanatok azonban perceknek, a percek óráknak tűntek a kimerült törpe számára, és nemsokára már épp annyit pihent, mint amennyit mászott, a lélegzete pedig nehéz zihálással tört elő belőle. Az egyik pihenő alatt Bruenor valami zajt hallott maga fölött. Feszülten figyelt. Ezek a kürtők nem kapcsolódhatnak semmilyen magasabb oldaljáratához, sem a felsővároshoz, gondolta. Egyenesen a szabad levegőre vezetnek. Bruenor felfelé meresztette korommal teli szemét. Biztos volt benne, hogy valóban hallotta a zajt.

A rejtély hirtelen magától megoldódott, mikor egy szörnyalak ereszkedett le a kürtőn Bruenor mellett, és hatalmas, szőrös lábak kaptak a törpe felé. Bruenor azonnal felismerte a veszélyt.

Óriáspók.

Méregtől csöpögő rágók téptek Bruenor alkarjába. Ő azonban nem törődött a fájdalommal, a seb valószínű következményeivel, hanem vad dühvel visszavágott. Felnyomta magát a kürtőben, lefejelte a pók óriási testét, aztán teljes erejével ellökte magát a faltól.

A pók megragadta Bruenor egyik csizmáját, és minden karjával csapkodott, amire nem volt szüksége a kapaszkodáshoz.

Csak egyetlen támadási mód tűnt megvalósíthatónak a törpe számára: lelökni a pókot. A szőrös póklábak után kapott, és igyekezett eltörni őket, amikor elkapta, de legalábbis lerántani őket a falról. Bruenor karját égette a méreg, foglyulejtett lába pedig – bár a csizmája védte a fogókarmoktól – kicsavarodott, és valószínűleg el is tört.

De nem volt ideje a fájdalomra gondolni. Egy mordulással elkapott egy másik lábat, és kettéroppantotta.

Mindketten zuhanni kezdtek.

A pók – az ostoba állat – úgy összegömbölyödött, amennyire csak tudott, és eleresztette a törpét. Bruenor érezte a levegő süvítését és a falak közelségét, ahogy estek lefelé. Csak reménykedhetett benne, hogy nem találkoznak semmilyen kiszögelléssel. Minnél jobban igyekezett a pók fölé kerülni, hogy a bestia teste tompítsa a küszöbön álló becsapódást.

Hatalmas csattanással érték talajt. A levegő kiszakadt Bruenor tüdejéből, azonban a pók szétpukkant testének hála nem sérült meg komolyabban. Még mindig nem látott, de úgy gondolta, hogy megint az alsóváros aljának szintjén lehetnek, bár szerencsére – mivel nem hallott kiáltozást – egy kevésbé forgalmas részen. Szédelegve, de töretlenül szedelőzködött fel a makacs törpe, és letörölgette a pók testfolyadékát a kezéről.

– Holnap olyan zivataros égszakadás lesz, hogy csak na – motyogta, mert eszébe jutott egy régi törpebabona, ami óvott a póköléstől. Megindult vissza, fölfelé a kürtőn. A gerince, a lába sajgott, a méreg pedig marta az alkarját

Arra már nem is mert gondolni, hogy esetleg további pókok leselkedhetnek odafent.

Órákig mászott, makacsul tette egyik kezét a másik fölé, és húzta magát fölfelé. Az alattomos pókméregtől hányinger-hullámok törtek rá, és kiszállt az erő a karjából. Bruenor azonban keményebb volt

még a hegyi sziklánál is. Belehalhatott a sebébe, de eltökélte, hogy ez legfeljebb a szabad levegőn, a nap vagy a csillagok alatt történhet meg.

Ki fog jutni Mithril Csarnokból.

Hideg fuvallat érte. Egycsapásra elszállt a fáradtsága. Reménykedve pillantott föl, de még mindig nem látott -kint talán éjszaka van. Figyelte a szél mozgását, és tudta, hogy már csak méterek választják el céljától.

Hirtelen felbuzdulással elérte a kürtő kijáratai – és a vasrácsot, ami elzárta.

– Moradin kalapácsa csapjon beléd – átkozódott Bruenor. Ellökte magát a faltól, és véres ujjaival megmarkolta a rácsot. A rudak meghajlottak a súlya alatt, de szilárdan kitartottak.

– Wulfgar szét tudná törni – mondta Bruenor, szinte félőrülten a kimerültségtől. – Add nekem az erődöt, hatalmas barátom – kiáltott ki az éjszakába, és erőlködni kezdett.

Több száz mérföldre onnan Wulfgar kényelmetlenül forgolódott hálólhelyén a hajóban. Rémálmai voltak Bruenorról, elveszette mentoráról. Talán a fiatal barbár lelke sietett Bruenor segítségére ebben az elkeseredett pillanatban, de valószínűbb, hogy a törpe hajthatatlan makacssága bizonyult erősebbnek még a vasnál is. Az egyik vasrúd eléggé elgörbült ahhoz, hogy kicsusszanjon a kőfalból, és Bruenor kirántotta.

Bruenor fél kézzel lógva ejtette a rudat az alatta tátongó mélységbe. Gonosz mosollyal gondolt arra, hogy a kürtő aljánál talán épp ott van egy duergar, aki a döglött pókot vizsgálgatja, és fölfelé néz, hogy megfejtse az esetet.

Bruenor félig átnyomta magát a kis résen, de arra már nem volt ereje, hogy a csípőjét és az övét is áttuszkolja. Teljes kimerültségében belenyugodott felemás helyzetébe. Nem bánta, hogy a lábai ezer lábnyi mélység fölött kalimpálnak.

Fejét a vasrudakra hajtotta, és aztán már nem tudott semmiről.

6.

Baldur kapuja

A korláthoz! A korláthoz! – kiáltotta egy hang.

– Lökjétek ki őket! – helyeselt egy másik. A tengerészek csoportja husángokat és görbe kardokat lengetve közelebb nyomult.

Entreri nyugodtan állt a zűrzavar közepén. Regis idegesen toporgott mellette. A bérgyilkos nem értette a legénység hirtelen dührohamát, de sejtette, hogy valamiképpen az alattomos félszerzet keze van a dologban. Nem rántott fegyvert; tudta, hogy bármikor előkaphatja a szablyáját és a törét, ha szüksége van rá, a tengerészek közül pedig még egyik sem közelítette meg tíz lábnál jobban, bármennyire is fenyegetőztek.

A hajó kapitánya, egy zömök, kacsázó járású fickó, akinek a fején szürkés sörte meredezett, és akinek a szeme örök hunyorgásba merevedett, kijött a kabinjából, hogy utánanézzon a felfordulásnak.

– Hozzám, Veresszemű – hívta magához a szutykos tengerészt, aki először hozta neki a hírt, hogy az utasok valami rettenetes betegséget hurcoltak a hajóra – és aki nyilvánvalóan elterjesztette a dolgot a legénység többi tagja között is. Vörösszemű azonnal engedelmeskedett, és követte kapitányát a szétváló sokadalmon keresztül Regisékig.

A kapitány lassan elővette a pipáját és kirázta belőle a dohányt. Átható tekintetét egy pillanatra sem vette le Entreriről.

– Lökjétek ki őket! – hallatszott néha egy-egy hang, de a kapitány mindannyiszor egy intésével elhallgattatta a beszélőt. Teljesen fel akarta mérni a két idegent, mielőtt

döntött volna, és türelmesen hagyta telni az időt. míg pipára gyújtott, és mélyet szippantott.

Entrerinek a szem se rebbent, és ő sem vette le a tekintetét a kapitányról. Hátravetette a köpenyét a kardhüvelyei mögé, és összefonta a karját maga előtt. Ezzel a nyugodt és magabiztos mozdulattal a kezei alig néhány ujjnyi távolságba kerültek a fegyverei markolatától.

– Szólhattál volna, uram – mondta végül a kapitány.

– Szavaid épp olyan meglepetésként érnek, mint legénységed tettei
– felelte Entreri nyugodtan.

– Valóban – felelte a kapitány füstfellegeket eregetve.

A legénység egy része azonban nem volt olyan türelmes, mint a kapitányuk. Egy hordómellkasú, izmos és tetovált karú fickó beleunt a jelenetbe. Bátran a bérgyilkos mögé lépett, hogy kilökje a fedélzetről, és így egyszer s mindenkorra megszabaduljon tőle.

De alig nyúlt a bérgyilkos vékony válla felé, Entreri mozgásba lendült. Megpördült, és aztán olyan gyorsan állt vissza keresztezett karú, nyugodt állásába, hogy a tengerészek, akik látták, pislogva találgatták, hogy vajon tényleg megmozdult-e.

A hordómellű tengerész térdre rogyott, aztán arccal a fedélzetre borult, mert az alatt az egy szempillantás alatt egy ékköves tör került elő a tokjából, döfte át a szívét, és került vissza a bérgyilkos derekára.

– A híred előttem járt – mondta a kapitány rezzenetlenül.

– Remélem, hogy megfeleltem neki – felelte Entreri gúnyos meghajtással.

– Meg – mondta a kapitány. A fekvő alakra mutatott. – Elláthatják a barátai?

– Már halott – közölte Entreri a kapitánnyal. – Ha van olyan barátja, aki tényleg oda akar menni hozzá, lépjen ki.

– Félnék – magyarázta a kapitány. – Rengeteg iszonyú betegséget láttak már a kikötőkben a Kardok Tengere partjain.

– Betegséget? – visszhangozta Entreri.

– A társad mondta – szólt a kapitány.

Entreri arca széles mosolyra húzódott, amikor minden megvilágosodott előtte. Villámgyorsan letépte a köpenyt Regisről, és elkapta a félszerzet csupasz csuklóját, és a levegőbe emelte. Pillantása lassú és kínos halált ígért a rettegő félszerzetnek. Entreri azonnal észrevette a hegeket Regis karján.

– Megégetted? – sziszegte.

– Igen, azt mondta, hogy így történt – kiáltotta Veresszemű, és behúzódott a kapitánya mögé, amikor Entreri pillantása rászegeződött. – Belülről égeti valami.

– Valószínűbb, hogy egy gyertya égette meg – vágott vissza Entreri. – Nézd meg a sebet te magad – mondta a kapitánynak. – Nincs itt semmiféle ragály, csak egy sarokbaszorított kis tolvaj

próbálkozik – ejtette Regist a deszkákra.

Regis rettegetve kuporgott, mozdulni sem mert. A helyzet nem egészen úgy alakult, mint ahogy akarta.

– Lökjétek ki őket! – hallatszott egy hang.

– Ne kockáztassunk! – rikkantott egy másik.

– Hány ember kell ahhoz, hogy elmenjen a hajó? -kérdezte Entreri a kapitányt. – Hány embert veszthettek?

A kapitány, miután látta a bérgyilkost akcióban, és ismerte a hírét, egy pillanatilag sem vette üres fenyegetőzésnek az elhangzott szavakat. Ezenfelül az a pillantás, amit Entreri rávetett, minden kétséget kizáróan elárulta neki, hogy ő lesz az elsődleges célpont, ha a legénysége a bérgyilkos ellen fordul.

– Megbízom a szavadban – mondta parancsolóan, hogy elhallgattassa a legénység morgolódását. – Szükségtelen megvizsgálni a sebeket. De betegség ide vagy oda, a mi egyezségünknek vége – Halott tengerészére nézett.

– Nem szeretnék úszni Calimportig – sziszegte Entreri.

– Meglehet – felelte a kapitány. – Két napon belül befutunk Baldur Kapujába. Ott találhatsz magadnak más hajót.

– Te pedig visszatérsz nekem mindent – mondta Entreri higgadtan – az utolsó garasig.

A kapitány szippantott egyet a pipájából. Egy ilyen harcban nem szándékozott belemenni. – Úgy lesz – mondta hasonló nyugalommal. Megfordult, és visszaparancsolta embereit a posztjukra, aztán a kabinjába vonult.

Eszébe jutottak a lusta nyári napok a Maer Dualdon partján a Jeges Szelek völgyében. Mennyi szép órát töltött el ott horgászgatással vagy egyszerűen csak a nyári nap sugaraiban sütkérezve. Visszatekintve a Jeges Szelek völgyében töltött évekre, Regis alig tudta felfogni mindazt, ami vele történt.

Azt hitte, hogy menedékre lelt, kényelmes életet talált – sőt, a rubin segítségével még kényelmesebbet – a jól jövedelmező csontfaragói foglalkozással, és csodálatos kis csecsebecskéket készített a bütökösfejű halból. De aztán elérkezett az a végzetes nap, amikor Artemis Entreri felbukkant Bryn Shanderben, amit Regis már kezdett otthonának tekinteni. A félszerzet kénytelen volt menekülni, és csatlakozott barátaihoz a kalandjaikban.

De még Drizzték sem tudták megvédeni őt Entreritől.

Az emlékek csupán soványka vigaszt nyújtottak neki a bezárt kabinban végigkinlódott komor órák alatt. Regis szeretett volna múltja kellemes élményeibe menekülni, gondolatai azonban makacsul visszatértek a szörnyű jelenbe, és csak azon járt az esze, hogy mi lesz a büntetése balul sikerült cselszövésének. Entreri nyugodt, mondhatni derűs volt a fedélzeti incidens után, levitte Regist a kabinba, aztán egy szó nélkül eltűnt.

Talán túlságosan is nyugodt volt, gondolta Regis.

Ez azonban része volt a bérgyilkos misztikumának. Egyetlen ember sem ismerte elég jól Artemis Entrerit ahhoz, hogy barátjának nevezhesse, és egyetlen ellenség sem ismerhette ki eléggé ahhoz, hogy előnybe kerüljön vele szemben.

Regis visszahúzódott a falhoz, amikor Entreri végül megérkezett. Beviharzott az ajtón, és egyetlen oldalpillantás nélkül az asztalhoz ment. Leült, hátrasímitotta tintafekete haját, és az asztalon égő gyertya lángjába meredt.

– Gyertya – morogta szórakozottan. Regisre nézett. –Vannak trükkjeid, te félszerzet – kuncogott.

Regis azonban nem mosolygott. Tudta: ez a derű nem annak a jele, hogy Entreri szívébe hirtelen némi jóérzés költözött. Azt is tudta, hogy vége az életének, ha hagyja, hogy a bérgyilkos nyájas álarca ellankassza éberségét.

– Ügyes csel volt – folytatta Entreri. – És hatásos. Egy hetünkbe fog kerülni, hogy Baldur Kapujától célhoz érjünk. A barátaid egy héttel többet kaptak, hogy utolérjenek. Nem hittem volna, hogy ilyen merész vagy.

Aztán hirtelen elkomorodott az arca, és a hangja is megfagyott: – Nem hittem volna, hogy ennyire meg akarod tapasztalni a következményeket.

Regis félrebillentett fejjel figyelte a bérgyilkos minden mozdulatát. – Na tessék – suttogtá némán.

– Mert következmények természetesen vannak, kis ostoba. Dicséretes a próbálkozásod – remélem, nyújtasz még nekem némi izgalmat ezen az unalmas úton! A büntetéstől azonban nem tekinthetek el. Ha így tennék, tetteidet megfosztanám a merészség fűszerétől, és így az izgalomtól is.

Felállt a székről, és megkerülte az asztalt. Regis elfojtotta feltörő sikolyát, és lehunyta a szemét; tudta, hogy nincs menekvés.

Az utolsó dolog, amit látott, a bérgyilkos kezében megvillanó tör volt.

Másnap délután érték el a Chionthar folyót, és az erős tengeri szélben dagadó vitrolákkal bukdácsoltak az áramlatokon. Alkonyatra megjelentek a láthatáron a város, Baldur Kapuja körvonalai, és mire a nap utolsó sugarai is eltűntek az égről, a nagy kikötő fényei már mutatták az utat. A város azonban nem engedélyezte a kikötést napnyugta után, így a hajó fél mérfölddel kijebb vetett horgonyt.

Regis képtelen volt aludni. Egész éjszaka Entreri motozását hallgatta. A félszerzet szorosan lehunyta a szemét, és lassú, egyenletes légzést kényszerített magára. Fogalma sem volt róla, mit akar Entreri, de bármire is készült, Regis nem akarta, hogy a bérgyilkos sejtse éberségét.

Entreri azonban ügyet sem vetett rá. Olyan zajtalanul, mint egy macska – vagy mint maga a halál – kisurrant a kabinajtón. Huszonöt tengerész szolgált a hajón, de a hosszú, kemény nap után, Baldur Kapujának küszöbén négynél több nem lehetett ébren.

A bérgyilkos átosont a személyzeti hálóhelyen. Az utat egy magányos gyertya mutatta neki a hajó farában. A konyhában a szakács már a reggelit készítette: sűrű levest egy hatalmas üstben. Mint mindig, most is énekelt, és nem is figyelt a környezetére. De még ha csendben, éberen figyelt volna, akkor sem hallotta volna meg a nesztelen lépteket a háta mögött.

Arccal a levesbe borulva halt meg.

Entreri visszaosont a hálóba, ahol további húszan lelték halálukat egyetlen hang nélkül. Aztán fölment a fedélzetre.

Aznap éjjel telihold volt, de a bérgyilkosnak egyetlen árnyasáv is elegendő volt. Jól ismerte az őrség szokásait. Több éjszakát töltött el azzal, hogy az őrsemek mozgását figyelte, hogy – mint mindig – felkészüljön a legrosszabb esetre is. Kiszámította a fedélzeten mozgó két ór járását, és ékköves törét a foga közé szorítva elkezdett fölfelé mászni a főárbocon.

Könnyed ugrással szökkent az árbockosárba.

Ott volt még a két ór.

Mikor visszaért a fedélzetre, Entreri nyugodtan, immár nem rejtőzködve a korláthoz lépett. – Hajó! – kiáltotta, és kifelé mutatott

a sötétségbe. – Már rajtunk van!

A két megmaradt őrszem ösztönösen a bérgyilkoshoz sietett, és meresztgetni kezdték a szemüket kifelé – míg a tör villanásából rá nem jöttek, hogy becsapták őket.

Már csak a kapitány maradt.

Entreri könnyedén kinyithatta volna a kabin ajtaját, és megölhette volna álmában a kapitányt, de drámaibban akarta megkoronázni művét; azt akarta, hogy a kapitány tökéletesen felfogja a végzetet, ami a hajóját érte. Entreri az ajtóhoz surrant, ami a fedélzetre nyílt, előszedte a szerszámaikat, és egy tekercs finom drótot.

Néhány perc múlva már megint a saját kabinjában volt, és keltegetni kezdte Regist. – Egy nyikkanás, és kivágom a nyelved – figyelmeztette a félszerzetet.

Regis most már értette, mi történik. Ha a legénység eljutott volna Baldur Kapujának kikötőjébe, biztosan elterjesztették volna a halálos gyilkos és "beteg" barátjának hírért, ezáltal lehetetlenné téve, hogy folytassa útját dél felé.

Ezt a bérgyilkos semmiképpen sem engedhette meg, Regis pedig igencsak felelősnek érezte magát a mészárlásért.

Hangtalanul, tehetetlenül ment Entreri mellett végig a hálótermeken. Nem hallott egy hortyánást sem, és a konyha is csendes volt. A hajnal már közel volt, és a szakácsnak már készítenie kellett volna a reggelit. Mégsem szűrődött ki énekszó a félig nyitott konyhaajtón.

A hajónak elegendő olajkészlete volt, hogy elég legyen egész Calimportig, a raktérben még tele hordók álltak. Entreri kinyitotta a csapóajtót, és kivonszolt két nehéz hordót. Letörte az egyikről a pecsétet, végiggörgette a hálótermeken, kifolyatva az olajat, amerre járt. Aztán fogta a másikat – meg Regist is, aki szinte összecsucsklott a félelemtől –, felborította, és nagy ívben körbelocsolta a kapitány ajtaját.

– Szállj be – mondta Regisnek a hajó oldalán függő mentőcsónak felé mutatva. – És vidd ezt is – nyomott a félszerzet kezébe egy kis erszényt.

Regisnek összeszorult a torka, amikor arra gondolt, hogy mi lehet az erszényben, de azért átvette, és szorosan megmarkolta, mert tudta: ha elveszti. Entreri nem kíméli.

A bérgyilkos könnyedén a fedélzetre szökött, és menet közben

előkészített egy fáklyát. Regis rettegve figyelte. Beleborzongott, mikor meglátta Entereri árnyakkal szabdalta arcát, ahogy ledobta a fáklyát az olajjal belocsolt hálótermekbe. Mikor fellobbantak a lángok, Entreri komor elégedettséggel elmosolyodott, és visszasietett a kapitány ajtajához.

– Jó utat! – Csak ennyit mondott, és megdőngette a kapitány ajtaját. Aztán két ugrással a csónakban termett.

A kapitány kiugrott az ágyából. Azt sem tudta, hol van. A hajó furesán csendes volt, csak valami baljós ropogás hallatszott, és füst szivárgott a fedélzet deszkái alól.

A kapitány karddal a kezében kinyitotta az ajtót. Kétségbeesetten pillantott körül, és a legénységért kiáltott. A lángok még nem érték el a fedélzetet, mégis tudta, hogy ég a hajó. Mikor sejdíteni kezdte a szörnyű igazságot, a kapitány egy szál hálóingben kirozott a kabinjából.

Érezte a buktatódrót rántását, és még jobban eltorzult az arca, mikor a drót mélyen csupasz bokájába vágott. Elterült, a kard kiesett a kezéből. Ismerős szag csapott az orrába, és azonnal megértette, mit jelent a síkos folyadék, ami a hálóingére kenődött. Kinyúlt a kardja után, és hiábavalóan kaparásztta a fedélzet deszkáit, míg vérezni nem kezdett az ujjja.

Lángnyelv csapott ki a fedélzet alól.

Hangok szálltak kísértetiesen a nyílt vízen, az éjszaka üres sötétjében. Az egyik hang különösen megütötte Entreriék fülét, ahogy a bérgyilkos evezett a Chiontar áramlatai ellen. A hang még a fél mérföldre fekvő part kocsmáinak zsongását is túlszárnyalta.

Mintha a halott legénység – és maga a pusztuló hajó -bennszakadt ordítása egyesülne, egyetlen kínlódó kiáltás hallatszott.

Aztán már csak a tűz ropogott.

Entreri és Regis gyalog léptek be Baldur Kapujába hajnalban. A csónakot egy öbölben kötötték ki, egy kissé lejjebb a folyón, aztán elsüllyesztették. Entreri nem akart semmiféle bizonyítékot, ami az éjszakai katasztrófával kapcsolatba hozhatta volna őket.

– Jó lesz megint hazaérni – ingerelte Regist, miközben az a dokkok mentén lépkedtek. Egy nagy kereskedőhajóra mutatott, ami az egyik külső mólónál horgonyzott.

– Emlékszel még arra a hajózáslóra?

Regis az árboc tetején lengedező lobogóra nézett: ferde kék vonalak arany mezőben, Calimport zászlaja.

– A Calimshani kalmárok sosem vesznek fel utast a hajójukra – emlékeztette a bérgyilkost, hogy szertefoszlassa Entreri gőgjét.

– Velünk kivételt fognak tenni – felelte Entreri. Előhúzta a rubinfüggőt bőrmellénye alól, és gonoszul elmosolyodott.

Regis elnémult. Jól ismerte a rubin hatalmát; nem vitatkozott a bérgyilkos kijelentésével.

Entreri biztos és céltudatos léptekkel – amiből látszott, hogy nem először jár Baldur Kapujában – elvezette Regist a kikötőparancsnok irodájába: egy apró kunyhóba a mólók mellett. Regis engedelmesen követte, bár gondolatai egyáltalán nem a pillanatnyi eseményeken jártak. Még mindig az előző éjszakai tragédián rágódott, igyekezett feldolgozni a saját szerepét a huszonhat ember halálában. Szinte meg sem látta a kikötőparancsnokot, a nevét pedig nem is hallotta.

Alig néhány percnyi beszélgetés után azonban látta, hogy Entreri a rubinfüggő hipnotikus erejének segítségével teljesen a hatalmába kerítette a fickót. A félszerzet ezek után teljesen ki is kapcsolta magát a társalgásból, mert elrettentette az, hogy Entreri milyen jól elsajátította a függő használatát. Gondolatai visszaszálltak a barátaihoz, és a hazájába, bár most szomorúan tekintett vissza, nem reménykedve. Vajon Drizzt és Wulfgar megmenekültek-e a Mithril Csarnok borzalmaiból, és jönnek utána? Látva Entreri akcióit, és tudván azt, hogy hamarosan megint Pook birodalmában lesznek, Regis szinte azt kívánta, bár ne is jönnének. Mennyi vér fog még a kezéhez tapadni?

Regis fokozatosan visszatért a való világba, félfüllel hallgatta a beszélgetést, hátha megtud valami fontosat.

– Mikor futnak ki? – kérdezte éppen Entreri.

Regis hegyezni kezdte a fülét. Az idő nagyon fontos. Talán a barátai beérik itt, még több ezer mérföldre Pook pasa erősségétől.

– Egy hét múlva – felelte a kikötőparancsnok. Egyszer sem pislantott, és a fejét sem tudta elfordítani a pörgő-forgó ékkőtől.

– Az túl késő – morogta magában Entreri. Aztán fennhangon azt mondta a kikötőparancsnoknak: – Szeretnék találkozni a kapitánnyal.

– Meg lehet oldani. -Még ma éjjel... itt.

A másik egy vállrándítással beleegyezett.

– És szeretnék még egy szívességet kérni, barátom -mondta Entreri gúnyos mosollyal. – Számontartasz minden hajót, ami befut a kikötőbe?

– Ez a munkám – felelte szédelegve az ember.

– És a kapukat is figyeled? – hunyorított Entreri.

– Sok barátom van – felelte a kikötőparancsnok. -Semmi nem történhet Baldur Kapujában az én tudomásom nélkül.

Entreri Registre pillantott. – Add oda neki – parancsolta.

Regis nem értette a dolgot. Bambán meredt Entrerire.

– Az erszényt – magyarázta a bérgyilkos ugyanazon a derűs hangon, amit a kikötőparancsnokkal szemben használt.

Regis összehúzta a szemét, és nem mozdult. Ilyen lázadó tette eddig még sosem vetemedett fogvatartójával szemben.

– Az erszényt – ismételte Entreri, most már halálos komolysággal a hangjában. – Egy kis ajándék egy barátunknak – Regis egy pillanatig tétozva állt, aztán a kikötőparancsnok felé dobta az erszényt.

– Tájékozódj minden hajóról és minden utasról, aki áthalad Baldur Kapuján – mondta Entreri az embernek. – Keress meg egy csapatot. Legalább ketten vannak. Az egyik egy elf, valószínűleg köpeny mögé rejtőzik, a másik pedig egy hatalmas termetű, szőke barbár. Találd meg őket, barátom. Találd meg azt a kalandozót, aki Drizzt Do'Urdennek nevezi magát. Ezt az ajándékot csak ő nézheti meg. Mondd meg neki, hogy Calimportban várom – pillantott gonoszul Registre. – További ajándékokkal.

A kikötőparancsnok a zsebébe csúsztatta az erszénykét, és biztosította Entrerit, hogy hibátlanul végrehajtja a megbízást.

– Most mennem kell – mondta Entreri, és felrángatta Regist. – Este találkozunk – emlékeztette a kábult embert. – Egy órával napnyugta után.

Regis tudta, hogy Pook pasának Baldur Kapujában is vannak kapcsolatai, mégis meglepte, hogy a bérgyilkos milyen könnyen boldogul. Entreri alig egy óra leforgása alatt elintézte a szállásukat, és felbérelt két gazfickót, hogy őrizzék Regist, amíg ő távol van.

– Most jön a második csel? – kérdezte Regist ravaszul, mikor elindult. A szoba falát támasztó két haramiára nézett, akik éppen kevéssé magasröptű vitát folytattak egy helyi "hölgy" vitatható erényeiről.

– Ki tudsz fogni rajtuk – suttogta Entreri.

Regis elfordult. Nem értékelte a bérgyilkos akasztófahumorát.

– De ne felejtse el, kis tolvajom, hogy ha kijutsz, az utcán fogod találni magad – a sikátorok sötétjében, ahol senki sem fogja a pártod, csak én várlak majd -Entერი sátáni kacajjal sarkonfordult, és kisuhogott az ajtón.

Regis a két martalócra nézett, akik most már teljesen belebonyolódtak a vitába. Már abban a pillanatban kísétálhatott volna az ajtón.

Lemondó sóhajjal végigdőlt az ágyán, két karját összefonta a feje alatt. Az egyik kezében érzett fájdalom azonnal eszébe juttatta a hősködés árát.

Baldur Kapuja két részre oszlott: a dokkok alsóvárosi vidékére, és a belső falon belüli felsővárosra, ahol a fontosabb polgárok laktak. A város szó szerint szétfeszítette falait a Kardpart menti élénk kereskedelem kibontakozásával. Régi fala kényelmes határ volt az átutazó hajósok és kalandozók, meg a város régi házai között. A "Mindenfelé félúton" közkeletű mondás volt itt, utalván arra, hogy a város durván azonos távolságra van észak felé Vízmélyétől, délre pedig Calimporttól, a Kardpart két legnagyobb városától.

A kedvező elhelyezkedésből fakadó állandó nyüzsgésben és mozgásban Entერი semmiféle feltűnést nem keltett, amikor végigment a belváros felé vezető utcákon. Volt itt egy szövetségese, egy Oberon nevű hatalmas mágus, aki szintén Pook pasa üzlettársa volt. Entერი tudta, hogy Oberon valódi hűséggel viseltetik Pook iránt, és nyilvánvalóan azonnal kapcsolatba lép a calimporti céhmesterrel, ahogy tudomást szerez a rubint megkerüléséről és Entერი visszatéréséről.

Entერი azonban szemernyi sem törődött azzal, hogy Pook tud-e az érkezéséről vagy sem. A célja a háta mögött volt Drizt Do'Urden személyében, nem pedig előtte Pookéban, és a varázsló nagy segítségére lehet abban, hogy minél többet tudjon meg üldözői hollétéről.

A megbeszélés után, ami kitöltötte a nap további részét, Entერი kilépett Oberon tornyából és visszaindult a kikötőparancsnok viskója felé, hogy találkozzék a calimporti kereskedőhajó kapitányával. Entერი arca visszanyerte szokásos magabiztos kifejezését; már

túltette magát az előző éjszakai szerencsétlen incidensen, és megint úgy ment minden, mint a karikacsapás. Menet közben megtapogatta a rubinfüggőt.

Egy hét túlságosan nagy késedelem.

Regis nem volt különösebben meglepve, amikor Entreri az éjszaka közepén beállított, és közölte, hogy "rávette" a calimporti hajó parancsnokát az indulás időpontjának megváltoztatására. Három nap múlva indulnak.

Utóhang

Wulfgar nekifeszült a köteleknek, hogy a fővitorla teljesen befogja a csekélyke tengeri szelet. A Tengeri Szellem legénysége szájtátva figyelte. A Chionthar áramlatai visszanyomták a hajót, és egy józan gondolkodású kapitány horgonyt vetett volna, hogy kivárja a kedvezőbb szelet, amivel befuthatnak. Wulfgar azonban egy Setét nevezetű vén tengeri medve irányítása alatt kiváló munkát végzett. Már látszottak Baldur Kapujának egyhajós dokkjai, és a több tucat tengerész nagy éljenzések közepette látta, hogy hamarosan oda is érnek.

– Tíz is elkelne belőle a legénységembe – jegyezte meg Deudermont kapitány drizztnek.

A drow elmosolyodott. Még ennyi idő után is lenyűgözte őt barátja roppant ereje. – Úgy látom, jól szórakozik. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen jó tengerész válik belőle.

– Én sem – felelte Deudermont. – Csak abban reménykedtem, hogy a segítségemre lesz az ereje, ha kalózzokkal találkozunk. Wulfgar azonban hamar beleszokott a hajóséletbe.

– És élvezi a kihívást – tette hozzá Drizzt. – A nyílt tenger, a víz vonzása és a szél másképp teszi próbára, mint az eddigi élményei.

– Jobban csinálja, mint sok hivatásos – felelte Deudermont. A sokat megélt kapitány visszanézett a folyón a nyílt tengerre. – Te meg a barátod még csak keveset hajóztatok, azt is a part mellett. Még nem tudjátok értékelni a nyílt tenger hatalmasságát és erejét.

Drizzt őszinte elismeréssel pillantott Deudermontra, sőt, némi irigységgel is. A kapitány büszke ember volt, büszkeségét azonban gyakorlatias józan ész tartotta kordában. Deudermont tisztelte a tengert, és elfogadta

annak felsőbbrendűségét. Ez a tisztelet, saját helyének ismerete a világban olyan előnyt adott a kapitánynak, amilyenre egyáltalán szert lehet tenni a féktelen óceánnal szemben. Drizzt követte a kapitány vágyakozó pillantását, és eltűnődött azon a misztikus vonzerőn, amit a nyílt vizek oly sok emberre gyakorolnak.

Visszagondolt deudermont utolsó szavaira. – Egy napon talán majd rájövünk – mondta csendesén.

Már elég közel jártak. Wulfgar elengedte a köteleket, és kimerülten

a fedélzetre rogyott. A legénység lázasan sürgölődött, hogy előkészítse a kikötést, de mindegyik megállt a barbár mellett legalább egy baráti vállveregetés erejéig. Wulfgar olyan fáradt volt, hogy nem tudta viszonzni az dicséreteket.

– Két napra kötünk ki – mondta Deudermont Drizztnak. – Eredetileg egy hetet terveztem, de tudom, mennyire siettek. Beszéltem az emberekkel tegnap este, és, ők beleegyeztek – egyhangúlag – hogy gyorsan továbbinduljunk.

– Köszönöm nekik, és neked is – felelte Drizzt őszinte hálával.

Ekkor egy sovány, finom öltözetű ember jelent meg a mólón. – Ti vagytok azok Tengeri Szellem? – kiáltotta.

– Deudermont a kormánynál?

– Pellman, a kikötőparancsnok – mondta a kapitány Drizztnak. – Igen! – kiáltotta vissza. – És örül, hogy látja Pellmant!

– Üdvözöllek, kapitány! – ordított vissza Pellman. – Ez volt a legszebb befutás, amit valaha láttam! Meddig maradtok?

– Két napig – felelte Deudermont. – Aztán indulunk tovább délnek.

A kikötőparancsnok egy pillanatra elhallgatott, mintha az emlékezetébe akarna idézni valamit. Aztán tőlük is

– mint az összes mostanában befutó hajótól – megkérdezte azt, ami Entreri beleszugerált. – Két kalandozót keresek – kiáltotta Deudermontnak. – Nem láttátok őket?

Deudermont Drizztre pillantott, mintha sejtené -ahogy a drow is – hogy ez a kérdés több véletlen egybeesésnél.

– Név szerint Drizzt Do'Urdent és Wulfgar – folytatta Pellman. – Bár lehet, hogy álnevet mondanak. Az egyik kicsi és rejtélyes, amolyan elf-féle, a másik pedig hatalmas termetű, és rettentő erős!

– Valami rosszat tettek? – kérdezett vissza Deudermont.

– Nem – mondta Pellman. – Üzenetük van.

Wulfgar már előbb odaállt Drizzt mellé, így hallotta a beszélgetés második részét. Deudermont kérdően nézett Drizztre. – Döntsd el.

Drizzt úgy vélte, hogy Entreri nem állíthatott veszedelmes csapdákat nekik. Tudta, hogy a bérgyilkos személyesen akar megküzdeni velük, pontosabban vele. -Beszélünk vele – felelte.

– Itt vannak velem – kiáltotta oda Deudermont Pellmannak. – Wulfgar, a rettentő erős volt az – nézett a barbárra hunyorítva – aki felhozott minket.

Deudermont a korláthoz vezette őket. – Ha baj van, én mindent megteszek, hogy kihúzzalak benneteket -mondta csendesesen. – És ha a helyzet úgy kívánja, akár két hétig is tudunk itt várni.

– Köszönjük – felelte Drizzt. – A vízmélyi Orlpar jó helyre tett minket. – Ne is beszélj arról a kutyáról – mondta Deudermont. – Ritkán sülnék ki ilyen szerencsésen azok az üzletek, amiket vele kötök. Hát viszlát. alhattok a hajón, ha akartok.

Drizzt és Wulfgar óvatosan a kikötőparancsnok felé indultak. Wulfgar ment elől, Drizzt pedig azt nézte, nem lesnek-e rájuk orvtámadók.

– Mi vagyunk azok, akiket keresel – tornyosult Wulfgar a cingár emberke fölé.

– Üdvözöllek benneteket – mondta Wulfgar lefegyverző mosollyal. Kotorászni kezdett a zsebében. – Találkoztam egy ismerősötökkel – magyarázta. – Egy fekete emberrel, akinek egy félszerzet volt az inasa.

Drizzt Wulfgar mellé lépett. Aggodalmasan néztek össze.

– Ezt hagyta nálam – folytatta Pellman, és átadta a kis erszényt Wulfgarnak. – És megkért, hogy mondjam meg: Calimportban vár rátok.

Wulfgar óvatosan vette át az erszénykét, mintha azt várná, hogy felrobban a kezében.

– Köszönjük – mondta Drizzt pellmannak. – Meg fogjuk mondani az ismerősünknek, hogy tökéletesen végrehajtottad a megbízást.

Pellman bólintott, azután meghajolt, és elment, hogy a munkája után nézzon. De aztán hirtelen rádöbbsent, hogy van még egy feladata, egy tudatalatti parancs, aminek nem tud ellenszegülni. Követve Entreri parancsát, a kikötőparancsnok maga mögött hagyta a dokkokat, és elindult a felsővárosba.

Oberon háza felé.

Drizzt félrehúzta Wulfgart, hogy ne legyenek annyira szem előtt. Látva a barbár sápadozását, elvette tőle az erszényt, és óvatosan megglazította a zsinórját. A lehető legmesszebb tartotta magától. Wulfgar egy lépést hátralepett. Drizzt az öve magasságába eresztette az erszényt, és belepillantott.

Wulfgar kíváncsian közelebb lépett, amikor látta, hogy Drizzt válla megroskad. A drow reménytelen lemondással tekintett rá, és kifordította az erszény tartalmát.

A felszerzet egy ujját.

Második könyv

Szövetségesek

7.

Mozgolódás

Először a szél megszűnése tűnt fel neki. Hosszú órákon keresztül feküdt a kürtő tetején, és még félig öntudatlan állapotában is hallotta a szél állandó zúgását. Erről eszébe jutott a Jeges Szelek Völgye, ami az otthona volt majdnem két évszázadig. Bruenor azonban nem lelt vigaszt a szomorú szélzúgásban, inkább a végzetét hallotta ki belőle, és arra gondolt, hogy talán ez az utolsó hang, amit életében hall.

De a zúgás egyszercsak megszűnt. Csak valami közeli tűz ropogása törte meg a csendet. Bruenor felnyitotta elnehezült szemhéját, és bambán meredt a lángokba. Próbált visszaemlékezni arra, hogy hol van, és hogy mi történt vele. Most melegben, kényelemben volt, és nehéz takaró borította egészen a válláig. Valamilyen helyiségben lehetett – a lángok egy kandallóban égtek, nem nyitott tábornóz gödrében.

Bruenor tekintete a kandalló mellé vándorolt, és megakadt egy takarosan összerakott halmon.

Az ő felszerelése!

A féltülkü sisak, Drizzt szablyája, a mithril páncél, meg az új fejsze és a csillogó pajzs. A takaró alatt csak egy selyem hálóköntös volt rajta.

Hirtelen nagyon sebezhetőnek érezte magát. Szorosan összegömbölyödött.

Hirtelen sötétség borította el, és émelygően felkavarta gondolatait. Visszahanyatlott a hátára.

Aztán egy pillanatra visszatért a látása, épp annyi időre, hogy eljusson a tudatáig egy magas, gyönyörű nő képe, aki mellette térdel. A nő hosszú haja ezüstösen ragyogva hullott az arcába a tűz lángjánál.

– Pókméreg – mondta lágyan. – Egy törpén kívül mindenki mást megölt volna. Aztán nem volt más, csak a sötétség.

Bruenor megint felébredt néhány óra múlva, most már erősebben és éberebben. Igyekezett nem mozgolódni, és nem vonni magára a figyelmet. Félig nyitotta csak ki a szemét, úgy fürkészte a környezetét, elsősorban a felszerelését. Mikor megnyugodott, hogy mindene megvan, másfelé fordította a fejét.

Egy apró szobácskában volt, láthatóan egy egyhelyiséges házban, mert az egyetlen ajtó valószínűleg a szabadba vezetett. A nő, akit az előbb látott – bár Bruenor mostanáig nem volt biztos benne, hogy nem álomképet látott – ott állt az ajtó mellett, és a szoba egyetlen ablakán át nézett ki az éjszakai égre. Valóban ezüst volt a haja. Bruenor látta, hogy ez a szín nem a tűz csalóka játéka. Nem is a hajlott kor szürkéje; ez a szépséges sörény csak úgy ragyogott az élettől.

– Elnézést, szép hölgy – recsegte a törpe. Hangja elcsuklott minden szótagnál. A nő hátrafordult, és kíváncsian méregette.

– Kaphatnék valami kis ennivalót? – kérdezte Bruenor. Mindig ragaszkodott a dolgok fontossági sorrendjéhez.

A nő átsiklott a szobán, és ülő helyzetbe segítette Bruenort. Újabb sötétség hullám futott végig rajta, de sikerült úrrá lennie rajta.

– Csak egy törpe lehetett képes erre – motyogta a nő. Csodálkozott, hogy Bruenor túlélte mindezt a megpróbáltatást.

Bruenor felvetette a fejét. – Ismerlek, szép hölgy, bár a nevedet nem találom a fejemben.

– Nem fontos – felelte a nő. – Sok mindenen mentél keresztül, Harcpöröly Bruenor – Bruenor félrebillentette a fejét, és elhúzódott a neve említésére, a nő azonban tovább tanulmányozta. – Amennyire tudtam, elláttam a sebeidet, bár tartottam tőle, hogy túl későn találtam rád ahhoz, hogy helyrehozzam a pókméreg okozta károsodásokat.

Bruenor lenézett bekötött alkarjára. Újraélte azokat a rettenetes pillanatosokat, amikor először meglátta a pókot. – Mennyi ideig?

– Hogy mennyi ideig feküdtél a rácson? Nem tudom

– felelte a nő. – Itt már több mint három napja fekszel -a gyomrodnak már biztosan túl régen! Készíték valami ennivalót – Már állt volna fel, de Bruenor megfogta a karját.

– Mi ez a hely, ahol vagyunk?

A nő mosolyára enyhített a fogáson. – Egy tisztás, nem messze a rácstól. Nem akartalak nagyon mozgatni. Bruenor nem egészen

értette. – Ez az otthonod?

– Ó, dehogy – nevetett a nő, és felállt. – Ez csak egy rögtönzött csinálmány. Csak ideiglenes. Eltűnik a hajnal első fényével, ha elég erősnek érzed magad az utazáshoz.

A mágia említésére átvillant rajta a felismerés. – Te Ezüsthold Úrnője vagy! – bökte ki Bruenor hirtelen.

– Fényeshold Alustriel – mondta a nő udvarias meg-hajlással. – Üdvözöllek, nemes király.

– Király? – visszahangozta Bruenor undorral. – Az én csarnokaim már a söpredék kezén vannak.

– Majd meglátjuk – mondta Alustriel.

De Bruenor oda sem figyelt. Nem a Mithril Csarnokon járt az esze, hanem Drizzten, Wulfgaron és Regisen, és legfőképpen Catti-brie-n, élete egyetlen örömén. – A barátaim – könyörgött a nőnek. – Tudsz valamit a barátaimról.

– Pihenj csak nyugodtan – felelte Alustriel. – Mindnyájan kijutottak a csarnokokból.

– A drow is?

Alustriel bólintott. – Drizzt Do'Urden nem arra rendeltetett, hogy legjobb barátja hazájában lelje halálát.

Alustriel és Drizzt ismeretsége újabb gondolatot ébresztett a törpében. – Már találkoztál vele – mondta. – Mikor útban voltunk Mithril Csarnok felé. Te mutattad az utat. Innen tudom a nevedet.

– És tudtam, hogy hol keresselek – tette hozzá Alustriel.

– A barátaid, legnagyobb fájdalmukra, halottnak hisznek. De én értek valamennyit a varázsláshoz, és tudok beszélni olyan világokkal, melyek sokszor meglepő dolgokat közölnek. Mikor Morkai szellemképe – ő régi ismerősöm volt, aki néhány éve távozott el ebből a világból – megmutatta nekem egy öntudatlanul heverő törpe képét, aki egy hegyoldal üregéből lógott ki félig,

tudtam, mi történt Harcpöröly Bruenorral. Csak reménykedhettem benne, hogy nem késtem el.

– Bah! Jobban érzem magam, mint bármikor! – kaffogta Bruenor, és a mellére csapott. Ahogy áthelyeződött a súlypontja, szúró fájdalom hasított belé, és feljajdult.

– Nyílpuska lövedék – magyarázta Alustriel.

Bruenor egy pillanatra elgondolkodott. Nem emlékezett rá, hogy eltalálták, pedig a menekülés emléke tökéletes tisztasággal élt benne.

Vállat vont; a harci láz vakságának tulajdonította a dolgot. – Szóval az egyik szürke gazember eltalált... – kezdte mondani, de aztán elvörösödött, és lesütötte a szemét arra a gondolatra, hogy a nő kirántja a nyílveesszót a hátsójából.

Alustriel elég tapintatos volt ahhoz, hogy témát váltson. – Egyél, aztán pihenj – tanácsolta. – A barátaid biztonságban vannak... legalábbis most.

– Hol...

Alustriel kinyújtott kézzel hallgattatta el. – Nem kielégítő a tudásom ebben az ügyben – magyarázta. – Hamarosan megtudod, amit akarsz. Reggel elviszlek Hosszúnyeregbe, Catti-brie-hez. Ő többet tud majd mondani neked, mint én.

Bruenor azt kívánta, bárcsak azonnal indulhatna az emberlányhoz, akit egy goblintámadás romjai közül szedett fel, és saját lányaként nevelt, és bárcsak most mindjárt a karjába ölelhetné, és megnyugtathatná, hogy minden rendben van. De emlékeztette magát: tulajdonképpen már nem is számított arra, hogy valaha is láthatja még Catti-brie-t. Egy éjszakát még kibír.

Aggodalmas nyugtalansága minden félelmét elmosta kimerült álma, alighogy befejezte az evést. Alustriel addig figyelte, míg elégedett hortyogás nem rezgette meg a mágikus menedéket.

Miután megnyugodott, hogy csak az egészséges alvó horkolhat ilyen jóízűen, Ezüsthald Úrnője nekitámaszkodott a falnak, és lehunyta a szemét.

Hosszú három nap volt.

Bruenor csodálkozva nézte, ahogy az épület elenyészik körülötte a hajnal első fényével, mintha az éjszaka sötétje valamiféle kézzelfogható anyagot köleszöngött volna a falainak. Megfordult, hogy mondjon valamit Alustrielnek, de látta, hogy épp egy varázslat közepén tart, szemben áll a rózsaszín láthatárral, és előrenyújtja a kezét, mintha a nap sugarait akarná összefogni.

Öklöbe szorította a kezét, és a szájához emelte, aztán valamit belemormogott. Maga elé szórta az összegyűjtött napfényt, és elkiáltotta a varázslat utolsó szavait: "Tüzes ló!". Izzó vörös gömb jelent meg, és robbant szét tüzesövé, majd szinte azonnal tüzes szekér állt össze belőle, két lóval. A három alak remegett a lángoktól,

mégsem égették meg a földet.

– Szedd össze a holmidat – mondta az úrnő Bruenorak. – Ideje indulnunk.

Bruenor még egy pillanatig mozdulatlanul állt. Sosem értékelte a mágiát, kivéve azt, ami a fegyvert és a pajzsot erősítette, de a hasznosságát sem tagadta. Összeszedte az felszerelését. Nem bajlódott azzal, hogy felvegye a páncélját meg a pajzsát. Odament Alustrielhez a a kocsi mögé. aztán vele együtt kissé kelletlenül beszállt, a kocsi azonban nem égetett, és szilárd volt, mint a fa.

Alustriel karcsú kezébe vette a gyeplőt, és elindultak. Egyetlen ugrással a reggeli égre emelkedtek, és repültek nyugat felé, a hegy tömege mentén, aztán délre.

A döbönt törpe elejtette a holmiját, leszegte a fejét -és szorosan markolta a kocsi szélét. A hegyek elsuhantak alatta; látta Settlestone, az ősi törpeváros romjait alattuk, de hamarosan már messze mögöttük. A szekér eldübörgött a füves puszta fölött, és nyugat felé haladt a Trollmocsarak északi széle mentén. Bruenor már eléggé összeszedte magát ahhoz, hogy átkot szórjon Nesme városára, amikor átrepültek fölötte. Eszébe jutott az a csöppet sem barátságos fogadtatás, amiben a barátaival részesült az itteni őrzárat részéről. Elsuhantak a Dessrin folyórendszere fölött, amely csillogó kígyóként kanyargott a mezőkön, és Bruenor hatalmas barbár tábort látott északon.

Alustriel ismét délnek fordította a tüzes szekeret, és alig néhány perc múlva megpillantották a híres hosszúnygeri Borostyán Udvarházat.

Kíváncsi varázslók gyűltek össze a dombon, hogy lássák a szekér érkezését, és komolyan – megpróbálva fenntartani a disztíngváltság légkörét – üdvözölték Alustriel Úrnőt, mint mindig, amikor az úrnő megtisztelte őket látogatásával. Az egyik arc a tömegben kréta-fehérré sápadt, amikor a vörös szakáll, a hegyes orr és a féltülkü sisak megjelent.

– De... te... jaj... meghaltál... lezuhantál... – hebegte Harkle Harpell, mikor Bruenor leugrott a szekér hátuljából.

– Én is örülök, hogy látlak – felelte Bruenor, akin mindössze a hálóinge és a sisakja volt. Felnyalábolta a felszerelését a kocsiról, és Harkle lába elé ejtette. – Hol a lányom?

– Igen, igen... a lány... Catti-brie... hol is van? Ó, ott -makogta, és

idegesen simogatta az állát. – Gyere velem! – Megragadta Bruenor kezét, és a Borostyán Udvarház felé vonszolta a törpét.

Egy hosszú folyosón kapták el Catti-brie-t, aki épp hogy csak kikelt az ágyból, és bő köpenyben volt. A lány szeme kerekre nyílt, mikor meglátta a feléje siető Bruenort, és elejtette a törülközőt is, amit a kezében tartott. A karjai ernyedten hanyatlottak az oldala mellé. Bruenor szinte belefúrta arcát a lányba, és olyan szorosan ölelte, hogy szinte a szuszt is kinyomta Catti-brie-ből. Ahogy a lány magához tért az első megrázkódtatásból, tízszeres erővel viszonzta az ölelést.

– Teljesültek az imáim – hebegte a lány szipogva, remegő hangon.
– Az istenekre, azt hittem, hogy meghaltál!

Bruenor nem válaszolt. Igyekezett keményen tartani magát. A könnyei eláztatták Catti-brie köpenyének elejét, és érezte a Harpellek seregét a háta mögött. Zavarában benyitott a legközelebbi ajtón, meglepve egy félig öltözött Harpell, aki derékig meztelen volt.

– Bocsánat... – kezdte a varázsló, de Bruenor vállon ragadta, és kirángatta a folyosóra, miközben Catti-brie-t meg bevonszolta a szobába. Az ajtó becsapódott a varázsló orra előtt, amikor vissza akart menni a lakásába. Segélykérően nézett összegyűlt rokonaira, a széles mosolyok és a kirobbanó nevetés azonban elárulta neki, hogy nem sok segítségre számíthat tőlük. A varázsló egy vállrándítással indult a dolga után, mintha mi sem történt volna.

Catti-brie most először látta a kérges modorú törpét igazán sírni. De Bruenor nem törődött ezzel, és nem is tett semmit ellene. – Az én imáim is teljesültek – suttogetta szeretett lányának, az embergyereknek, akit több mint másfél évtizede vett magához.

– Ha tudtuk volna – kezdte Catti-brie, de Bruenor a lány szájára tapasztotta az ujját, hogy elhallgattassa. Ez nem számított; Bruenor tudta, hogy Catti-brie és a többiek sohasem hagyták volna ott, ha akár csak sejtik is, hogy nem halt meg.

– Fogalmam sincs, miért éltem túl – felelte a törpe. – A tűz egyáltalán nem égetett meg – Összeborzongott a Míthril Csarnokban egyedül eltöltött szörnyű hetek emlékeitől. – Többet egy szót sem arról a helyről – könyörgött. – A hátam mögött hagytam. És ott is hagyom!

Catti-brie, aki tudott a törpe hazára igényt tartó csapatok közeledtéről, csóválni kezdte a fejét, de Bruenor nem vette észre a

mozdulatot.

– És a barátaim? – kérdezte a lányt. – Drow szemeket láttam, miközben zuhantam.

– Drizzt él – felelte Catti-brie. – Ahogy a bérgyilkos is, aki Regist üldözte. Akkor jutott fel a peremre, amikor te leestél, és elvitte magával kis szerzetet.

– Bendőkorgit? – hápogta Bruenor.

– Igen. És a drow macskáját is.

– De él még...

– Igen, amennyire tudom, igen – felelte gyorsan Catti-brie. – Még igen. Drizzt és Wulfgar üldözőbe vették dél felé, mert tudták, hogy Calimportba igyekeznek.

– Hosszú hajsza lesz – motyogta Bruenor. Zavartan nézett Catti-brie-re. – De azt hittem volna, hogy te is velük vagy.

– Nekem megvan a magam útja – felelte Catti-brie, és az arca megkeményedett. – Meg kell fizetnem még egy tartozást.

Bruenor azonnal megértette. – Mithril Csarnok? -nyögte ki. – Vissza akarsz menni, hogy engem megbosszulj?

Catti-brie rezzenetlenül bólintott.

– Megörültél, te lány! – mondta Bruenor. – És a drow hagyná, hogy egyedül menj?

– Egyedül? – visszhangozta Catti-brie. Ideje volt, hogy a jog szerint király mindent megtudjon. – Nem, és nem is akarok ilyen ostobán véget vetni az életemnek. Száznyi rokonunk indult útnak északról és nyugatról -magyarázta. – Az oldalán Wulfgar népének harcosaival.

– Az nem elég – felelte Bruenor. – Egy egész duergar sereg őrzi a csarnokokat.

– És még nyolcezen jönnek Adbar Citadellájából északra és keletre – folytatta Catti-brie komoran, zavartalan tempóban. – Harbromme, az adbari törpék királya azt mondja, hogy ismét szabadnak akarja látni a csarnokokat. Még Harpellék is segítséget ígértek.

Bruenor maga elé képzelte a közelgő seregeket -varázslók, barbárok, törpék hömpölygő sorait – Catti-brie-vel az élen. Halvány mosoly tört utat komor arcán. Még a szokásosnál is nagyobb csodálattal nézett a leányára, és a szemei megint elfátyolosodtak.

– Engem nem győznek le – morogta Catti-brie. – Azt akartam,

hogy az arcod ott legyen bevésve a Királyok Csarnokában, és azt akartam, hogy a nevedet a kellő dicsőség övezze!

Bruenor magához húzta a lányát, és teljes erejével megölelte. Minden palást és babér közül, amire az évek során szert tett, vagy szert fog tenni az elkövetkezendő években, egyik sem volt olyan áldott vagy testhezálló neki, mint az "Apám".

Bruenor aznap este ünnepélyesen állt a Harpell-domb déli lejtőjén, és figyelte a nyugati ég kihunyó színeit, a déli puszta hullámozó ürességét. Gondolatai a barátainál jártak főleg Regisnél – Bendőkorginál –, a bajkeverő félszerzetnél, aki tagadhatatlanul befészkelte magát a törpe szívébe.

Drizzttel minden rendben lesz – Drizzttel mindig minden rendben volt –, és ha a hatalmas Wulfgar ott van mellette, egy hadsereg sem győzheti le őket.

Na de Regis!

Bruenor sosem kételkedett benne, hogy a félszerzet léha életmódja, az, ahogyan félig derűs, félig bocsánatkérő vállrándítással taposott mások tyúkszemére, végül olyan mély bajba juttatja, amiből kurta lábain egyedül nem tud kikecmeregni. Bendőkorgi ostoba volt, hogy ellopta a céhmester rubinfüggőjét.

Ezek az észérvek azonban mit sem enyhítettek a törpe sajnálatán a félszerzet iránt, meg dühén, amiért képtelen segíteni neki. Jelenlegi helyzetében itt van a helye, és neki kell győzelemre és diadalra vezetnie az összegyűlő seregeket, szétvernie a duergarokat, és újra felvirágoztatnia Mithril Csarnokot. Új királyságát, mely az egész Észak irigységének tárgya lesz, olyan mestermívű tárgyakkal, melyek felveszik majd a versenyt a régi idők munkáival, és szétáradnak a Birodalmakban.

Ez volt az álma, az élete célja azóta a szörnyű, két évszázaddal ezelőtti nap óta, amikor a Harcpöröly Klánt kis híján eltörölték a föld színéről, és a kevés túlélő kiűzetett hazájából a Jeges Szelek Völgyének silány bányáiba.

Bruenor életének álma a megvalósulás küszöbén állt, de milyen üresnek is látta most ezt a célt, hogy barátai kétségbeesett hajszában voltak a délvidéken.

Az utolsó fény is kihunyt az égen, és felszikkáztak a csillagok.

Éjszaka van, gondolta Bruenor kissé megnyugodva.

A drow ideje.

De a halovány mosoly azon nyomban lehervadt az arcáról, amikor eszébe jutott a dolog másik vonatkozása. – Éjszaka van – suttogta fennhangon.

A bérgyilkos ideje.

8.

Egyszerű barna csomagolás

A Csavargó Körtér végén álló egyszerű faépítmény még Calimport szegényesebbik részéhez képest is igen roskatagnak tűnt. Kevés ablaka volt, ezek is bedeszkázva vagy berácsozva, említésre méltó terasz vagy erkély pedig nem volt. Semmiféle jelzés sem volt az épületen, semmiféle házszám. A városban mégis mindenki ismerte azt a házat, mert a vasalt ajtók mögött teljesen más volt a kép – gyökeresen más. Ahol kívülről csak időtől cserzett, megbarnult fa látszott, ott belül csodálatos színek tündököltek, tapéták, vastag szőnyegek, és tömör arany szobrok díszeltek. Ez volt a tolvajok céhének épülete, mely talán még Calimport uralkodójának házát is felülmúlta gazdagságban és díszben.

Három szinttel emelkedett az utca fölé, és nem voltak rejtett, alsó szintjei. A legfelső szint volt a legszebb, öt szobával – egy nyolcszögletű közös hallal, és négy előszobával, amik ebből ágaztak ki – melyeket mind egy ember kényelmére és tetszésére terveztek: pook pasáéra. Ő volt a céhmester, a finom tolvajhálózat felépítője. És arról is tett, hogy ő élvezhesse elsőként a tolvajok keze munkájának gyümölcsét.

Pook a felső szint halljában, a fogadótermében járkált fel-alá, de időnként megállt, hogy megsimogassa a széke mellett heverésző leopárd fénylő bundáját. Tőle szokatlan izgalom ült ki a céhmester kerek arcára, és idegesen tekergette az ujjait, amikor éppen nem a háziállatkáját simogatta.

Ruhái a legfinomabb selyemből készültek, de a köntösét összefogó brosson kívül nem volt úgy túlékszerelve, mint a legtöbben a rangjábóliek közül – bár a fogai tömör aranyból készültek. Pook leginkább olyan volt, mint a felére kicsinyített mása azoknak a kőóriás-eunuchoknak, akik négyen körben álltak a hallban, megfelelő háttérül az ezüstnyelvű céhmester számára, aki szultánokat

kényszerített térdre, és akinek a neve hallatán a legelvetemültebb utcai zsványok is fejvesztve bújtak sötét odújukba.

Pook kishíján megugrott, amikor hangos kopogás hallatszott a bejárati ajtón, mely az alsóbb szintekre vezetett. Egy hosszú pillanatig tétovázott, aztán megnyugtatta magát, hogy a másik majd ideges lesz a várakozástól – noha valójában neki volt szüksége egy kis időre, hogy összeszedje magát. Intett az egyik eunuchnak, aztán az agyonpárnázott trónszékhez lépett az ajtóval szembeni emelvényen, és kezét kedves macskájának hátára tette.

Egy hórihorgas alak lépett be, vékony rapírja minden lépésénél meglendült az oldalán. Fekete körgallért viselt, ami a nyakánál össze volt fogva, de szabadon úszott a háta mögött. Sűrű barna haja fűrtökbe göndörödött a fején. A ruhái sötét színűek és egyszerűek voltak, de szijak és övek ékesítették, mindegyiken egy-egy zseb, tör vagy egyéb szokatlan fegyver függött. Magasszárú, viseltes csizmájában zajtalanul járt.

– Üdvözöllek, Pook – mondta lezserül.

Pook szeme összeszűkülte, amikor meglátta a férfit. -Rassiter – mondta a vérpatkánynak.

Rassiter felment a trónhoz, és tessék-lássék meghajolt, miközben undorodó pillantást vetett a leporádra. Odvas mosollyal – ami felfedte alantas származását -egyik lábát a székre helyezte, és lehajolt, hogy a céhmester érezze a lehelete forróságát.

Pook a csodás széken nyugvó mocskos csizmára pillantott, aztán olyan mosolyt villantott a férfira, amin még a faragatlan Rassiter is észrevette, hogy kissé túlságosan lefegyverző. Mivel sejtette, hogy kicsit talán túl messzire ment a közvetlenségben, Rassiter visszahúzta a lábát, és egy lépést hátrált.

Pook arcáról lehervadt a mosoly, de elégedett volt. -Megvan? – kérdezte.

Rassiter körbetáncolt, és kis híján fennhangon elnevette magát. – Hát persze – felelte, és egy igazgyöngy nyakéket húzott elő a zsebéből.

Pook a homlokát ráncolta; a másiknak épp ez volt a célja. – Mind meg kellett ölnöd őket? – sziszegte a céhmester.

Rassiter vállat vont, és eltette a nyakéket. – Azt mondtad, hogy távolítsam el a lányt. Hát el van távolítva.

Pook megmarkolta a trónszék karfáját. – Én azt mondtam, hogy

tüntesd el az utcáról, míg kész nincs a munka!

– Túl sokat tudott – felelte Rassiter a körmeit vizsgálgatva.

– Értékes fehérszemély volt – mondta Pook. Most már ura volt a helyzetnek. Kevesen tudták felmérgetesíteni úgy Pook pasát, ahogy Rassiter, és még kevesebben hagyhatták volna el a hallt élve.

– Egy az ezerből – kuncogott a magas harcos.

Újabb ajtó tárult fel, és egy idősebb férfi lépett be rajta. Bíbor köntösére arany csillagok, holdsarlók voltak hímezve, magas turbánját pedig hatalmas gyémánt fogta össze. – Látnom kell...

Pook egy röpke oldalsó pillantást vetett rá. – Ne most, LaValle.

– De Mester...

Pook szemei megint veszedelmesen összeszűkültek. Az öreg bocsánatkérően meghajolt, és eltűnt az ajtó mögött, majd zajtalanul be is csukta maga után.

Rassiter elnevette magát. – Jól csináltad!

– Tanulhatnál LaValle modorából – mondta Pook.

– Ugyan, Pook, mi társak vagyunk – felelte Rassiter. Odalépett a két ablak egyikéhez, ahhoz, ami délre, a dokkokra és a nyílt tengerre nézett. – Ma éjszaka megtelik a hold – mondta izgatottan, és visszafordult Pookhoz. – Velünk kéne jönnöd, pasa! Nagy ünnepség lesz!

Pook beleborzongott az ördögi tivornya gondolatába, amit Rassiter és vérpatkány-cimborái terveztek. Talán a lány mégsem halott még...

Elhessegette magától ezeket a gondolatokat. – Attól tartok, vissza kell utasítanom a meghívást – mondta csendesén.

Rassiter értette – és szándékosan keltette fel – Pook undorát. Hátratáncolt, lábát megint a trónra tette, és ismét Pookra villantotta rothadó mosolyát. – Nem tudod, miből maradsz ki – mondta. – De te döntesz; így szól az alkunk – Megfordult, és mélyen meghajolt. – És te vagy a mester.

– Ez a megegyezés téged és a tiedet is jól szolgálja -juttatta eszébe Pook.

Rassiter megadóan kifordította a tenyerét, aztán összecsapta. – Nem tagadhatom, hogy a céhemnek jobban megy, amióta bevettél minket – hajolt meg újfent. –Bocsásd meg szemtelenségemet, kedves barátom, de alig tudom magamba fojtani a jószerecsém feletti örömet. És ma este telihold lesz!

– Akkor menj a lakomádra, Rassiter!

A hórihorgas fickó megint meghajolt, farkasszemet nézett a leopárddal, és kiviharzott a teremből.

Mikor becsukódott az ajtó, Pook végighúzta az ujjait a szemöldökén, aztán valaha sűrű, fekete hajzatának csimbókos maradványain. Aztán tehetetlenül kövér tenyerébe ejtette a fejét, és kinevette magát, amiért ilyen kínos számára a tárgyalás Rassiterrel, a vérpatkánnyal.

A háremajtóra nézett, és arra gondolt, hogy talán el kéne terelni valamivel a gondolatait kellemetlen társáról. De eszébe jutott LaValle. A varázsló nem zavarta volna, főleg nem akkor, amikor Rassiter is itt van, ha nincs valami nagyon fontos közlendője.

Még egyszer megvakarta leopárdja nyakát, aztán kilépett a délkeleti ajtón, a varázsló homályos lakrészébe. LaValle a kristálygömbjébe meredt; észre sem vette, amikor Pook belépett. Mivel nem akarta megzavarni a varázslót, a pasa csendesen leült a kis asztal mellé és várt, miközben azzal szórakoztatta magát, hogy LaValle torz arcképét nézte a gömbön keresztül.

Végül LaValle felpillantott. Világosan látta a feszültség vonalait Pook arcán; ez nem volt meglepő a vérpatkány látogatása után. – Akkor hát megölték? – kérdezte, pedig már tudta a választ.

– Megvetem őt – mondta Pook.

LaValle egyetértően bólintott. – De nem mondhatsz le a hatalomról, amit Rassiter adott neked.

A varázsló igazat mondott. Azalatt a két év alatt, amióta a vérpatkányokkal szövetkezett, a céhe a legerősebbek és legelőkelőbbek közé emelkedett a városban. Már azokból a sápokból is kényelmesen megélhetett volna, amit a kikötői kalmárok fizettek neki a védelemért – a saját céhétől. Ezenkívül sok érkező hajó kapitányának is több esze volt annál, mintsem elkergesse Pook pénzbeszedőit, amikor találkozott velük a dokkokban.

Akiknek pedig nem volt ennyi eszük, azok is hamar megtanulták.

Nem, Pook nem vitathatta Rassiterék jelenlétének előnyeit. Viszont kedvelni egyáltalán nem kedvelte a nyomorult patkányfajzatokat, akik nappal emberek voltak, éjszaka viszont valamiféle állati, félig ember-félig patkány lények. És azt sem szerette, ahogy az ügyeiket intézték.

– Elegem van belőle – mondta Pook, és a fekete bársony terítőre ejtette a kezét. – Biztos vagyok benne, hogy legalább egy tucat órára

lesz szükségem a háremben, hogy kiheverjem ezt a találkozást! – Vigyorából látszott, hogy a gondolat nincs különösebben ellenére. – De mi volt az, amit akartál?

A varázsló szélesen elmosolyodott. – Ma beszéltem Oberonnal Baldur Kapujából – mondta némi büszkeséggel. – Megtudtam valami olyasmit, ami feledtetni fogja veled az egész Rassiter-dolgot!

Pook kíváncsian várt, hagyta, hogy LaValle kiélje drámai hajlamait. A varázsló hasznos és hűséges segítőtárs volt. Ő állt a legközelebb ahhoz, ami a céhmester számára a barát lehetett volna.

– A bérgyilkosod visszatér! – jelentette be LaValle váratlanul.

Pooknak beletelt egy kis időbe, hogy teljesen felfogja a varázsló szavainak horderejét. De aztán megértett mindent, és felpattant az asztaltól. – Entreri? – lehelte elfúló lélegzettel.

LaValle bólintott, és kis híján hangosan elnevette magát.

Pook a hajába túrt. Entreri, a halálosak leghalálosabbika három hosszú év után visszatér hozzá. Kíváncsian tekintett a varázslóra.

– Vele van a félszerzet is – felelte LaValle a ki nem mondott kérdésre. Pook arcán széles mosoly terült szét. Mohón előrehajolt, arany fogsora megcsillan a gyertyafényben.

LaValle őszintén boldog volt, hogy örömet szerezhetett céhmesterének, hogy elmondhatta neki azokat a híreket, amiket Pook már olyan rég várt. – És a rubinfüggő! – folytatta a varázsló, és öklével az asztalra csapott.

– Igen! – vicsorogta Pook, és felkacagott. Az ő ékköve, legértékesebb kincse. Hipnotikus ereje segítségével még magasabbra emelkedhet gazdagságban és hatalomban. Nem csak hogy irányíthat mindenkit, akivel találkozik, de még örömet is okoz nekik ezzel. – Ó, Rassiter -morogta Pook, amikor eszébe jutott, mi mindent facsarhat ki a társából. – A mi kapcsolatunk nagyot fog változni, rácsálófajzat barátom.

– Mennyire van még szükséged rá? – kérdezte LaValle. Pook vállat vont, és a szoba oldalába pillantott, egy kis függönyre.

A Taros Gyűrű.

LaValle elsápadt még a gondolatra is. A Taros Gyűrű olyan nagyhatalmú ereklye volt, mely képes volt a tulajdonosát, vagy annak ellenségét, mozgatni a létsíkok között. Ezért azonban fizetni kellett. Az eszköz feneketlenül gonosz volt, és azon ritka alkalmakkor, amikor LaValle használta, úgy érezte, hogy az énje egy

kis része elszívárog, mintha a Taros Gyűrű az életerejé elszívásából merítené hatalmát. LaValle gyűlölte Rassitert, de azért reménykedett benne, hogy a céhmester valami jobb megoldást is tud találni a Taros Gyűrűnél.

Mikor a varázsló visszanézett, látta, hogy Pook őt figyeli. – Mondj még valamit! – kérlelte mohón.

LaValle tehetetlenül vállat vont, és kezét a kristálygömbre helyezte. – Én képtelen voltam meglátni őket – mondta. – Artemis Entreri mindig el tudott rejtőzni előlem. De Oberon szerint már nincsenek messze. Calimshantól északra hajóznak, ha ugyan már nincsenek benne. És jó szelűk van, Mester. Egy vagy két hét alatt itt lesznek.

– És Regis is vele van? – kérdezte Pook.

– Igen.

– Élve?

– Nagyon is élve – mondta a varázsló.

– Remek! – vicsorogta Pook. Mennyire vágyott rá, hogy újra lássa az áruló félszerzetet! Hogy Regis kis nyaka köré fonhassa kövér kezét! A céh nehéz napokat élt át, miután Regis elszökött a mágikus függővel. Valójában a problémák Pook saját bizonytalanságából fakadtak, mikor az ékkő nélkül tárgyalt emberekkel, meg a megszállott – és költséges – hajszából, amit Pook a félszerzet után indított. Pook azonban mindent a félszerzetre hárított. Még a vérpatkányok céhével kötött alkuért is a félszerzetet hibáztatta, mert hisz ha meglett volna a függője, nem lett volna szüksége Rassiterre.

Most azonban minden a lehető legjobban halad. A függő birtoklásával és a vérpatkányok leigázásával talán még arra is gondolhat, hogy uralmát Calimporton túlra is kiterjessze, a délvidéki céhek élén elbájozt emberekkel és patkányfajzatokkal.

LaValle arca komolyabb lett, mikor Pook visszanézett rá. – Mit gondolsz, mennyire fognak tetszeni Entrerinek az új szövetségeseink? – kérdezte komoran.

– Ó, ő erről nem tud – mondta Pook, átlátva a problémát. – Túl régóta volt távol – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán vállat vont. – Végül is ugyanazzal foglalkoznak. Entrerinek el kell fogadnia őket.

– Rassiter mindenkit zavar, akivel csak találkozik -emlékeztette a varázsló. – Mi lesz, ha felmérgetti Entrerit?

Pook elnevette magát a gondolatra. – Biztosíthatlak, hogy Rassiter

csak egyszer tudja felbőszíteni Artemis Entrerit, barátom.

– És akkor új megegyezést kell kötnöd a vérpatkányok új vezérével – kuncogott LaValle.

Pook vállonveregette a varázslót, és az ajtó felé indult. – Tudd meg, amit csak lehet – utasította a varázslót. – Ha megtalálod őket a kristálygömbödben, szólj. Már alig várom, hogy újra lássam Regis, a félszerzet arcát. Nagyon sok mindenért kell törlesztenem neki.

– Hol leszel?

– A háremben – kacsintott rá Pook. – Tudod, az idegfeszültség.

LaValle visszasüppedt a székébe, amikor Pook kiment, és megint legnagyobb riválisának visszatérésén kezdett gondolkodni. Sok előnyre tett szert azóta, amióta Entreri elment, sőt, még elérte ezt a szobát is a harmadik szinten, Pook legfőbb segítőjeként.

Ezt a szobát, Entreri szobáját.

A varázslónak pedig sosem volt gondja a bérgyilkossal. Jó munkatársak voltak, ha barátok nem is, és annakidején sokszor segítettek egymáson. LaValle nem is tudta számontartani, hányszor mutatta meg Entrerinek a rövidebb utat a céljához. Aztán ott volt az a csúnya eset Mancas Tiverossal, a varázslótárssal. "Mancas, a Hatalmas", Calimport többi mágusa így nevezte, és sajnálták LaValle-t, amikor vitába keveredett Mancasszal egy bizonyos varázslat eredetére vonatkozóan. Mindketten maguknak tartották fenn a felfedezés érdemét, és mindenki varázsháború kirobbanására számított. Mancas azonban hirtelen és váratlanul elment, egy üzenetet hagyva maga után, amiben lemondott a varázslat megalkotásának érdeméről, és mindenben elismerte LaValle igazát. Többet sohasem látták őt – sem Calimportban, sem másutt.

– Bizony – sóhajtotta LaValle, és visszafordult kristálygömbjéhez. Artemis Entrerinek megvolt a maga haszna.

Megint kinyílt az ajtó, és Pook kukkantott be. – Küldj egy futárt az ácsok céhébe – mondta LaValle-nak. – Mondd meg nekik, hogy sürgősen szükségünk lenne néhány ügyes emberre.

LaValle hitetlenkedve csóválta a fejét.

– A hárem és a kincsesár marad – mondta Pook, és úgy tett, mintha csalódással töltené el, hogy varázslója képtelen átlátni a logikát. – És a szobámról sem mondok le.

LaValle megborzongott, amikor kezdett megvilágosodni előtte a dolog.

– Nem mondhatom azt Entrerinek, hogy nem kapja vissza a szobáját – mondta Pook. – Főleg azután nem, hogy ilyen tökéletesen végrehajtotta a feladatát.

– Megértelek – mondta a varázsló sötéten, és arra gondolt, hogy mehet vissza megint a torony aljába.

– Tehát kell építeni egy hatodik szobát – nevetett Pook. Élvezte a játékot. – Entreri szobája meg a hárem között – megint a varázslóra kacsintott. – Te magad tervezheted meg, kedves LaValle. És ne gondolj a költségekkel! Becsukta az ajtót, és már ott sem volt.

A varázsló kitörölte a nedvességet a szeméből. Pook mindig meg tudta lepni, de sosem okozott neki csalódást. – Nagylelkű mester vagy, Pook pasám – suttozta az üres szobának.

És Pook pasa mesteri gazdának is bizonyult, mert mikor LaValle visszafordult a kristálygömbhöz, eltökélten összeszorította a fogát. Meg fogja találni Entrerit és a félszerzetet.

Nem okozhat csalódást nagylelkű mesterének.

9.

Tüzes rejtélyek

Most már a Chionthar áramlataival és az északtáji fuvallattal haladva a Tengeri Szellem sebesen távolodott Baldur Kapujától. Orránál habot vetett a víz, pedig nem is árral szemben úszott.

– Délutánra a kardpartnál leszünk – mondta Deudermont Drizztéknek. – Aztán eltávolodunk a parttól, nem is fogjuk látni, amíg el nem érünk Asavir Csatornájáig. Aztán délnek megyünk a föld széle körül, és vissza keletre, Calimportba.

– Calimportba – ismételte, és a Tengeri Szellem árbocára felhúzott új lobogóra mutatott: arany mezőben rézsútos kék vonalak.

Drizzt gyanakvóan nézett Deudermontra. Tudta, hogy ez nem szokásos hajósmódszer.

– Baldur Kapujától északra Vízmélye zászlaja alatt hajózunk – magyarázta a kapitány. – Délre pedig Calimporté alatt.

– Ez elfogadott gyakorlat? – kérdezte Drizzt.

– Azoknak igen, akik tudják, mi az ára – kacagott Deudermont. – Vízmélye és Calimport vetélytársak, és nagyon makacsok az ellenségeskedésben. Szívesen kereskednének egymással – csak hasznuk származik belőle – de nem mindig engedik be a kikötőjükbe a másik zászlaja alatt futó hajókat.

– Ostoba gőg – jegyezte meg Wulfgar, akinek erről eszébe jutott a saját népe hasonló szokása.

– Politika – rántott egyet a vállán Deudermont. – Titokban azonban mindkét város urai akarják a kereskedelmet, és néhány tucat hajó tartja a kapcsolatot, és csinálja az üzletet. A Tengeri Szellem két kikötőt mond a hazájának, és mindenki jól jár.

– Két piac Deudermont kapitánynak – jegyezte meg Drizzt ravaszul. – Ügyes.

– És biztonságosabb is – folytatta Deudermont, továbbra is széles mosollyal. – A Baldur Kapujától északra portyázó kalózok mindennél nagyobb tiszteletben tartják Vízmélye zászlaját, a déliek pedig Calimport hatalmas ármádiájával nem mernek ujjat húzni. Az Asavir Csatornája mentén tevékenykedő kalózok pedig épp elég hajóból válogathatnak, így inkább olyat támadnak meg, ami nem ilyen fontos zászló alatt hajózik.

– Szóval sosem háborgatnak? – Wulfgar kénytelen volt feltenni ezt a kérdést, óvatosan, de kissé gúnyosan is, mintha még nem tudná, hogy helyeselje-e ezt a gyakorlatot.

– Még hogy sosem? – felelte Deudermont. – A "sosem" kissé túlzás, de ritkán. És amikor kalózok támadnak ránk, felhúzzuk a vitorlákat, és menekülünk. Kevés hajó éri utol a miénket, ha teljes szélben megyünk.

– És ha mégis elkapnak? – kérdezte Wulfgar.

– Itt jöttök ti – nevetett Deudermont. – Az az érzésem, hogy a ti fegyvereitek láttán a kalózoknak elmenne a kedvük az üldözéstől.

Wulfgar maga elé vette az Égisz-agyart. – Remélem, eléggé kiismertem a hajó mozgásait ahhoz, hogy jól szereplejek egy ilyen harcban – mondta. – Elég egy rossz suhintás, és lerepülök a fedélzetről.

– Akkor ússz oda a kalózhajó oldalához – kacagott Drizzt – és borítsd fel!

Baldur Kapujában, sötét tornyának egyik terméből Oberon figyelte a kifutó Tengeri Szellemet. Még mélyebbre tekintett kristálygömbjébe, hogy lássa a hatalmas barbárt és az elfet a fedélzeten a kapitány mellett. A varázsló tudta, hogy nem idevalósiak. A ruhája és a haja, szeme színe alapján a barbár a távoli északi törzsek tagja lehet, Luskanon is túlról, a Világ Hátának hegyei közül, a Jeges Szelek Völgyének vidékéről. Milyen messzire került az otthonától, és milyen szokatlan az ő fajtáját hajón látni a nyílt tengeren!

– Milyen szerepet játszhattak ezek ketten Pook pasa ékkövének megkerülésében? – tűnődött Oberon fennhangon, őszinte

kíváncsisággal. Entreri egészen a távoli tundrákig merészkedett a félszerzet után? És ők ketten pedig üldözőbe vették visszafelé?

Ez azonban nem a varázsló ügye volt. Oberon csak örülhetett annak, hogy Entreri ilyen könnyű dolgot kért az adósság törlesztéseként. A bérgyilkos nem egyszer gyilkolt már Oberonnak évekkal ezelőtt, és bár Entreri sosem említette ezeket a szívességeket a toronyban tett látogatásaikor, a varázsló mindig úgy érezte, mintha a bérgyilkos nehéz láncot vetett volna a nyakába. Ezen az éjszakán azonban a régi adósság egyetlen jeladással leróható lesz.

beront a kíváncsisága még egy ideig a gömb mellett tartotta. Az elfre koncentrált – Drizzt Do'Urdenre, ahogy Pellmen, a kikötőparancsnok emlegette. A varázsló tapasztalt szeme valamit hiányolt az elfen. Nem volt olyan kirívóan oda nem illő, mint a barbár, inkább a viselkedésében volt valami furcsa, meg a különös bíbor szemek tekintetében.

Azok a szemek egyáltalán nem illettek annak az elf-nek, Drizzt Do'Urdennek az általános személyiségéhez.

Talán valami bűbáj van a dologban, vélte Oberon. Valami mágikus álca. A kíváncsi varázsló hön áhította, bár lenne több híre, amit Pook pasának jelenthetne. Eszébe jutott az a lehetőség is, hogy odavarázsolja magát a hajó fedélzetére további vizsgáldások végett, de nem volt előkészítve megfelelő varázslata ehhez a vállalkozáshoz. Amellett, emlékeztette magát, ez nem az ő ügye.

És nem akarta Artemis Entreri útját keresztezni.

Még aznap éjszaka Oberon kirepült a tornyából, és varázspálcával a kezében egyre magasabbra emelkedett. Több száz láb magasságban a város felett aztán kilötte tűzgolyóit.

Az Ördögtáncos nevű Calimporti hajó fedélzetén, kétszáz mérföldnyire délebbre Artemis Entreri figyelte az előadást. – Szóval a tengeren! – motyogta, mikor észrevette a robbanásokat. A mellette álló félszerzethez fordult.

– A barátaid a tengeren üldöznek minket – mondta. – És alig egy hét hátrányuk van! Jó munkát végeztek.

Regis szeme meg sem rebbent a hírré. Az időjárásváltozás napról

napra láthatóbb lett. Messze maguk mögött hagyták a telet, a déli Birodalmak forró szelei pedig nyugtalanul nehezedtek a félszerzet kedélyére. A Calimportba vezető utat most már semmi sem fogja megszakítani, és egyetlen hajó – főleg nem az, ami egy héttel le van maradva – sem remélheti, hogy beérje a gyors Ördögtáncost.

Regis saját belső dilemmájával tusakodott: próbált napirendre térni a régi céhmesterével várható találkozás elkerülhetetlensége felett.

Pook pasa nem az a megbocsátó fajta. Regis a saját szemével látta, amikor Pook kemény büntetéseket osztott ki azoknak a tolvajoknak, akik lopni merészeltek a céh más tagjaitól. Regis pedig egy lépéssel még ezen is túlment: magától a céhmestertől csent. Ráadásul az eltulajdonított tárgy, a mágikus rubinfüggő, Pook legértékesebb kincse volt. Regis legyőzötten és kétségbeesve horgasztotta le a fejét, és lassan visszavánszorgott a kabinjába.

A félszerzet gyászos hangulata mit sem befolyásolta Entreri kellemes borzongását. Pook megkapja a követ meg a félszerzetet, Entreri pedig busás fizetséget kap a munkájáért. A bérgyilkos azonban nem Pook aranyát tartotta a legnagyobb jutalomnak.

Entrerinek Drizzt Do'Urden kellett.

Drizzték is látták a tűzijátékot Baldur kapuja felett aznap éjszaka. Már kint a nyílt tengeren, de még mindig százötven mérföldnyire északra az Ördögtáncostól csak találgathatták a tűnemény jelentőségét.

– Egy varázsló csinálta – jegyezte meg Deudermont, aki csatlakozott hozzájuk. – Talán valami légi szörnyeteggel küzd – mondta a kapitány, hogy szórakoztassa őket. – Sárkánnyal, vagy más repülő lénnel!

Drizzt hunyorogva szemlélte a tüzes jelenséget. Semmiféle sötét alakot nem látott csapkodni a lángok körül, és annak sem látta nyomát, hogy a tűz valamilyen konkrét célpontra irányult volna. Persze előfordulhatott, hogy a hajó egyszerűen csak túl messze volt ahhoz, hogy a részleteket ki lehessen venni.

– Nem harc, hanem jeladás – bökte ki Wulfgar, amikor felismerte a rendszert. – Három – egy. Három – egy.

– Elég fáradságos üzenőmódszer – tette hozzá Wulfgar.

– Nem lett volna egyszerűbb egy lovas futár?

– Hacsak nem egy hajónak akarnak jelezni – vélte Deudermont. Drizzt is ugyanerre a gondolatra jutott, és kezdett a jelenség forrására és céljára is gyanakodni.

Deudermont tovább figyelte a látványosságot. – Megelehet, hogy jel – adta be a derekát, mert ő is belátta Wulfgar igazát. – Sok hajó fut be és ki Baldur Kapujánál minden nap. Talán egy varázsló üdvözlí a barátait vagy búcsúzik tőlük, csak éppen ilyen nagyvonalúan.

– Vagy híreket továbbít nekik – tette hozzá Drizzt és Wulfgarra nézett. Wulfgar tudta, mire céloz Drizzt; a drow a barbár arcán látta, hogy Wulfgar hasonló gyanúkat táplál.

– Számunkra azonban csak látványosság, semmi több
– mondta Deudermont, és egy vállveregetéssel jóéjszakát kívánt nekik. – Szórakoztató mutatvány.

Drizzt és Wulfgar összenéztek. Erősen kételkedtek Deudermont megállapításában.

– Milyen játékot űz ez az Entreri? – tette fel Pook a költői kérdést fennhangon.

Oberon, a kristálygömbben látszó varázsló vállat vont. – Sosem tettem úgy, mintha érteném Artemis Entreri indítékait.

Pook bólintott, és tovább járkált LaValle széke mögött.

– Mégis úgy gondolnám, hogy ennek a kettőnek nem sok köze van a függődhöz – mondta Oberon.

– Biztosan személyes ellenségek, akikre Entreri út közben tett szert – vélte Pook is.

– Talán a félszerzet barátai? – tűnődött Oberon. – De akkor miért vezeti őket Entreri maga után?

– Bárkik is, csak bajt hozhatnak – mondta LaValle, aki a céhmester és a látógömb közt foglalt helyet.

– Talán Entreri csapdát akar állítani nekik – vetette fel Pook Oberonnak. – Ez megmagyarázná, hogy miért volt szüksége a jeladásodra.

– Entreri utasította a kikötőparancsnokot, hogy mondja meg nekik: Calimportban várja őket – emlékeztette Oberon Pookot.

– Hogy félrevezesse őket – mondta LaValle. – Hogy elhitesse velük: tiszta lesz az út a déli kikötőig.

– Ez nem vallana Artemis Entrerire – mondta Oberon, és Pooknak

ugyanez volt a véleménye. – Nem úgy ismerem a bérgyilkost, mint aki ilyen átlátszó trükkökkel szerez magának előnyt. Entreri szereti szemtől szembe szétzúzni az ellenfeleit.

A két varázsló és a céhmester, akik mindnyájan annak köszönhatték életbenmaradásukat, hogy képesek voltak megfelelően viszonyulni az ilyesfajta rejtélyekhez, egy darabig némán latolgatták az eshetőségeket. Pooknak csak az volt a fontos, hogy visszakapja értékes függőjét. Ezzel megtízszerezhette hatalmát, sőt, talán a Calimshani Pasa kegyeinek elnyerésére is lehetősége nyílhatott.

– Nekem ez nem tetszik – mondta Pook végül. – Semmilyen bonyodalmat nem szeretnék a félszerzet vagy a függő visszatérésénél.

Elhallgatott, hogy átgondolja választott terve következményeit, aztán áthajolt LaValle válla fölött, hogy közelebb kerüljön Oberon képéhez. – Kapcsolatban állsz még Pinochettel? – kérdezte ravaszul a varázslót.

Oberon sejtette, mire céloz a céhmester. – A kalóz nem feledkezik meg a barátairól – felelte hasonló hangszínnel. – Pinochet kapcsolatba lép velem, valahányszor Baldur Kapuja felé jár. Felőled is szokott érdeklődni, és reméli, hogy minden jól megy öreg barátjának.

– A szigeteknél van?

– A téli kereskedelem most jön le Vízmélyéről – felelte Oberon kacagva. – Hol másutt lehetne egy jó kalóz?

– Remek – morogta Pook.

– Elintézzem, hogy Entreri üldözői méltó fogadtatásban részesüljenek? – kérdezte Oberon mohón. Már előre élvezte az izgalmat, és a jó lehetőséget, hogy céhmestere szolgálatára legyen.

– Három hajó menjen – ne bízzunk semmit a véletlenre – mondta Pook. – Semmi sem akadályozhatja a félszerzet visszaútját. Nagyon sok megbeszéltnivalóm van vele.

Oberon egy darabig fontolgatta a megbízatást. – Kar -jegyezte meg. – A Tengeri Szellem kitűnő hajó volt.

Pook ebből csak egyetlen szót ismételt meg, hangsúlyosan, világossá téve, hogy nem tűr el semmilyen hibát.

– Volt.

10.

A királyi palást súlya

A félszerzet fejfelé, a bokájánál láncsal felfüggesztve lógott egy fortyogó üst fölött. Az üstben nem víz volt, hanem valami sötétebb folyadék. Kissé vörösesnek látszott.

Talán vér.

A csiga megnyikordult, és a félszerzet egy ujjnyival lejjebb ereszkedett. Az arca eltorzult, a szája kinyílt, mintha ordítana.

De nem lehetett ordítást hallani. Csak a csiga nyikorgott, és a láthatatlan kínzómeister baljós kacagása csengett.

A ködös jelenet átváltott, és láthatóvá vált a csiga, melyet egyetlen kéz irányított. Ez a kéz mintha nem tartozott volna semmilyen testhez.

A félszerzet ereszkedése egy kicsit megállt.

Aztán az ördögi kacaj még egyszer utoljára felhangzott. A kéz megrándult, a csiga pörögni kezdett.

A sikoltás élesen, fülsértően visszhangzott – a kín sikolya. A halál sikolya.

Bruenor szemét már akkor csípte a veríték, amikor még ki sem nyitotta. Letörölte az izzadtságot az arcáról, és igyekezett elhessegetni magától a szörnyű képeket, hogy a környezetével foglalkozhasson.

A Borostyán Udvarházban volt, egy kényelmes szoba kényelmes

ágyában. A vadonatúj gyertyák, amiket maga mellé tett, már szinte teljesen elégték. A gyertyafény mit sem segített; ez az éjszaka is olyan volt, mint a többi, újabb lidércnyomás.

Bruenor megfordult és kiült az ágy szélére. Minden olyan volt, amilyennek lennie kellett. A mithril páncél és az aranyos pajzs ott feküdt egy széken, az öltözőasztal mellett. A fejsze, amivel kivágta magát a duergar barlangból, a falnak támasztva állt Drizzt szablyája mellett, az asztalon pedig két sisak volt: a viharvert, egytülkü, ami a törpe hű társa volt az elmúlt két évszázad kalandjaiban, és a Mithril Csarnok királyának koronája az ezernyi csillogó ékkövel.

Bruenor szeme azonban nem olyan volt, mint amilyennek lennie kellett volna. Az ablakra nézett, és a kinti sötétségre. De csak a gyertyafényes szoba tükörképet látta, Mithril Csarnok királyának koronáját és páncél-ját.

Nehéz hét volt ez Bruenorak. Minden napot áthatott az izgalom, az Adbari Citadellából és a Jeges Szelek Völgyéből közeledő csapatok híre. A törpének már befájdult a válla, annyiszor veregették meg Harpellék és a ház többi látogatói, akik mind előre gratulálni akartak neki trónja küszöbön álló visszaszerzéséhez.

Bruenor azonban úgy vészelt át az elmúlt napokat, mintha ott sem lett volna, csak játszott a ráerőltetett szerepet, mielőtt még valóban beleélhette volna magát. Ideje volt felkészülni a nagy kalandra, amit Bruenor már kétszáz éve tervezgetett magában. Atyjának atyja volt Mithril Csarnok királya, előtte az ő atyja, és így tovább, egészen Mithril Csarnok kezdetéig. Bruenortól a születése rangja megkívánta, hogy ő álljon a csapatok élére, visszafoglalja Mithril Csarnokot, és ráüljön arra a trónra, amire született.

De éppen az ősi törpehaza csarnokaiban döbrent rá Bruenor arra, hogy igazából mi fontos neki. Az elmúlt évtized folyamán négy különös társ lépett be az életébe, akik közül egyik sem volt törpe. Az a barátság, ami ötuk között kialakult, nagyobb volt, mint egy törpe királyság, és Bruenor számára a világ minden mithriljénél értékesebb. Fantázia-hódításának megvalósítása már üres célnak tűnt számára.

Most az éjszaka pillanatai tartották hatalmukban Bruenor szívét és gondolatait. Az álmok, melyek sosem voltak ugyanolyanok', mégis ugyanolyan iszonyú volt a végük, nem enyésztek el a napvilágnál sem.

– Már megint? – hallatszott egy lágy hang az ajtó felől. Bruenor hátranézett a válla fölött. Catti-brie lesett be az ajtón.

Bruenor tudta, hogy nem kell válaszolnia. Fejét a kezébe támasztotta, és megdörgölte a szemét.

– Most is Regis? – kérdezte. Catti-brie, és beljebb lépett. Bruenor hallotta, hogy az ajtó halkán becsukódik.

– Bendőrköri – helyesbített halkan Bruenor. A gúnynevet használta, amit ő akasztott a félszerzetre, egy évtized legjobb barátjára.

Bruenor visszalendítette a lábát az ágyra. – Mellette kéne lennem – mondta mogorván. – Vagy legalábbis Wulfgarékkel, hogy megtaláljam.

– Téged most a királyságod vár – emlékeztette Catti-brie, inkább csak hogy eloszlassa a törpe büntudatát, minthogy elfeledtesse vele, hová tartozik – ez utóbbiról a lány is ugyanúgy gondolkozott. – A néped a Jeges Szelek Völgyéből egy hónapon belül itt lesz, az adbari sereg pedig kettőn belül.

– Igen, de addig nem indulhatunk a csarnokok ellen, míg vége nincs a télnek.

Catti-brie próbálta valahogy fenntartani az elhaló társalgást. – Jól fog állni neked – mondta vidáman, és az ékköves koronára mutatott.

– Melyik? – vágott vissza Bruenor élesen. Catti-brie a horpadozott sisakra nézett, ami szinte szánalmasnak látszott a korona mellett, és kis híján hangosan felhördült. De mikor szó nélkül Bruenor felé fordult, látta a törpe arcán, hogy Bruenor nem viccelt. Catti-brie megértette, hogy Bruenor sokkal, de sokkal többre tartja az egyszarvú sisakot, mint a koronát, amit majd viselnie kell.

– Félúton vannak Calimport felé – jegyezte meg Catti-brie együttérzően. – Vagy talán annál is közelebb.

– Igen, és kevés hajó fog kifutni Vízmélyéről a tél közeledtével – morogta Bruenor komoran, ugyanazokat az érveket visszhangozva, amiket Catti-brie mondogatott neki a második itteni reggelen, amikor először megemlítette, hogy a barátai után akar menni.

– Milliónyi előkészület áll előttünk – mondta Catti-brie, makacsul ragaszkodva a derűs hangnemhez. – A tél gyorsan beáll, és épp idejében szerezzük meg a csarnokokat, mire Drizzték meg Regis visszatérnek.

Bruenor arca mit sem enyhült. Pillantását a horpadt sisakra

szegezte, de gondolatai messze jártak, Garumn Szurdokánál.
Legalább még kibékült Regisszel, mielőtt elváltak...

Bruenor emlékei hirtelen elszálltak. Savanyú pillantást vetett Catti-brie-re. – Gondolod, hogy még ideérnek a harcra?

Catti-brie vállat vont. – Ha egyenesen visszaindulnak

– felelte. Kíváncsivá tette a kérdés, mert tudta, hogy Bruenor nem csak arra gondol, hogy Drizzték oldalán harcoljon Mithril Csarnokért. – Sokat haladhatnak délen – még télen is.

Bruenor kipattant az ágyból, és az ajtóhoz rontott. Útközben felkapta a félszarvú sisakot, és a fejébe nyomta.

– Az éjszaka közepén? – hápogta Catti-brie. Felugrott, és követte a törpét a folyosóra.

Bruenor csak rohant. Egyenesen Harkle Harpell ajtajához sietett, és olyan hangosan döngette meg, hogy abban a szárnyban mindenki felébredt. – Harkle! -dörögte.

Catti-brie meg sem próbálta lecsillapítani. Csak bocsánatkérően megvonta a vállát a kérdő tekinteteikre.

Végül Harkle is magához tért, és egy szál hálóingben, bojtos hálósipkában, a kezében gyertyával ajtót nyitott.

Bruenor berontott a szobába, a nyomában Catti-brie.

– Tudsz nekem szekeret csinálni? – kérdezte a törpe.

– Micsodát? – hebegte Harkle álmossággal. – Szekeret?

– Szekeret! – mondta Bruenor. – Tüzeset! Mint amilyenek Alustriel Úrnő idehozott. Egy tűzszekeret!

– Nos – dadogta Harkle – én még soha...

– Meg tudod csinálni? – dörögte Bruenor, akinek most nem volt türelme az ilyen pizsmogáshoz.

– Igen... azaz talán -jelentette ki Harkle olyan magabiztosan, ahogy csak tudta. – Ami az illeti, ez a varázslat Alustriel specialitása. Itt még soha senkinek... – Elhallgatott, mert érezte magán Bruenor dühös pillantását. A törpe szétterpesztett lábbal, összefont kézzel állt, és idegesen dobolt a felkarján.

– Reggel beszélni fogok az úrnővel – biztosította őt Harkle. – Biztos vagyok benne, hogy...

– Alustriel még itt van? – szakította félbe Bruenor.

– Igen – felelte Harkle. – Itt maradt még egy-két...

– Hol van? – kérdezte Bruenor.

– Arrébb a folyosón.

– Melyik szobában?

– Odaviszlek hozzá reg... – kezdte Harkle. Bruenor megragadta a varázsló hálóingének elejét, és lehúzta a saját fejének szintjére. Bruenor még az orrával is erősebb volt, mert a hosszú, hegyes szaglószerű szinte összelapította Harkle orrát. Bruenor meredten nézett, és minden szót lassan, artikuláltan ejtett ki, ahogy a választ is várta. – Melyik szobában van?

– A zöld ajtóban, az oszlop mögött – nyögte Harkle.

Bruenor jóindulatúan a varázslóra kacsintott, és elengedte. A törpe elrohant Catti-brie mellett, eltökélt fejrázással viszonzta a lány derűs mosolyát, és kirentott a folyosóra.

– Senki sem zavarhatja Alustriel Úrnőt ilyen kései órában! – ellenkezett Harkle.

Catti-brie csak nevetni tudott. – Akkor próbáld meg megállítani!

Harkle a törpe döngő lépteit hallgatta a folyosón; Bruenornak a pusztája talpa is úgy dübörgött a padlón, mint a pattogó köszikla. – Én ugyan nem – felelte Harkle, és ő is lassan elmosolyodott. – Azt hiszem, nem.

Alustriel Úrnő még álmából felriasztva is ugyanolyan szép volt, mint máskor, ezüst haja pedig mintha misztikus kapcsolatban állt volna az éjszaka derengésével. Bruenor kissé lecsillapodott, amikor meglátta az úrnőt, mert eszébe jutott Alustriel rangja és finom modora.

– Khm, elnézsedet kérem, úrnő – hebegte hirtelen zavarban.

– Későre jár, Bruenor király – mondta Alustriel udvariasan, és arcán derűs mosollyal nézte a törpét az egy szál hálóingben és félszarvú sisakban. – Mi hozott ide ezen a késői órán?

– Ebben a nagy kavargásban azt sem tudtam, hogy még Hosszúnyergen vagy – magyarázta Bruenor.

– Meglátogatnád valna, mielőtt elmegyek – felelte Alustriel még mindig barátságosan. – Nem kellett volna ezért megzavarnod a saját álmodat – meg az enyémet.

– Nem búcsúzni jöttem – mondta Bruenor. – Egy szívességet szeretnék kérni.

– Sürgős?

Bruenor szenvedélyesen bólogatott. – Már akkor kellett volna kérnem, amikor megérkeztünk.

Alustriel bevezette a szobába, és becsukta az ajtót mögötte, mert

látta, hogy valóban komoly dologról van szó.

– Még egy olyan szekér kellene – mondta Bruenor. -Hogy elvigyen engem délre.

– Szóval utol akarod érni a barátaidat, akik a félszerzetet keresik – következtetett Alustriel.

– Igen. Tudom, hol a helyem.

– De én nem tarthatok veled – mondta Alustriel. -Nekem van egy birodalmam; nem illő, hogy bejelentés nélkül utazzak más királyságokba.

– Nem is mertem volna ilyesmit kérni tőled – felelte Bruenor.

– Akkor ki fogja vezetni a szekeret? Neked nincs tapasztalatod az ilyen mágiában.

Bruenor épp csak egy pillanatra gondolkodott el. -Majd Harkle elvisz! – bökte ki.

Alustriel nem tudta leplezni derűtségét, amikor a lehetséges katasztrófákra gondolt. Harkle a többi Harpellhez hasonlóan gyakran kárt tett magában a varázslataival. Az úrnő tudta, hogy nem tántoríthatja el szándékától a törpét, de kötelességének érezte, hogy rámutasson a terv gyenge pontjaira.

– Calimport tényleg nagyon messze van – mondta. – A szekérrel gyors lesz az út odafelé, de a visszajövetel hónapokig tarthat. Mithril Csarnok királya nem akarja vezetni a trónja visszaszerzésére induló csapatokat?

– De igen, – felelte Bruenor – ha lehetséges. De most a barátaim mellett a helyem. Ez a legkevesebb, amivel tartozom nekik!

– Sokat kockáztatsz.

– Nem többet, mint amit ők kockáztattak értem – nem is egyszer.

Alustriel kitérte az ajtót. – Rendben – mondta. – És nagyon tisztulem az elhatározásodat. Nemeslelkű király lesz belőled, Harcpöröly Bruenor.

A törpe elvörösödött, ami igen ritka dolog volt nála.

– Most menj, és pihend ki magad – mondta Alustriel. – Meglátom, mit tudhatok még meg az éjszaka folyamán. Találkozunk hajnalban a Harpell-domb déli lejtőjén.

Bruenor hevesen bólogatott, és elindult vissza a szobájába. Hosszúnyeregbe érkezése óta először volt nyugodt álma.

A világosodó hajnali égnél Bruenor, Harkle és Alustriel a megbeszélt helyen találkoztak. Harkle lelkesen vállalkozott az útra; mindig is szerette volna vezetni Alustriel Úrnő egyik híres szekérét. A harcedzett törpe mellé azonban cseppet sem illet varázslóköpenyében – melyet bőr horgászcizmába tűrt – és különös formájú ezüst sisakjában, melyen bolyhos kis fehér szőrszárnyak voltak, és egy szemrostély, ami mindig az arca elé csapódott.

Alustriel aznap éjszaka már semmit sem aludt. A Harpelléktől kölcsönkapott kristálygömböt fürkészte, hogy a távoli síkoktól megtudjon valamit Bruenor barátainak hollétéről. Sok mindent megtudott ez alatt a kis idő alatt, és még szellemvilágban lakozó halott Morkaival is kapcsolatot teremtett további információért.

És az, amit megtudott, igencsak nyugtalanította.

Most ott állt a domboldalban, kezében a varázslathoz szükséges anyagi kellékekkel, és a hajnalt várta. Amint a nap első sugarai kikandikáltak a láthatár mögül, összegyűjtötte őket, és végrehajtotta a varázst. Néhány perc múlva egy tüzes szekér, és két lángoló ló jelent meg a domboldalon, egy ujjnyira a talaj fölött lebegve. A lángok nyomán kis füstcsíkok szálltak fel a száraz fűből.

– Calimportba! -jelentette ki Harkle, és már indult is a bűvös szekérhez.

– Nem – helyesbített Alustriel. Bruenor értetlenül meredt rá.

– A barátaid még nincsenek a Homok Birodalmában – magyarázta az úrnő. – A tengeren vannak, és ma nagy veszélybe fognak kerülni. Menjetek délnyugatnak, a tenger felé, aztán délnek, a part mentén – Egy szívalakú, szétnyitható medált adott Bruenornak. A törpe felnyitotta, és Drizzt Do'Urden képmását találta benne.

– Ez a medál majd figyelmeztetni fog, ha annak a hajónak a közelében vagytok, amin a barátaid vannak – mondta Alustriel. – Sok héttel ezelőtt készítettem, hogy észrevegyem, ha a csapatotok közeleg Ezüstholdhoz, visszafelé Mithril Csarnokból – Kerülte Bruenor pillantását, mert tudta, mennyi kérdés száguldhat át most a törpe fején. Aztán halkán, szinte zavartan hozzátette: -Szeretném, ha majd visszahoznád.

Bruenor megtartotta magának a megjegyzéseit. Tudott az erősödő kapcsolatról Alustriel Úrnő és Drizzt között. Ez napról napra világosabb volt. – Vissza fogod kapni – nyugtatta meg. A markába szorította a medált, és Harkle után indult.

– Ne késlekedjetek! – mondta nekik Alustriel. – Ma nagy szükségük lesz rátok!

– Várjatok! – hallatszott egy kiáltás a dombról. Mindhárman hátrafordultak, és Catti-brie-t látták teljes úti felszerelésben Taulmarillal, Anariel mágikus íjával, ami a vállán lógott. Odafutott a szekérhez. – Ugye nem akartatok csak úgy itthagyni? – kérdezte Bruenor.

Bruenor nem tudott a szemébe nézni. Valójában búcsú nélkül akart távozni. – Ugyan! – szorityintotta. – Te úgyis csak vissza akartál volna tartani.

– Én ugyan nem! – morogta vissza Catti-brie. – Szerintem helyesen cselekszel. De még jobban tennéd, ha arrébb mennél, hogy én is elférjek!

Bruenor hevesen megrázta a fejét.

– Épp annyi jogom van rá, mint neked! – ellenkezett Catti-brie.

– Bah! – szorityintott megint Bruenor. – Drizzt és Bendőkorgi az én legjobb barátaim!

– Az enyéme is!

– Wulfgar pedig olyan, mintha a fiam lenne! – vágott vissza Bruenor, és azt hitte, győzött.

– Nekem pedig még annál is több – mondta erre Catti-brie – ha visszajön délről! – Catti-brie-nek nem kellett emlékeztetnie Bruenor arra, hogy ő mutatta be neki Drizztet. Legyőzte a törpe minden ellenérvét. -Mozdulj, Harcpöröly Bruenor, és csinálj egy kis helyet! Nekem is épp olyan fontos ez az ügy, mint neked, és veletek fogok menni!

– Ki fog törődni a csapatokkal? – kérdezte Bruenor.

– Harpellék majd ellátják őket. Nem indulnak a csarnokok ellen, amíg vissza nem érünk, de legalábbis tavaszig.

– De ha ti mind a ketten jöttök, és én nem térek vissza?

– vetette közbe Harkle. – Csak ti ismeritek az utat.

Bruenor látta Catti-brie elanyátlanodott pillantását, és rájött: tulajdonképpen akarta, hogy a lány velük menjen. És tudta, hogy Catti-brie-nek joga van velük tartani, mert számára is épp ugyanannyi forog kockán a délvidéki hajszában. Egy pillanatilg elgondolkozott, aztán hirtelen átállt Catti-brie oldalára. – Az úrnő tudja az utat – mondta Alustrielre mutatva.

Alustriel bólintott. – Valóban – felelte. – És örömmel elvezetem a

sereget a csarnokokhoz. A szekér azonban csak két utast bír el.

Bruenor épp olyan hangosan sóhajtott fel, mint Catti-brie. Tehetetlenül fordult a lányhoz. – Jobb lesz, ha ittmaradsz – mondta lágyan. – Visszahozom neked őket.

Catti-brie azonban nem adta be ilyen könnyen a derekát. – Ha a harc elkezdődik, mert el fog kezdődni, akkor kit szeretnél inkább magad mellett tudni: Harkle-t és a varázslatait, vagy engem és az íjamat?

Bruenor Harkle-ra pillantott, és azonnal belátta a lány logikáját. A varázsló ott állt a szekér gyeplőjénél, és igyekezett rögzíteni a rostélyát, hogy ne hulljon mindig a szemébe. Végül feladta a kísérletezést, és inkább hátrahajtotta a fejét, hogy kilásson a rostély alól.

– Itt van egy darabja, elejtetted – mondta neki Bruenor.

– Ezért nem marad fenn.

Harkle megfordult. Bruenor a földre mutogatott a szekér mögé. Megfordult és kihajolt, hogy lássa, mi az.

Ahogy lehajolt, az ezüst sisak súlya – ami igazából egy jóval nagyobb termetű unokatestvéréé volt – lehúzta, és békamód elterült a gyepen. Bruenor azonnyomban maga mellé rántotta Catti-brie-t a szekérre.

– A mindenségit! – nyögte Harkle. – Pedig úgy szerettem volna menni!

– Az úrnő majd csinál neked egy másikat, amin röpködhetsz – nyugtatta meg Bruenor. Harkle Alustrielle pillantott.

– Majd holnap reggel – egyezett bele Alustriel, akit meglehetősen szórakoztatott az egész jelenet. Aztán megkérdezte Bruenortól: – Tudod vezetni a szekeret?

– Szerintem annyira igen, mint ahogy ő tudná – jelentette ki a törpe, és megmarkolta a tüzes gyeplőt. –Kapaszkodj, te lány. Átrepülünk a fél világon! – Rántott egyet a gyeplőn, mire a szekér felemelkedett, és tüzes csíkot húzott maga után a hajnal kékeszöld derengésében.

A szél füttyült a fülük mellett, ahogy suhantak kelet felé. A szekér vadul rángatózott, hol jobbra-balra, hol föl-le. Bruenor keményen küzdött, hogy megtartsa a gyeplőt; Catti-brie pedig azért, hogy ki ne essen. A kocsi oldalai billegték, a hátulja lefelé lejtett, és egyszer egy teljes függőleges fordulatot is csináltak a levegőben, de szerencsére a

dolog olyan gyorsan történt, hogy nem volt idejük kiesni.

Néhány perc múlva magányos viharfelhő kezdett sötétleni előttük. Bruenor észrevette, Catti-brie pedig még figyelmeztetően fel is kiáltott, a törpefazonban még nem sajátította el a kocsismesterség fortélyait annyira, hogy befolyásolni tudja az útirányukat. Átsüvítettek a sötétségen, sístergő gőzcsíkot hagytak maguk után, aztán kibukkantak a felhő másik oldalán.

Aztán Bruenor a nedvességtől csillogó arccal végre rájött a gyeplő kezelésére. Lejjebb irányította a szekeret, és a kelő napot a jobb vállá mögé navigálta. Catti-brie is magára talált, bár egyik kezével még mindig a szekér oldalába kapaszkodott, a másikkal pedig a törpe köpenyébe.

Az ezüst sárkány lustán lebegett a hátán, lábait – mind a négyet – keresztbe tette maga előtt, és félig lehunyta álomittas szemeit. A jó sárkány szerette ezt a reggeli ringatózást, amikor mélyen maga alatt hagyhatta a világ zaját, és a felhők szintje fölött élvezhette a nap akadálytalanul áradó sugarait.

Csodálatos szemei azonban felpattantak, amikor egy tüzes csíkot vett észre, ami kelet felől közeledett feléje. Mivel a lángokat egy közeledő gonosz vörös sárkány élőtüzének gondolta, felkuporodott egy magas felhőre, és várta, hogy lesből lecsaphasson. De haragja egycsapásra elpárolgott, amikor felismerte a különös járművet, a tüzes szekeret, aminek a széle fölött a kocsisból csak a fejfedője: egy félszarvú sisak látszott, mögötte pedig egy lány állt, lobogó vörösbarna hajjal.

A sárkány tátott szájjal figyelte az elhaladó szekeret. Kevés dolog keltette fel az ösüreg teremtmény érdeklődését, aki már annyi mindent megért, de most komolyan fontolóra vette, hogy nyomon követi ezt a valószínűtlen jelenetet.

Aztán hideg fuvallat érkezett, és kifűjt minden más gondolatot a sárkány elméjéből. – Emberek – morogta zsémbesen, visszahevert a hátára, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

Catti-brie és Bruenor nem vették észre a sárkányt. A tekintetüket mereven előreszegezték, arra, amerre már látszott a hatalmas tenger a

nyugati láthatáron, nehéz reggeli páratakaró alatt. Fél órával később megpillantották Vízmélye magas tornyait északra, és a Kardpartról kirepültek a víz fölé. Bruenor kezdett ráérezni a gyeplőre. Délnek fordította a szekeret, és mélyebbre süllyedt.

Túl mélyre.

A szürke ködfelhőbe merülve hallották az alattuk csapkodó hullámok zúgását, és a gőz sziszegését, ahogy a vízcseppek nekicsapódtak tüzes járművüknek.

– Vidd feljebb! – kiáltotta Catti-brie. – Túl alacsonyan vagyunk.

– Alacsonyan is kell lennünk! – zihálta Bruenor a gyeplővel küszködve. Próbálta leplezni hozzá nem értését, de pontosan tudta, hogy valóban túl közel vannak a vízhez. Minden erejét latbavetve sikerült néhány lábbal feljebb vinnie a szekeret, és szintben tartania. – Tessék – dicsekedett. – Pont jó helyen vagyunk.

A válla fölött hátrapillantott Catti-brie-re. – Alacsonyan kell lennünk – ismételte a lány kétkedő tekintetére. – Látnunk kell a hajókat, hogy megtaláljuk a miénket!

Catti-brie csak a fejét rázta.

De aztán megláttak egy hajót. Ugyan nem azt a hajót, de kétségtelenül valamiféle hajót, alig harminc lábnyira maguk előtt.

Catti-brie felsikoltott – Bruenor nemkülönben. A törpe hátrarántotta a gyeplőt, hogy a lehető legmeredekebb

szögben felfelé irányítsa a szekeret. A hajó fedélzete elsuhant alattuk.

Az árbocok azonban még mindig följük nyúltak!

Ha a tengeren veszett összes tengerész lelke kikelt volna hullámsírából, és bosszúra szomjazva rontott volna a hajóra, az őrszem tekintete akkor sem tükrözött volna mélyebb rettegést. Talán leugrott az őrhelyéről –bár valószínűbb, hogy kiesett ijedtében –, de bárhogy is volt, elvettette a fedélzetet, és szerencsésen a vízbe pottyant, éppen az utolsó pillanatban, mielőtt a szekér elsuhant volna az árbockosárnál, és leégette volna a főárbocot. ' Catti-brie és Bruenor lassan összeszedték magukat, és visszanéztek az árboc lángoló csúcsára, ami magányos gyertyaként világított a szürke ködben.

– Túl alacsonyan vagyunk – ismételte meg Catti-brie.

11.

forró szelek

A Tengeri Szellem könnyedén siklott a tiszta kék ég alatt, a déli Birodalmak lusta melegében. Erős szél dagasztotta vitorláit, és alig hat nappal az indulás után már látták a Tethyr félsziget nyugati csúcsát, pedig az az út általában egy Jó hétbe telt.

A varázsló üzenete azonban még gyorsabb volt.

Deudermont kapitány Asavir Csatornájának közepére kormányozta hajóját, hogy biztonságos távolban legyen a félsziget védett öbleitől – ahol gyakran állomásoztak kereskedőhajókra leselkedő kalózok –, és arra is vigyázott, hogy egészséges távolságot tartson a nyugati szigetektől: a Nelanther-szigetcsoporttól, a hírhedett Kalóz-szigetektől. A kapitány eléggé bizonytalanul érezte magát a zsúfolt tengeri ösvényen, az árbocon Calimport lobogójával, a láthatáron időnként felbukkanó idegen vitorlákkal.

A szokásos kereskedő-trükkal Deudermont beállt egy másik hajó mögé, és ráragadva követte. Mivel a másik hajó nehezkesebb és lassabb volt, ezenkívül Murann, egy jelentéktelenebb város zászlaja alatt hajózott, sokkal jobb célpontot kínált az esetleg felbukkanó kalózoknak.

Nyolcvan lábnyira a tengerszint felett az árbockosárban Wulfgar látta a legjobban az előttük haladó hajó fedélzetét. Az erős és ügyes barbárból hamar vált egészen jó tengerész, és lelkesen kivette a részét minden munkából a legénységgel együtt. Kedvenc beosztása az őrködés volt az árbockosárban, bár a hely kissé szűk volt egy magafajta óriásnak. Odafele azonban meleg szél, magány és békesség uralkodott. Nekidőlt az árboznak, egyik kezével a szemét takarta a tűző nap ellen, úgy tanulmányozta az elülső hajón zajló ténykedést.

Hallotta, hogy a másik hajó őrszeme valamit lekiált a többieknek, de nem tudta kivenni a szavait, aztán látta, hogy a tengerészek fejvesztve rohángálni kezdenek. A legtöbben a hajó orrába igyekeztek, hogy a láthatárt fürkészzék. Wulfgar főlegyenessedett, kihajolt a kosárból, és mereszteni kezdte a szemét dél felé.

– Mit szólnak ahhoz, hogy rájuk ragadtunk? – kérdezte Drizzt Deudermonttól a kapitányi hídon. Míg Wulfgar a legénységgel épített ki jó kapcsolatot, addig Drizzt a kapitánnyal barátkozott össze. Deudermont pedig értékelte az elf meglátásait, így örömmel megosztotta Drizzttel mindazt, amit tudott. – Tudják, hogy ők csak csalétkek?

– Tudják, miért követjük őket, és a kapitányuk – ha tapasztalt tengerész – ugyanezt tenné fordított esetben -felelte Deudermont. – De ugyanakkor védelmet is jelentünk nekik. A calimporti lobogó látványa sok kalózt elrettenthet.

– Talán arra is gondolnak, hogy a segítségükre siethetünk támadás esetén? – kérdezte gyorsan Drizzt.

Deudermont tudta, hogy Drizztet mi érdekli: segítene-e a Tengeri Szellem a másik hajónak. Drizztben jó adag becsületesség volt, ezt Deudermont jól tudta, és hasonló érzületű lévén csodálta is ezért. Kapitányi felelőssége azonban túlságosan lefoglalta ahhoz, hogy ilyen elméleti lehetőségen gondolkozzék. – Meglehet – felelte.

Drizzt abbahagyta a kérdezősködést. Megelégedett abban, hogy Deudermontban kellő egyensúlyban van meg a kötelességtudat és az erkölcs.

– Vitorlák délen! – hallatszott Wulfgar kiáltása a fejük fölül, mire sokan az elülső korláthoz siettek.

Deudermont tekintete a láthatárt fürkészte, aztán Wulfgarra szegeződött. – Hányan vannak?

– Két hajó! – kiáltotta vissza Wulfgar. – Észak felé tartanak párhuzamosan, jó messze egymástól!

– Irány? – kérdezte Deudermont.

Wulfgar felbecsülte a pályájukat, és igazolta a kapitány gyanúját. – Közöttük fogunk elmenni!

– Kalózek? – kérdezte Drizzt, pedig tudta a választ.

– Úgy tűnik – felelte a kapitány. Most már a fedélzeten állók is láthatták a vitorlákat.

– Nem látok zászlót – kiáltotta oda az egyik tengerész a kapitánynak.

Drizzt az előttük haladó kereskedőhajóra mutatott. –Őket vették célba?

Deudermont komoran bólintott. – Úgy tűnik – ismételte.

– Akkor menjünk közelebb hozzájuk – mondta a drow.

– Kettő kettő ellen tisztességesebb harc.

Deudermont belenézett Drizzt bíbor szemébe, és megdöbbsentette hirtelen fellángolásuk. Hogyan is remélhetné, hogy ez a becsületes harcos megértse szerepüket a színen? A Tengeri Szellem Calimport zászlaja alatt fut, a másik Muranné alatt. Aligha lehetnek szövetségeseik.

– Talán nem is kerül sor harcra – mondta Drizztnek.

– A muranni hajónak talán van annyi esze, hogy békésen megadja magát.

Drizzt kezdte érteni az érvelést. – Tehát Calimport zászlaja nem csak előnyöket, hanem felelősséget is jelent?

Deudermont tehetetlenül vont vállat. – Gondolj a tolvajokra – a céhekre az általad ismert városokban – mondta. – A kalózok nagyon hasonlóak hozzájuk – elkerülhetetlen nyűgök. Ha belemegyünk a harcba, szétfoszlatnánk minden önuralmat, amit a kalózok magukra erőltettek, és valószínűleg a kelleténél nagyobb bajt okoznánk.

– És megbélyegeznénk minden calimporti zászló alatt járó hajót – tette hozzá Drizzt. Már nem a kapitányra nézett, hanem az előtte kibontakozó látványra. A fény kihuny a tekintetében.

Deudermont, akit megatott Drizzt ragaszkodása az elveihez – olyan elvekhez, melyek nem tűrték volna el a kalózok garázdálkodását – az elf vállára tette a kezét. – Ha harcra kerülne a sor, – mondta a kapitány, ismét magára vonva az elf tekintetét – segítünk nekik.

Drizzt visszafordult a láthatár felé, és megveregette Deudermont kezét. A mohó láng visszatért a tekintetébe, mikor Deudermont készenlétbe parancsolta a legénységet.

A kapitány valójában nem számított összecsapásra. Számtalan ehhez hasonló esetet látott már, és mikor a kalózok túlerőben voltak, általában vérontás nélkül vették el zsákmányukat. Deudermont azonban hosszú évek tapasztalatával a háta mögött egy idő után észrevette, hogy valami nincs rendben. A kalózhajók továbbra is távolmaradtak egymástól, és túlságosan hátul voltak a muranni hajóhoz képest ahhoz, hogy átszállhassanak rá. Deudermont először arra gondolt, hogy távoli támadást terveznek – az egyik kalózhajó hátsó fedélzetén egy hajítógép állt.

Aztán felfogta az igazságot. A kalózokat nem a muranni hajó érdekli. A Tengeri Szellem a célpontjuk.

Magas kilátópontjáról Wulfgar is látta, hogy a kalózok elmennek az első hajó mellett. – Fegyverbe! – ordította. – Ránk jönnek!

– Lehet, hogy mégis megkapod a harcod – mondta Deudermont Drizztnak. – Úgy látszik, most nem véd meg minket a Calimporti zászló.

Drizzt éjszakához szokott szemének a távoli hajók csak fekete pontnak látszottak a víz vakító csillogásában, mégis épp elég jól ki tudta venni, mi történik. Mindazonáltal nem értette a kalózok választásának logikáját, és az a különös érzése támad, hogy neki meg Wulfgarnak valami köze van az eseményekhez. – Miért minket választottak? – kérdezte Deudermonttól.

A kapitány megvonta a vállát. – Talán úgy hallották, hogy egy calimporti hajó értékes rakományt szállít.

Drizzt agyába hirtelen bevillantak a Baldur Kapuja fölött robbanó tűzgolyók. Jeladás?, tűnődött el ismét. Még nem álltak össze benne részletek, de gyanúja újra és újra ahhoz az elmélethez vezettek, hogy neki és Wulfgarnak szerepe van a kalózok választásában.

– Harcolunk? – kérdezte Deudermontot, de látta, hogy a kapitány már készíti is a terveket.

Deudermont a kormányoshoz fordult: – Fordíts minket a Kalóz-szigetektől nyugatra. Lássuk, hogy van-e a kutyáknak bátorságuk a zátonyokhoz! – Felküldött valakit az árbockosárba, mert Wulfgar erejére máshol volt szüksége.

A hajó csak úgy szelte a hullámokat, aztán mélyen bedőlve élesen jobbra kanyarodott. A keletről közeledő, távolabbi kalózhajó irányt változtatott, hogy közvetlen

üldözésbe fogjon, míg a másik, a nagyobbik haladt tovább egyenesen, minden percben közelebb kerülve a Tengert Szellemhez egy jó hajításhoz.

Deudermont a nyugat felé látható legnagyobb szigetre mutatott. – Menj közel hozzá – mondta a kormányosnak. – De vigyázz a magányos zátonyra. Alacsony a víz, látszania kell.

Wulfgar a kapitány mellett huppant a fedélzetre.

– Ebbe a sorba – mondta neki Deudermont. – Tiéd a főárboc. Ha szólok, hogy húzd, akkor húzd teljes erővel! Nem lesz még egy lehetőségünk.

Wulfgar elszánt hördüléssel ragadta meg a nehéz kötelet, és szilárdan a csuklója és a keze köré hurkolta.

– Tűz a levegőben! – ordította az egyik tengerész, és dél felé mutatott, a nagyobbik kalózhajó felé. Lángoló tűzgolyó sistergett át a levegőn, aztán sziszegve, ártalmatlanul csapódott a vízbe, több yardnyira a hajótól.

– Próbálövés – magyarázta Deudermont. – Hogy tudják, milyen messze vagyunk.

Deudermont felbecsülte a távolságot, és kiszámolta, mennyire fogják megközelíteni őket a kalózok, mielőtt a sziget takarásába érnek.

– Lerázzuk őket, ha át tudunk menni a zátony és a sziget között – mondta Drizztnak, és bólogatva jelezte, hogy ígéretesnek véli a kilátásokat.

De alig ringatták magukat a megmenekülés édes ábrándjába, egy harmadik hajó árbocai derengtek fel előttük nyugatra, abból az átjáróból, amin Deudermont szándékozott áthaladni. Ennek a hajónak fel voltak göngyölve a vitorlái, és a legénység készült az átszállásra.

Deudermontnak leesett az álla. – Lestek ránk – mondta Drizztnak. Tehetetlenül fordult az elfhez. – Lestek ránk!

– Pedig nincs is nálunk értékes rakomány – folytatta a kapitány, igyekezőn feldolgozni az események szokatlan fordulatát. – Miért jönnek a kalózok három hajóval egy ellen?

Drizzt tudta a választ.

Bruenorék útja most már könnyebb volt. A törpe kényelmesen letelepedett a tűzszékér gyepelőjéhez, és a reggeli köd is felszakadt. A Kardpart mentén repültek, megcsodálták az elsuhanó hajókat, és jókat derültek a feltekintő tengerészek döbbent tekintetén.

Hamarosan elhaladtak a Chionthar folyó torkolatánál, Baldur Kapujának bejáratánál. Bruenor egy pillanatig gondolkozott, aztán elkanyarodott a parttól.

– Az úrnő azt mondta, hogy maradjunk a partnál -mondta Catti-brie, ahogy észrevette a fordulatot.

Bruenor megszorította Alustriel mágikus medálját, amit a nyakába kötött, és vállat vont. – De ez a kis csecsebecse mást mond – felelte.

Egy második lángoló lövedék csobbant a vízbe, ezúttal veszedelmesen közel a Tengeri Szellemhez.

– El tudunk menni mellette – mondta Drizzt Deudermontnak, mert a harmadik hajó még mindig nem bontott vitorlát.

A kapitány tapasztalata azonban megtalálta a hibát az érvelésben. A sziget felől érkező hajó elsődleges célja az volt, hogy elállja a csatorna bejáratát. Valóban elmehetnek mellette, de akkor Deudermontnak a veszélyes zátony külső oldalán kell haladnia, megint csak a nyílt vízen. És addigra pedig már benne lesznek a hajítógép lőtávolságában.

Deudermont hátranézett a válla fölött. A harmadik kalózhajó, a legészakabbi teljes széllal haladt, és még sebesebben hasította a vizet, mint a Tengeri Szellem. Ha egy tűzgolyó célba talál, és a Szellem vitorlája megsérül, akkor hamar végük.

Aztán egy második probléma vonta magára a kapitány figyelmét, meglehetősen drámai módon. Villámcsapás vágott a Tengeri Szellem fedélzetére, és szilánkokat hasított le a fő árbocról. A szerkezet meghajolt, és felnyögött a teljes vitorlázat feszítő súlya alatt. Wulfgar megvetette a lábát, és teljes erejével ellene feszült a dőlő alkotmánynak.

– Tartsd meg! – biztatta Deudermont. – Egyenesen és erősen kell haladnunk!

– Varázslójuk van – jegyezte meg Drizzt, mert látta, hogy a villám az előttük lévő hajóról érkezett.

– Ettől tartottam – felelte Deudermont komoran.

A Drizzt szemében izzó tűz elárulta Deudermontnak, hogy az elf már eldöntötte, mi lesz az első dolga a harcban. A kapitány még nyilvánvalóan hátrányos helyzetükben is némi sajnálatot érzett a varázsló iránt.

Deudermont arcára ravasz kifejezés ült ki; Drizzt elszántságának látványa kétségbeesett tervre sarkallta a kapitányt. – Jobbra, a balfedélzete felé – adta ki a parancsot a kormányosnak. – Olyan közel, hogy akár le is köphessük őket!

– De kapitány – ellenkezett a tengerész. – Akkor épp a zátony felé megyünk!

– Éppen ezt akarják azok a kutyák – mondta Deudermont. – Hadd higgyék, hogy nem ismerjük az itteni vizeket; hadd higgyék, hogy a sziklák majd elvégzik helyettük a dolgot.

Drizztet megnyugtatta a kapitány hangneme. A ravasz vén medve kieszelt valamit.

– Készen állsz? – kérdezte Deudermont Wulfgart. A barbár bólintott.

– Ha szólok, úgy húzd, mintha ezen múlna az életed -mondta Deudermont.

Mire Drizzt csendesesen hozzáfűzte: – Ezen is múlik.

Gyorsjáratú zászlóshajója hídjáról Pinochet, a kalóz aggodalommal figyelte a Tengeri Szellem manőverezését. Épp eléggé ismerte Deudermont hírét ahhoz, hogy tudja: a kapitány nem lesz olyan ostoba, hogy fényes nappal, apálynál zátonyra vigye a hajóját. Deudermont harcolni fog.

Pinochet a testes hajóra pillantott, és felmérte a Tengeri Szellem irányszögét. A hajítógép talán kettőt vagy hármat lőhet még, mielőtt a célpont az akadályhajó mögé ér a csatornában. Pinochet saját hajója még mindig percekre volt az akció helyszínétől, és a kalózkapitány eltűnődött rajta, hogy mennyi kárt okoz nekik Deudermont, mielőtt ő beéri a többieket.

De Pinochet hamar kiüzte a gondolataiból ennek a küldetésnek az árát. Személyes szívességet tesz Calimport legnagyobb tolvajbandája céhmesterének. Bármilyen is lesz az ár, Pook pasa biztosan busásan megtéríti!

Catti-brie kíváncsian nézte a felbukkanó új hajókat, Bruenor azonban biztos volt benne, hogy a medál elvezeti Drizzthez, így ügyet sem vetett rájuk. A törpe megrázta a gyepőt, hogy gyorsabb iramra fogja a lovakat. Bruenor valahogy érezte – talán ez is a medál tulajdonsága volt – hogy Drizzt bajban van, és a gyorsaság létfontosságú.

Aztán előrenyújtotta zömök ujját. – Ott vannak! -kiáltotta, amikor megpillantották a Tengeri Szellemet.

Catti-brie nem kételkedett a megfigyelésében. Gyorsan felmérte az alattuk kibontakozó helyzetet.

Újabb tűzgömb süvített át a levegőn, és a víz szintjében kapta el

Drizzték hajójának hátulját, de nem tett sok kárt benne.

Bruenorék látták, hogy a hajítógépet újabb lövéshez készítik; látták a csatornában álló hajó állatias legénységét, akik karddal a kézben várták a Tengeri Szellem közeledtét, és látták a harmadik kalózhajót, ami hátulról sietett összezární a csapdát.

Bruenor délnek fordította a szekeret, a legtestesebb hajó felé. – Először a hajítógépet! – ordította dühösen.

Pinochet a két hátsó kalózhajó legénységével egyetemben látta az északi égből lecsapó tüzes csíkot, a Tengeri Szellem és a másik hajó legénysége azonban túlságosan el voltak foglalva a saját szorult helyzetével ahhoz, hogy a hátuk mögött zajló eseményekkel törődjenek. Drizzt azonban felfigyelt a tűzszekérre, észrevett valami csillanást, ami akár egy horpadt sisak egyetlen tülke is lehetett a lángok felett, a háttérben pedig egy alakot olyan röpködő hajkoronával, ami felettébb ismerős volt neki.

De mindez lehetett a fény játéka is, nameg Drizzt halhatatlan reményeie. A szekér tüzes villanással suhant tova, és Drizzt hagyta elmenni. Nem volt ideje rá, hogy további gondolatokat szenteljen neki.

A Tengeri Szellem legénysége felsorakozott az elülső fedélzeten, és nyílpuskákból lövöldözte a kalózhajót, mindenek fölött abban a reményben, hogy eléggé lefoglalják a mágust, és az nem tud újra varázsolni.

Egy második villám mégis lecsapott, de a Tengeri Szellem olyan vadul hanykolódott a zátonyról visszaverődő hullámokon, hogy csak a fővitorlán ütött kisebb lyukat.

Deudermont reménykedve nézett Wulfgarra, aki feszülten várta a parancsot.

Aztán a kalózok mellé értek. Alig tizenöt yardnyira voltak a másik hajótól, és szemmel láthatóan végzetes pontossággal futottak a zátony felé.

– Húzd! – kiáltotta Deudermont, és Wulfgar nekiveselkedett. Minden izma kidagadt és megpirosodott a hirtelen erőfeszítéstől.

A főárboc tiltakozóan felnyögött, a gerendák recsegték és csikorogtak, és a szélről dagadó vitorlák ellenálltak, amikor Wulfgar a vállára vetette a kötelet, és előrenyomult. A hajó elfordult a vízben, az orra egy hullám hátára emelkedett és immár a kalózhajó felé mutatott. Deudermont emberei ugyan tanúi voltak már Wulfgar

erejének a Chionthar folyón, most mégis áhítatos félelemmel kapaszkodtak a korlátba.

A kalózok pedig, akik nem hitték, hogy egy teljes vitorlával haladó hajó ilyen szűk fordulatra képes, szó szerint lebénultak a döbbenettől. Üres tekintettel meredtek a bal oldalukba ütköző Tengeri Szellemre. A két hajó halálos ölelésben fonódott össze.

– Adjatok nekik! – kiáltotta Deudermont. Csáklyák röppentek át a levegőn, még jobban rögzítették a Tengert Szellemet. Átszállópallók csapódtak a helyükre.

Wulfgar felállt, és levette a hátáról Égisz-agyart. Drizzt is előhúzta a szablyáit, de nem mozdult, inkább szemügyre vette az ellenséges hajót. Hamar kinézett magának egy embert, aki ugyan nem volt varázslóruhában, de fegyvertelen volt, már amennyire Drizzt meg tudta ítélni.

Különös mozdulatokat tett, mintha varázsolna, és jellegzetes mágikus por lengte körül.

Drizzt azonban gyorsabb volt. Veleszületett mágikus képességei segítségével ártalmatlan bíbor lángokba burkolta a varázsló alakját. A varázsló anyagi teste eltűnt, ahogy a láthatatlansági varázslat hatni kezdett.

A bíbor körvonal azonban megmaradt.

– Varázsló, Wulfgar! – kiáltotta Drizzt.

A barbár a korláthoz sietett, és végignézett a kalózhajón. Azonnal észrevette a bíbor körvonalat.

A varázsló látta, milyen bajba került, és elbújt valami hordók mögé.

Wulfgar nem habozott. Elhajította Égisz-agyart. A hatalmas harci kalapács áttört a hordókon. Víz és forgács robbant szerteszét, és a kalapács célbatalált a másik oldalon.

A levegőbe dobta a varázsló megtört testét – ami még mindig csak a tündefény bíbor lángjaitól látszott – és nekivágta a kalózhajó korlátjának.

Drizzt és Wulfgar komor elégtétellel bólintottak össze. Deudermont hitetlenkedve dörzsölgette a szemét. Talán még van esélyük.

A kalózok a két hátsó hajón megálltak munkájukban, mikor

meglátták a repülő szekeret. Miközben Bruenor megkerülte a hajítógépes hajót, és hátulról csapott el rá, Catti-brie felajzotta Taulmaril íjhúrját.

– Gondolj a barátaidra – biztatta Bruenor, mikor látta a lány tétovázását. Catti-brie alig néhány héttel ezelőtt ölt embert szükségből, és az eset nem volt rá jó hatással. Most, amikor felülről ereszkedtek a hajóra, Catti-brie halálos esőt zúdíthatott a védtelen tengerészekre.

A lány nagy levegőt vett, és célbavett egy tengerészt, aki tátott szájjal állt, és nem is volt a tudatában annak, hogy a halál fia.

De volt egy másik megoldás is.

Catti-brie a szeme sarkából egy jobb célpontot vett észre. A hajó hátulja felé irányította az íjat, és lőtt. Az ezüst vessző a hajítógép karját találta el, és szétrepesztette a fát. A nyíl mágikus ereje még fekete lyukat is perzselt belé.

– Kóstonljátok meg a tüzet! – rikkantotta Bruenor, és lefelé irányította a szekeret. A vad törpe egyenesen a fővitorlába rúgdatott tüzes lovaival, és csak egy darab égett rongy maradt a nyomában.

Catti-brie pedig tökéletesen célzott; az ezüst nyilak újra és újra eltalálták a hajítógépet. Ahogy a szekér másodszor is végigsuhan a hajón, az ottani tűzerek próbáltak egy tüzes golyóval válaszolni, de a hajítógép fa karja túlságosan megrongálódott ahhoz, hogy erőt tudjon kifejteni. Az égő gömb alig néhány lábnyit repült.

Aztán leesett a saját hajója fedélzetére!

– Még egy menet! – morogta Bruenor, és a válla fölött visszanézett a fedélzeten felcsapó tűzre.

Catti-brie azonban előre tekintett, oda, ahol a Tengeri Szellem éppen belerohant egy ellenséges hajóba, a másik kalózhajó pedig sietett beavatkozni a küzdelembe. – Arra most nincs idő! – kiáltotta. – Elöl van szükség ránk!

Acél csattant acélnak, amikor a Tengeri Szellem legénysége összecsapott a kalózokkal. Az egyik martalóc, aki látta, hogy Wulfgar elhajítja a kalapácsát, átugrott a Tengeri Szellemmel, és megindult a fegyvertelen barbár felé, akit könnyű áldozatnak vélt.

Wulfgar könnyedén félrelépett az előreszegezett kard döfése elől, elkapta a kalóz csuklóját, és a lába közé vágott. Kissé megváltoztatva

a kalóz haladásának irányát, de nem megtörve a lendületét, Wulfgar a levegőbe emelte és átdobta a korláton. Két másik kalóz, akik hasonló céllal indultak a fegyvertelen barbár felé, mint szerencsétlenül járt társuk, megtorpant, és inkább jobban felfegyverzett, ámde kevésbé veszedelmes ellenfél után nézett.

Aztán Égisz-agyar visszatért Wulfgar kezébe, és most rajta volt a rohamozás sora.

Deudermont három legényét, akik át akartak mászni a másik hajóra, levágták a középső átkelőpallónál, és a keletkezett résen át özönlenni kezdtek a kalózok.

Drizzt Do'Urden útját állta az áradatnak. Szablyával a kezében – Csillám dühös kék fénnyel izzott – az elf könnyedén az átkelőpallóra szökkent.

A kalózok, akik csak egy szál törekeny ellenséget láttak az útban úgy gondolták, hogy egyszerűen elsöprik.

Lendületük azonban jelentősen csökkent, mikor az elől haladók összetalálkoztak a villogó pengékkel, és átvágott torokkal vagy hassal rogytak össze.

Deudermont és a kormányos, akik Drizzt segítségére akartak sietni, meglassúdtak és tágranyílt szemmel figyelték a bemutatót. Csillám és a párja szemkápráztató gyorsasággal és halálos pontossággal dolgozott. Újabb kalóz esett el, és egy másik kezéből repült ki a

kard. Ő inkább a vízbe ugrott, csak hogy megmeneküljön a szörnyű elf harcos elől.

A maradék öt kalóz dermedten állt, az álluk leesett, mintha hang nélkül ordítanának.

Deudermont és a kormányos is zavartan hátráltak, mert a harc hevében a varázsmaszk is egy kis tréfát üzött. Lecsúszott a drow arcáról, és mindenki számára láthatóvá tette sötét bőrét.

– Még ha felgyújtod a vitorlákat, akkor is odaérnek -jegyezte meg Catti-brie, amikor látta, milyen kevés választja el a két összegabalyodott hajót meg a harmadikat egymástól.

– A vitorlákat? – nevetett Bruenor. – Én ennél többre gondoltam!

Catti-brie visszahúzódott, és Bruenor szavain gondolkodott. – Hát te bolond vagy! – hápogta, amikor Bruenor a fedélzet magasságába ereszkedett a szekérrel.

– Bah! Megállítom a kutyákat! Kapaszkodj, te lány!

– A démonokra, azt teszem! – kiáltotta vissza Catti-brie.

Megpaskolta Bruenor fejét, és indult, hogy megvalósítsa a saját tervét: leugrott a szekér végéből a vízbe.

– Okos kislány – kacagott Bruenor, amikor látta, hogy Catti-brie biztonságban vizet ér. Aztán visszafordult a kalózok felé. A hajó hátsó részén tartózkodó legénység látta a jövetelét, és hanyatt-homlok iszkoltak el az útjából.

Pinochet a hajó elejéből nézett hátra a váratlan kavarodásra, amikor Bruenor bevágott.

– Moradin!

A törpe kiáltása a Tengeri Szellem fedélzetéig visszhangzott, és a harmadik kalózhajón is hallható volt még a csatazaj fölött is.

Kalózok és tengerészek egy emberként néztek hátra Pinochet zászlóshajójának robbanására, Pinochet legénysége pedig a rettegés ordításával felelte Bruenor csatakiáltására.

Wulfgar megdermedt a törpe isten neve hallatán, mert eszébe jutott egy barát, aki ugyanezt a nevet kiáltotta mindig, ha ellenség közeledett.

Drizzt csak mosolygott.

Amikor a szekér a fedélzetbe csapódott, Bruenor legurult róla, és Alustriel varázlata széthullott. A szekérből a pusztulás tűzgömbje lett. Lángok csaptak fel a fedélzeten, nyaldosni kezdték az árbocokat, és belekaptak a vitorlák aljába.

Bruenor talpraállt, megragadta mithril fejszéjét, és felemelte csillogó aranypajzsát. Abban a pillanatban azonban senki sem sietett rátámadni. Azok a kalózok, akik megmenekültek az első katasztrófától, csak a meneküléssel törődtek.

Bruenor utánuk köpött, és vállat vont. Aztán mindazon kevesek meglepetésére, akik látták őt, az örült törpe egyenesen belesétált a lángokba, hogy megnézze, van-e még kalóz elől, aki játszani akar.

Pinochet rögtön tudta, hogy a hajója elveszett. Ez nem az első eset, és nem is az utolsó, vigasztalta magát, miközben nyugodtan odaintett a legközelebbi tisztnek, hogy segítsen neki leereszteni egy kis mentőcsónakot. Két másik kalóznak már eszébe jutott ugyanez a gondolat, és javában oldozták elfelé a kis csónakot, amikor Pinochet

odaért.

Ebben a katasztrófában azonban mindenki csak a saját érdekét nézte. Pinochet leszúrta az egyiket, a másikat pedig elzavarta.

Bruenor jelent meg; a lángok mit sem ártottak neki. Üresen találta a hajó elejét. Boldogan elvigyorodott, amikor meglátta a kis csónakot, benne a kalózkapitánnyal, a vízre ereszkedni. Egy másik kalóz a korláton áthajolva bogozta az utolsó tartóköteleket.

Ahogy a kalóz az egyik lábát a korlátra emelte, Bruenor kicsit besegített neki a csizmája orrával, és ellökte a korláttól, meg a csónaktól is.

– Fordulj vissza, jó? – morogta Bruenor, amikor a kalózkapitány mellé huppant a csónakba. – Egy lányt kell kimentenem a vízből!

Pinochet előhúzta a kardját, és hátranézett a vállá fölött.

– Hajlandó vagy rá? – kérdezte Bruenor. Pinochet megpördült, és lecsapott a törpére.

– Mondhattad volna egyszerűen azt is, hogy nem -ingerkedett Bruenor. A csapást hátrította a pajzsával, és válaszul belevágott a kalóz térdébe.

Minden katasztrófa közül, ami aznap a kalózokat sújtotta, egyik sem volt olyan iszonytató, mint amikor Wulfgar támadásba lendült. Nem volt szüksége átkelőpallóra; a hatalmas barbár pusztá lendületével szökött át a másik hajóra. Betört a kalózok sorai közé, és hatalmas kalapácsának lendítéseivel csak úgy szórta széjjel a zsványokat.

A középső pallóról Drizzt figyelte a látványt. A drow nem vette észre, hogy a maszk lecsúszott róla, de úgysem lett volna ideje segíteni a dolgon. Mivel csatlakozni akart a barátjához, megsürgette a pallón a maradék öt kalózt. Amazok készségesen elhúzódtak előre. Inkább választották a tenger hullámain, mint egy drow elf gyilkos pengéit.

Aztán a két hős, a két barát összetalálkozott, és pusztító rendet vágtak a kalózhajó fedélzetén. Deudermont és legénysége, maguk is képzett harcosok, hamar megtisztították a Tengeri Szellemet a kalózoktól, és elfoglaltak minden pallót. Mivel tudták, hogy a győzelem már küszöbön áll, a kalózhajó korlátjánál vártak, és átkísérték az egyre növekvő számú önkéntes hadifoglyot a Tengert

Szellem rakterébe, míg Drizzt és Wulfgar befejezték a munkát.,

– Meghalsz, szakállas kutya! – hördült fel Pinochet, és megszuhintotta a kardját.

Bruenor, aki igyekezett megvetni a lábát a hánykolódó csónakban, hagyta, hogy a másik támadjon. Saját csapásait a legmegfelelőbb pillanatokra tartogatta.

Egy ilyen pillanat váratlanul el is érkezett, amikor a kilökött másik kalóz beérte a ringatózó mentőcsónakot. Bruenor a szeme sarkából figyelte a közeledését.

A fickó megkapaszkodott a csónak oldalában, és felhúzódkodott – csak hogy kapjon egyet a fejére Bruenor fejszéjével.

A kalóz visszahanyatlott a vízbe. Vörös felhő kezdett terjengeni körülötte a vízben.

– A barátod? – incselkedett Bruenor.

Pinochet még jobban feldühödött, ahogy Bruenor remélte. Elhibázott egy lendületes vágást, és kissé kilendült jobb oldalra. A törpe kissé be is segített neki, áthelyezte a testsúlyát, hogy a csónak még jobban megdőljön, és pajzsával a kalózkapitányra sújtott.

– Ha kedves az életed – kiáltotta Bruenor, amikor Pinochet néhány lábbal arrébb kibukkant a víz alól -hagyd el a kardod! – A törpe rájött, kivel áll szemben, és jobban örült volna, ha valaki más evez.

Pinochetnek nem volt más lehetősége: visszaúszott a kis csónakhoz. Bruenor berántotta a ladikba, és az evezők közé nyomta. – Fordulj vissza! – dörögte. – És húzz, ahogy csak bírsz!

– Lejött a maszk – suttogta Wulfgar Drizztnek, amikor végeztek. A drow egy árboc mögé húzódott, és visszaillesztette a mágikus álcát.

– Gondolod, hogy meglátták? – kérdezte Drizzt, amikor visszament Wulfgarhoz. Már a mondat közben látta a Tengeri Szellem legénységét, ahogy a kalózhajó fedélzetén sorakoznak, és gyanakodva méregetik, fegyverrel a kézben.

– Meglátták – felelte Wulfgar. – Gyere – mondta Drizztnek, és a pallókhoz lépett. – Majd belenyugszanak!

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. Eszébe jutottak más alkalmak, amikor az általa megmentett emberek ellene fordultak fekete bőre

láltán. De hát ez volt az ára annak, hogy elhagyta saját népét, és a felszíni világba jött.

Drizzt megfogta Wulfgar vállát, elébe lépett, és határozottan visszaindult a Tengeri Szellemre. Visszanézett fiatal barátjára, rákacsintott, és lehúzta a maszkot az arcáról. Eltette kardjait, és szembefordult a legénységgel.

– Hadd tudják meg, ki az a Drizzt Do'Urden – dörmögte mögötte Wulfgar, hogy erőt adjon barátjának.

12.

Bajtársak

Bruenor Pinochet hajójának roncsa mögött lelt rá a vizet taposó Catti-brie-re. Pinochet azonban ügyet sem vetett a lányra. Messze a távolban a megmaradt tűzérhajón úrrá lettek a lángokon, mégis megfordultak és teljes sebességgel távolodtak a szerencsétlenség helyszínéről.

– Már azt hittem, megfeledkeztél rólam – mondta Catti-brie, amikor odaért hozzá a csónak.

– Mellettem kellett volna maradnod – nevetett a törpe.

– Én nem vagyok olyan jóban a tűzzel, mint te -torkollta le Catti-brie némi gyanakvással.

Bruenor vállat vont. – Talán atyám atyjának páncélja teszi.

Catti-brie megkapaszkodott az alacsony csónakperemben, és kezdte felhúzni magát, de aztán hirtelen megállt. Rájött valamire, amikor meglátta Drizzt kardját Bruenor derekán. – Nálad van a drow kardja! -kiáltott fel, mert eszébe jutott az a történet, amit Drizzt a tűzdémonnal vívott harcról mesélt. A jégvarázs pengéje mentette meg Drizztet a lángoktól. – Biztos, hogy amiatt volt.

– Jó kis kard – morogta Bruenor, és a vállá fölött lenézett a markolatára. – Találhatott volna neki valami nevet az elf.

– A csónak nem bír el három embert – szólt közbe Pinochet.

Bruenor dühösen rámeredt, és felcsattant: – Akkor ússz!

Pinochet arca elborul, és fenyegető mozdulattal felállni készült.

Bruenor látta, hogy túlságosan felbosszantotta a büszke kalózt.

Mielőtt Pinochet felegyenesedhetett volna, a törpe belefejtelt a

mellkasába, és kilökte a csónakból. Bruenor ugyanazzal a lendülettel megragadta Catti-brie-t, és maga mellé rántotta.

– Elő az íjjal, te lány – mondta olyan hangosan, hogy Pinochet is hallja felmerültében. Odavetett a kalóznak egy kötelet. – Ha lemarad, lödd le!

Catti-brie egy ezüsttollú nyílveesszőt helyezett Taulmaril húrjára, és célbavette Pinochetet. Belement a játékba, de egyáltalán nem állt szándékában megölni a védtelen embert. – Szívkeresőnek hívják az íjamat -figyelmeztette a szerencsétlen kalózt. – Jobban teszed, ha úszol.

A büszke kalóz a derekára kötötte a kötelet, és evickélni kezdett.

– Erre a hajóra ugyan nem teszi a lábát drow! – vicsorgott Deudermont egyik tengerésze Drizztre.

De azonnal kapott egy kiadós nyaklevest hátulról, és meghunyászkodva húzódott félre, amikor Deudermont a pallóra lépett. A kapitány az emberei arcát nézte, ahogy a drow-ra merednek, aki hetekig volt a bajtársuk.

– Mit akarsz tenni vele? – bátorkodta megkérdezni az egyik tengerész.

– Emberek vannak a vízben – felelte a kapitány, elhárítva a célzatos kérdést. – Húzzátok ki és szárítsátok meg őket, a kalózokat pedig verjétek vasra – Várta, hogy emberei szétszéledjenek, de mindenki a helyén maradt, lenyűgözve a sötét elftől.

– És válasszátok szét a két hajót! – dörögte Deudermont.

Drizztékhöz fordult, akik már csak pár lépésnyire voltak a pallótól. – Menjünk a kabinomba – mondta higgadtan. – Beszélnem kell veletek.

Wulfgarék nem válaszoltak. Némán követték a kapitányt, miközben kíváncsi, féltő és dühödt tekintetek meredtek rájuk.

Deudermont félúton megállt egy csoport tengerész mellett, akik dél felé néztek, Pinochet égő hajóján túlra, egy derekasan haladó kis mentőcsónakra.

– A tűzszekér kocsisa az, aki itt röpködött a levegőben – magyarázta az egyik ember.

– Ő győzte le azt a hajót! – kiáltott fel egy másik Pinochet zászlóshajójára mutatva, ami éppen süllyedni készült. – És kergette

el a harmadikat!

– Akkor csakis a mi barátunk lehet! – felelte a kapitány.

– És a miénk – tette hozzá Drizzt, mire minden tekintet feléje fordult. Még Wulfgar is furcsálkodva nézett rá. Ő is hallotta a Moradinhoz szóló fohászt, de nem merte remélni, hogy valóban Harcpöröly Bruenor sietett a segítségükre.

– Egy vörösszakállú törpe az, ha jól sejtem – folytatta Drizzt. – És egy lány van vele.

Wulfgarnek tátva maradt a szája. – Bruenor? – nyögte ki. – Catti-brie? Drizzt vállat vont. – Ezt csak én gondolom.

– Hamarosán ki fog derülni – biztosította őket Deudermont. Meghagyta a legénységnek, hogy amint a csónak utasai a fedélzetre kerülnek, azonnal vigyék őket a kabinjába. Aztán elvezette Drizztéket, mert tudta, hogy a drow jelenléte elterelné az emberek figyelmét a sürgős javítanivalókról.

– Mit akarnak tenni velünk? – kérdezte Wulfgar, amikor Deudermont becsukta mögöttük a kabinajtót. – Harcoltunk a...

Deudermont csillapító mosollyal szakította félbe a szónoklatot: – Valóban – ismerte el. – Csak kívánhatom, hogy minden utamon ilyen erős tengerészek legyenek. Akkor a kalózok biztosan megfutamodnának, amint meglátnák a Tengeri Szellemet a láthatáron!

Wulfgar kissé lazított védekező tartásán.

– Nem ártani akartam az álcámmal – mondta Drizzt komolyan. – És csak a külsőm hazudott. El szeretnék jutni délre, hogy megmentsem egy barátomat – ez továbbra is igaz.

Deudermont bólintott, de mielőtt válaszolhatott volna, kopogás hallatszott az ajtón, és egy tengerész kukkantott be. – Elnézést – kezdte.

– Mi az? – kérdezte Deudermont.

– Mindenben követünk, kapitány, azt jól tudod – hebegte a tengerész. – De úgy gondoltuk, hogy tudatnunk kell veled, hogyan érzünk a drow-val kapcsolatban.

Deudermont jól megnézte a tengerészt, aztán Drizztre pillantott. Mindig büszke volt a legénységére; az emberei nagy része már évek óta együtt volt. Most mégis eltűnődött azon, hogyan oldódik meg ez a probléma.

– Folytasd – mondta. Nem adta fel az embereibe vetett makacs

hitét.

– Nos, tudjuk, hogy drow – kezdte a tengerész. – És azt is tudjuk, hogy ez mit jelent – Elhallgatott, és gondosan mérlegelte következő szavait. Drizzt visszafojtott lélegzettel figyelt; ezt az utat már nemegyszer megjárta.

– De ők ketten húztak minket itt a bajból – bökte ki hirtelen a tengerész. – Nélkülük nem úsztuk volna meg!

– Tehát azt akarjátok, hogy a hajón maradjanak? -kérdezte Deudermont mosolyogva. A legénysége győzött.

– Igen! – felelte a tengerész őszintén. – Hajósnak! És büszkék vagyunk rá, hogy velünk vannak!

Egy másik tengerész – az, aki néhány perccel ezelőtt kifakadt Drizzt ellen – dugta be a fejét. – Csak meg voltam ijedve, erről van szó – szabadkozott Drizzt felé.

Drizzt annyira meg volt hatódva, hogy egy szót sem bírt kinyögni. Csak bólintott, hogy elfogadja a bocsánatkérést.

– Akkor majd a fedélzeten találkozunk – mondta a második, és eltűnt.

– Csak azt akartuk, hogy tudd – mondta az első tengerész Deudermontnak, és ő is elment.

– Remek legénység – mondta Deudermont Drizztéknak, amikor becsukódott az ajtó.

– És te mit gondolsz? – Ezt Wulfgarnak meg kellett kérdeznie.

– Én az embert – az elfet – a jelleme, nem pedig a külseje alapján ítélem meg – jelentette ki Deudermont. – És ha már itt tartunk, nyugodtan levehated azt a maszkot, Drizzt Do'Urden. Sokkal jobban mutatsz nélküle!

– A többségnek nem ez a véleménye – felelte Drizzt.

– A Tengeri Szellemen igen! – dörögte a kapitány. – A csatát megnyertük, de sok a dolgunk. Gyanítom, hogy a hajóórban jó hasznát vennék az erődnek, hatalmas barbár! Szét kell választanunk a hajókat, és tovább kell mennünk, mielőtt a harmadik kalóz erősítéssel visszajönne!

– Ami pedig téged illet – mondta Drizztnek ravasz mosollyal – nem hinném, hogy lenne bárki, aki nálad jobban kordában tudna tartani egy hajórakomány hadifoglyot!

Drizzt levette a maszkot, és a zsákjába dugta. – Vannak előnyei is a bőröm színének – ismerte el, és fehér fűrtjeibe túrt. Kifelé indultak,

de az ajtó hirtelen kicsapódott előttük.

– Jó kis kard, elf! – mondta Harcpöröly Bruenor egy tengervíz-tócsa közepén. Odadobta a mágikus szablyát Drizztnek. – Találj neki valami nevet! Egy ilyen pengének név kell. Jól lenne egy szakácsnak, malacot sütni rajta!

– Vagy egy törpének sárkányt ölni – jegyezte meg Drizzt. Ünnepelesen vette kezébe a szablyát, és eszébe jutott az a pillanat, amikor először pillantotta meg a sárkány kincsei között. Aztán betette az egyik kardtokjába a közönséges kard helyére, mint Csillám méltó párját.

Bruenor odalépett drow barátjához, és megszorongatta a csuklóját. – Mikor megláttam a szemedet a szakadék oldalában – kezdte törpe halkán, elfúló hangon biztos voltam benne, hogy a többiek biztonságban lesznek.

– De nincsenek – felelte Drizzt. – Regis nagy veszélyben van.

Bruenor hunyorgott. – Kiszabadítjuk, elf! Nem fog egy hitvány gyilkos véget vetni Bendőkorgi életének! – Még egyszer megszorította a drow karját, aztán Wulfgarhoz fordult, a fiúhoz, akit ő nevelt férfivá.

Wulfgar szólni akart, de a szavak megakadtak a torkában. Drizzttel ellentétben ő nem sejtette, hogy Bruenor életben lehet, és egyszerűen túl sok volt neki, hogy hirtelen maga előtt látja szeretett mentorát, apja helyett apját, aki a sírból jött vissza. Vállon ragadta Bruenort, aki éppen mondani készült valamit: fölemelte, és erős medveöleléssel magához szorította.

Bruenor vergődött egy ideig, mire lélegzethez jutott. –Ha a sárkányt is így szorítottad volna – köhécselte -akkor nem kellett volna lezuhannom vele a szakadékban!

Catti-brie lépett be csuromvizesen, vörösbarna haja a nyakába lógott. Mögötte Pinochet érkezett ázottan és alázatosan.

A lány tekintete először Drizztével kapcsolódott össze, valami olyan kötelékben, ami mélyebb volt egyszerű barátságnál. – Örülök – suttopta. – Jó újra látni Drizzt Do'Urden. A lelkem mindig veled volt.

Drizzt rámosolygott, aztán elfordította bíbor tekintetét. – Valahogy éreztem, hogy csatlakozni fogtok hozzánk, még mielőtt végzünk – mondta. – Üdvözöllek benneteket, és örülök, hogy velünk tartotok.

Catti-brie tekintete a drow-ról Wulfgarra rebbent. Kétszer

búcsúzott már el a fiútól, és valahányszor újra találkoztak, Catti-brie mindig eszébe juttatta, mennyire megszerette.

Wulfgar is nézte őt. A lány arcán tengervíz csillogott, de a vízcseppek ragyogása elhalványult a mosolya sugarától. A barbár letette a törpét, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Catti-brie-ről.

Csak a zsendülő szerelem ifjonti zavara tartotta őket távol egymástól Drizzt és Bruenor előtt.

– Deudermont kapitány – mondta Drizzt – Bemutatom neked Harcpöröly Bruenort és Catti-brie-t. Hú barátok és hasznos szövetségeseik.

– Mi pedig hoztunk neked egy ajándékot – kuncogott Bruenor. – Ha már nincs pénzünk kifizetni a fuvardíjat – Bruenor a gallérjánál fogva előráncigálta Pinochetet. – Azt hiszem, a kapitánya annak a hajónak, amit elégettem.

– Üdvözöllek mindkettőtöket – felelte Deudermont. – És biztosíthatlak, hogy többszörösen megfizettétek az út árát – A kapitány odaállt Pinochet elé. Sejtette, hogy fontos emberrel áll szemben.

– Tudod, hogy ki vagyok? – dühöngött a kalóz most, hogy higgadtabb személlyel került össze, mint a törpe.

– Kalóz vagy – felelte Deudermont nyugodtan.

Pinochet félrebillentett fejjel tanulmányozta a kapitányt. Ravasz mosoly ült ki az arcára. – Netán hallottál már Pinochetről?

Deudermont már akkor sejtette az igazságot, amikor Pinochet először lépett be a kabinba. Valóban hallott Pinochetről – mint minden kereskedő a Kardpart mentén.

– Követelem, hogy engedj szabadon engem és az embereimet! – hözöngött a kalóz.

– Majd idővel – felelte Deudermont. Drizzték, akik nem voltak tisztában a kalózok befolyásának nagyságával, hitetlenkedve meredtek Deudermontra.

– Figyelmeztetlek, hogy tetteidnek komoly következményei lesznek! – folytatta Pinochet, aki hirtelen felülkerekedett a helyzeten. – Én nem bocsátok meg egykönnyen, de a szövetségeseim sem!

Drizzt, akinek a népe gyakorta hajlított az igazságon a rang kedvéért, azonnal átlátta a kapitány dilemmáját. – Engedd el – mondta. Mindkét varázskardja a kezében volt; Csillám

veszedelmesen izzott. – Engedd el, és adj neki egy kardot. Én sem bocsátok meg.

Látva a kalóznak a drow-ra szegezett iszonyodó tekintetét, Bruenor gyorsan rátett még egy lapáttal: – Igen, kapitány, engedd szabadon a kutyát! Én csak azért hurcoltam magammal, hogy eleven ajándékkal kedveskedjek neked. De ha neked nem kell... – Bruenor előhúzta a fejszéjét, és könnyedén megsuhogtatta.

Wulfgar is belépett: – Pusztá kézzel, fel az árbocra! -dörögte, és megfeszítette dagadó izmait. – A kalóz és én! A győztes ismerje meg a diadal dicsőségét. A vesztes pedig zuhanjon a halálba!

Pinochet végignézett a három megvadult harcoson, aztán szinte könyörögve fordult vissza Deudermonthoz.

– Nem tudjátok ti, mi a az igazi móka – vigyorgott Catti-brie, hogy ő se maradjon ki a játékból. – Hol abban a szórakozás, hogy szétszaggatjátok a kalózt? Adjatok neki egy csónakot, és küldjétek el! – Angyali arca hirtelen komorra fordult, és gyilkos pillantást vetett Pinochetre. – Adjatok neki egy csónakot – ismételte – hadd kerülgesse az én ezüst nyilaimat!

– Jól van, Pinochet kapitány – kezdte Deudermont, nagy nehezen visszafojtva kuncogását. – Nem akarom magamra vonni a kalózok haragját. Szabad ember vagy, mehatsz, ahová tetszik.

Pinochet körülnézett, aztán visszatekintett Deudermontra.

– Vagy – folytatta a kapitány – a legénységeddel együtt itt maradhatsz a hajómon, az én személyes védelmem alatt, amíg a kikötőbe nem érünk.

– Nem tudod féken tartani a legénységedet? – fröcsögte a kalóz.

– Ők nem az én embereim – felelte Deudermont. – És ha ők négyen úgy döntenek, hogy megölnék téged, akkor sajnos nem sok mindent tehetsz, hogy visszatartsam őket.

– Az én népemnél nem szokás ez ellenséget életben hagyni! – vetette közbe Drizzt olyan háthorzongató hangon, hogy még a barátai is összerezzenek. – De szükségem van rád, Deudermont kapitány, és a hajódra -Villámgyors mozdulattal eltüntette a kardjait. – Életben hagyom a kalózt cserébe azért ha teljesíted a megállapodásunkat.

– Maradsz, Pinochet kapitány? – kérdezte Deudermont, és intett az embereinek, hogy vezessék el a kalózt.

Pinochet Drizztre pillantott. – Ha még egyszer erre hajózol... – kezdte a nyakas kalóz vészjóslóan.

Bruenor farbarúgta. – Vigyázz a nyelvedre, kutya -dörögte – különben kivágom!

Pinochet szó nélkül távozott Deudermont embereivel.

Később, míg a legénység folytatta a javításokat, az újra összekerült jóbarátok elvonultak Drizzték kabinjába, hogy meghallgassák Bruenor kalandjait a Mithril Csarnokban. Az éjszakai égen már ragyogtak a csillagok, de a törpe még mindig mesélt, a kincsekről, amiket látott, az ősi, szent helyekről, ahol járt, csetepatéiról a duergar őrjáratokkal, és végül vakmerő meneküléséről az alsóvároson keresztül.

Catti-brie pontosan Bruenorral szemben ült, és a törpét nézte az asztalon égő egy szál gyertya lángján át. Ő már hallotta a történetet, de Bruenor csodálatos meseszövő volt, és Catti-brie megint csak lenyűgözve hallgatta. Wulfgar kényelmesen a lány válla köré fonta hosszú karját, és szorosan melléje húzta a székét.

Drizzt az ablaknál állt, és az álmodó eget figyelte. Mennyire olyan volt minden, mint régen. Mintha magukkal hozták volna a Jeges Szelek Völgyének egy darabját. Sok éjszakán gyűltek így össze, csak hogy a múltjukról meséljenek egymásnak, és együtt élvezzék az éjszaka csendjét. Persze akkor egy ötödik is velük

volt, aki fantasztikus meséivel mindig túltett a többiekén.

Drizzt a barátaira pillantott, aztán megint az égre, és arra a napra gondolt reménykedve, amikor talán majd megint mind az öten együtt lesznek.

Kopogtak az ajtón, mire az asztalnál ülők összerezzentek, annyira beleélték magukat Bruenor történetébe. Drizzt kinyitotta az ajtót, és Deudermont kapitány lépett be.

– Jó estét – mondta udvariasan. – Nem szeretnék zavarni benneteket, de híreim vannak.

– Épp most értem a legjobb részhez – morogta Bruenor. – De még jobb lesz, ha kicsit várni kell rá!

– Még egyszer beszéltem Pinochettel – mondta Deudermont. – Ő nagyon előkelő személyiség ezen a vidéken, és nem vall rá, hogy három hajót küldött ellenünk. Keresett valamit.

– Minket – vélte Drizzt.

– Semmi konkrétat nem mondott – felelte Deudermont – de

gondolom, ez a helyzet. Értsétek meg, hogy nem erőltethetem!

– Bah! Majd én szóra bírom! – puffogta Bruenor.

– Nincs rá szükség – mondta Drizzt. – Biztos, hogy minket kerestek.

– De honnan tudták? – kérdezte Deudermont.

– A tűzgolyókból Baldur Kapujánál – vélte Wulfgar.

Deudermont bólintott, mikor eszébe jutott a tűzijáték. – Úgy látszik, nagyhatalmú ellenfeleket sikerült szereznetek.

– Az az ember, akit keresünk, tudta, hogy Baldur Kapujához megyünk – mondta Drizzt. – Még üzenetet is hagyott nekünk. Egy Artemis Entreri-féle fickónak nem nehéz megszerveznie, hogy jelet kapjon arról, hogyan és mikor indultunk tovább.

– Vagy hogy orvtámadás érjen minket – fűzte hozzá Wulfgar sötéten.

– Valóban úgy tűnik – mondta Deudermont.

Drizzt nem szólt semmit, pedig más volt a gyanúja. Miért vezette volna őket idáig Entreri csak azért, hogy kalózzokkal megölesse mindannyiukat? Drizzt tudta, hogy valaki más lépett be a képbe, és csak gyanította, hogy az illető maga Pook pasa.

– De vannak más dolgok is, amiket meg kell beszélünk – folytatta Deudermont. – A Tengeri Szellem tengerképes, de súlyos károkat szenvedtünk – mint a kalózhajó is, amit elfogtunk.

– Mind a két hajóval tovább akarsz menni? – kérdezte Wulfgar.

– Igen – felelte a kapitány. – Mikor kikötünk, elengedjük Pinochetet és az embereit. Onnan ők viszik tovább a másik hajót.

– Nem érdemlik meg a jódollgukat – morogta Bruenor.

– Ezek a sérülések lassítják az utunkat? – kérdezte Drizzt, akit inkább a küldetésük foglalkoztatott.

– Igen – felelte Deudermont. – Remélem, eljutunk Calimshan királyságáig, Memnonba, a tethyri határ mögött. A zászlónk segíteni fog a sivatagi királyságban. Ott kiköthetünk, és elvégezhetjük a javításokat.

– Mennyi ideig fog ez eltartani?

Deudermont vállat vont. – Talán egy hétig, vagy annál is tovább. Nem tudhatjuk, amíg teljesen fel nem mértük a kárt. És azután még egy teljes hét az út a sarkantyú körül Calimportig.

A négy barát csüggedten és aggódva nézett össze. Vajon hány nap van még hátra Regis életéből? Megengedhetnek maguknak ekkora

késedelmet?

– De van egy másik lehetőség is – folytatta Deudermont. – Memnontól Calimportig a hajóút Teshburl városát megkerülve, kint a Fényes Tengeren sokkal hosszabb, mint az egyenes szárazföldi útvonal. Szinte minden nap indulnak karavánok Calimportba, az út pedig nem könnyű ugyan a Calim sivatagon keresztül, de alig pár napig tart.

– Nem sok pénzünk van az útra – mondta Catti-brie. Deudermont leintette. – Nem kerül sokba – mondta. -

Bármelyik karaván örömmel fogad majd benneteket mint testőröket. És tőlem is kaptok némi jutalmat -csörgette meg az övére kötött erszényt. – Vagy ha úgy akarjátok, addig maradtok a Tengeri Szellemen, amíg tetszik.

– Mennyi idő alatt érünk Memnonba? – kérdezte Drizzt.

– Attól függ, hogy mennyi szelet bírnak el a vitorlák -mondta Deudermont. – Öt nap, vagy egy hét alatt.

– Mesélj nekünk a Calim sivatagról – mondta Wulfgar. – Mi az a sivatag?

– Egy pusztaság – felelte Deudermont komoran. Nem akarta lekicsinyelni azokat a nehézségeket, amiket a sivatagi út jelentene. – Üres puszta, ahol szűrő homok száll, és forró szél fúj. Ahol szörnyetegek uralkodnak az emberek felett, és sok szerencsétlen utasnak lett a keselyűk gyomra a koporsója.

A négy barát nem ijedt meg a kapitány sötét leírásától. A hőmérséklettől eltekintve a sivatag semmiben sem különbözött az otthonuktól.

A dudás fizetsége

A dokkok minden irányban a láthatáron túlra nyúltak, ezernyi hajó vitorlája pettyezte a Fényes Tenger halványkék vizét. Órákba fog telni, mire átmennek a városon, bármelyik kaput választják is.

Calimport, az összes Birodalmak legnagyobb városa viskók és masszív templomok hatalmas együttese volt, meg alacsony faházak lapos tetejéből kinyúló magas tornyoké. A déli partvidék szíve volt, Vízmélyénél sokkalta hatalmasabb piac.

Entreri és Regis a dokkoktól a városba tartottak. A félszerzet ellenállás nélkül tűrte a noszogatót, mert túlságosan lefoglalták azok az érzelmek, amiket a jellegzetes szagok, látványok és hangok idéztek fel benne. Még Pook pasa réme is összezsugorodott a kellemes emlékek mellett, amik régi otthonába visszatérve ébredtek benne.

Egész gyermekkorát itt töltötte apátlan-anyátlan lelencként. Ennivalót csent az utcán, és a csavargók szeméből rakott tüzei mellett aludt összegömbölyödve hideg éjszakákon a sikátorokban. Regisnek azonban volt egy előnye Calimport többi éhenkórászával szemben. Már fiatal legényként is volt benne valami tagadhatatlan báj, és szerencsés alkat volt, aki mindig talpra esett. Az a rongyos társaság, amivel járkált, csak csóválta a fejét, amikor egy napon félszerzet társukat bevették a város egyik bordélyházába.

A "hölgyek" nagyon kedvesek voltak Regishez; kisebb takarítási és főzési munkákat végeztek vele, és cserébe olyan fényűző élethez juttatták, hogy régi barátai csak úgy sárgultak az irigységtől. Felismervén a karizmatikus félszerzetben rejlő lehetőségeket, a lányok még egy olyan embernek is bemutatták Regist, aki később mentora lett, és aki a város egyik legjobb tolvajává nevelte: Pook pasának.

A név gondolata szinte arculcsapásként érte Regist, és eszébe juttatta a jelen szörnyű valóságát. Ő volt Pook kedvenc zsebmetszője, a céhmester öröme és büszkesége, de ettől a dolog csak még rosszabb lett Regis számára. Pook sosem fogja

megbocsátani az árulását.

Aztán egy még elevenebb emléktől Regis kis híján hasraesett, mikor Entrerivel befordultak a Csavargó Körtérre. A túlvégen, a zsákutcában, az utca bejárata felé tekintve egy egyszerű faház állt, egyetlen jelentéktelen ajtóval. Regis azonban ismerte a korántsem hivalkodó külső mögött rejtőző fényűzést.

És a szörnyűségeket.

Entreri galléron ragadta, és vonszolni kezdte.

– Most segíts, Drizzt – suttogetta Regis, azon imádkozva, hogy barátai valahol itt legyenek a közelben, és az utolsó pillanatban egy kétségbeesett akcióval megmentse. Pedig tudta, hogy imái ezúttal nem fognak meghallgatást nyerni. Túl mélyre keverte magát a posványba ahhoz, hogy megmenekülhessen.

Két csavargónak álcázott őr lépett eléjük, amikor megközelítették az ajtót. Entreri nem szólt semmit, csak gyilkos pillantást lövellt rájuk.

Az őrök láthatóan felismerték a bérgyilkost. Egyikük a saját lábába botolva igyekezett el az útból, a másik pedig az ajtóhoz rohant, és hangosan bekopogott. Egy kémlelőlyuk vált láthatóvá, és az őr besúgott valamit a benti strázsának. Az ajtó egy szempillantás alatt kinyílt.

A tolvajcéh látványa már túl sok volt a félszerzetnek. Feketeség kezdett örvényleni körülötte, és ernyedten csuklott össze a bérgyilkos acélos szorításában. Entreri mindenféle meglepetés vagy érzelem nélkül a vállára nyalábolta Regist, és úgy cipelte be a céh házába, mint egy zsák krumplit.

Két másik őr csatlakozott volna hozzá, de Entreri elment mellettük. Három hosszú év telt el azóta, hogy Pook elküldte Regis után, de azért Entreri még tudta a járást. Elment számos szoba mellett, leereszkedett egy szinttel lejjebb, aztán felment egy hosszú csigalépcsőn.

Hamarosan ismét az utca szintjén volt, és mászott tovább az épület legmagasabban fekvő helyiségei felé.

Regis tompa homályban tért magához. Kétségbeesetten nézett körül, ahogy a képek kiélesedtek. Eszébe jutott, hol van. Entreri a bokájánál fogta; a félszerzet feje a bérgyilkos hátán lógott lefelé, a keze pedig alig néhány ujjnyira volt az ékköves törtől. De Regis tudta, hogy még ha elég gyorsan meg is tudná kaparintani a tört,

akkor sem lenne esélye a menekülésre – így, hogy Entreri fogja, két fegyveres ör követi, és kíváncsi tekintetek merednek rá minden ajtóból.

A suttogások még annál is gyorsabban terjedtek a céhben, mint ahogy Entreri járt.

Regis kicsavart nyakkal kukkantott ki Entreri dereka mögül, hogy előre lásson. Egy lépcsőpihenőhöz értek, ahol négy újabb ör engedett nekik utat szó nélkül egy rövid folyosóra, ami díszes, vasalt ajtóban végződött.

Pook pasa ajtajában.

A sötétség megint leszállt Regisre.

Mikor belépett a haliba, Entreri azt találta, amit várt. Pook kényelmesen terpeszkedett a trónján, LaValle-lal az oldalán, lábánál a leopárdal. Egyikük sem rezzent meg a rég nem látott társak hirtelen felbukkanásán.

A bérgyilkos és a céhmester sokáig némán meredtek egymásra. Entreri alaposan szemügyre vette Pookot. Nem számított ilyen hivatalos fogadtatásra.

Valami nincs rendben.

Entreri levette regist a válláról, és még mindig fejfelé maga elé tartotta, mint valami trófeát. Mivel tudta, hogy a félszerzet pillanatnyilag nem érzékeli a környezetét, Entreri a padlóra ejtette regist.

Pook erre felkacagott. – Hosszú volt ez a három év -törte meg a csendet a céhmester.

Entreri bólintott. – Már az elején megmondtam, hogy időbe fog telni. A kis tolvaj egészen a világ másik végéig futott.

– De nem olyan messzire, hogy te ne érd el, nem igaz? – mondta Pook leheletnyi gúnnal. – Kitűnően hajtottad végre a feladatod, mint mindig, Entreri mester. Megkapod az ígért jutalmat – dőlt hátra a trónján Pook, és ismét távolságtartó pózba merevedett. Egyik ujjával az ajkát simogatta, és gyanakodva méregette Entrerit.

Entreri el sem tudta képzelni, hogy Pook annyi nehéz év és a küldetés sikeres teljesítése után miért bánik így vele. Regisnek több mint egy fél évtizedig sikerült kicseleznie a céhmestert, míg Pook Entrerit nem küldte üldözőnek. Ennek ismeretében Entreri a három

évet nem tartotta olyan nagy időnek a sikerig.

És nem volt hajlandó belemenni ilyen titkolózó játékokba. – Ha valami bajod van, mondd meg – szólt sötéten.

– Baj az volt – felelte Pook rejtélyesen, kihangsúlyozva az állításban a múlt időt.

Entreri visszalépett egy lépést, és teljesen össze volt zavarodva – ez nem sokszor fordult vele elő életében.

Regis ebben a pillanatban mocorogni kezdett, és sikerült felülnie, a fontos beszélgetésbe merült két ember azonban ügyet sem vetett rá.

– Követtek titeket – magyarázta Pook. Több esze volt annál, mintsem túl sokáig feszítse a húrt a bérgyilkosnál. – A félszerzet barátai?

Regis hegyezni kezdte a fülét.

Entreri sokáig fontolgatta a választ. Sejtette, mire céloz Pook, és könnyen rájött, hogy bizonyára Oberon tájékoztatta többről a céhmestert, mint az ő érkezésük. Elhatározta, hogy ha legközelebb Baldur kapujában jár, elbeszélget majd kissé Oberonnal a kémkedés határaitól, és a hűség megfelelő mértékéről. Artemis Entrerinek senki sem állhatott az útjába kétszer.

– Amúgy nem számít – mondta Pook, amikor látta, hogy nem kap választ. – Úgysem háborgatnak többé minket.

Regis rosszul lett. Ez a délvidék, Pook pasa hazája. Ha Pook tudomást szerzett arról, hogy a barátai követik, akkor biztosan eltette őket láb alól.

Entreri is épp erre gondolt. Lángoló düh csapott fel benne, de kifelé igyekezett megőrizni higgadtságát. – Én a magam dolgával törődöm – vicsorogta Pooknak, és a hangja bizonyosságot adott a céhmesternek arra nézve, hogy Entreri valóban személyes játékot űzött üldözőivel.

– Én pedig az enyémmel! – vágott vissza Pook, és fölegyenesedett a székében. – Nem tudom, hogy ennek az elfnek meg a barbárnak hozzád mi köze van, Entreri, de hogy az én függőmhöz semmi közük, az biztos! -Hamar összeszedte magát, és hátradőlt. Látta, hogy túl veszélyes lenne folytatni ezt a témát. – Nem vállalhattam a kockázatot.

A feszültség kiengedett Entreri izmaiban. Nem akart harcot Pookkal, és úgysem változtathatott azon, ami már megtörtént. – Hogyan? – Csak ennyit kérdezett.

– Kalózzokkal – felelte Pook. – Pinochet tartozott nekem egy szívességgel.

– És biztos?

– Mit érdekel az téged? – kérdezte Pook. – Már itt vagy. A félszerzet is itt van. A fűg... – hallgatott el hirtelen, mert rádöbbsent, hogy még nem is látta az ékkövet.

Most rajta volt a veritékes fejtörés sora. – Biztos a dolog? – kérdezte újra Entreri, és esze ágában sem volt elővenni a nyakában rejtve függő rubintot.

– Még nem – hebegte Pook. – De három hajót küldtek egy ellen. Kétség nem férhet hozzá.

Entreri elrejtette mosolyát. Épp elég jól ismerte a drow-t és a barbárt ahhoz, hogy elevennek vélelmezze őket mindaddig, amíg kiterítve nem látja maga előtt a holttestüket. – Igen, valóban nem férhet hozzá kétség -suttogta magában, mikor a rubintot láncostul áthúzta a fején, és odanyújtotta a céhmesternek.

Pook remegő ujjakkal markolta meg a drágaságot. Az ismerős bizsergésből azonnal tudta, hogy ez a valódi kő. Micsoda hatalom van most a kezében! Artemis Entreri visszatért, megvan a függő. Rassiter patkányaival ráadásként senki sem állíthatja meg többé!

LaValle csillapítólag a céhmester vállára tette a kezét. Pook eljövendő hatalmának tudatától szinte sugározva pillantott fel rá.

– Magkapod az ígért jutalmat – mondta Pook ismét Entrerinek, ahogy lélegzethez jutott. – Sőt, még többet is!

Entreri meghajolt. – Örvendek, Pook pasa – felelte. -Jó újra itthon.

– Ami pedig az elfet és a barbárt illeti... – mondta Pook, mert hirtelen eszébe jutott, hogy sosem bízott meg a bérgyilkosban.

Entreri kinyújtott kézzel halgattatta el. – A hullámsír épp olyan jól megfelel nekik, mint a calimporti csatornák – mondta. – Ne törődjünk azzal, ami már a múlté.

Pook kerek arcára széles mosoly terült. – Csakugyan. Akkor hát én is üdvözöllek itthon – ragyogott. – Főleg most, amikor egy oly kellemes feladat áll előttünk -Ördögi pillantást vetett Regisre, a félszerzet azonban, aki Entreri mögött gubbasztott, észre sem vette.

Regis még mindig a barátairól szóló híreket próbálta megemésztetni. Most nem törődött azzal, hogy haláluk mit jelent az ő jövője – vagy inkább jövőtlensége -szempontjából. Csak arra tudott gondolni, hogy nincsenek többé. Először Bruenor Mithril

Csarnokban, aztán Drizzt és Wulfgar, meg talán Catti-brie is. Emellett Pook pasa fenyegetőzése valóban üresen cseng. Mít tudna tenni vele Pook, ami jobban fájna ezeknél a veszteségeknél?

– Sok álmatlan éjszakát töltöttem azon a csalódáson rágódva, amit okoztál nekem – mondta Pook Regisnek.

– És most is el fogok tölteni néhányat azzal, hogy kigondolom, hogyan fizessek meg ezért!

Az ajtó kivágódott, és megszakította Pook gondolatainak folyamát. A céhmesternek fel sem kellett néznie, hogy tudja, ki merészelt bejelentés nélkül rátörni. A céhben csak egyetlen ember lehet ilyen arcátlan.

Rassiter berontott a terembe, és kellemetlenül szűk körben járt körül az újonnan érkezetteket. – Üdvözöllek, Pook – mondta félvállról, és tekintete összekapcsolódott a bérgyilkos kőkemény pillantásával.

Pook nem szólt semmit, csak a tenyerébe támasztotta az állát, és figyelt. Már régóta várta ezt a találkozást.

Rassiter majdnem egy teljes lábbal magasabb volt Entrerinéél, ami csak fokozta nagyképű gőgjét. Sok más együgyű "erősemberhez" hasonlóan Rassiter is sokszor összetévesztette a nagyságot az erővel, és amikor lenézett erre az emberre, aki legenda volt Calimport utcáin

– és így az ő vetélytársa is –, úgy hitte, hogy máris előnybe került. – Szóval te vagy a nagy Artemis Entreri – mondta érezhető megvetéssel.

Entrerinek a szeme sem rebbent. Halál volt a szemében, ahogy pillantásával követte Rassitert, aki még mindig körbe-körbe járt körülöttük. Még Regis is elképesztette az idegen merészsége. Soha senki sem mert ilyen arcátlanul viselkedni Entrerivel.

– Üdvözöllek – mondta egy idő után Rassiter, megelégedve a vizsgálódást. Mélyen meghajolt. – Rassiter vagyok. Pook pasa legfelsőbb tanácsadója, és a dokkok kormányzója.

Entreri még most sem válaszolt. Pookra nézett magyarázatért

A céhmester vigyorogva állta Entreri kíváncsi pillantását, és a tehetetlenség mozdulatával, fordította ki a tenyerét.

Rassiter tovább bizalmaskodott. – Te meg én – mondta félíg súgva Entrerinek – sokra vihetnénk együtt – A bérgyilkos vállára akarta tenni a kezét, de Entreri olyan jeges pillantást vetett rá, olyan halálosat, hogy még a nagyszájú Rassiter is értett belőle.

– Sok mindent tudnék nyújtani neked – mondta Rassiter, és óvatosan hátrébb lépett. Mivel nem kapott választ, Pookhoz fordult.
– Akarod, hogy gondjaimba vegyem a kis tolvajt? – kérdezte sárga vigyorral.

– Ő az enyém, Rassiter – felelte Pook szilárdan. – Te meg a tieid tartsátok távol tőle a szőrös kezeteiket!

Entreri figyelmét nem kerülte el az utalás.

– Hát hogyne – felelte Rassiter. – Viszont akkor dolgom van. Megyek – Gyorsan meghajolt, és sarkonfordult. Még egyszer utoljára összekapcsolódott a tekintete Entreriével, de nem bírta azt a jeges pillantást. A saját tekintete nem vehette föl a versenyt a bérgyilkos szemének pusztá erejével.

Rassiter hitetlenkedve csóválta a fejét, amikor kiment. Meg volt győződve arról, hogy Entreri azóta sem pislantotta el magát.

– Te nem voltál itt. A függőm nem volt itt – magyarázkodott Pook, amikor becsukódott az ajtó. – Rassiter segített fenntartani, sőt, kiterjeszteni a cég hatalmát.

– Vérpatkány – mondta Entreri, mintha ez a tény már önmagában lezárna mindenféle vitát.

– A cégük feje – felelte Pook. – De elég hűségesegek, és könnyen irányíthatóak – emelet fel a rubinfüggőt. – Sőt, mostantól még könnyebben.

Entreri nehezen tudta mindezt megemésztetni, még Pook hiábavaló magyarázkodási kísérletével együtt is. Időre volt szüksége, hogy átgondolja ezt az új fejleményt, hogy átlássa, mennyire változtak meg a dolgok a cég házatáján. – A szobám? – kérdezte.

LaValle feszengve izegni-mozogni kezdett, és Pookra nézett. – Én használtam eddig – hebegte a varázsló – de már építik a lakrészemet – Az ajtóra nézett, amit frissen vágtak a falba a hárem és Entreri régi szobája közé. – Minden percben készen lehetnek. Pillanatokon belül kiköltözöm a szobádból.

– Nem szükséges – felelte Entreri, mert úgy vélte, hogy az új elosztás jobb, mint a régi volt. Amúgy is kissé távolabb szeretett volna lenni egy ideig Pooktól, hogy felmérje a helyzetet és kitervelje a következő lépéseit. –Majd találok lent szobát, ahol jobban megérthetem a cég új szokásait.

LaValle jól hallható, megkönnyebbült sóhajt eresztett meg.

Entreri a gallérjánál fogva felrántotta Regist. – És vele mit

csináljak?

Pook az egyik karját a mellkasa elé emelte, és meghajtotta a fejét. – Ezernyi válogatott kínzást gondoltam ki a bűnödért – mondta Regisnek. – Talán túl sokat is, mert valójában fogalmam sincs, hogy mi lenne méltó megtorlás azért, amit velem tettél – Visszanézett Entrerire. – De nem számít – kacagott. – Majd kitalálok valamit. Tedd a Kilencek Celláiba.

Regis újra elernyedtt a hírhedt tömlőc említésére. Ez volt Pook kedvenc börtöne, a szörnyűségek cellája, amit általában a céhtár-ölő tolvajoknak tartottak fenn. Entreri mosolyogva látta, hogyan retten meg a félszerzet már csak a hely említésétől is. Könnyedén felkapta Regist a padlóról, és kivitte a teremből.

– Ez nem ment valami jól – jegyezte meg LaValle, amikor Entreri elment.

– Remekül ment – ellenkezett Pook. – Sosem láttam még Rassitert így berezelni, és a látvány még élvezetesebbnek bizonyult, mint gondoltam.

– Entreri megöli, ha nem vigyáz – vélekedett LaValle komoran.

Pookot mintha egyenesen szórakoztatta volna a gondolat. – Akkor meg kéne tudni, ki Rassiter legvalószínűbb utódja – nézett fel LaValle-ra. – Ne félj, barátom, Rassiter túlélő típus. Egész életében az utca volt az otthona, és tudja, mikor kell a biztonságos árnyékba iszkolni. Meg fogja tanulni, hol a helye Entreri mellett, és megfelelő tiszteletet fog tanúsítani a bérgyilkosok iránt.

LaValle azonban korántsem Rassiter biztonságáért aggódott – ő maga is gyakran dédelgetett olyan terveket, hogy megszabadul a vérpatkánytól. A varázslót inkább az aggasztotta, hogy pártszakadás jöhet létre a céhen belül. – És mi lesz, ha Rassiter a szövetségesei erejét fordítja Entreri ellen? – kérdezte, ha lehet, még komorabban. – Akkor a kirobbanó háborúskodás két részre szakítaná a céhet.

Pook egy intéssel elhessegette a lehetőséget. – Ennyire még Rassiter sem ostoba – játszadozott a rubinttal; az ékkőnél nem is kívánhatott volna jobb életbiztosítást.

LaValle kissé megnyugodott. Bízott mestere érveiben, és abban, hogy Pook képes lesz kezelni a kényes helyzetet. Pooknak megint igaza van, mint mindig, döbrent rá LaValle. Entreri egyetlen pillantásával elrettentette a vérpatkányt, ami mindenkinek csak hasznára válhat. Ezután Rassiter talán a céhben elfoglalt

pozíciójához inkább illő módon fog viselkedni. És ha Entreri hamarosan visszakerül erre az emeletre, a mocskos vérpatkány talán ritkábban tör rájuk.

Igen, jó, hogy Entreri visszajött.

A Kilencek Celláit azért nevezték így, mert kilenc cella volt a kamra padlójába vágva, háromszor hármasként. Csak a középső cella volt mindig üres; a többi nyolcban Pook pasa legértékesebb gyűjteménye volt: ragadozó nagymacskák a Birodalmak minden sarkából.

Entreri átadta Regist a börtönőrnek, egy hóhércsuklyás emberóriásnak, aztán hátrébb húzódott, hogy lássa a bemutatót. A börtönőr a félszerzet köré hurkolta egy kötél egyik végét, ami a középső cella fölötti mennyezetrészen egy csigán futott át egy fogantyúig a oldalfalon.

– Kösd ki, ha már bent vagy – vetette oda az őr Regisnek. Előrelökte a félszerzetet. – Menj, amerre akarsz.

Regis óvatosan lépkedett a külső cellák határvonala mellett. A cellák mind tízszer tíz láb alapterületűek voltak a falba vájt üregekkel, ahová a macskák elvonulhattak pihenni. Most azonban egyik sem aludt, és mindegyik egyformán éhesnek tűnt.

Mindig éhesek voltak.

Regis a fehér oroszlán és a nagy tigris közti ösvényt választotta, mert úgy gondolta, hogy ez a két óriás talán nem massza meg a húsz láb magas falat, csak hogy elkapja az ő bokáját, amikor átmegy. Az egyik lábát a cellákat elválasztó fal tetejére helyezte – ami alig egy arasznyi széles volt – aztán félve tétovázni kezdett.

A börtönőr noszogatólag rántott egyet a kötélén, mire regis majdnem beesett az oroszlánhoz.

A félszerzet kellenlenül indult el, és hogy ne kelljen az oroszlán morgására figyelnie, arra koncentrált, hogy egyik lábát a másik elé tegye. Már majdnem elért a középső celláig, amikor a tigris teljes súlyával nekiugrott a falnak, ami persze vadul megrázkódott. Regis felbillent, és sikoltva bukott lefelé.

A börtönőr meghúzta a kart, és visszarántotta zuhanó Regist a felugró tigris karmai elől. Regis a szemközti falhoz csapódott, és lehorzsolódott az oldala, de nem is érezte a fájdalmat abban a

kétségbeesett pillanatban. Átküzdötte magát a falon, és szabadon lengedezni kezdett, míg végül a középső cella fölött állapotodott meg, és az ór leeresztette.

Óvatosan helyezte lábát a padlóra, és görcsösen markolta a kötelet, egyetlen megmentőjét. Nem volt hajlandó elhinni, hogy ezen a lidércnyomásos helyen kell maradnia.

– Oldozd le magad! – utasította a börtönőr, és Regis a hangjából érezte, hogy ha nem engedelmeskedik, kimondhatatlan kínokban lesz része. Lefejtette magáról a kötelet.

– Aludj jól – nevetett a börtönőr, és felhúzta a kötelet. A csuklyás alak Entrerivel együtt távozott, de előbb kioltotta a helyiség összes fáklyáit. Becsapta a nehéz vasajtót maga mögött, és Regis egyedül maradt a sötétben a nyolc éhes nagymacskaival.

A macskák celláit elválasztó fal szilárd volt, nehogy az állatok kárt tegyenek egymásban, a középső cellának azonban tág rácsok voltak a falai – amin átfért a macskák mancsa. A kínzócella ezenkívül körszerű volt, hogy az összes többi cellából egyformán jól el lehessen érni.

Regis moccanni sem mert. A kötél a cella pontos mértani középpontjába eresztette; ez volt az egyetlen hely, ahol egyik macska sem érte el. Végignézett a homályban gonoszul izzó macskaszemeken. Hallotta a roppant karmok kaparászását, de még a léglökést is érezte, valahányszor az egyik bestia eléggé ki tudta nyújtani a mancsát ahhoz, hogy felé kapjon.

Valahányszor egy hatalmas mancs a földre koppant mellette, Regisnek mindig emlékeztetnie kellett magát arra, hogy nem ugorhat félre – egy másik szörnyeteg karmaiba.

A percek óráknak tündek, és Regis megborzongott a gondolatra, hogy Pook talán napokig itt akarja tartani. Talán jobb lenne egyszerre túlesni mindenén, gondolta Regis. Ebben a cellában sokan jutottak már erre a gondolatra.

De a macskákra tekintve a félszerzet azonnal elvetette ezt a lehetőséget. Még ha meg is tudta volna győzni magát arról, hogy a tigris karmai jobbakk annál a sorsnál, ami minden bizonnyal rá vár, sosem lett volna bátorsága a tettek mezejére lépni. Világ életében túlélő fajta volt, és le sem tagadhatta volna jellemének azt a makacs oldalát, ami nem volt hajlandó megadni magát még a legsötétebb jövővel szemben sem.

Most is csak állt tovább szobormereven, és tudatos erőfeszítéssel próbált a közelmúltra gondolni, arra a tíz évre, amit nem Calimportban töltött. Sok kalandban volt része utazásai során, sok veszélyt vészelt át. Regis újra és újra végigpörgette magában ezeket a csatákat és megmeneküléseket, hogy újra átélhesse azt a tiszta izgalmat, amit akkor érzett – azt az alkotó gondolati állapotot, ami segíthet neki ébren maradni.

Mert ha a kimerültség úrrá lesz rajta és a padlóra rogyik, akkor valamelyik testrésze biztosan túl közel kerül az egyik macskához.

Nem egy rabnak kapták el a lábát a bestiák, hogy aztán kihúzzák az egyik oldalra, és széttépjék.

De még akik túléltek a Kilencek Celláját, azok sem tudták soha elfelejteni a tizenhat izzó szem tüzét.

14.

Táncoló kígyók

A szerencse pártját fogta a sérült Tengeri Szellemnek és a foglyulejtett kalózhajónak, mert a tenger nyugodt maradt, és a szél egyenletesen, de mérsékeltén fújt. A Tethyr félsziget megkerülése azonban még így is túl lassú és körülményes volt a négy barátnak, mert valahányszor a két hajó egyenesbe látszott kerülni, vagy az egyik, vagy a másik vetetett fel valami új problémát.

A félszigettől délre Deudermont egy olyan terjedelmes tengerszakaszon vitte a két hajót, amit Versenynek neveztek, mégpedig azért, mert gyakori látványosság volt itt a kalózoztól üldözött kereskedőhajók fejvesztett menekülése. De Deudermontékat nem háborgatta több martalóc. Még Pinochet harmadik hajója sem mutatkozott többet.

– Utunk a végéhez közeleg – mondta Deudermont a négy barátának, amikor a harmadik reggelen felbukkant a láthatáron a Bíbor Hegység magas partvonala. – Ott kezdődik Calimshan, ahol a hegyeknek vége.

Drizzt áthajolt az elülső korláton, és a déli tenger halványkék vizét fürkészte. Megint eszébe jutott, hogy vajon időben utoléri-e Regist.

– Beljebb a szárazföldön él a népednek egy csoportja – mondta neki Deudermont – egy Mir nevű sötét erdőben. – A kapitány önkéntelenül megborzongott. – Errefelé nem kedvelik a drow-kat; azt javaslom, hogy vedd vissza a maszkod.

Drizzt feltette a mágikus maszkot, és arca azonnal egy felszíni elf vonásait öltötte magára. Az átalakulás sokkal kevésbé zavarta a

drow-t, mint amennyire megrázta három barátját. Bruenorék lemondó megvetéssel méregették. Drizzt csak azt tette, amit tennie kellett, emlékeztették magukat, és belül megmarad ugyanolyannak, mint amilyen eddig volt.

A drow új külseje szúrta Catti-brie és Wulfgar szemét. Bruenor a vízbe köpött afeletti undorában, hogy a világ a könyvnek csak a borítóját nézi, a tartalmát nem.

Kora délutánra száznyi vitorla bukkant fel a déli láthatáron, és dokkok tűntek fel a parton, egy alacsony vályogkunyhókból és színes sátrakból álló város peremén. De bármilyen hatalmas volt is Memnon kikötője, a halászbárkák, a kereskedőhajók és a fejlődő calimshani haditengerészet hajói még annál is többen voltak. A Tengeri Szellem és a kalózhajó kénytelen volt kint a vízen horgonyt vetni, hogy megvárja, amíg valahol hely szabadul fel – és mint a kikötőparancsnok hamarosan tájékoztatta Deudermontot, az a várakozás akár egy hetet is jelenthetett.

– Legközelebb a calimshani haditengerészet várható – mondta Deudermont a többieknek, amikor a kikötőparancsnok csónakja elment. – Hogy megvizsgálják a kalózhajót és kikérdezzék Pinochetet.

– Ők majd elbánnak vele? – kérdezte Bruenor. Deudermont a fejét rázta. – Nem valószínű. Pinochet és az emberei az én foglyaim, az én gondjaim. Calimshan véget kíván vetni a kalózkodásának, és merész lépéseket is tettek ebbe az irányba, de kétlem, hogy egyelőre tengelyt mernének akasztani egy olyan nagyhírű kalózzal, mint Pinochet.

– Akkor mi lesz vele? – kérdezte Bruenor. Igyekezett némi velőt találni a rejtjelezett politikai beszédben.

– Elhajózik, hogy holnap már egy újabb hajót zaklasson – felelte Deudermont.

– És hogy figyelmeztesse azt a patkányt, Entrerit, hogy kicsúsztunk a hurokból – vakkantotta Bruenor.

Drizzt, aki megértette Deudermont kényes helyzetét, elfogadható megoldással állt elő. – Mennyi időt tudsz adni nekünk?

– Pinochet még egy hétig nem juthat hozzá a hajójához – mondta a kapitány, aztán egy hunyorítással hozzátette: – Tettem róla, hogy ne legyen tenger képes. Kihúzhattam volna ezt az egy hetet kettőre is. Mire a kalóz megint a hajója kormányánál lesz, addigra Entreri már

személyesen tőletek tudta meg, hogy megmenekültetek.

Wulfgar még mindig nem értette a dolgot. – Mi nyertél ezzel? – kérdezte Deudermontot. – Legyőzted a kalózokat, mégis szabadon elhajózhatnak, és bosszút forralnak. A következő úton lecsapnak a Tengeri Szellemre. Vajon ők is ilyen kegyesek lesznek, ha a következő összecsapást ők nyerik?

– Furcsa játék az, amit mi játszunk – mondta Deudermont tehetetlen mosollyal. – Valójában megerősítettem a tengeri pozíciómat azáltal, hogy megkíméltem Pinochetet és az embereit. A szabadságáért cserébe a kapitány le fog mondani a bosszúról. Pinochet egyetlen üzlettársa sem fogja többet háborgatni a Tengeri Szellemet, ez pedig gyakorlatilag Asavir Csatornájának összes kalózát jelenti!

– És te megbízol ennek a kutyanak a szavában? -vakkantotta Bruenor.

– A maguk módján eléggé megbízhatóak – felelte Deudermont. – A kalózoknak megvannak a törvényeik, és ezeket be is tartják. Ha nem így lenne, akkor nyílt háború zúdulna a nyakukba a déli királyságok részéről.

Bruenor megint a vízbe köpött. Egyforma minden város, minden királyság, de még a tenger is: bizonyos, kereteken belül megtűrik a tolvajokat. Bruenor másképp gondolkodott. A Mithril Csarnokban a klánja a szokások szerint épített egy kamrát, melynek polcait szándékosan levágott kezek tárolására tervezték, melyeket olyan zsebekben kaptak rajta, ahol semmi keresnivalójuk nem volt.

– Akkor ezzel megvolnánk – jegyezte meg Drizzt, hogy témát válthasson. – Tengeri utunk végetért.

Deudermont, aki számított erre a bejelentésre, odaadta neki az erszény aranyat. – Bölcs döntés – mondta a kapitány. – Ti már több mint egy hete Calimportban lesztek, mire a Tengeri Szellem odaér. De azért látogassatok meg minket, ha végeztetek. Indulunk vissza Vízmélyére, még mielőtt az utolsó téli hó elolvadna Északon. Jócskán megszolgáltátok az utat.

– Mi még jóval azelőtt elindulunk – felelte Bruenor. -De azért köszönjük az ajánlatot!

Wulfgar előrelépett, és megszorongatta a kapitány csuklóját. – Jó volt melletted szolgálni és harcolni! -mondta. – Várom azt a napot, amikor legközelebb találkozhatunk.

- Mint mindnyájan – tette hozzá Drizzt. Felemelte az erszényt.
- És ezt visszafizetjük.

Deudermont egy intéssel elutasította az ajánlatot, és azt motyogta:

- Semmiség – Mivel tudta, hogy a barátainak sietős, intett két tengerésznek, hogy eresszék le az egyik mentőcsónakot.

– Jó utat! – kiáltott utánuk a Tengeri Szellemről. ■ Keressetek meg Calimportban!

A rengeteg hely közül, a számos vidék közül, ahol megfordultak, egyik sem tűnt olyan idegennek számukra, mint Memnon, Calimshan királyságában. Még Drizzt is, aki a drow elfek különös világából érkezett, csodálkozva nézegetett körül, mikor végigmentek a város nyílt utcáin és piacterein. Különös, átható, gyászos muzsika ölelte körül és sodorta tova őket.

Emberek nyüzsgöttek mindenütt. A legtöbben homokszínű köpenyt viseltek, mások azonban díszes ruhát hordtak, és mindenkinek volt valami fejfedője: turbán, vagy fátyolos kalap. Drizzték el sem tudták képzelni, hány lakosa lehet a városnak, annyian kavarogtak össze-vissza. Valószínűleg még soha senki nem törődött azzal, hogy megszámolja a népet. De Drizzt és társai el tudták képzelni, hogy ha a Kardpart összes északi városának egész népe. Vízmélyét is beleértve, egyetlen hatalmas menekülttáborba verődne, az lenne olyan, mint Memnon.

Különös szagkeverék hatotta át Memnon forró levegőjét: a parfümpiacon átfutó szennycsatorna bűze a nyüzsgő tömeg veríték- és szájszagával keveredve. Futtábban összetákolt viskók éktelenkedtek mindenfelé, amitől Memnon teljesen összevissza, átfogó terv nélküli házhalmaznak látszott. Az utcák ott voltak, ahol elfértek a lakóházak között, bár a négy barát hamar eljutott arra a következtetésre, hogy az utca maga is sokak "lakóházául" szolgál.

A kavargás közepét a kereskedők alkották. Ott álltak minden utcason, fegyvereket, ennivalót, egzotikus pipadohányokat – sőt, rabszolgákat – kínálgatva. Árujukat olyan szemérmetlenül mutogatták, ahogy a legtöbb érdeklődőt tudták odavonzani. Az egyik sarkon vevő-jelöltek próbálgattak egy nagy nyílpuskát. Egy elkerített területre lődöztek, ahová élő rabszolga-célpontokat is

beállítottak. A másik sarkon egy lengén öltözött nő tekergeti és hajladozott együtt egy hatalmas kígyóval. Maga köré tekerte a hatalmas hüllőt, aztán ismét csábosan előbújt.

Wulfgar tágranyílt szemmel és szájjal torpant meg. Lenyűgözte a furcsa, csábító tánc. De hátulról azonnal kapott egyet a fejére Catti-brie-től, a többiek kinevették.

– Sosem hiányzott még ennyire az otthon – sóhajtotta a barbár őszintén.

– Ez csak egy újabb kaland, semmi több – emlékeztette őt Drizzt. – Sehol sem tanulhatsz annyit, mint egy olyan földön, ami egészen más, mint a tiéd.

– Ez igaz – felelte Catti-brie. – De én úgy látom, hogy ez a népség a dekadenciából csinál társadalmat.

– Ők más szabályok szerint élnek – szólt Drizzt. – Talán ők épp ilyen visszataszítónak találnák az északiak életét.

Erre a többiek nem tudtak mit válaszolni, Bruenor pedig, aki ugyan sosem lepődött meg a külön emberi viselkedésen, de mindig megcsodálta, csak tekergette tovább vörös szakállát.

Kalandozóöltözékük nem igen jelentett újdonságot ebben a városban. Idegenek lévén mégis magukra vonták a figyelmet, főleg pucér, barnára sült gyerekek képében, akik aprópénzt koldultak tőlük. A kereskedők is megnézték őket – az idegenek általában sok pénzzel jöttek –, egy különösen sóvár tekintet pedig állhatatosan rájuk szegeződött.

– Nos? – kérdezte a kalmár púpos társát.

– Mágia, mindenütt mágia, gazdám – selypegte a görbehátú goblin mohón, mikor érzekelte a varázspálcája által közvetített információt. Visszatette a pálcát az övébe. – Leginkább a fegyvereken – az elf kardján, mind a kettőn, a törpe fejszójén, de főleg a nagydarab kalapácsán! – Arra is gondolt, hogy megemlíti a különös érzést, amit a drow arcáról közvetített neki a pálcá, de aztán úgy döntött, hogy nem idegesíti fel a szükségesnél jobban izgága gazdáját.

– Ha ha ha ha – cikákolta a kalmár az ujját tekergetve. Elindult, hogy elkapja az idegeneket.

Bruenor, aki a csapat élén haladt, megtorpant, amikor meglátta a sárga-vörös csíkos köpenyt és élénkrózsaszín, gyémántos turbánt viselő cingár embert maga előtt.

– Ha ha ha. Ütvözöllek bennetek! – fuvolázta az emberke,

miközben idegesen dobolt a saját bordáin. Fülíg érő mosolya láthatóvá tette fogait, melyek részint aranyból, részint elefántcsontból készültek. – Sali Dalib, asz vatyok, asz vatyok! Én ad, ti vesz! Jó vásár, jó vásár! A beszéde olyan gyorsan pergett, hogy elsőre képtelenség volt felfogni. A négy barát összenézett, vállat vontak, és indultak tovább.

– Ha ha ha ha – folytatta a kalmár, és megint eléjük kígyózott. – Sáli Dalibnál van minden, ami csak kell. Bőségesen. Bagó, baba, betű.

– Pipadohány, nők, és a világ minden ismert nyelvén írott könyvek – fordított a selypegő kis goblin. – Az én gazdám mindennel kereskedik!

– A lekjobb lekjobb! – erősködött Sáli Dalib. – Ami csak kell...

– Az Sáli Dalibnál van – fejezte be helyette Bruenor. A törpe Drizztre pillantott, mert biztos volt benne, hogy ugyanarra gondolnak: minél hamarabb maguk mögött hagyják Memnont, annál jobb. Az egyik fura kalmár épp úgy megfelelt, mint a másik.

– Lovak – mondta a törpe a kalmárnak.

– Calimportba szeretnénk jutni – magyarázta Drizzt.

– Lovak, lovak? Ha ha ha – felelte Sáli Dalib szusszanásnyi szünet nélkül. – Nem jó hosszú útnak. Túl meleg, túl szárazság. Tevék kell!

– A tevék... sivatagi lovak – magyarázta a goblin, mikor látta értetlen tekintetüket. Egy hatalmas egypúpú lényre mutatott, amit éppen arra vezetett egy napcserezte hajcsár. – Sokkal alkalmasabbak sivatagi útra.

– Akkor legyen teve – szorityintott Bruenor, és óvatosan méregette a hatalmas állatot. – Vagy bármi, ami jó.

Sáli Dalib mohón dörzsölte össze a tenyerét. – Ami csak kell...

Bruenor előrenyújtott kézzel hallgattatta el az izgatott kalmárt. – Tudjuk, tudjuk.

Sáli Dalib titkos utasításokkal elküldte szolgáját, aztán sebesen vezetni kezdte őket Memnon labirintusában, pedig nem is látszott, hogy emeli a lábát. Egész idő alatt maga elé tartotta a kezét, és az ujjai jártak, tapogattak. De eléggé ártalmatlannak tűnt, és Drizzték inkább derültek rajta, mint aggódtak.

Sáli Dalib megállt egy nagy sátor előtt a város nyugati végén, ami még memnoni mércével mérve is szegényebb környéknek számított. Hátról a kereskedő megtalálta, amit keresett. – Tevék! – kiáltott fel

büszkén.

– Mennyibe kerül négy? – puffogta Bruenor, mert szeretett volna hamar túl lenni az alkudozáson, hogy indulhassanak tovább. Sáli Dalib mintha nem értette volna.

– Mi az ára? – kérdezte a törpe.

– Asz ára?

– Ajánlatot akar – vélte Catti-brie.

Drizzt is rájött erre. Menzoberranzanban, a drow városban a kereskedők ugyanezt a módszert alkalmazták. Ha a vevővel mondtak egy árat – főleg ha olyan vevőről volt szó, aki nem ismerte az árut –, akkor sokszor a többszörösét kapták a valódi értéknek. Ha pedig túl alacsony volt az ajánlat, a kereskedő még mindig hivatkozhatott a rendes piaci árra.

– Ötszáz arany a négyért – ajánlotta Drizzt, mert úgy sejtette, hogy az állatok legalább kétszer ennyit érnek.

Sáli Dalib ujjai megint táncba kezdtek, és a szeme felszikrázott. Drizzt hosszú tirádára és alkudozásra számított, de Sáli Dalib hirtelen lecsillapodott, és kivillantotta arany-elefántcsont mosolyát.

– Rentben! -jelentette ki.

Drizztnek a torkán akadt az előre kigondolt alkuvisszavágás. Fureszállkodva nézett a kalmárra, aztán megfordult, hogy kiszámolja az aranyat abból az erszényből, amit Deudermonttól kaptak.

– És még ötvenet kapsz, ha összehozol minket egy Calimportba menő karavánnal – mondta Bruenor.

Sáli Dalib elgondolkodó transzba esett, ujjjaival az álla sötét borostáját tapogatta. – Épp most menni ety -felelte. – Ha ti siet, megfog. De akkor igyekeztek, mert most héten már indul nem több.

– Fel délre! – rikkantotta a törpe vidáman.

– Télre? Ha ha ha – kacagott Sáli Dalib. – Nem télre! Télre rablók!

– De hát Calimport délre van – vetette ellene gyanakodva Bruenor.
– És gondolom, az út is.

– Út Calimpornak délre van – helyeselt Sáli Dalib. – De asz okos, nyukatnak intul, asz legjopp úthoz.

Drizzt egy zacskó aranyat adott át a kalmárnak. – Hol találjuk a karavánt?

– Nyukatnak – felelte Sáli Dalib, és mindenféle ellenőrzés nélkül a zsebébe csúsztatta az erszényt. – Csak ety órája indultak. Könnyű utolérni. Követitek jelszőkarókat. Nem lesz paj.

– Készletekre is szükségünk lesz – vélte Catti-brie.

– Karaván jól felszerelve – felelte Sáli Dalib. – Tőlük legjopp venni. Most ti mentek. Mekfogni őket, mielőtt télre fordulnak, Kereskedőútra! – Segített nekik kiválasztani a tevéket: egy hatalmas egypúpú dromedárt, egy kétpúpút Drizztnek, és két kisebb állatot Catti-brie-nek meg Bruenorak.

– Ti ne felejtétek, parátaim – mondta nekik a kalmár, mikor felcihelődtek hátasaikra – Ami csak kell...

– Az Sáli Dalibnál megvan! – felelték mindnyájan egyszerre. A kereskedő egy utolsó arany-elefántcsont mosollyal eltűnt a sátorban.

– Szerintem alkudhatott volna még – jegyezte meg Catti-brie, mikor a merevlábú állatokkal elindultak az első jelfőkaró felé. – Többet is elkérhetett volna a tevékért.

– Biztosan lopta őket! – nevetett Bruenor, hangot adva a szerinte nyilvánvaló megoldásnak.

Drizzt azonban nem volt ilyen biztos a dologban. – Egy magafajta kalmár még lopott áruért is a lehető legmagasabb árat kérte volna – felelte. – És annak alapján, amit az alku szabályairól tudok, biztos, hogy meg kellett volna számolnia az aranyat.

– Bah! – szortyintott Bruenor, miközben igyekezett egyenesben tartani tevéjét. – Valószínűleg többet adtunk neki, mint mait ezek a gebék megérnek!

– Akkor mi ez az egész? – kérdezte Catti-brie Drizztet, mert inkább az ő véleményével értett egyet.

– És hová? – felelte és kérdezte egyszerre Wulfgar. – Valami üzenettel elküldte a kis goblinját.

– Rajtaütés – mondta Catti-brie.

Drizzt és Wulfgar bólintott. – Annak tűnik – felelte a barbár.

Bruenor mérlegelte a lehetőséget. – Bah! – szortyintotta. – Túl kelekótya volt az ehhez.

– Ez a látszat csak még veszélyesebbé teszi – jegyezte meg Drizzt, és még egyszer Visszanézett Memnon felé.

– Forduljunk vissza? – kérdezte a törpe, mert azért ő is osztotta Drizzt aggodalmait.

– Ha alaptalannak bizonyul a gyanúnk, és lemaradunk a karavánról... – emlékeztette őket baljóslatúan Wulfgar.

– Várhat Regis? – kérdezte Catti-brie. Bruenor és Drizzt összenéztek.

– Előre – mondta végül Drizzt. – Majd megtudjuk, mi lesz.
– Sehol sem tanulhatunk annyit, mint egy olyan vidéken, ami egészen más, mint a miénk.

Mikor elhaladtak az első karó mellett, gyanakvásuk mit sem csökkent. A karóra nagy tábla volt szegezve, ami húsz nyelven mutatta az utat, de mind ugyanazt mondta: "Asz legjopp út". Drizzték megint fontolóra vették a lehetőségeiket, és megint csak az idő csapdájában találták magukat. Végül úgy döntöttek, hogy továbbmennek még egy órát. Ha nem látják nyomát a karavánnak, akkor visszatérnek Memnonba. és "megbeszéljük" a dolgot Sáli Dalibbal.

A következő cöveken ugyanolyan tábla volt, és az utána következőn is. Mire elmentek az ötödik mellett, már leizzadtak, fájt a szemük, és már a várost sem látták a dűnék poros forróságában. Hátasaik sem tették kellemesebbé az utat. A tevék undok állatok, főleg akkor, ha tapasztalatlan a lovasuk. Wulfgar tevéjének különösen kedvezőtlen volt a véleménye utasáról, mert a tevék szerettek a maguk feje után menni, a barbár pedig erős végtagjaival egyre az általa választott irányba szorította az állatot. A tevé kétszer hátrafordította a fejét, és kiadósan arconköpte Wulfgart.

Wulfgar nyugodtan viselte a megpróbáltatásokat, de magában hosszan elképzelte, hogyan lapítja szét a tevé púpját a kalapácsával.

– Állj! – kiáltotta Drizzt, amikor leértek egy medencébe a dűnék közt. A drow kinyújtotta a kezét, és felmutatott az égre, ahol héják keringtek lusta körökben.

– Valahol dög van – mondta Bruenor.

– Vagy lesz – felelte Drizzt komoran.

Alighogy ezt kimondta, a környező dűnék tetején lovasok baljós körvonalai bontakoztak ki csillogva a napfényben.

– Rajtaütés – jelentette ki tompán Wulfgar. Bruenor nem volt túlságosan meglepve. Felmérte az

erőviszonyokat. – Öten vannak egyre – suttogta Drizztnek.

– Úgy látszik, mindig így van – felelte Drizzt. Lassan előhúzta íját, és megfeszítette.

A lovasok sokáig nem mozdultak. Felmérték a zsákmányt.

– Szerintetek beszélgetni akarnak? – kérdezte Bruenor, hogy egy kis humort vigyen a sötét helyzetbe.

– Na – morogta a törpe, amikor senki sem mosolyodott el.

A lovasok vezetője valami parancsszót rikkantott el, mire elkezdődött a roham.

– A mennykő csapjon ebbe az átkozott világba – morogta Catti-brie, és leszállt a tevéről. Közben levette a válláról Taulmarilt. – Mindenki harcolni akar.

– Akkor gyertek! – kiáltotta a lovasoknak. – De tegyük egy kicsit igazságosabbá az arányokat! – Megfeszítette mágikus íját, és ezüst nyilaival egyik lovast a másik után szedte le.

Bruenor alig hitt a szemének, amikor hirtelen ilyen komornak és vadnak látta a lányát. – Igaza van a lánynak! – jelentette ki, és ő is leszállt a tevéről. – Ezeken a bestiákon nem tudunk harcolni! – Ahogy földetért, a zsákjába nyúlt, és előszedett két flaska olajat.

Wulfgar követte mentora példáját, és a tevéje oldalát használta fedezéknek. De elsőnek épp a hátassal kellett megküzdenie, mert a rossz természetű bestia visszafordult, és belemélyesztette fogait Wulfgar alkarjába.

Drizzt íja is csatlakozott Taulmaril halálos aratásához, de amikor a lovasok a közeibe értek, Drizzt taktikát változtatott. Kihasználva a népe keltette rettegést, Drizzt lerántotta a maszkját és hátravetette a köpenye csuklyáját, aztán felállt a teve hátára, és szétvetett lábbal, állva tevegelt előre. A közelgő lovasok megfékeztek hátsaikat, mikor az ijesztő látvány a szemük elé tárult.

De a lovasok még mindig többen voltak Drizztéknél.

Wulfgar csodálkozva meredt a tevéjére, aztán az alattomos állat szeme közé csapott hatalmas öklével. A megsédülő teve azonnal elengedte a karját, és elfordította kába fejét.

De Wulfgar még nem végzett a rosszindulatú bestiával. Észrevette, hogy három lovas közeledik hozzá, ezért úgy döntött, hogy az egyik ellenfelet játssza ki a másik ellen. A teve alá lépett, és teljesen felemelte a földről. Kidagadó izmokkal hajította az állatot a lovasokra. Épp hogy csak sikerült elugrania a lovak, lovasok, tevék és homok összegabalyodott lavinája elől.

Aztán megmarkolta Égisz-agyart, és a zűrzavar közepébe vetette magát, és lecsapta a döbbszent útonállókat.

Két lovas utat talált a tevék között Bruenor felé, de Drizzt volt az, aki először cselekedett. Sötétségömböt idézett a rohamozó banditák elé. Amazok próbáltak megállni, de a lendület bevitte őket a feketeségbe.

Ez elég haladékot jelentett Bruenornak. Szikrát csiholt a tűzszerszámából az olajosüvegekbe dugdosott rongyokra, aztán a sötét gömbbe hajította a lángoló gránátokat.

Még a bekövetkező robbanás tüze sem látszott Drizzt varázsgömbjében, de az ordításokból Bruenor tudta, hogy célbatalált.

– Köszönöm, elf! – kiáltotta a törpe. – Jó, hogy újra veled lehetek!

– Mögötted! – felelte Drizzt figyelmeztetőleg, mert miközben Bruenor beszélt, egy harmadik lovas megkerülte a gömböt, és Bruenorra rontott. Bruenor ösztönösen összegömbölyödött, és maga fölé tartotta arany pajzsát.

A ló megbotlott Bruenorban, elesett a süppedős homokban, és levetette lovasát is.

A szívós törpe talpraállt, és kirázta a füléből a homokot. A ló patáinak helye a harc lelkesedésének elmúltával majd fájni fog, de most Bruenorban csak a harag munkált. A feje fölé emelt fejszével rohant rá az éppen feltápaszkodó lovasra.

Épp mikor odaért, és már csapott volna le, ezüst csík villant el a vállá fölött, és leterítette a banditát. A lendület azonban vitte tovább Bruenort. Átbukott a lerogyó testen, és hasravágódott a földön.

– Legközelebb szólj, te lány! – dörögte Bruenor Catti-brie-nek, homokot köpködve.

De Catti-brie-nek megvolt a maga baja. Lekuporodott, mert lódobogást hallott a háta mögött, amikor

kilőtte a nyilat. Görbe kard suhogott el a feje mellett, és megkarcolta a fülét, ahogy a lovas elvágatott mellette.

Catti-brie ki akart löni egy nyilat a támadó után, de egy másik banditát pillantott meg. Ennek lándzsája volt, és súlyos pajzsa.

De Catti-brie és Taulmaril gyorsabbak voltak. Egy szemvillanás alatt az íjhúron termett egy újabb vessző, majd kiröppent. Belerobbant a támadó pajzsába, és áttört rajta. Lelőkte a banditát a lováról, be a halál birodalmába.

A gazdájavesztett ló ment tovább. Catti-brie elkapta a kantárját, amikor az állat elbaktatott mellette, és a nyergébe pattant, hogy üldözőbe vegye a banditát, aki megvágta.

Drizzt még mindig a tevéje hátán állt ellenfelei fölé tornyosulva, és ügyesen kerülgette az elvágatató lovasok vágásait, miközben halálos gyorsasággal táncoltatta két varázskardját. A banditák mindannyiszor azt hitték, hogy az álló elf könnyű célpont lesz, mégis csak a levegőt

vágta a kardjuk, aztán egyszercsak azt vették észre, hogy Twinkle vagy a másik szablya elvágja a torkukat, amikor vágtatnának tovább.

Aztán egyszerre kettő jött a tevével párhuzamosan, Drizzt mögül. A fürge drow megfordult, de közben továbbra is biztosan állt a helyén. Néhány pillanat alatt mindkét ellenfelét védekezésbe szorította.

Wulfgar végzett az utolsóval is a három közül, akiket leverte a lóról, aztán kiugrott a zűrzavarból, csak hogy megint makacs tevéjét találja maga előtt. Megint meglegyintette az állatot, ezúttal Égisz-aggarral. A teve a földre rogyott a banditák mellett.

Most, hogy a harc nagyjából befejeződött, a barbár először Drizztre figyelt fel. Megcsodálta a drow pengéinek varázslatos táncát, ahogy elhárít egy csapást, vagy kizökkenti egyensúlyából egyik ellenfelét. Csak pillanatok kérdése, hogy mindkettőtől megszabaduljon.

Aztán Wulfgar elnézett a drow-n túlra, ahol egy másik lovas jelent meg, és lándzsáját úgy emelte, hogy hátbakapja vele Drizztet.

– Drizzt! – ordította a barbár, és barátja felé hajította Égisz-aggart.

Az ordításból Drizzt azt hitte, hogy a barátja bajban van, de amikor látta a térde felé pörgő kalapácsot.

azonnal megértette a dolgot. Habozás nélkül felugrott és átszaltózott ellenfelei fölött.

A rohamozó lándzsásnak még arra sem volt ideje, hogy áldozata megmenekülésén bánkódjon, mert a hatalmas harci kalapács a teve púpjai fölött szétlapította az arcát.

Drizzt ugrása a párbaj szempontjából is előnyösnek bizonyult, mert sikerült meglepetést okoznia a két lovasnak. Addig a töredék pillanatilag, amíg tétováztak, a drow – még a levegőben, fejfelé – lefelé dőlt a kardjaival.

Csillám húsba talált, a másik banditának azonban sikerült kitérnie, de mind a ketten lebuktak a lóról a visszaeső drow-val együtt, és csak Drizzt érkezett a talpára. A varázspengék kereszteztek, majd újra lecsaptak, és most már véget is vetettek a küzdelemnek.

Látva, hogy a hatalmas barbár fegyvertelen, egy másik lovas eredt utána. Wulfgar látta, hogy jön, és készült a kétségbeesett csapásra. Ahogy a ló odaért, a barbár úgy tett, mintha jobbra ugrana, a támadó kardos kezétől távolabb, ahogy a lovas várta. De aztán Wulfgar gyorsan irányt váltott, és egyenesen a ló elé vetette magát.

Wulfgar átvészelte a kemény ütközést, karját a ló nyaka köré

kulcsolta, lábát pedig az elülső lábakra, mire a ló elbukott. Ekkor a barbár teljes erőből maga fölé rántotta a lovat és lovasát.

A döbbsen bandita tehetetlen volt, bár felordított, amikor a lova a földre húzta. Mikor a ló elgurult, a gazember ott maradt, fejjel lefelé, derékig a homokba temetve, lábaival komikusan kapálózva.

Bruenor, akinek a csizmája és a szakála már tele volt homokkal, ellenfelet keresett magának. A magas tevék közt a törpét szinte senki sem vette észre, csak néhány bandita. Ok pedig mint halottak már!

Bruenor előtört a tevék rejtekéből, és fejszéjével a pajzsára csapott, hogy felhívja magára a figyelmet. Egy lovast vett észre, aki megfordult, hogy elmeneküljön a katasztrófa helyszínéről.

– Hé! – reccsent rá Bruenor. – Te orklotyók fattya!

Mivel a lovas úgy vélte, előnyben van a gyalogos törpe ellen, nem hagyhatta ki a lehetőséget, hogy megtorolja a sértést. Odarúgatatott Bruenorhoz, és lecsapott a kardjával.

Bruenor arany pajzsával hárította a csapást, és megkerülte a ló elejét. A lovas megfordult, hogy a másik oldalon fogadja a törpét, Bruenor azonban kihasználta a pillanatnyi alkalmat. Alig kellett lehajolnia, amikor belépett a ló hasa alá, vissza arra az oldalra, ahonnan jött, és felcsapott a fejszéjével: épp csípőn találta a lovast. Amikor a bandita összegörnyedt fájdalomában, Bruenor felemelte pajzsos karját, megragadta a lovas turbánját, haját, és lerántotta a nyeregéből. Elégedett mordulással vágta el a fickó nyakát.

– Ez túl könnyű volt! – elégedetlenkedett, és a földre ejtette a holttestet. Újabb áldozat után nézett, de a harcnak már vége volt. Nem maradt több bandita a katlanban, Wulfgarhoz visszatért Égisz-agyar, és Drizzt is tétlenül álldogált.

– Hol a lányom? – kiáltott fel Bruenor.

Drizzt pillantása azonban megnyugtatta. A drow kinyújtotta a kezét.

Oldalt az egyik dűnén ott ült Catti-brie a zsákmányolt lovon, a kezében Taulmarillal, és a sivatagot fürkészte.

Több lovas menekült fejvesztve a homokon, és még többen heverték holtan a dűne másik oldalán. Catti-brie kiszemelte az egyiket, de aztán látta, hogy a háta mögött már végetért a csata.

– Elég volt – suttogetta. Kissé félrehúzta az íjat, és vállon lőtte a menekülő útonállót.

Arra gondolt, hogy elég gyilkolás esett már aznap.

Catti-brie a hadszíntéren heverő hullákra és a türelmesen keringő héjákra tekintett. A vállára vette Taulmarilt. Komor, kemény tekintete meglágyult.

15.

A vezető

Nézd, mennyi örömet ígér – ingerkedett a céhmester, és végigsimított a karó szálkás hegyén, ami a szoba kis asztalának közepéből meredezett.

Regis szánt szándékkal ostoba mosolyra húzta száját. Kezdte látni Pook szavainak nyilvánvaló logikáját.

– Csak ejtsd rá a tenyered – folytatta Pook. – Megismered az örömet, és újra a családunk tagja leszel.

Regis kiutat keresett a csapdából. Egyszer már használta a cselt, a hazugságot a hazugságban, amikor úgy tett, mintha a mágikus bűvölet hatása alá került volna. Akkor tökéletesen végigjátszotta a játékot, meggyőzte a gonosz varázslót a hűségéről, aztán a kritikus pillanatban ellene fordult, hogy segítsen a barátainak.

De most ő maga is meglepődött azon, hogy nem hat rá a rubinfüggő makacs, hipnotikus vonzása. Csapdában volt: ha valakit tényleg hatalmába kerít a kő, akkor az önként felnyársalja a kezét a szálkás karóra.

Regis a feje fölé emelte a kezét, és becsukta a szemét. Igyekezett

megfelelően üres arcot vágni, hogy elhitesse a csalást. Lecsapott a kezével, hogy végrehajtsa Pook sugallatát.

Az utolsó pillanatban félrerándult a karja, és az asztalon csattant.

Pook felhördült haragjában. Elejétől fogva sejtette, hogy Regis valahogy elkerülte a rubin befolyását. Megragadta a felszerzet csuklóját, és rányomta a karóra. Kicsit meg is mozgatta, amikor a karó hegye áthatolt. Regis ordítása tízszer olyan hangos lett, amikor Pook visszarántotta a kezét a szálkás eszközről.

Aztán Pook elengedte, és arculcsapta, amikor Regis a melléhez szorította sebesült kezét.

– Csaló kutya! – ordította a céhmester, akit jobban feldühített a rubin kudarca, mint Regis színjátéka. Újabb ütésre emelte a kezét, de aztán lecsillapította magát, és elhatározta, hogy a felszerzet ellen fordítja Regis saját makacsságát.

– Kár – mondta. – Mert ha a függő visszanyerte volna az uralmát fölötted, talán visszavettelek volna a céhbe. Most már valóban megérdemled a halált, kis tolvaj, de én nem feledkezem meg arról, hogy milyen sokat jelentettél nekem régen. Te voltál a legjobb tolvaj Calimportban, és ismét felajánlom neked ezt a helyet.

– Akkor nem kár, hogy a kő kudarcot vallott – vágott vissza merészen Regis, mert sejtette, mit forgat a fejében Pook pasa. – Mert semmilyen fájdalom nem érhet fel azzal az undorral, amit akkor éreznék, ha lakájt kéne játszanom Pook pasa mellett.

Pook válasza egy csattanós pofon volt, ami lerepítette Regist a székéről. A felszerzet összegömbölyödve hevert a földön, és igyekezett elállítani a keze meg az orra vérét.

Pook hátradőlt a székében, és összekulcsolta a kezét a tarkóján. A függőre nézett, ami ott hevert előtte az asztalon. Eddig csak egyszer hagyta cserben a kő, amikor egy olyan akarta ellen próbálta ki, amit nem lehetett leigázni. Szerencsére Artemis Entreri akkor észre sem vette a próbálkozást, és Pooknak volt annyi esze, hogy ne próbálja ki még egyszer a függőt a bérgyilkos ellen.

Pook Regisre pillantott, aki elájult a fájdalomtól. Tovább kell próbálkoznia Regisszel. Még ha Regisnek előnyt is ad az, hogy jól ismeri a függőt, akkor is vasakaratúnak kellene lennie ahhoz, hogy sokáig ellenálljon a csábító vonzásnak.

– De ez sem segít rajtad – suttogta Pook az ájultan heverő alaknak. Megint hátradőlt a székében, és lehunyta szemét, hogy újabb kínzást

találjon ki Regisnek.

A barna, kaftános kéz benyúlt a sátor nyílásán, és a bokájánál fogva belógatta a vörösszakállú törpe ernyedtestét. Sáli Dalib ujjai szokás szerint megállás nélkül jártak, és olyan széles elefántcsont-arany mosolyra fakadt, hogy a szája majdnem a füléig ért. Kis goblin szolgája ott ugrált mellette, és azt sipította: – Mágia, mágia, mágia!

Bruenor kinyitotta az egyik szemét, és kisöpörte a szakállát az arcából. – Ennyire tetszik, amit látsz?

Sáli Dalibnak lehervadt a mosoly az ajkáról, és ujjai teljesen összegabalyodtak.

Aki Bruenort tartotta – Wulfgar, az egyik bandita köpenyébe öltözve – belépett a sátorba. Catti-brie a nyomában.

– Szóval te küldted ránk a banditákat – sziszegte a lány.

Sáli Dalib felkiáltott döbbenetében, és megfordult, hogy meneküljön... de csak egy csinos lyukat talált a sátra hátuljában, és Drizzt Do'Urdent, aki az egyik szablyájára támaszkodott, míg a másikat a vállán nyugtatta. Csak hogy növelje a kalmár rettegését, Drizzt megint levetette a varázsmaszkot.

– Óöö... asz lekjopp út, – hebegte a kalmár.

-Az csak neked a legjobb, meg a cimboráidnak! -morogta Bruenor.

– Legalábbis ők azt hitték – vetette közbe gyorsan Catti-brie.

Sáli Dalib meghunyászkodva elmosolyodott, de hát nem egyszer volt már ilyen szorult helyzetben, és eddig még mindig kivágta magát. Felemelte a tenyerét, mintha azt mondaná: "Elkaptatok", de aztán villámgyors mozdulattal sok kis agyaggolyót borított ki a köpenye számos zsebéből. A golyók szerteszét gurultak. Színes fényrobbanások villantak fel, utánuk sűrű füst maradt, és a kalmár a sátor oldalához ugrott.

Wulfgar ösztönösen elengedte Bruenort, és előreszökött, de csak a semmibe markolt. A törpe fejjel koppant a padlóra, félszarvú sisakja félrebillent. Amikor a füst ritkulni kezdett, a zavarodott barbár visszanézett a törpére, aki csak a fejét csóválta hitetlenkedve, és magában motyogott: – Ez hosszú kaland lesz.

Csak az örökké éber Drizztet nem érték meglepetésként az események. A drow eltakarta a szemét a robbanásoknál, és látta a kalmár füstbe burkolózó alakját kisurranni a bal oldalon. El tudta

volna kapni, mielőtt kijut a sátorból, de belebotlott Sáli Dalib szolgájába. Drizzt futtában fejbekoppintotta a goblint a kardja markolatával, aztán visszatette a maszkot az arcára, és kirentott Memnon utcáira.

Catti-brie Drizzt után rohant, és Bruenor is talpraugrott. – Utána, fiú! – rikkantotta Wulfgarnak. A hajsza megkezdődött.

Drizzt észrevette a tolongásban menekülő kalmárt. A város színekavalkádjában még Sali Dalib csiricsaré öltözeke is elveszett, így Drizzt kissé segített magán. Ahogy azt a kalózhajó láthatatlan varázslójával is tette, a drow bíbor lángokat bocsájtott a kalmárra.

Drizzt lélegzetelállító fürgeséggel cikázott a tömegben, és le nem vette a szemét a bíbor alakról.

Bruenor kevésbé volt ügyes. A törpe Catti-brie elé vágott, és egyenesen belevetette magát a tömegbe. Lábakon taposott át, és a pajzsával tört utat magának a sokadalomban. Közvetlenül mögötte Wulfgar még szélesebb rendet vágott, így Catti-brie-nek nem került nagy nehézségbe követni őket.

Elrohantak egy tucatnyi utca mellett, és egy nyílt piactérre érkeztek, ahol Wulfgar futtában véletlenül feldöntött egy kocsit, tele sárga dinnyével. Tiltakozó kiáltások harsantak fel mögöttük, de ők csak előre néztek. Mindenki az előtte haladót figyelte, nehogy elvessen a hullámozó tömegben.

Sali Dalib azonnal látta, hogy a bíbor lángokkal túl feltűnő ahhoz, hogy a nyílt utcán eltűnhessen. Hátrányos helyzetét csak súlyosbította, hogy minden sarkon ujjal mutogattak rá a kíváncsi járókelők, és ezzel az üldözőket segítették. Megragadta az egyetlen kínálózó lehetőséget: berohant egy utcába, és beugrott egy nagy kőépület ajtaján.

Drizzt hátrafordult, hogy lássa, megvannak-e még a barátai, aztán berontott az ajtón. Egy közfürdő nedves márványpadlóján találta magát. Két hatalmas eunuch mozdult, hogy elállja a ruhás elf útját, de ahogy az előbb a kalmár, a drow is túl fürgé volt ahhoz, hogy meg lehessen állítani. Végigkorcsolyázott a rövid előfolyosón, be a főterembe, egy nagy fürdőhelyiségbe, ahol vastagon gomolygott a szappanos, illatos gőz. Meztelen testek kerültek Drizzt útjába minden lépésnél. Vigyáznia kellett, hová teszi a kezét.

Bruenor kis híján elterült, amikor belépett a síkos terembe, az eunuchok pedig immáron felkészülten elébe álltak.

– Tilos a ruha! – vakkantotta az egyik, de Bruenornak nem volt ideje beszélgetni. A csizmájával keményen rátaposott az egyik óriás csupasz lábára. Aztán megérkezett Wulfgar, és elsöpörte a másik eunuchot.

A barbárnak, aki előrehajolva száguldott, nem volt esélye sem arra, hogy megálljon, sem arra, hogy elforduljon a csúszós padlón, és amikor Bruenor megfordult, hogy a falnál menjen tovább, Wulfgar belerohant, mire mindketten esetek, és megállíthatatlanul csúsztak tovább.

Átököntek a medence szélén, és a vízbe csobbantak. Wulfgar két érzéki, meztelenül kacarászó nő között bukkant fel.

A barbár valami bocsánatkérés-félét hebegett, de nem engedelmeskedett a nyelve. Csak egy jókora ütés térítette észre, amit a tarkójára kapott.

– A kalmárt keressük, vagy tán elfelejtetted? – mondta Catti-brie.

– Őt keresem! – nyugtatta mag Wulfgar.

– Akkor a bíbor láng után menj! – vágott vissza Catti-brie.

Wulfgar ekkor egy fél szarvat vett észre, ami mellette ágaskodott ki a vízből. Lemerítette a kezét, és a nyakánál fogva kirántotta Bruenort a medencéből. A nem különösebben boldog törpe karbafonta a kezét, és megint csak hitetlenkedve csóválta a fejét.

Drizzt kijutott a fürdő hátsó kapuján, és egy üres sikátorban találta magát, az egyetlen néptelen helyen, amit eddig Memnonban látott. Hogy jobban átlássa a terepet, Drizzt felmászott az épület falán, és végigfutott a tetőn.

Sali Dalib lelassította a lépteit; azt hitte, hogy lerázta az üldözőket. A drow bíbor lángjai már elenyésztek, amitől még inkább biztonságban érezte magát. Nyugodtan lépkedett a hátsó sikátorban. Itt még részek sem álldogáltak a falnak dőlve, hogy esetleg segíthessék üldözőit. Vagy kétszáz yardot kanyargott, aztán még százat, és kijutott egy olyan utcához, amiről tudta, hogy a legnagyobb memnoni piacérre vezet, ahol bárki egy szempillantás alatt el tud tűnni.

De ahogy Sali Dalib elérte a sikátor végét, egy elf alak ugrott elé, két szablya villant elő a tokjából, és kereszteződött a döbbs kalmár előtt, hogy aztán a kulcsontján megpihenjen, és csikot húzzon a nyaka mindkét oldalára.

Mikor a négy barát visszatért foglyával a kalmár sátrához, nagy

megkönnyebbülésükre a goblint még mindig eszméletlenül találták. Bruenor nem túl finoman felrántotta a földről a szerencsétlent, és háttal 'egymásnak kötözte őt Sali Dalibbal. Wulfgar segíteni akart neki, de Bruenor ellökte.

– Mithril Csarnokban kellett volna maradnom – zsémbelt a törpe. – Nagyobb biztonságban lennék a szürkék között, mint veled meg ezzel a lánnyal!

Wulfgar és Catti-brie Segélykérően pillantottak Drizztre, de a drow csak mosolygott, és a sátor oldalához lépett.

– Ha ha ha ha – kacarászott idegesen Sali Dalib. – Nincs semmi paj. Alku? Sok kincsek nekem vannak. Bármilyen kell...

– Fogd be a szád! – reccsent rá Bruenor. A törpe rákacsintott Drizztre, hogy jelezze: a rosszfiú szerepét fogja játszani.

– Nem kellene kincsek olyantól, aki becsapott -morogta Bruenor. – A szívem bosszút kíván! – A barátaira nézett. – Mindnyájan láttátok az arcát, amikor azt hitte, hogy meghaltam. Biztos, hogy ő küldte ránk az útonállókat.

– Sali Dalib soha... – hebegte a kalmár.

– Azt mondtam, fogd be a szád! – ordította az arcába Bruenor. A törpe leemelte a válláról a fejszjét.

A kalmár zavartan nézett Drizztre, mert a drow most megint olyan volt, mint egy felszíni elf. Sali Dalib sejtette, melyik Drizzt igazi arca, mert a fekete bőrt sokkal testhezállóbbnak találta rajta. Ezek után eszébe sem jutott, hogy Drizztnél könnyörögjön kegyelemért.

– Várj még – szólalt meg hirtelen Catti-brie, és megfogta Bruenor fegyverének nyelét. – Talán van egy lehetősége ennek a kutyának, hogy megmentse a bőrét.

– Bah! Mi hasznát vehetnének? – handabandázott Bruenor, de közben elismerően a lányra kacsintott, amiért ilyen jól játssza a szerepét.

– Ő fog eljuttatni minket Calimportha – felelte Catti-brie.

Acélkemény pillantást vetett Sali Dalibra, hogy a

tudára adja: nem könnyen kapta a kegyelmet. – Most már biztosan tényleg asz lekjopp utat választja.

– Igen, igen, ha ha ha ha – készségeskedett Sali Dalib. – Sali Dalib májt mutat nektek út!

– Mutat? – vakkantotta Wulfgar, hogy ne maradjon ki ő sem. – Velünk jössz egész Calimportig.

– Nagyon hosszú út – nyöszörögte a kalmár. – Öt nap vagy töpp. Sali Dalib nem.: Bruenor felemelte a fejszét.

– Igen, hotyne, persze – hadarta a kalmár. – Sali Dalid elvisz oda. Egészen kapuig...kapun be – helyesbített gyorsan. – Sali Dalib még vízhez is. El kell érni karaván.

– Szó sincs semmiféle karavánról – szólt közbe Drizzt, még a barátait is meglepve. – Magunkban utazunk.

– Veszélyes – siránkozott Sali Dalib. – Natyon, natyon. Asz Calim sifatagtele szörnyek. Sárkányok, panditák...

– Nem lesz karaván – mondta Drizzt olyan hangon, aminek senki sem mert ellenszegülni. – Oldozzátok el, hogy előkészítse a dolgokat.

Bruenor bólintott, aztán egészen közel tolta az arcát Sali Dalib ábrázatához. – Én magam fogom őket szemmel tartani – mondta Drizztnak, de szavai valójában Sali Dalibnak és a goblinnak szóltak. – Egyetlen rossz mozdulat, és kettészelem mindkettőt!

Alig egy óra múlva öt teve ütetett ki Dél-Memnonból a Calim sivatagba, oldalukon agyag vizeskorsókkal. Drizzt és Bruenor tevegelték elől, a Kereskedőút cölöppeit követve. A drow felvette a maszkját, mégis a lehető legmélyebben a szemére húzta a csuklyát, mert a fehér homokon sistergő napfény égette sötéthez szokott szemét. Sali Dalib – maga előtt a szolgájával – középen haladt, majd Wulfgar és Catti-brie zárta a sort. Catti-brie az ölében tartotta Taulmaril, rajta egy ezüst nyílveszővel, hogy az alattomos kalmár egy pillanatra se feledkezzen meg magáról.

A nap forróbban tűzött minden melegnél, amit valaha is éreztek, kivéve Drizztet, aki a föld legmélyén született. Egyetlen felhő sem állta útját a nap gyilkos sugarainak, és egyetlen kis fuvallat sem hozott enyhülést. Sali Dalib, aki jobban szokva volt a forróságához, áldásnak vette a szél hiányát, mert a szél a sivatagban kavargó és vakító homokföregeteget Jelentett, a Calim legveszedelmesebb gyilkosát. Éjszaka jobb volt a helyzet, mert a hőmérséklet kellemesen lecsökkent, és a telihold fénye ezüstös, tengerszerű álmotjává változtatta a homokdombok végtelen sorát. A barátok néhány órára letáboroztak, és felváltva örködték kelletlen vezetőjük fölött.

Catti-brie valamivel éjfél után ébredt fel. Felült és kinyújtózkodott. Gondolta, rajta az örködés sora. Észrevette Drizztet, aki a tűz

fénykörének szélén állt, és a csillagos eget bámulta.

Hát Drizzt nem elsőnek örködött? – tűnődött a lány.

Catti-brie megnézte a hold állását, hogy tudja, mennyi idő lehet. Kétségtelen volt, hogy az éjszaka már túl jár a közepén.

– Baj van? – kérdezte halkán, amikor Drizzt mellé lépett. Bruenor hangos hortyogása azonban felelt Drizzt helyett.

– Akkor felválthatlak? – kérdezte. – Még egy drow elfek is szüksége van pihenésre.

– Én tudok pihenni a csuklyám alatt is – felelte Drizzt, és megfordult, hogy bíbor szemével Catti-brie aggódó arcába tekintsen. – Amikor magasan jár a nap.

– Akkor itt maradhatok veled? – kérdezte Catti-brie. – Nagyon szép az éjszaka.

Drizzt elmosolyodott, és visszafordította tekintetét az éghez, a csillagok vonzásához. Szívében épp olyan mély volt ez a misztikus vonzódás, mint bármelyik felszíni elfében.

Catti-brie szelíden megfogta a drow kezét, és csendesen állt mellette. Nem akarta megzavarni azt a varázst. Szavak nélkül is oly közel volt legkedvesebb barátjához.

A forráság másnap még elviselhetetlenebb lett, és a rákövetkező nap még annál is inkább, a tevék azonban egykedvűen poroszkáltak tovább, a négy barát pedig -hisz annyi nehézségen küzdöttek már át magukat -egyszerűen csak újabb akadályként fogta fel a hőséget, ami útjukban áll.

Életnek semmilyen jelét nem látták, és ennek örültek is, mert ezen a kietlen vidéken minden élőlény csakis ellenséges lehetett volna. A meleg épp elég volt ellenségnek. Úgy érezték, mintha a bőrük kirepedezne, és leperegne róluk.

Valahányszor valamelyikük arra gondolt, hogy feladja, hogy nem bírja tovább az állandó forráságot, az égető napot, elég volt csak Registre gondolniuk.

Milyen szörnyű kínokat szenvedhet el most a félszerzet valamikori mestere kezétől?

Utóhang

Az egyik ajtó sötétjéből Entreri figyelte, ahogy Pook pasa felmegy a lépcsőn a céh házának kijáratához. Pook alig egy órája kapta vissza rubinfüggőjét, de máris ment, hogy használatba vegye. Entrerinek el kellett ismernie, hogy a céhmester sosem vesztegeti az időt.

A bérgyilkos megvárta, amíg Pook kimegy a házból, aztán visszalopakodott a legfelső szintre. Az utolsó ajtónál álló örök nem próbálták útját állni, pedig Entreri nem emlékezett rájuk három évvel ezelőtről. Pook bizonyára bölcs módon tudomására hozta a céh minden tagjának Entreri pozícióját, mindazokkal a kiváltságokkal együtt, amik kijártak neki.

Pook sosem vesztegeti az időt.

Entreri régi szobájának ajtajához lépett, ahol most LaValle lakott, és halkan bekopogott.

– Gyere csak be – üdvözölte őt a varázsló. Nem túlságosan lepődött meg azon, hogy a bérgyilkos visszajött.

– Jó újra itthon lenni – mondta Entreri.

– És jó, hogy újra velünk vagy – felelte a varázsló őszintén. – A dolgok már nem ugyanúgy mentek a távozásod után, az elmúlt hónapokban pedig egyenesen rosszabbodtak.

Entreri értette, mire céloz a varázsló. – Rassiter?

LaValle elfintorodott. – Az embernek nincs biztonságban a háta, amíg ő a közelben van – Megborzongott, de aztán hamar összeszedte magát. – De most, hogy megint elfoglaltad a helyed Pook oldalán, Rassiter meg fogja tanulni, hol a helye.

– Meglehet – felelte Entreri. – Bár nem vagyok olyan biztos benne, hogy Pook is ennyire örül nekem.

– Tudod milyen Pook – nevetett LaValle. – Mindig céhmesterként gondolkodik! Úgy akarta megrendezni

a találkozásotokat, hogy kimutassa a fensőbbbségét. De már túl vagyunk rajta.

Entreri tekintete azt a benyomást keltette a varázslóban, hogy a bérgyilkos ebben nem olyan biztos.

– Pook hamar el fog feledkezni róla – nyugtatgatta LaValle.

– De azokat, akik engem üldöztek, nem lehet ilyen könnyen

elfelejteni – felelte Entreri.

– Pook Pinochetre bízta a feladatot – felelte LaValle. -A kalóz pedig még sosem vallott kudarcot.

– De nem is találkozott még ilyen ellenfelekkel – szólt Entreri. Az asztalra pillantott, LaValle kristálygömbjére. – Biztosnak kell lennünk a dolgunkban.

LaValle egy kicsit gondolkodott, aztán beleegyezően bólintott. Amúgy is körül akart nézni egy kicsit. – Nézd a gömböt – mondta Entrerinek. – Meglátjuk, hogy elő tudom-e hívni Pinochet képét.

A gömb egy ideig sötét maradt, aztán elhomályosult. LaValle nem sokat foglalkozott Pinochettel, de egy egyszerű szemrevételezéshez eleget tudott róla. Néhány pillanat múlva egy bedokkolt hajó képe jelent meg – nem kalózhajóé, hanem kereskedőé. Entreri azonnal sejtette, hogy valami nincs rendjén.

Aztán a kristály közelebb ment, be a hajóba, és a bérgyilkos gyanúja beigazolódott, mert a raktér egyik leválasztott sarkában ott ült a büszke kalózkapitány a falnak rogyva, könyökét a térdére támasztva, fejét a tenyerébe hajtva.

LaValle döbbenten pillantott Entrerire, a bérgyilkost azonban túlságosan lefoglalta a látvány ahhoz, hogy magyarázatot adjon. Ritka mosolyai egyike villant fel Entreri arcán.

LaValle erősítővarázst mondott a gömbre. – Pinochet – mondta halkan.

A kalóz felemelte a fejét, és körülnézett.

– Hol vagy? – kérdezte LaValle.

– Oberon? – kérdezte Pinochet. – Te vagy az, varázsló?

– Nem, LaValle vagyok, Pook mágusa Calimportból. Hol vagy?

– Memnonban – felelte a kalóz. – Ki tudsz hozni innen?

– Mi van az elffel meg a barbárral? – kérdezte Entreri LaValle-t, Pinochet azonban közvetlenül is meghallotta a kérdést.

– Elkaptam őket! – sziszegte a kalóz. – Csapdába ejtettem őket egy szorosban. De akkor megjelent a törpe egy tüzes szekéren, egy íjásznővel, aki szórta a halált -Elhallgatott, hogy úrrá legyen undorán, amikor felidézte a találkozást.

– Milyen eredménnyel? – kérdezte LaValle csodálkozva.

– Egy hajó elmenekült, egy – az enyém – elsüllyedt, a harmadik pedig fogságba esett – nyögte Pinochet. Elfintorodott, aztán nyomatékosabban tette fel a kérdést: -Ki tudsz hozni innen?

LaValle tehetetlenül pillantott Entrerire, aki kiegyenesedve állt a gömb mellett, és figyelmesen hallgatott minden szót. – És ők hol vannak? – morogta a bérgyilkos fogyatkozó türelemmel.

– Elmentek – felelte Pinochet. – A lánnyal és a törpével együtt bementek Memnonba.

– Mikor?

– Három napja.

Entreri jelezte LaValle-nak, hogy eleget hallott.

-Azonnal üzenetet küldetek Pook pasával Memnonba – mondta LaValle a kalóznak. – Ki fogunk szabadítani.

Pinochet visszasüppedt eredeti csüggedt tartásába. Hát persze hogy kiszabadul; ez már el van intézve. Azt remélte, hogy LaValle valami mágikus úton-módon ki tudja őt hozni a Tengeri Szellem rakteréből, és így megmenti azoktól az ígéretektől, amiket Deudermontnak kell majd tennie a szabadságáért cserébe.

– Három napja – mondta LaValle Entrerinek, mikor a kristály elsötétült. – Mostanra már félúton járnak.

Entrerit mintha szórakoztatta volna a gondolat. -Pook pasa erről mit sem tud – mondta hirtelen. LaValle visszaroskadt a székébe. – Szólni kell neki.

– Nem! – vakkantotta Entreri. – Ez nem az ő ügye.

– A céh is veszélybe kerülhet – felelte LaValle.

– Nem bízol abban, hogy képes vagyok elintézni ezt a dolgot? – kérdezte Entreri baljós hangon. LaValle úgy érezte, mintha a bérgyilkos átnézne rajta, mintha hirtelen ő is csak egy akadály lenne, amit le kell győzni.

Entreri azonban megenyhítette a tekintetét, és elnevette magát. – Tudod, hogy Pook pasának gyengéje a sok szép ragadozómacska – nyúlt a zsebébe. – Add ezt oda a pasának. Mondd azt hogy te csináltad neki – lökött egy kis fekete tárgyat a varázsló felé.

LaValle elkapta, és a szeme elkerekedett, amikor megértette, mi az.

Guenhwyvar.

Egy távoli létsíkon a nagy macska megmozdult a varázsló érintésére a szobron, és arra gondolt, hogy gazdája talán most végre hívni fogja őt.

Az érzés azonban hamarosan elhalványult, és a macska lehajtottá fejét.

Oly sok idő telt el.

– Egy entitás van benne! – hápogta a varázsló, mikor megérezte az ónix szobrocska erejét.

– Egy nagyerejű entitás – mondta Entreri. – Ha megtanulod irányítani, új szövetségest szerzel vele a céhnek.

– Hogyan tudnám megköszönni... – kezdte LaValle, de elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy már tudja, mi az ára a párducnak. – Miért is háborgatnánk Pookot olyan apróságokkal, amik nem érintik? – nevetett a varázsló, és egy kendőt dobott a kristálygömbre.

Entreri az ajtó felé menet vállon veregette LaValle-t. Az eltelt három év mit sem változtatott a két ember egyetértésén.

Drizzték közeledtével azonban Entrerinek sürgősebb dolga lett. A Kilencek Cellájába kellett mennie, hogy meglátogassa Regist.

A bérgyilkosnak újabb ajándéktárgy kellett.

Harmadik könyv

Sivatagi birodalmak

16.

Soha rosszabb helyet

Entreri olyan hangtalanul lopózott Calimport sötét gyomrában, mint ahogy az alkonyi bagoly suhan az erdőben. Ez volt a hazája, úgy ismerte, mint a tenyerét, és a város minden utcai söpredéke megjegyezte a napot, amikor Artemis Entreri megint közöttük járt – vagy mögöttük.

Entreri kénytelen volt elmosolyodni, valahányszor fojtott suttogásokat hallott a háta mögött – a tapasztaltabb csavargók tudatták az újakkal, hogy a király visszatért. Entreri sosem engedte, hogy hírének legendája – bármilyen jól megérdemelt volt is – elaltassa azt az örökös éberséget, amivel ennyi évig életben maradhatott. Az utcákon az erő híre csak célponttá tette az embert olyan feltörekvő másodikok szemében, akik maguk is hírnévre vágytak.

Így Entreri első dolga a városban – A Pookkal szembeni kötelezettsége mellett – az volt, hogy újra kiépítette az informátoroknak és segítőknek azt a hálózatát, aminek a révén megtarthatta pozícióját. Most, hogy Drizzték közelegtek, máris volt egy fontos megbízása az egyikük számára, és azt is tudta, ki lesz az.

– Hallottam, hogy visszajöttél – sipította egy kicsi fickó – aki úgy nézett ki, mint egy még serdületlen embergyerek – mikor Entreri behúzta a nyakát, és belépett a hajlékába. – Mint gondolom a legtöbben.

Entreri egy biccentéssel fogadta a bókot. – Mi változott, félszerzet barátom?

– Kevés – felelte Dondon – és sok – Kicsiny lakása legsötétebb sarkába, az asztalához lépett. A lakás egy Összetekeredett Kígyó nevű olcsó fogadó egyik sikátorra néző oldalszobája volt. – Az utca törvényei nem változtak, de a szereplők igen – Dondon felnézett az asztal meggyújtatlan lámpája mellől, hogy lássa Entreri tekintetét.

– Végül is Artemis Entreri elment – magyarázta a félszerzet, mert biztos akart lenni abban, hogy a bérgyilkos tökéletesen megérti előző

kijelentését. – A király helye megüresedett.

Entreri helyeslőleg bólintott, mire a félszerzet elernyed, és jól hallhatóan felsóhajtott.

– A kereskedőket és a dokkokat még mindig Pook irányítja – mondta Entreri. – De ki uralja az utcákat?

– Még mindig Pook – felelte Dondon – legalábbis névleg. Talált egy másik ügynököt helyetted. Sőt. egy egész csapat ügynököt – Dondon egy pillanatra elhallgatott. hogy gondolkozzék. Megint csak gondosan mérlegelnie kellett minden szavát, mielőtt megszólalt. – Talán pontosabb lenne, ha úgy mondanám, hogy Pook pasa nem irányítja az utcákat, hanem inkább még mindig irányíttatja az utcákat.

Entreri tudta, mire akar kilyukadni a kis félszerzet.

– Rassiter – mondta sötéten, – Sok mindent lehetne mondani róla meg a bandájáról

– kuncogott Dondon, és megpróbálta meggyújtani a lámpát.

– Pook lazább pórázra engedi a vérpatkányokat, az utcai zsványok pedig ügyelnek rá, hogy ne kerüljenek a céh útjába – következtetett Entreri.

– Rassiter és az övéi keményen játszanak.

– És keményen buknak el.

Entreri jeges hangjára Dondon felpillantott a lámpagyújtásból, és most először ismert rá igazából a régi Artemis Entrerire, az utca harcosára, aki sikátorról sikátorra építette ki árnybirodalmát. Dondon gerincén önkéntelen borzongás futott végig, és feszengve toporogni kezdett.

Entreri látta a hatást, és gyorsan témát váltott. –Hagyjuk ezt – mondta. – Ez téged ne aggasszon. Van egy feladatom a számodra, ami jobban illik a képességeidhez.

Dondonnak végre sikerült lángralobbantani a lámpa belét. Előhúzott egy széket, és készségesen várta régi főnöke utasításait.

Több mint egy órán keresztül beszélgettek, míg a lámpa maradt egyetlen védelmezőjük az éjszaka áthatolhatatlan sötétjében. Aztán Entreri távozott az ablakon keresztül a sikátorba. Nem gondolta Rassitert olyan ostobának, hogy azelőtt csapjon le, mielőtt kiismerte volna a bérgyilkost, mielőtt a vérpatkány felmérhette volna ellenfele nagyságát.

Entreri azonban ezzel együtt nem tartotta túl sokra Rassiter

intelligenciáját.

De talán épp Entreri volt az, aki nem igazán látta át ellenfelét, vagy azt, hogy Rassiter és csapata mekkora hatalomra tett szert a három év alatt az utcákon. Alig öt perce ment el Entreri, amikor Dondon ajtaja megint kitárult.

Rassiter lépett be.

– Mit akart? – kérdezte a vérpatkány, és kényelmesen egy székre dobta magát.

Dondon feszengve húzódott arrébb. Észrevette, hogy Rassiternek legalább két társa áll őrt a folyosón. A félszerzet még egy év elteltével is kellemetlenül érezte magát Rassiter jelenlétében.

– Gyerünk – nógatta Rassiter. Kissé komorabban megismételte a kérdést: – Mit akart?

Dondon a legkevésbé sem vágyott arra, hogy keresztútba szoruljon a vérpatkány és a bérgyilkos között, de nem tehetett mást, mint hogy válaszol Rassiternek. Dondon tudta, hogy ha Entreri tudomást szerez a kettős játékról, akkor ő gyors véget ér.

Ha viszont nem köp Rassiternek, végzete akkor is hasonlóan biztos, viszont sokkal lassabb.

Felsőhajtott tehetetlenségében, és részletesen előadta a történeteket Rassiternek.

Rassiter nem adott neki Entrerivel ellentétes parancsokat. Hagyni akarta, hogy Dondon mindent úgy csináljon, ahogy Entreri meghagyta neki. A vérpatkány úgy gondolta, hogy ezt is a saját javára tudja fordítani. Nyugodtan üldögélt egy ideig, szőrtelen állát vakargatta, és élvezte a várható könnyű győzelmet. Csorba fogai a lámpa fényében még sárgábban csillogtak.

– Velünk jössz ma este? – kérdezte a félszerzettől a dolga végeztével. – A hold fényes lesz – Megcsípte Dondon pufók kerubarcát. – A bunda pedig vastag, he?

Dondon elhúzódott. – Ma este nem – felelte, egy kissé talán túl élesen.

Rassiter félrebillentett fejjel, érdeklődve tanulmányozta Dondont. Mindig is gyanította, hogy a félszerzet nem érzi jól magát új helyzetében. Talán ez a dac kapcsolatban van a régi főnöke visszatérésével?, tűnődött Rassiter.

– Ha felingerled, meghalsz – mondta Dondon, mire a vérpatkány még jobban elcsodálkozott.

– Fogalmad sincs róla, kivel állsz szemben – folytatta rendületlenül Dondon. – Artemis Entrerivel nem lehet játszodozni. Mindent tud. Ha egy feleakkora patkányt látnak a bandával futni, akkor az én életem forog kockán, a ti terveitek pedig meghiúsultak – Előrelépett, és bármennyire undorodott is a vér patkánytól, komor arcát egészen közel tolta Rassiteréhez.

Rassiter felpattant a székből, mire a szék átbukfencezett a szobán. Már egyetlen nap alatt is a kelleténél többet hallott Artemis Entreriről. Bármerre fordult, reszkető ajkak makogták a bérgyilkos nevét.

Hát nem tudják?, gondolta magában, ahogy dühösen az ajtóhoz lépett. Rassitertől kellene félniük!

Erezte állán az árulkodó viszketést, majd a növekedés bizsergető érzése kúszott át a testén. Dondon hátrált, és elfordította a tekintetét. Sosem tudta megszokni a látványt.

Rassiter lerúgta a csizmáját, és levetette ingét, nadrágját. A szőr most már láthatóvá vált, kócos foltokként nőtt ki a bőréből. Rassiter a falnak tántorodott, amikor a láz teljesen hatalmába kerítette. Bőre felhólyagosodott és kitüremkedett, főleg az arcánál. Sikolya bennszakadt, ahogy az orra megnyúlt, bár a kín most sem volt kisebb, – már vagy ezredszer – mint először.

Két lábon állt Dondon előtt, mint egy ember, de a háta aljából hosszú rózsaszín fark nyúlt ki, mint valami csáp.

– Jössz? – kérdezte a félszerzetet.

Dondon undorát leküzdve gyorsan elhárította az invitálást. A patkányemberre tekintve a félszerzet eltűnődött azon, hogy is engedhette, hogy Rassiter megharapja, és így megfertőzze őt ezzel az átváltozós lidércnyomással. – Hatalmassá fog tenni! – ígérte neki akkor Rassiter.

De milyen áron?, gondolta Dondon. Hogy úgy nézzen ki, és úgy bűzölögjön, mint egy patkány? Ez nem áldás, hanem ragály.

Rassiter sejtette a félszerzet undorát, és fenyegető sziszegéssel szimatolt a levegőbe, aztán az ajtó felé fordult.

De visszafordult Dondonhoz, mielőtt elhagyta volna a szobát. – Tartsd magad távol tőle! – figyelmeztette a félszerzetet. – Tégy úgy, ahogy meghagyta, aztán rejtőzz

el .

Így lesz – suttogta Dondon, amikor az ajtó becsukódott.

Az a légkör, ami Calimportot jellemezte, visszataszító érzést keltett az északi idegenekben. Drizztéknek már nagyon elégük volt a Calim sivatagból ötnapos útjuk végén, de amikor letekintettek Calimport városára, inkább visszafordultak volna, hogy újra megküzdjenek a homokkal.

A város olyan volt, mint a nyomorult Memnon a sokszorosára nagyítva, és a vagyoni különbségek olyan ordítóan nyilvánvalóak voltak, hogy a négy barát megundorodott. Hatalmas házak, melyek a fényűzés emlékműveként, az elképzelhetetlen gazdagság jelképeként tarkították a város jelképét. Mellettük azonban sok utcányi nyomorúságos, rongyos viskó. Drizzték nem tudták, hányan laknak itt – az biztos, hogy többen, mint Vízmélyén és Memnonban együttvéve – és azt is tudták, hogy sem Memnonban, sem itt nem fáradozott soha senki a számolással.

Sali Dalib leszállt a tevéjéről, és ugyanerre kérte a többieket is, aztán levezette őket az utolsó dombról a fal nélküli városba. Drizzték közléről sem találták vonzóbbnak a város látványát. Az éhezéstől felpuffadt hasú pucér gyerekek ugráltak félre az útból, vagy lettek egyszerűen eltaposva, mikor díszes, rabszolgavontatta kocsik dübörögtek el az utcán. De az utcák széle még rosszabb volt: gyakorlatilag nyílt szennyvízcsatornaként szolgált a város legszegényebbjeinek. Ide dobták azokat a szerencsétleneket, akik az utcán pusztultak el nyomorúságos napjaik végén.

– Bendőkorgi ilyesmikről nem beszélt, amikor az otthonáról mesélt – morogta Bruenor, és az arcába húzta csuklyáját, hogy védje magát a szörnyű büztől. -El nem tudom képzelni, miért vágyott vissza annyira ide!

– Asz leknagyszerűpp város világon esz! – mondta Sali Dalib, karját áhítatosan az égnek emelve.

Wulfagrék hitetlenkedve meredtek rá. Az ő fogalmaik szerint a kolduló és éhező embertömegek messze álltak a nagyszerűségtől. Drizzt azonban ügyet sem vetett a kalmárra. Magában megpróbálta összehasonlítani Calimportot egy másik várossal, amit jól ismert: Menzoberranzannal. Hasonlóságok valóban voltak, és a halál Menzoberranzanban sem volt kevésbé mindennapi, Calimport azonban valahogy még a drow városnál is romlottabbnak tűnt. Még a

leggyengébb sötét elfnek is voltak eszközei arra, hogy megvédje magát, az erős családi kötelékek és a veleszületett mágikus képességek révén. Calimport szálnalmas rongyosai – különösen a gyerekek – azonban valóban tehetetlenül védtelennek és reménytelennek tűntek.

Menzoberranzanban a ranglétra legalján állók fel-küzdhatték magukat egy jobb pozícióba. A calimportiak zömének azonban csak a nyomor jutott osztályrészül, a napról napra kínlódo bizonytalan tengődés, míg döglegyek bezsongta hullaként nem végezték a latrinákban.

– Vigyél minket Pook pasa céh-házához – tért a tárgyra Drizzt, mert szeretett volna a dolga végére járni, hogy maga mögött hagyhassa Calimportot. – Aztán elmehetsz.

Sali Dalib elsápadt. – Pook pasa? – hebegte. – Asz ki?

– Bah! – szorityintott Bruenor, és veszedelmesen közel lépett a kalmárhoz. – Ismeri!

– Az biztos – vélte Catti-brie. – És fél is tőle.

– Sali Dalib nem... – kezdte a kalmár.

Csillám előkerült a hüvelyéből, és megállt a kalmár álla alatt, egy szempillantás alatt elhallgattatva fecsegését. Drizzt kissé félrehúzta a maszkját, hogy emlékeztesse Sali Dalibot drow mivoltára. Hirtelen elkomorodo viselkedésétől megint megijedtek még a barátai is. – A barátomra gondolok – mondta Drizzt higgadt, halk hangon, és bíbor tekintete üresen pásztázta a várost. – Akit talán most is kínoznak.

Sali Dalibra meredt. – Most is, amíg te húzod az időt! Elviszel minket Pook pasa házához – ismételte – aztán elengedünk-

– Pook? Ja, Pook! – ragyogott fel a kalmár arca. – Sali Dalib ismer őt, igen, igen. Mindenki ismer Pook. Igen, igen, én visz titeket oda, asztán elmegy.

Drizzt visszavette a maszkot, de változatlanul keményen nézett. – Ha te vagy a kis szolgád szökni próbáltok – mondta olyan nyugodtan, hogy sem a kalmár, sem a goblin nem kételkedett a szavában – utánatok megyek, és megöllek benneteket.

A drow három barátja zavartan és aggodalmasan nézett össze. Megvonták a vállukat. Úgy érezték, hogy a lelke mélyéig ismerik Drizztet, de most olyan sötét volt a hangja, hogy nem tudták, fenyegetésében mennyi a pusztá ijesztgetés.

Több mint egy óráig kanyarogtak Calimport rengetegében. Drizztéknak már nem volt más vágyuk, mint kijutni a sikátorokból, a tapintható bűzből. Végül nagy megkönnyebbülésükre Sali Dalib befordult egy utolsó sarkon, a Csavargó Körtérre, és egy jelentéktelen faépületre mutatott az utca végén: Pook pasa házára.

– Ott fan Pook – mondta Sali Dalib. – Most Sali Dalib fog tevék, és mety vissza Memnon.

Drizzték azonban másképp gondolták. – Én inkább azt hiszem, hogy Sali Dalib Pookhoz indul, hogy meséljen neki négy barátáról – morogta Bruenor.

– Nos, ezen könnyen segíthetünk – mondta Catti-brie. Ravaszul Drizztre kacsintott, aztán odament a kíváncsi és rémült kalmárhoz, útközben a zsákjában kotorászva.

Aztán hirtelen elborult a tekintete, olyan gonoszul sötét lett, hogy Sali Dalib hátraugrott, amikor a lány keze a homlokához emelkedett. – Maradj nyugton! -reccsent rá keményen Catti-brie, és Sali Dalib nem tudott ellenszegülni a hangja erejének. A lány valami lisztszerű port vett elő a zsákjából. Valami misztikus varázsigeként hangzó halandzsa kíséretében végighúzott egy Szablyát Sali Dalib homlokán. A kalmár tiltakozni próbált, de képtelen volt megszólalni a rettegéstől.

– Most pedig a kis szolga jön – mondta Catti-brie, és a goblinhoz fordult. A goblin felvisített, és el akart szaladni, de Wulfgar nyakoncsípte, és felemelte, amíg a kis lény abba nem hagyta a rugdalózást.

Catti-brie rajta is elvégezte a szertartást, aztán Drizztchez fordult. – Most már a te szellemedhez vannak kötve -mondta. – Érzed őket?

Drizzt, aki belement a szemfényvesztésbe, komoran bólintott, és lassan előhúzta két szablyáját.

Sali Dalib elsápadt, és kis híján összeroskadt, Bruenor azonban, aki közelebb lépett, hogy lássa a lánya mutatóványát, gyorsan elkapta a rémült emberkét.

– Most már elengedhetitek őket – mondta Catti-brie. –A varázssom rajtuk van. A drow mostantól érezni fogja, hol vagytok – sziszegte Sali Dalibéknak. – Tudja, mikor vagytok a közelben, és mikor mentetek el. Ha ittmaradtok a városban, és ha Pookhoz akartok menni, a drow tudni fogja, és a nyomotokba ered – Egy pillanatra

elhallgatott, hogy azok ketten teljesen felfogják a rájuk váró borzalmakat.

– És lassan végez veletek.

– Úgyhogy fogjátok a púpos lovaitokat, és eridjete! -dörögte Bruenor. – Ha még egyszer meglátom azt a ronda pofátokat, akkor a drow-nak igyekeznie kell, hogy az övé legyen az első vágás!

A törpe még be sem fejezte, Sali Dalib és a goblin már össze is szedték a tevéiket, és rohantak el, a város északi vége felé.

– Mehetnek vissza a sivatagba – nevetett Bruenor. – Jól csináltad, te lány!

Drizzt egy fogadó-cégerre mutatott az utcában, melyen a "Köpködő Teve" név díszelgett. – Vegyetek ki szobát – mondta a barátainak. – Én követem őket, hogy lássam, tényleg elmennek-e.

– Csak az idődet vesztegeted – kiáltott utána Bruenor. – A lány jól elijesztette őket.

Drizzt azonban már indult is vissza Calimport útvesztőjébe.

Wulfgar, akit készületlen ért a lány szokatlan furfangja, és még mindig nem egészen tudta, mi történt, óvakodva nézegette Catti-briet. Bruenor figyelmét nem kerülte el ez a bizonytalan tekintet.

– Vigyázz, fiú – mondta gúnyosan a törpe. – Nehogy veled is ezt csinálja a lány!

Catti-brie belement a játékba Bruenor szórakozása kedvéért, és összeszűkülő szemekkel méregette a barbárt, mire Wulfgar hátrálni kezdett. – A boszorkánymágia – suttogta a lány – elárulja nekem, ha más nőre nézel! – Lassan megfordult, és még vagy három lépés erejéig nem engedte el pillantásával a barbárt.

Bruenor felágaskodott és hátbaveregette Wulfgart, aki a lány után indult a fogadó felé. – Remek lány – mondta Bruenor Wulfgarnak. – Csak nem szabad felmérgetni!

Wulfgar zavartan megrázta a fejét, és kipréselt magából egy kacajt. Emlékeztette magát arra, hogy Catti-brie "mágiája" csak csel volt, hogy elijessze a kalmárt.

De Catti-brie tekintetének puszta, átható ereje nem ment ki a fejéből. Beleborzongott, de édes bizsergés is támadt tőle a gerincében.

A nap már félig a nyugati láthatár alá bukott, amikor Drizzt visszatért. Egészen a Calim sivatagig követte Sali Dalibékat, pedig a kalmár fejvesztett tempója mutatta, hogy esze ágában sincs visszatérni Calimportba. Drizzt azonban nem vállalhatta a kockázatot; túl közel jártak már Regishez – és Entrerihez.

Elf-maszkjában – Drizzt kezdte látni, mennyire belejött a színlelésbe – belépett a köpködő tevébe, és megállt a fogadós pultja előtt. Hihetetlenül vézna, csont és bőr embert látott, aki mindig a falnak nyomta a hátát, és idegesen tekingetett körbe.

– Három barátom van itt – mondta Drizzt. – Egy törpe, egy lány meg egy szőke óriás.

– Fent – mutatta az ember. – Balra. Két arany, ha itt akarsz maradni éjszakára.

– A törpe már fizetett – mondta Drizzt sötéten, és indult fölfelé.

– Magáért, a lányért, meg a nagy... – kezdte a fogadós, és megragadta Drizzt vállát. De Drizzt bíbor szemének tekintete szinte megfagyasztotta álltában.

– Fizetett – hebegte ijedten a fogadós. – Már emlékszem. Fizetett. Drizzt szó nélkül ment tovább.

A két szobát a ház túlvégén, egymással szemben találta meg. Úgy gondolta, hogy bemegy Wulfgarhoz és Bruenorhoz, és pihen egy kicsit, hogy éjszakára, Entreri idejére az utcán lehessen. Ehelyett Catti-brie-t találta az ajtóban, aki nyilvánvalóan várt rá. A lány behívta a szobába, és becsukta mögötte az ajtót.

Drizzt leült egy szék szélére, és lábával dobolni kezdett a padlón.

Catti-brie odament a másik székhez, de közben Drizztet figyelte. Évek óta ismerte Drizztet, de még sosem látta ilyen idegesnek.

– Úgy nézel ki, mintha szét akarnál robbanni – mondta.

Drizzt hideg pillantást vetett rá, de Catti-brie csak nevetett. – Vagy talán engem akarsz levágni? Erre a drow hátrább húzódott a székben.

– És ne hordd azt az ostoba maszkot – folytatta Catti-brie.

Drizzt a maszk felé nyúlt, de aztán tétovázni kezdett.

– Vedd csak le! – mondta Catti-brie, és a drow engedelmeskedett, mielőtt még lett volna ideje meggondolni magát.

– Kissé mogorva voltál ott az utcán, mielőtt elmentél volna – jegyezte meg Catti-brie lágyabban.

– Biztosnak kellett lennem a dolgomban – felelte Drizzt hidegen. –

Nem bízom Sali Dalibban.

– Én sem – mondta Catti-brie. – De te még most is mogorva vagy, hajói látom.

– Te csináltad a boszorkánymágiát – vágott vissza Drizzt védekezően. – Catti-brie mutatta magát mogorvának.

A lány vállat vont. – Erre volt szükség – mondta. – De abbahagytam, amikor a kalmár elment. Te viszont -hajolt előre, és nyugtatólag a drow térdére tette a kezét – most is harcolni akarsz.

Drizzt már rántotta volna el a lábát, de aztán rádöbbsent Catti-brie igazságára, és próbált ellazulni a baráti érintés alatt. Elfordította a fejét, mert észrevette, hogy képtelen meglágyítani kemény vonásait.

– Miről van szó? – suttogta Catti-brie.

Drizzt ekkor visszanézett rá, és eszébe jutottak azok az idők, amikor együtt voltak a Jeges Szelek Völgyében. A lány őszinte aggódalmáról Drizzt visszaemlékezett az első találkozásukra, amikor a kislány mosolya – mert akkor még tényleg csak kislány volt – új reményt adott a csüggedt és magányos drow-nak.

Catti-brie többet tudott róla, mint bárki más, tudott azokról a dolgokról, amik fontosak voltak neki, és amik elviselhetővé tették az életét. Egyedül Catti-brie látta meg azokat a félelmeket, amik a fekete bőr mögött rejtőztek, és azt a bizonytalanságot, amit oly jól leplezett a szablyák tánca.

– Entreri – felelte Drizzt halkán.

– Meg akarod ölni?

– Képtelen vagyok.

Catti-brie hátradőlt, hogy gondolkozzék. – Ha azért ölöd meg Entrerit, hogy kiszabadítsd Regist – mondta végül – és ezért, hogy többé ne árthasson senkinek, akkor a szívem azt súgja, hogy ez helyes dolog -Megint előrehajolt, és az arcát egészen közel vitte Drizztéhez. – De ha ezért akarod megölni, hogy bizonyítsd vagy tagadd magad előtt, hogy ki ő, akkor sír a szívem.

Ezzel az erővel arcul is csaphatta volna Drizztet. A drow fölegyen esedett és leszegte a fejét, vonásait eltorzította a dühödtté tagadás. De hagyta, hogy Catti-brie folytassa, mert nem hagyhatta figyelmen kívül a lány érzékeny meglátásait.

– A világ nem jó, barátom. A szíve biztosan azt mondja, hogy becsaptak. De vajon a bérgyilkost üldözöd, vagy a saját dühödöt? Entreri halálával megjavulna az, ami rossz?

Drizzt nem válaszolt, de a tekintete megint makacsul komor lett.

– Nézz a tükörbe, Drizzt Do'Urden – mondta Catti-brie. – Maszk nélkül. Entreri halála nem változtatja meg a bőröd színét – a tulajdon színedet.

Megint Drizzt elevenébe talált, és most tagadhatatlanul igaza is volt. Drizzt hátrasüppedt a székében, és úgy nézett Catti-brie-re, ahogy azelőtt soha. Hová lett Bruenor kicsi lánya? Most egy nő állt előtte, egy gyönyörű, érzékeny nő, aki néhány szavával lecsupaszítja az ő lelkét. Igaz, hogy sok mindent éltek át együtt, de mégis honnan ismeri őt ilyen jól a lány? És miért foglalkozik vele?

– Igazabb barátaid vannak, mint hinnéd – mondta Catti-brie. – Akik nem a kardod miatt a barátaid. Sokan mondanák magukat szívesen a barátaidnak, csak hogy a védelmedet élvezzék – ezt te is látnád, ha tudnád, hogyan kell nézni.

Drizzt elgondolkodott. Eszébe jutott Deudermont kapitány és a legénysége, akik akkor is kiálltak mellette, amikor megtudták valódik kilétét.

– És ha megtanulnál szeretni – folytatta Catti-brie alig hallhatóan. – sok dologról lemaradtál, Drizzt Do'Urden.

Drizzt beható pillantást vetett a lányra. Mélyen bele– nézett a sötéten csillogó, nagy szemekbe. Próbált rájönni, mire céloz a lány, milyen személyes üzenetet akar eljuttatni hozzá.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és Wulfgar rontott be széles mosollyal, szemében kalandvágyó csillogással. –Jó, hogy visszajöttél – mondta Drizztnek. Odaállt Catti-brie mögé, és kényelmesen a lány vállára helyezte a kezét. – Itt az éjszaka, és fényesen süt a hold! Ez a vadászat ideje!

Catti-brie megfogta Wulfgar kezét, és áhítatos pillantást vetett a barbárra. Drizzt örült, hogy a fiatalok egymásra találtak. Áldásos és örömteli életet élnek majd együtt, a gyermekeik pedig egészen biztosan egész Észak büszkeségei lesznek.

Catti-brie visszanézett Drizztre. – Ami pedig a gondolkodásodat illeti, barátom – mondta csendes nyugalommal – mi köt gúzsba jobban: az, ahogy a világ lát téged, vagy az, ahogyan hiszed, hogy lát?

A feszültség elszállt Drizzt izmaiból. Ha Catti-brie megfigyelései helyesek, akkor sok mindenben el kell gondolkoznia.

– Ez a vadászat ideje! – kiáltotta Catti-brie. Elégedetten látta, hogy

sikerült megértetnie Drizzttel azt, amit akart. Felállt Wulfgar mellett, és az ajtóhoz lépett, de onnan még egyszer visszanézett Drizztre, olyan tekintettel, amiből Drizzt kiolvashatta: talán többet kellett volna kérnie Catti-brie-től a Jeges Szelek Völgyében, még mielőtt Wulfgar belépett a lány életébe.

Drizzt felsóhajtott, amikor Wulfgarék kimentek, és ösztönösen a mágikus maszkért nyúlt.

Ösztönösen?, villant át rajta a gondolat.

Hirtelen letette a maszkot, és elgondolkodva dőlt hátra a székben, ujjait összefonva a feje mögött. Reménykedve pillantott körül, de a szobában nem volt tükör.

17.

Lehetetlen ragaszkodás

LaValle sokáig tartotta a kezét a zsebében, hogy minél jobban felcsigázza Pookot. Rajtuk kívül csak az eunuchok voltak a legfelső teremben, de azok nem számítottak. LaValle olyan ajándékot ígért neki, ami még a rubinfüggő visszakerülésének hírére is felülmúlja, és Pook tudta, hogy a varázsló ok nélkül nem ígér ilyesmit. A céhmesternek nem volt bölcs dolog csalódást okozni.

LaValle biztos volt a dolgában, és nem ijedt meg saját nagy szavaitól. Elővette az ajándékot, és széles mosollyal átadta Pooknak.

Pooknak elállt a lélegzete és izzadni kezdett a keze, mikor megérintette az ónix figurát. – Csodálatos – motyogta lenyűgözve. – Sosem láttam ilyen mestermunkát, ilyen finom kidolgozást. Mintha élne!

– Él is – morogta magában LaValle, de nem akarta egyszerre feltárni az ajándék összes tulajdonságát, ezért így válaszolt: – Örülök, hogy tetszik.

– Honnan szerezted?

LaValle feszengetni kezdett. – Az nem lényeges – felelte. – A tiéd, mesterem, lelke minden hűségével adtam -Gyorsan tovább vitte a társalgást, hogy eltérítse Pookot a kellemetlen kérdezősködéstől. – A kidolgozása csak egy részét adja az értékének – ébresztgette Pook kíváncsiságát.

– Bizonyára hallottál már ilyen szobrokról – folytatta LaValle elégedetten, amiért sikerült megint elképesztenie a céhmestert. – Birtokosuk mágikus társai is lehetnek.

Pook keze beleremegett a gondolatba. – Ezzel – hebegte izgatottan – életre lehet hívni a párdutot?

LaValle ravasz mosolya megfelelt a kérdésére.

– Hogyan? Mikor lehet...

– Bármikor, amikor csak akarod – felelte LaValle.

– Készítsünk elő ketrecet? – kérdezte Pook mohón.

– Szükségtelen.

– De legalább addig, amíg a párduc meg nem tanulja, hogy ki a gazdája...

– A te birtokodban van a szobrocška – szakította félbe LaValle. – A lény, amit előhívsz, csakis a tied. Pontosan követi minden parancsodat.

Pook a melléhez szorította a szobrocškát. Alig tudta elhinni jószerencsáját. A nagymacskák jelentették egyetlen és legnagyobb szenvedélyét, és az a gondolat, hogy most egy olyan került a birtokába, ami teljesen engedelmeskedik neki, mintegy a saját akarata kiterjesztése, olyan izgalmat okozott neki, amelyet még sosem tapasztalt.

– Most – jelentette ki. – Most akarom idehívni a macškát. Mondd a varázsigét.

LaValle megfogta a szobrocškát, és a padlóra állította, aztán suttogni kezdett Pook fülébe, vigyázva, hogy a macška nevének kiejtése ne hívja elő Guenhwyvar, és ne rontsa el Pook nagy pillanatát.

– Guenhwyvar – mondta Pook halkán. Először semmi sem történt, de Pook és LaValle is érezték, hogy létrejött a kapcsolat a távoli entitással.

– Gyere ide, Guenhwyvar! – parancsolta Pook. Hangja végigszállt a síkok közti átjárón, az Asztrális

Síkra, a párduc entitásának hazájába. Guenhwyvar fölrezzent a hívásra. Óvatosan kereste meg az átjárót.

– Guenhwyvar – érkezett ismételten a hívás, a macskának azonban nem volt ismerős a hang. Sok hét telt el azóta, hogy a gazdája utoljára áthívta az Elsődleges Anyagi Síkra, és a párduc azóta pihent, de figyelmes éberséggel. Most, hogy az ismeretlen hang szólította, Guenhwyvar megértette, hogy valami megváltozott.

A nagy macška tétován mozdult, de nem állhatott ellen a hívásnak.

Pook és LaValle lebilincselve nézték a megjelenő szürke füstöt, ami először lustán kavargott, aztán kezdett határozott alkot öltetni, és Guenhwyvarra tömörült. A macška teljesen mozdulatlanul állt,

valami ismerősét keresett a környezetében.

– Mit csináljak? – kérdezte Pook LaValle-t. A macska megfeszült a hangra – a gazda hangjára.

– Amit kívánsz – felelte LaValle. – A macska ül melletted, vadászik veled, a sarkadban jár – vagy öl neked.

Az utolsó megjegyzés érdekes gondolatokat ébresztett a céhmesterben. – Mik a korlátai?

LaValle vállat vont. – Ez a fajta varázslat általában legyengül egy idő után... de ha kipihente magát, bármikor hívhatod megint a macskát – tette hozzá, gyorsan, mikor látta Pook csüggedt arcát. – Nem lehet megölni; akkor csak visszamenne a saját síkjára, de a szobrot el lehet törni.

Pook megint rosszkedvű lett. Az ajándék máris úgy a szívéhez nőtt, hogy az elvesztésének még a gondolatát sem tudta elviselni.

– De biztosíthatlak, hogy egyáltalán nem könnyű eltörni – folytatta LaValle. – Meglehetősen erős a mágiája. Az összes Birodalmak legerősebb kovácsa sem tudna egyetlen karcolást sem ejteni rajta, még a legnagyobb kalapácsával sem.

Pook megnyugodott. – Gyere ide – nyújtotta kezét a macska felé.

Guenhwyvar engedelmeskedett, és lesunyta a fülét, amikor Pook megsimogatta puha fekete bundáját.

– Kitaláltam egy feladatot -jelentette be hirtelen Pook, és izgatott pillantást vetett LaValle-ra. – Egy emlékezetes, remek feladatot. Guenhwyvar első munkáját.

LaValle tekintete felragyogott, amikor látta mestere örömét.

– Hozd ide Regist – mondta Pook LaValle-nak. – Hadd legyen Guenhwyvar első zsákmánya a félszerzet, akit a legjobban megvetek!

A Kilencek Celláinak, megpróbáltatásai és Pook egyéb kínzásai után Regist könnyű volt Pook pasa elé hurcolni. A félszerzet feltápaszkodott. El volt szánva rá, hogy méltósággal fogja viselni az újabb kínzást – még ha meghal is.

Pook kiharcolta az öröket a teremből. – Jól érzed magad itt nálunk? – kérdezte gúnyos udvariassággal Registől.

Regis kisöporította a haját az arcából. – Egész jól – felelte.

– De a szomszédok elég zajosak; egész éjszaka morognak megdorombolnak.

– Hallgass! – ordította Pook. LaValle-ra nézett, aki a trón mellett állt. – Nemsokára el fog múlni a jókedve -mondta gonosz kacajjal a céhmester.

De Regis már túl volt a félelmen, belenyugvással viselt mindent. – Te győztél – mondta nyugodtan, hogy legalább egy kis szórakozástól megfossza a pasát. – Elvettem a függődet, és elkaptak. Ha úgy gondolod, hogy bűnöm halált érdemel, ölj meg!

– Úgy lesz! – sziszegte Pook. – Már kezdettől fogva ezt tervezem, csak éppen nem találtam megfelelő módszert.

Regis visszazökkent a sarkára. Talán mégsem olyan nyugodt, mint ahogy remélte.

– Guenhwyvar – szólt Pook.

– Guenhwyvar? – visszhangozta magában némán Regis.

– Gyere, cicuskám.

A félszerzetnek leesett az álla, amikor meglátta a párducot besurranni LaValle szobájából.

– Hhhonnan szerezted? – hebegte Regis.

– Csodálatos, ugye? – felelte Pook. – De ne aggódj, kicsi tolvaj. Közelebről is megnézheted – A macskához fordult.

– Guenhwyvar, Guenhwyvar – dorombolta Pook. – Ez a kis tolvaj becsapta a gazdádát. Öld meg, cicuskám, de lassan. Szeretném hallgatni, ahogy ordít.

Regis belenézett a párduc hatalmas szemeibe. – Nyugalom, Guenhwyvar – mondta, amikor a macska tett felé egy lassú, tétova lépést. Regisnek valóban fájdalmas volt látni, hogy a csodás párduc egy olyan gonosz ember kezébe került, mint Pook. Guenhwyvar Drizzté.

Regis azonban nem sokat elmélkedhetett azon, mit jelent a párduc jelenléte. A saját életével kellett törődnie.

– Ő az – kiáltotta oda Regis a párducnak, és Pookra mutatott. – Ő parancsol annak a gonosz embernek, aki elszakított minket az igazi gazdádától, annak a gonosz embernek, akit a te igazi gazdád keres!

– Nagyon jó! – nevetett Pook, mert azt hitte, hogy Regis csak kétségbeesett hazugságokkal akarja megzavarni az állatot. – Ez a bemutató talán még azt a kint is megérte, amit okoztál nekem,

tolvaj Regis.

LaValle feszengve izgett-mozgott, mert ő többet értett Regis szavaiból.

– Rajta, cicusom! – mondta Pook. – Kínozd meg! Guenhwyvarnak összeszűkült a szeme. Mélyen felmordult.

– Guenhwyvar – ismételte Regis, és hátrálni kezdett. -
Guenhwyvar, hát te ismersz engem!

A macska azonban semmi jelét nem mutatta annak, hogy felismerte volna a félszerzetet. Gazdája hangjának kényszerétől hajtva lelapult, és araszolni kezdett Regis felé.

– Guenhwyvar – kiáltott fel Regis, és a falhoz szorulva próbált menekülni.

– Így hívják – nevetett Pook. Még mindig nem jött rá, hogy a félszerzet valóban ismeri a macskát, – Ég veled. Regis. Vigasztaljon az a tudat, hogy erre a pillanatra életem végéig emlékezni fogok!

A párduc hátracsapta a fülét, még jobban lekuporodott, és szétterpesztette a lábát a jobb egyensúly végett. Regis az ajtóhoz rohant, bár tudta, hogy zárva van, Guenhwyvar pedig hihetetlenül gyorsan és pontosan felugrott. Mire Regis észbekapott, a macska már rajta is volt.

Pook pasa öröme azonban kérészéletűnek bizonyult. A pasa felugrott a helyéről, hogy jobban lássa, mi történik, amikor Guenhwyvar maga alá temette Regist. Aztán a macska lassan elhalványult, majd eltűnt.

És a félszerzet sem volt sehol.

– Micsoda? – hördült fel Pook. – Ennyi az egész? Semmi vér? – pördült LaValle felé. – Ez így öl?

A varázsló rémült arca azonban elárulta a pasának, hogy nem erről van szó. Pook hirtelen rájött, hogy Regis nem csak handabandázott. – Elvitte! – ordított fel Pook. Megkerülte a trónt, és a varázsló arcába rikoltotta: -Hová? Mondd meg nekem!

LaValle kis híján összecusklott, úgy remegett. – Ez lehetetlen – dadogta. – A macskának engedelmeskednie kell a gazdájának, a birtokosának.

– Regis ismerte a macskát! – kiáltotta Pook.

– Lehetetlen ez a ragaszkodás – felelte LaValle valóban döbbenet.

Pook összeszedte magát, és visszaült a trónjára. -Honnan szerezted? – kérdezte LaValle-től.

– Entreritől – felelte a varázsló habozás nélkül. Nem merte húzni az időt.

Pook megvakarta az állát. – Szóval Entreritől – mondta. A kép kezdett összeállni. Pook elég jól ismerte a bérgyilkost ahhoz, hogy tudja: Entreri nem válik meg egy ilyen értékes dologtól, hacsak nem vár valami hasznot tőle. – A félszerzet egyik barátjáé volt – következtetett Pook, mikor eszébe jutott az, amit Regis mondott a macska igazi gazdájáról.

– Én nem kérdeztem – felelte LaValle.

– Nem is kellett volna kérdezned! – reccsent rá Pook. – A félszerzet egyik barátjáé volt – talán épp azok közül valamelyiké, akiről Oberon beszélt. Igen. És Entreri azért cserébe adta neked, hogy... – vetett kegyetlen pillantást LaValle-ra.

– Hol van Pinochet, a kalóz? – kérdezte ravaszul. LaValle majdnem elájult. Olyan hálóba keveredett, ahol csak halál várt rá, bármerre próbált szökni.

– Eleget mondtál – szólt Pook. Mindent megértett a varázsló ijedelméből. – Ó, Entreri – tűnődött. – Mindig fejfájást okozol nekem, bármilyen jól is szolgálsz. Te pedig... – mondta LaValle-nak. – Hová mehettek?

LaValle a fejét rázta. – A macska síkjára – nyögte ki. – Ez az egyetlen lehetőség.

– És vissza tud térni a macska ebbe a világba?

– Csak ha a szobor birtokosa hívja.

Pook az ajtó előtt heverő szoborra mutatott. – Hozd vissza azt a macskát – parancsolta. LaValle rohant a figuráért.

– Ne, várj! – gondolta meg magát Pook. – Először hadd csináltassak neki egy ketrecet. Guenhwyvar időben az enyém lesz. Fegyelmet fog tanulni.

LaValle fölvette a szobrot. Nem igazán tudta, hogyan fogjon hozzá a dologhoz. Pook elkapta, amikor elment a trón mellé.

– De a félszerzetet – dörögte Pook, és arcát a varázslóéhoz nyomta. – A félszerzeted szerezd vissza, az életedre, varázsló!

Pook hátralökte LaValle-t, és az alsóbb szintekre vezető ajtóhoz indult. El kell helyeznie néhány figyelő szemet az utcán, hogy megtudja, mire készül Entreri, és hogy megtudja, hogy élnek-e még a félszerzet barátai, vagy ottvesztek Asavir Csatornájában.

Ha nem Entreriről lett volna szó, Pook azonnal a függőjéhez

folyamodott volna, a veszedelmes bérgyilkossal szemben azonban ez nem volt járható út.

Pook magában morogva lépett ki a teremből. Mikor Entreri visszatért, azt remélte, hogy soha többet nem kell megjárnia ezt az utat, de mivel LaValle nyilvánvalóan benne volt a bérgyilkos dolgában, Pook egyetlen lehetősége Rassiter maradt.

– El akarod tetetni láb alól? – kérdezte a vérpatkány. Tetszett neki a megbízatás, mint mindegyik, amit Pook-tól kapott.

– Ne hízelegj magadnak – vágott vissza Pook. – Entreri nem a te ügyed, Rassiter, és meghaladja a te képességeidet.

– Alábecsülsz a céhem erejét.

– Te pedig alábecsülsz a bérgyilkos hálózatát – amiben valószínűleg sok olyan ember is benne van, akit tévesen bajtársadnak vélsz – figyelmeztette Pook. – Nem szeretnék harcot a céhememen belül.

– Akkor miről van szó? – vakkantotta a vérpatkány nyilvánvaló csalódottsággal.

Rassiter ellenséges hangvételére Pook a nyakában lógó rubint kezdte simogatni. Tudta, hogy a hatalmába keríthetné Rassitert, de inkább nem tette. A megbűvölt személyek sosem tevékenykedtek olyan jól, mint szabad akaratú társaik, és ha Regis barátai valóban megmenekültek Pinochet elől, akkor Rassiternek és cimboráinak a lehető legjobbat kell nyújtaniuk, ha le akarják győzni őket.

– Lehet, hogy Entrerit követték Calimportba – magyarázta Pook. – Azt hiszem, a félszerzet barátai, és veszedelmet jelentenek a céhünkre.

Rassiter meglepetést tettetve hajolt előre. A vérpatkány természetesen már tudomást szerzett Dondontól az északiak jöveteléről.

– Hamarosan a városba érkeznek – folytatta Pook. – Nincs sok időtök.

Már itt is vannak, felelt magában Rassiter, és elfojtott egy mosolyt. – Fogjuk el őket?

– Öljétek meg – helyesbített Pook. – Túl erősek. Nem akarok kockáztatni.

– Öljétek meg – visszhangozta Rassiter. – Mindig is ezt szerettem a legjobban.

Pook önkéntelenül megborzongott. – Értesíts, ha végrehajtottátok a feladatot – indult az ajtóhoz.

Rassiter némán a céhmester hátába nevetett. – Ó, Pook – suttogta, amikor a pasa távozott. – Milyen keveset tudsz a befolyásomról – A vérpatkány várakozóan dörzsölte össze a kezét. Az éjszaka telik, és az északiak hamarosan az utcán lesznek – ahol Dondon majd megkeresi őket.

18.

Kettős játék

Dondon a kedvenc sarkából, a Köpködő Tevével majdnem szemköztről nézte, ahogy az elf a négy közül utolsónak belép barátaival a fogadóba. A félszerzet előszedett egy zsebtükröt, hogy ellenőrizze álcáját – minden piszok és sebhely jó helyen volt; a ruhája lógott rajta, mintha egy részegről húzta volna le egy síkátorban; a haja pedig kellőképpen csimbókos és ragacsos volt, mintha évek óta nem fésülködött volna.

Dondon vágyakozva pillantott fel a holdra, és megvakarta az állát. Még nincs rajta szőr, de már bizsereg, gondolta. A félszerzet mély lélegzetet vett, aztán még egyet, és sikerült visszaszorítania magában az átváltozási késztetést. Az egy év alatt, amióta csatlakozott Rassiterékhez, elég jól megtanulta elnyomni ezeket a vad rohamokat, mégis remélte, hogy ma éjszaka gyorsan végez. Különösen fényesen süttött a hold.

A helyi utcanép elismerő kacsintással haladt el a félszerzet mellett, mert látták, hogy a rászedés mestere munkában van. Dondon a híre miatt hamar elvesztette hatását a helyiekre, de az ittenieknek volt annyi eszük, hogy az idegeneknek ne szóljanak a félszerzetről. Dondonnak mindig sikerült maga köré gyűjtenie a város legkeményebb gazembereit, és komoly hiba lett volna elrontani a vadászatát.

A félszerzet egy ház sarkának támaszkodva figyelte, ahogy a négy barát egy kis idő múlva elhagyja a Köpködő Tevét.

Drizzték számára a Calimporti éjszaka épp oly természetellenes volt, mint a nappali jelenetek. Az északi városokkal ellentétben, ahol az éjszakai élet jobbára

kocsmákra korlátozódott, Calimport zsongása csak méginkább felélénkült napnyugta után.

Még a szegény nyomorultak viselkedése is megváltozott: hirtelen baljós és rejtélyes lett.

Az utca egyetlen olyan szakasza, ahol nem járkált söpredék, a

jelentéktelen külsejű épület: a céh háza előtt volt. Mint nappal, álcavargók üldögéltek az ajtó mindkét oldalán, de most még két másik őr is állt kissé távolabb, mindkét irányba.

– Ha Regis ott van, akkor be kell jutnunk – vélte Catti-brie.

– Semmi kétség, hogy itt tartják Regist – felelte Drizzt. – De kezdjük a vadászatot Entrerivel.

– Regisért jöttünk – emlékeztette őt Catti-brie csalódott pillantással. Drizzt gyorsan megmagyarázta a dolgot, hogy megnyugtassa a lányt.

– Az út Regishez a bérgyilkoson keresztül vezet – mondta. – Entreri gondoskodott erről. Hallottátok, mit mondott Garumn Szurdokánál. Entreri nem fogja hagyni, hogy megtaláljuk Regist, amíg vele le nem számoltunk.

Catti-brie nem vitathatta a drow logikáját. Mikor Entreri elragadta tőlük Regist a Mithril Csarnokban, mindent megtett, hogy Drizztet rávegye az üldözésre, mintha Regis foglyulejtése csak egy lépés lenne a Drizzt ellen folytatott játékban.

– Hol kezdjük? – vakkantotta csalódottan Bruenor. Arra számított, hogy csendesebb lesz az utca, és könnyebben át tudják tekinteni a feladatukat. Reménykedett benne, hogy talán még aznap éjjel elérhetik a céljukat.

– Itt, ahol vagyunk – felelte Drizzt, Bruenor legnagyobb döbbenetére.

– Ismerjük meg az utca szagait – magyarázta Drizzt. – Figyeljük az emberek mozgását, és hallgassuk a zajaikat. Készítsük elő az elménket arra, ami előttünk áll.

– De az idő, elf! – morogta Bruenor. – A szívem azt súgja, hogy Bendőkorgit talán most is éppen korbácsolják, amíg itt ácsorgunk az utcán, és szagolgatjuk a büzt!

– Nem kell megkeresnünk Entrerit – vágott közbe Wulfgar, követve Drizzt gondolatmenetét. – Majd megtalál ő minket.

Mintha Wulfgar szavai hirtelen eszükbe juttatták volna veszélyes környezetüket, mintegy varázsütésre

mindnyájan hátrafordultak, és a körülöttük zsivajgó utcát kezdték el figyelni. Sötét tekintetek meredtek rájuk minden sarokból; a járókelők is mind vetettek rájuk egy-egy oldalpillantást.

Calimportban nem voltak szokatlanok az idegenek – elvégre kereskedelmi kikötő volt –, ők négyen azonban bármelyik város

utcáján kirívó látványosságot jelentettek volna. Felismerve sebezhetőségüket, Drizzt úgy döntött, hogy elindulnak. Elindult a Csavargó Körtéren, és intett a többieknek, hogy kövessék.

De mielőtt Wulfgar, aki leghátul állt, egy lépést is tehetett volna, gyerekhang kiáltott feléje a Köpködő Teve felől.

– Hé – kérdezte a hang. – Kerestek valamit? Wulfgar nem értette a dolgot. Közelebb lépett, és

belebámult a homályba. Dondon állt ott, látszólag úgy, mint egy fiatal, zilált embergyerek.

– Mi van? – kérdezte Bruenor, és odament Wulfgarhoz. Wulfgar a sarokba mutatott.

– Mit akarsz? – kérdezte Bruenor a kicsi, sötét alakot.

– Kerestek valamit? – mondta Dondon, és kilépett az árnyékból.

– Bah! – legyintett Bruenor. – Ez csak egy gyerek. Menj innen, kisfiú. Nincs időnk játszani! – Megragadta Wulfgar karját, és megfordult.

– Elintézhetem – mondta Dondon.

Bruenor ment tovább. Wulfgar is, de most meg Drizzt állt meg, mert észrevette, hogy a többiek lemaradtak, és éppen meghallotta Dondon utolsó szavát.

– Csak egy gyerek – mondta Bruenor a drow-nak.

– Utcagyerek -javította ki Drizzt, és elindult visszafelé. – Aki sok mindent lát és hall.

– Hogyan tudod elintézni? – suttogta Drizzt Dondonnak, miközben úgy közeledett az épülethez, hogy a túlságosan kíváncsi söpredék ne lássa.

Dondon a vállát vonogatta. – Sok mindent lehet lopni; egy egész sereg kereskedő jött ma. Mi kell?

Bruenorék védőgyűrűbe fogták Drizztet és a gyereket. A tekintetükkel kifelé figyeltek, a fülük azonban a hirtelen érdekessé váló beszélgetést követte.

Drizzt leguggolt, és a jelentéktelen épület felé irányította Dondon tekintetét.

– Pook háza – jegyezte meg Dondon félvállról. – A legkeményebb ház Calimportban.

– De van egy gyengéje – mondta Drizzt.

– Mindnek van – felelte Dondon nyugodtan, tökéletesen játszva a szemtelen utcai túlélő szerepét.

- Voltál már benne?
- Lehet, hogy voltam.
- Láttál már valaha száz aranyat?

Dondon felcsillantotta a tekintetét, és szándékosan egyik lábáról a másikra állt.

– Vigyétek vissza a szobába – mondta Catti-brie. – Itt túl nagy feltűnést keltünk.

Dondon készségesen beleegyezett a dologba, de jeges, figyelmeztető pillantást vetett Drizztre: – El tudok ám számolni százig!

Mikor visszaértek a szobába, Drizzt és Bruenor leszámolták Dondonnak a pénzt, a félszerzet pedig előadta, hogyan lehet megközelíteni a ház titkos hátsó bejáratát. – Még a tolvajok sem tudnak erről! – jelentette ki.

A négy barát mohón hallgatta a részleteket.

Dondon elmondásában olyan egyszerűnek látszott az egész akció.

Túlságosan is egyszerűnek.

Drizzt felegyenesedett és elfordult, hogy elrejtse mosolyát az informátor elől. Hát nem éppen arról beszéltek, hogy Entreri majd kapcsolatba lép velük? Alig néhány perccel azelőtt, hogy a fiú olyan jól kapóra Jött nekik a mondanivalójával.

– Vedd le a cipőjét, Wulfgar – mondta Drizzt. Három barátja értetlenül fordult felé. Dondon fészkelődni kezdett.

– A cipőjét – ismételte Drizzt. Visszafordult, és Dondon lábára mutatott. Bruenor, aki hosszú ideig volt a félszerzet Regis barátja, megértette Drizzt indítékát, és nem várta meg, hogy Wulfgar cselekedjen. Megragadta Dondon bal csizmáját, és lerántotta, mire vastag szőr bukkant elő -egy félszerzet szőrös tappancsa.

Dondon tehetetlenül megvonta a vállát, és hátradőlt a székében. A találkozás éppen úgy haladt, ahogy Entreri megjósolta.

– Méghogy elintézi – jegyezte meg Catti-brie maró gúnnyal, baljósabb megvilágításba helyezve a félszerzet korábbi kijelentését.

– Ki küldött? – dörögte Bruenor.

– Entreri – felelte Wulfgar Dondon helyett. – Entrerinek dolgozik, és csapdába akart csalni minket – Wulfgar Dondon fölé hajolt, hatalmas alakja eltakarta a gyertyafényt.

Bruenor félretaszajtott a barbárt, és ő állt a helyébe. Wulfgar a maga fiús külsejével nem lehet olyan ijesztő, mint egy hegyesorrú,

vörösszakállú, tüzes tekintetű törpe harcos viharvert sisakban. – Nos, kis csúszómászó – morogta Bruenor Dondon arcába – most nekünk fogsz, csicseregni! Ha rosszat találsz mondani, kivágom a nyelved!

Dondon elsápadt -jól begyakorolt mutatványa volt ez – és látványosan remegni kezdett.

– Csillapodj – mondta Catti-brie, ezúttal a szelídség szerepében. – Már épp eléggé megijesztetted!

Bruenor eltolta a lányt, és mikor Dondon nem láthatta, rákacsintott. – Megijesztettem? – vakkantotta. Felemelte a fejszéjét. – De én nem csak megijeszteni akarom!

– Várj! Várj! – könyörgött Dondon úgy megalázkodva, ahogy csak egy félszerzet tud. – Én csak azt tettem, amit a bérgyilkos akart tőlem, és amiért megfizetett.

– Ismered Entrerit? – kérdezte Wulfgar.

– Entrerit mindenki ismeri – felelte Dondon. – És Calimportban mindenki engedelmeskedik Entreri parancsának!

– Felejtse el Entrerit! – dörögte Bruenor. – A fejszém majd véget vet annak, hogy parancsolgasson neked!

– Gondolod, hogy meg tudod ölni Entrerit? – vágott vissza Dondon, mintha félreértené Bruenor fenyegetését.

– Entreri nem árthat egy holttestnek – felelte Bruenor sötéten.

– Te kellesz neki – mondta Dondon Drizztnek, hogy békésebb vizekre evezzen.

Drizzt bólintott, de nem szólt semmit. Valami még mindig furcsa volt ebben a különös találkozásban.

– Én nem állok egyik oldalra sem – könyörgött Dondon Bruenornak, mivel Drizzt nem segített rajta. – Én csak azt teszem, ami az életbenmaradásomhoz kell.

– Akkor most az életbenmaradásodért szépen elmondod, hogy lehet bejutni – mondta Bruenor. – De biztonságosan.

– Az a hely egy erőd – vont vállat Dondon. – Nincs biztos út befelé – Bruenor arca elsötétült, és közelebb lépett.

– De ha mindenáron meg kellene próbálnom – nyögte ki a félszerzet – akkor a csatornán keresztül mennék.

Bruenor a barátaira nézett.

– Logikusan hangzik – jegyezte meg Wulfgar. Drizzt egy kicsit még tanulmányozta a félszerzetet.

Valami áruló jelet keresett a tekintetében. – Logikusan

– mondta végül.
– Akkor most megmentette az életét – mondta Catti-brie. – De mit tegyünk vele? Vigyük magunkkal?

– Naná – mondta Bruenor alattomos pillantással. – Ő fog elől menni!

– Nem – szólt közbe Drizzt, társai legnagyobb meglepetésére. – Megtette, amit kértünk tőle. Hadd menjen el.

– Egyenesen Entrerihez, hogy mindent elmondjon neki? – szólt Wulfgar.

– Entreri nem fogja megérteni – felelte Drizzt. Dondon szemébe nézett, de semmi jelét nem adta annak, hogy rájött a félszerzet kettős játékára. – És nem is fog megbocsátani.

– Nekem azt súgja a szívem, hogy vigyük magunkkal

– jegyezte meg Bruenor.

– Engedjétek el – mondta Drizzt nyugodtan. – Bízatok bennem.

Bruenor szortyintott egyet, leeresztette a fejszékét, és morogva ment kinyitni az ajtót. Wulfgar és Catti-brie aggodalmasan nézett össze, de elálltak az útból.

Dondon egy pillanatig sem habozott, de Bruenor az ajtónál eléje lépett. – Ha még egyszer meglátlak, – fenyegetőzött – leváglak!

Dondon kisurrant a folyosóra, de nem vette le a szemét a veszedelmes törpéről. Végigrohant a folyosón, miközben elismerően gondolt arra, hogy Entreri milyen pontosan leírta előre a találkozást, és milyen jól ismeri ezt a négyet, főleg a drow-t.

Drizzt, aki sejtette az egész találkozás valódi hátterét, tudta, hogy Bruenor fenyegetése nem sokat számíthatott a minden hájjal megkent félszerzetnek. Dondon hiba nélkül kivitelezte mind a két hazugságot.

Drizzt mégis helyeslően bólogatott a törpe felé, mert a drow többek közt azt is tudta, hogy a fenyegetéstől Bruenor legalább jobban biztonságban érzi magát.

Drizzt javaslatára mindnyájan elvonultak egy kis alvásra. Az utcai nyüzsgésben úgysem tudtak volna észrevétlenül átcusszanni a csatornarácsok egyikén sem. Valószínű volt azonban, hogy a sürgésforgás hajnal felé csillapul egy kicsit, és megtörténik a nappali nyomorultak és az éjszakai zsványok őrsváltása.

Csak Drizztnek nem jött álom a szemére. Az ajtónál hallgatózott, hogy észrevegye, ha jön valaki. Társai egyenletes szuszogása csendes meditációba ringatta. A nyakába lógó maszkra nézett. Elég

egy ilyen egyszerű hazugság, és máris szabadon járhat-kelhet a világban.

De nem keveredik így bele saját csalásának hálójába? Milyen szabadság az, amikor megtagadja a saját valóját?

Drizzt Catti-briere nézett, aki békésen szundikált a szoba egyetlen ágyán. Valóban van bölcsesség az ártatlanságban, és igazság a romlatlan meglátások idealizmusában.

Nem okozhat csalódást a lánynak.

Drizzt érzékelte, hogy odakint sűrűsödik a sötétség. A hold leszállt. Odalépett az ablakhoz, és kinézett az utcára. Az éjszakai nép még mindig járkált, de már kevesebben voltak, az éjszaka a végéhez közeledett. Drizzt felkeltette a többieket; nem késlekedhettek tovább. Kinyújtóztak, ellenőrizték a felszerelésüket, és kimentek az utcára.

A Csavargó Körtéren több vas csatornarács is volt, amik úgy néztek ki, mintha inkább a csatorna mocskának a föld alatt tartására tervezték volna őket, nem annyira a ritka, de veszedelmes zivatarok vizének elvezetésére. Drizték egy olyat választottak ki, ami a fogadójuk sikátorában volt, kissé arrébb, mert ez kiesett a főútvonalból, de elég közel volt a céh-házhoz, hogy ne legyen olyan sok gondjuk a föld alatti úttal.

– A fiú majd fölemeli – mondta Bruenor, és odaintette Wulfgart. A barbár lehajolt, és megragadta a rácsot.

– Még ne – suttogta Drizzt, és körülnézett, hogy nem figyelik-e őket. Intett Catti-brie-nek, hogy menjen a sikátnak a körtér felőli végére, ő pedig a másik irányba indult. Mikor úgy látta, hogy tiszta a levegő, visszaintett Bruenoréknak. A törpe Catti-brie-re nézett; a lány is jelezte, hogy minden rendben.

– Emeld, fiú! – mondta Bruenor. – De halkan! Wulfgar megragadta a vasat, és mély levegőt vett.

Hatalmas izmai kivörösödtek az erőfeszítéstől, és még fel is nyögött. A rács azonban ellenállt.

Wulfgar hitetlenkedve pillantott Bruenorra, aztán megkettőzte erőfeszítését. Most már az arca is vörös volt. A rács tiltakozóan felnyögött, de csak néhány ujjnyira emelkedett fel.

– Valami biztosan tartja alulról – vélte Bruenor, és lehajolt, hogy megvizsgálja.

Az elpattanó lánc pendülése figyelmeztette csupán a törpét arra, hogy a rács ki fog szakadni. Wulfgar hátra-hemperedett. A felcsapó

rács homlokon vágta Bruenor, leverte a sisakját, és feldöntötte. Wulfgar, kezében még mindig szorongatva a rácsot, hangos csattanással repült a fogadó falának.

– Te ostoba, szeleburdi... – kezdett zsémbelni Bruenor, de a segítségére siető Drizzték hamar emlékeztették küldetésük titkosságára.

– Miért kell leláncolni egy csatornarácsot? – kérdezte Catti-brie.

Wulfgar leporolta magát. – Belülről – tette hozzá. – Úgy tűnik, mintha valami ott lent távol akarná tartani magától a várost.

– Hamarosan megtudjuk – mondta Drizzt. Lekuporodott a nyílás mellé, és bedugta a lábát. – Készítsétek elő a fáklyákat – mondta. – Szólni fogok, ha tiszta a terep.

Catti-brie mohó fellobbanást látott a drow szemében, és ez aggodalommal töltötte el.

– Regisért – nyugtatta meg őt Drizzt. – Csakis Regisért – Azzal eltűnt a sötétben. Ami olyan fekete volt, mint a hazája fénytelen alagútjai.

A többiek halk csobbanást hallottak, mikor leért, aztán minden csendes lett.

Egyik feszült pillanat a másik után telt. – Gyűjtsd meg a fáklyát – súgta Bruenor Wulfgarnak.

Catti-brie megfogta Wulfgar karját. – Bízhatok benne!

– Már túl régen van lent – morogta a törpe. – És túl csendes.

Catti-brie még egy ideig fogta Wulfgar karját, aztán Drizzt hangja szállt fel hozzájuk: – Minden tiszta – mondta a drow. – Gyertek le gyorsan.

Bruenor elvette a fáklyát Wulfgartól. – Gyere utolsónak – mondta – és tedd vissza a rácsot magad mögött. Ne tudja az egész világ, hogy erre jöttünk!

Wulfgarék először arra a láncra figyeltek fel a csatornában, ami a rácsot rögzítette. Nyilvánvalóan elég új volt, és egy zárdobozhoz csatlakozott, ami a falra volt szerelve.

– Azt hiszem, nem vagyunk egyedül – suttogta Bruenor.

Drizzt körülnézett. Ő is osztozott a törpe aggodalmában. Lehúzta arcáról a maszkot. Drow volt ismét ebben a drow-hoz illő környezetben. – Én megyek előre – mondta. – A fényen túl. Álljatok

készenlétben – Zajtalan léptekkel elindult a mocskos kis patak mellett, ami az alagút közepén csobogott lustán.

Bruenor ment utána a fáklyával, aztán Catti-brie és végül Wulfgar. A barbárnak meg kellett görnyednie, hogy be ne verje fejét a nyálkás mennyezetbe. Patkányok menekültek visítva a furcsa fény elől, és még sötétebb lények húzódtak menedékbe zajtalanul a víz takarásában. Az alagút erre-arra kanyargott, és oldaljáratok bukkantak elő szinte minden lépésnél. A csepegő víz zaja csak növelte a zavart, mert hol egyik, hol másik irányból hangzott hangosabban.

Bruenor elzárta gondolatait a figyelemelterelő dolgok elől, nem törődött a mocsokkal és ürülékszaggal, csakis arra koncentrált, hogy kövesse a sötét alakot, aki a fény körének szélén haladt. Egy zavaros, sokágú elágazáshoz érkezett, és hirtelen oldalt pillantotta meg az alakot.

De már amikor utána fordult, tudta, hogy Drizztnek még mindig elől kell lennie.

– Vigyázat! – kiáltotta Bruenor, a fáklyát egy száraz helyre dobta maga elé, és felkapta a fejszóját meg a pajzsát. Az ő ébersége mentette meg mindnyájukat, mert egy pillanat múlva nem egy, de két köpönyeges alak bukkant fel az oldaljáratból kivont karddal, táncoló bajszuk alatt hegyes fogakkal.

Embernagyságúak voltak, emberi ruhát viseltek, és kardot hordtak. Másik alakjukban valóban emberek is voltak, nem is mindig gonoszak, de a telihold éjszakáin sötétebb alakjukat öltötték magukra, az állat formáját. Úgy mozogtak, mint az emberek, de a csatornapatkányok jellegzetességeit viselték – hosszú orrot, borzas barna bundát, és csupasz, rózsaszín farkat.

Mikor meglátta őket Bruenor sisakja fölött, Catti-brie csapott le elsőként. Gyilkos nyílának ezüstös csillanása villámként ragyogta be az oldaljáratot, és még több sötét alak vált láthatóvá, akik szintén Bruenorék felé igyekeztek.

Wulfgar csobbanást hallott a háta mögött, és megfordulva egy csapat patkányemberrel találta szembe magát. Ahogy tudta, megvetette a lábát a posványban, és felemelte Égisz-agyart.

– Lestek ránk, elf! – kiáltotta Bruenor.

Erre a következtetésre már Drizzt is eljutott. A törpe első kiáltására még jobban eltávolodott a fáklya fénykörétől, hogy kihasználja a

sötétség előnyét. Az egyik kanyarban két alakkal találta szembe magát, és még azelőtt felismerte különös természetüket, hogy Csillám kék izzásánál meglátta volna szőrös testüket.

A vérpatkányok azonban biztosan nem számítottak arra, amivel szembekerültek. Talán azért, mert azt hitték, hogy minden ellenfelük a fáklya fényénél van, de valószínűbb, hogy inkább a drow elf fekete bőrének látványa rettentette el őket.

Drizzt kihasználta a lehetőséget, és egyetlen mozdulatsorral levágta őket, mielőtt magukhoz tértek volna döbbenetükből. Aztán a drow ismét eggyé vált a sötétséggel, és egy kerülőutat keresett, hogy ő üthessen rajta az orvtámadókon.

Wulfgar a kalapács hosszú íveivel távoltartotta magától ellenfeleit. Egysz-agyar elsöpört minden vérpatkányt, amelyik túl közel merészkedett, és csak úgy repkedett körülötte a sár minden fordulatnál. De ahogy a vérpatkányok észrevették a hatalmas barbár erejét, és felhagytak a hősies betörésekkel, Wulfgar patthelyzetbe került – ami addig tarthatott, amíg erő volt a karjában.

Wulfgar mögött Catti-brie és Bruenor jobban boldogultak. Catti-brie varázsnilyai – Bruenor feje fölött röpködve -jócskán megtizedelték a vérpatkányokat, és az a néhány, aki a nyilakat kerülgetve még így is elérte Bruenort, könnyű prédája volt a törpének.

A számbeli fölény azonban a patkányok oldalán volt. Bruenorék tudták, hogy a legkisebb hiba is végzetes lehet.

A vérpatkányok sziszegve és köpködve hátráltak el Wulfgartól. Mivel a barbár látta, hogy határozottabban kell kezdeményeznie, előrelépett.

A patkányemberek hirtelen szétváltak előtte, és a folyosó végén, a fáklyafény szélén Wulfgar lövésre emelt nyílpuskát pillantott meg.

Ösztönösen a falhoz simult, és elég gyors volt ahhoz, hogy elkerülje a lövedéket, Catti-brie azonban, aki a másik irányba nézett, nem vette észre a közelgő veszedelmet.

Hirtelen perzselő fájdalom hasított belé, aztán a saját meleg vérét érezte a feje oldalán. Sötétség homályosította el a látását, és a falnak roskadt.

Drizzt olyan csendesen lopózott a sötét járatokban, mint a halál.

Csillámot a tokjában tartotta, mert nem akarta, hogy a fény elárulja. A másik mágikus pengét tartotta maga elé. Útvesztőben járt, mégis úgy gondolta, hogy visszatál a barátaihoz. De bármelyik járatot választotta, a másik végén fáklyafényt látott, ahogy újabb és újabb vérpatkányok özönlöttek a csata helyszínére.

A sötétség kapóra jött a drownak ahhoz, hogy rejtve maradjon, Drizztnek mégis az a kellemetlen érzése támadt, hogy figyelik, sőt, előre látják a mozgását. Tucatnyi járat kínálkozott körülötte, a lehetőségei mégis egyre jobban szűkültek, mert minden kanyar után újabb vérpatkányok jelentek meg. A barátaihoz visszavezető kerülőút minden lépéssel tágabb ívű lett, de Drizzt hamar átlátta, hogy nincs más lehetősége, csak előre menni. Mögötte vérpatkányok nyüzsögtek a főfolyosóban, és utána is jöttek.

Drizzt megállt egy sötét zugban, és körülnézett. Végiggondolta, hogy mekkora távolságot tett meg, és látta, hogy most fáklyák égnek arra, amerről jött. Látszott, hogy nincs annyi vérpatkány, mint eredetileg hitte; a járatok másik végén felbukkanó csapatok valószínűleg mindig ugyanazok voltak. Párhuzamosan haladhattak Drizzttel, és mindig befordultak az új járatokba, amikor Drizzt elérte a másik végüket.

A vérpatkányok létszámára vonatkozó felfedezés azonban nem sok vigaszt jelentett Drizztnek. Most már semmi kétség nem férhetett a gyanújához. Céltudatosan terelik valamerre.

Wulfgar megfordult, és odarohant ájult kedveséhez, de a vérpatkányok azonnal lecsaptak rá. Most már az elkeseredett düh hajtotta a hatalmas barbárt. Berontott a támadók közé, és kalapácsa csontzúzó ütéseivel szétcsapott köztük, szabad kezével pedig azoknak a nyakát tekerte ki, akik mellé kerültek. A patkányemberek bevitték néhány szúrás visszavonulóban, az apró sebek és karcolások azonban nem tudták megállítani az őrzöngő barbárt.

Menet közben rátaposott az elesett patkányokra. A többiek rémülten iszkoltak az útjából.

Soraik mögött a nyílpuskás küszködött, hogy újratöltse fegyverét. A feladatát csak még jobban megnehezítette az, hogy képtelen volt levenni a szemét a közeledő barbár látványáról, továbbá az a tudat, hogy ő a hatalmas behemót haragjának célpontja.

Bruenor előtt megritkultak a patkányok, neki több ideje volt arra, hogy Catti-brie-vel foglalkozzék. A lány fölé hajolt. Hamuszürke arccal söpörte ki a vörösbarna, véres sörényt a lány arcából.

Catti-brie kábán nézett rá. – Ha egy ujjnyival mellé megy, vége az életemnek – mondta mosolyogva.

Bruenor gyorsan szemrevételezte a sebet, és megkönnyebbülten látta, hogy a lánynak igaza van. A lövedék csúnya sebet csinált, de csak súrolta Catti-brie fejét.

– Jól vagyok – erősködött Catti-brie, és fel akart állni. Bruenor visszanyomta. – Még ne – suttogta.

– Még nincs vége a harcnak – felelte Catti-brie, és továbbra is maga alá akarta húzni a lábát. Bruenor oda mutatott, ahol Wulfgar tombolt a patkányok tetemei között.

– Ő az egyetlen reményünk – kuncogta. – Hadd higgye a fiú, hogy odavagy.

Catti-brie elképedten harapta be az ajkát a látványtól. Tucatnyi patkányember hevert már holtan, de Wulfgar még mindig csapkodott. Kalapácsa leterített mindenkit, aki szerencsétlenségére nem tudott kitérni az útjából.

Aztán a másik irányból hallott zajt. Mivel a nyilazás megszűnt, a vérpatkányok visszaszivárogtak.

– Én majd elintézem őket – mondta Bruenor. – te csak maradj lent!

– Ha bajba kerülsz...

– Ha szükségem van rád, legyél ott – egyezett bele Bruenor. – De egyelőre maradj lent! Hadd legyen miért harcolnia a fiúnak!

Drizzt megpróbált visszakanyarodni útközben, de a vérpatkányok elálltak az összes alagutat. Lehetőségei hamarosan egyetlen választásra szűkültek: egy széles, száraz oldaljárat indult épp az ellenkező irányba, mint amerre menni szeretett volna.

A patkányemberek gyorsan közeledtek mögötte, és a főfolyosóban több irányból is rárohantak volna. Besurrant a járatba, és a falhoz lapult.

Két patkány lépett be, és belebámult a sötétbe, aztán hívtak egy harmadikat fáklyával, hogy segítsen nekik. De nem sárga fáklyafényt kaptak, hanem hirtelen kék villanást, ahogy Csillám kiröppent a hüvelyéből. Drizzt már rajtuk is volt, mielőtt felemelhették volna a

fegyverüket. Az egyiket mellbeszúrta, a másinak pedig egy fordulattal elnyisszantotta a torkát.

Amikor lehanyatlottak, felvillant a fáklyafény, és a drow ott állt jól láthatóan a világosságban, vértől csöpögő kardokkal. A legközelebbi vérpatkányok felvisítottak; néhányan a fegyverüket elhánnyva menekültek, de egyre többen jöttek helyettük, és elállták a környék minden kijáratát. A pusztá számbeli fölény pedig hamarosan némi önbizalmat adott a patkányembereknek. Lassan, időnként egymásra pillantva közeledtek Drizzthez.

Drizzt arra gondolt, hogy nekirohan az egyik csoportnak, és átvágja magát rajtuk, a patkányok azonban legalább két sorban álltak mindenhol, de helyenként háromban vagy négyben is. Drizzt bármilyen gyors és ügyes volt is, nem remélhette, hogy hátbatámadás nélkül átjuthat köztük.

Visszarohant az oldaljáratba, és egy sötétséggömböt idézett a bejáratra, aztán támadásra készen megállt a gömb mögött.

A patkányemberek, akik gyorsítottak a rohamon, amikor Drizzt eltűnt az oldaljáratban, meglepetten torpantak meg, amikor az áttörhetetlen sötétségbe botlottak. Először azt hitték, hogy elaludt a fáklyájuk, de olyan sűrű volt a sötétség, hogy hamarosan rájöttek, mi a helyzet. Visszavonultak a főfolyosóba, aztán soraik rendezése után óvatosan megindultak befelé.

A varázslata vaksötétjébe még maga Drizzt sem láthatott bele, de a gömbből kibukkanó egyik, majd másik kardhegyet már látta. A két első vérpatkány még ki sem Jött a sötétségből, mikor a drow lecsapott rájuk, kiverte kezükből a kardot, és a karjuk mentén felszúrva a testükbe döfött. Fájdalmas ordításuk visszakergette a többi patkányt a főfolyosóra, és még egy kis időt adott Drizztnek, hogy átgondolja helyzetét.

A nyílpuskás tudta, hogy kifutott az időből, amikor utolsó két társa lökte félre eszeveszett menekülésében. Végre sikerült a lövedéket a helyére illesztenie, és célra emelte fegyverét.

De Wulfgar túl közel volt. Elkapta a lendülő nyílpuskát, és olyan erővel rántotta ki a vérpatkány kezéből, hogy a fegyver széttört a falon. A vérpatkány menekülni akart, de Wulfgar átható tekintete megdermesztette. Megbabonázva nézte, ahogy Wulfgar két kézre

foga Égisz-agyart.

Wulfgar csapása hihetetlenül gyors volt. A vérpatkány azt sem fogta fel, hogy a halálos lendítés egyáltalán elkezdődött. Csak hirtelen robbanást érzett a feje tetején.

A padló elindult feléje, de már halott volt, mire a szennyvízbe toccsant. Wulfgar könnyes szemmel csépelte a testet egészen addig, amíg véres massa nem lett belőle.

Véresen, sárosan, szennyesen roskadt a fal mellé a barbár. Ahogy magához tért tomboló dühéből, meghallotta maga mögött a csatazajt, és Bruenor felé fordult, aki éppen két patkányemberrel küzdött. Az ő hátuk mögött további vérpatkányok gyülekeztek.

A törpe háta mögött pedig Catti-brie hevert mozdulatlanul a fal mellett. Ez a látvány újra feltüzelt Wulfgar haragját. – Tempus! – dörögte a harc istenéhez, és döngő léptekkel megindult vissza az alagútban. A Bruenorral szemben álló vérpatkányok egymás sarkát taposva eredtek futásnak, így Bruenor még kettőt le tudott teríteni közülük. A patkányemberek visszaszaladtak az alagútrendszerbe.

Wulfgar üldözőbe akarta venni őket, hogy egyenként álljon bosszút rajtuk, de Catti-brie felállt, és visszafogta. A lány a mellére borult, átkarolta a nyakát, és szenvedélyesebben csókolta, mint amit a barbár valaha is el tudott képzelni.

Wulfgar eltartotta magától Catti-briet, és egy ideig döbbenet hápogott, aztán boldog mosoly terült szét az arcán, letörölt róla minden más érzést. Aztán visszacsókolta Catti-brie-t.

Bruenor azonban szétválasztotta őket. – Az elf – emlékeztette őket. Felkapta a félig besározódott és félig leégett fáklyát, és elindult az alagútban.

Nem mertek befordulni az oldaljáratokba, mert féltek, hogy eltévednek. A főfolyosó volt a leggyorsabb út, bárhová is vezet. Csak remélhették, hogy meglátnak vagy meghallanak valamit, ami elvezeti őket Drizzthez.

Ehelyett egy ajtót találtak.

– A céh háza? – kérdezte Catti-brie suttogva.

– Mi más lehetne? – felelte Wulfgar. – Csak egy tolvajház építhet ajtót a csatornába.

Az ajtó fölött egy titkos fülkéből Entreri kíváncsian méregette hármukat. Már akkor tudta, hogy valami nincs rendben, amikor a vérpatkányok az éjszaka elején gyülekezni kezdtek a csatornában.

Entreri remélte, hogy ki akarnak menni a városból, de hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy maradni fognak.

Aztán megjelenik ez a három az ajtónál, a drow nélkül.

Entreri a tenyerébe támasztotta az állát, és végiggondolta, mit tegyen.

Bruenor furcsálkodva méregette az ajtót. Az ajtóra körülbelül emberi szemmagasságban egy kis fadoboz

volt szegezve. Mivel nem volt türelme rejtvényt fejteni, a törpe bátran letépte a dobozt, és belenézett.

Zavartan bámulta, amit látott. Aztán vállat vont, és megmutatta a dobozt Wulfgarnak és Catti-brie-nek.

Wulfgar nem volt ilyen tanácstalan. Ő már látott hasonlót Baldur Kapujának dokkjában. Artemis Entreri újabb ajándéka – a félszerzet egy másik ujjja.

– Bérgyilkos! – bödült el, és vállal nekirohant az ajtónak. Az kiszakadt a sarkaiból, és Wulfgar az ajtólapot maga előtt tartva berobbant a mögötte lévő szobába. Csattanást hallott maga mögött, és azonnal belátta, milyen ostobán cselekedett. Egyenesen besétált Entreri csapdjába.

Egy rács zuhant le az ajtónyílásban, és elzárta őt Bruenortól meg Catti-brie-től.

Hosszú lándzsák hegye jelezte a vérpatkányok előrenyomulását a sötét gömb végén. A drownak az első vérpatkányt még sikerült ledöfnie, de aztán elsöpörte a tovább nyomulók rohama. Utat engedett nekik, és védekező mozdulatokkal háritotta döféseiket. De valahányszor rést látott a védelmükben, gyorsan betámadott.

Ekkor jellegzetes szag kerekedett felül a csatornabűzön. Valami édeskés odor, ami régi emlékeket hívott elő. a drow-ban. A patkányemberek erőre kaptak, mintha a szag feltüzeltelte volna a harci kedvüket.

Drizztnek végre eszébe jutott: Menzoberranzanban, a szülővárosában tartott némelyik drow elf tartott házikedvencként olyan állatot, ami ezt a szagot árasztotta. Sandu volt a neve ennek a szörnyetegnek. Rongyszerű, tapadós csápok tömege, melyek elpusztítanak mindent, ami a közelükbe kerül.

Most Drizzt már minden lépésért megküzdött. Valóban terelték, talán a szörnyű halál, talán a fogság felé, mert a sandu lassan ette meg áldozatát, és bizonyos folyadékok hatására eleresztette áldozatát.

Drizzt csapkodást hallott, és visszanézett a háta mögé. A sandu alig tíz lábnyira volt tőle, és már nyúlt is feléje száz ragacsos ujjával.

Drizzt pengéi suhintottak, vágtak, forgolódtak. A drow soha így még nem vívott. Egy-egy vérpatkányt

tucatszor is eltalált, mielőtt az észrevette, hogy egyáltalán megvágták.

De a vérpatkányok egyszerűen túl sokan voltak ahhoz, hogy Drizzt tartani tudja a helyét, a sandu látványa pedig csak még vadabb harcra sarkallta őket.

Drizzt alig néhány ujjnyival a háta mögött érezte a lengedező csápokat. Most már nem volt helye manőverezni; a lándzsák neki fogják szorítani a szörnyetegnek.

Drizzt elmosolyodott, és a mohó tüzek fellángoltak a szemében. – Hát ez a vége? – suttogta fennhangon. Hirtelen felcsendülő kacaja meghökkentette a vérpatkányokat.

Csillámot maga elé szegezve Drizzt megpördült, és a sandu szíve felé vetette magát.

19.

Cselek és csapdák

Wulfgar egy négyzet alakú, dísztelen, kőfalú szobában találta magát. Két fáklya pislákol a fali tartókban. Fényüknél egy másik ajtót pillantott meg, a ráccsal szemben. Félrelökte a kiszakított ajtót, és visszafordult a barátaihoz. – Fedezz hátulról – mondta Catti-briennek, de a lánynak ez már magától is eszébe jutott, és íját a szemközti ajtóra emelte.

Wulfgar összedörzsölte a kezét, úgy készült, hogy a rácsot felemelje. Masszív szerkezet volt ugyan, a barbár mégsem gondolta, hogy meghaladná az erejét. Megragadta a vasrudakat, aztán undorral ugrott hátra, mielőtt még megfeszítette volna az izmait.

A rudak be voltak olajozva.

– Entreri volt az, vagy legyek szakállas gnóm – morogta Bruenor. – Jól megcsináltad, fiú.

– Hogyan hozzuk ki? – kérdezte Catti-brie. Wulfgar hátranézett a csukott ajtóra. Tudta, hogy

azzal semmire sem megy, ha itt álldogál, és attól is tartott, hogy a lezuhanó rács zaja idecsal valakit – és az csakis veszélyt jelenthetett a barátaira.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy beljebb mész -tiltakozott Catti-brie.

– Mi más választásom lehet? – felelte Wulfgar. – Ott bent talán van valami emelőszerkezet.

– Én inkább a bérgyilkosra tippelnék – torkollta le Bruenor. – De azért próbáld meg.

Catti-brie felajlázta íját, amikor Wulfgar az ajtóhoz lépett. Megpróbálkozott a kilinccsel, de zárva volt. Visszanézett a barátaira, és megvonta a vállát, aztán megpördült, és súlyos csizmájával berúgta az ajtót. Az

ajtó megremegett és szilánkokra hasadt. Egy másik, de sötét szoba volt mögötte.

– Fogj egy fáklyát – mondta neki Bruenor.

Wulfgar tétozódott. Valami rossz érzése volt, vagy inkább rosszat szagolt, hatodik érzéke, a harcos-ösztön azt súgta neki, hogy a második szoba nem lesz olyan üres, mint az első, de mivel nem volt más út, odalépett a fáklyákhoz.

Bruenor és Catti-brie őt figyelték, így nem vették észre a sötét alakot, aki kissé hátrébb az alagútban leszökken rejtett fülkéjéből. Entreri egy ideig méregette őket. Könnyen, és talán zajtalanul is végezhetett volna velük, de inkább megfordult, és eltűnt a sötétben. Már kiválasztotta az áldozatát.

Rassiter átlépett az oldalfolyosó előtt heverő két testen. A hullák félúton voltak az ember és patkány közti fázisban, és olyan rettenetes kínok közt haltak meg, amit csak egy átváltozó ismerhet. Mint a folyosó korábbi szakaszán heverőket, ezeket is szakértő precizitással vágták le, és ha a holttestek sora nem jelezte volna elég egyértelműen az utat, az oldaljáratban sötétlő fekete gömb akkor is biztos iránymutató lett volna. Rassiter úgy látta, hogy a csapdája bevált, bár az ár kétségtelenül magas volt.

A fal alsó sarkához lapult, és úgy araszolt tovább. Majdnem elesett két másik céltársa holttestében, mikor a gömb másik oldalán kibukkant.

A vérpatkány hitetlenkedve csóválta a fejét, amikor továbbindult a folyosón, és szinte minden lépésnél vérpatkány-hullába botlott. Vajon hányat ölhetett meg ez a vívómester?

– Egy drow! – hördült fel Rassiter a hirtelen felismerésben, amikor befordult az utolsó kanyarban. Társai holttestei halmokban álltak, de Rassiter átnézett fölöttük. Szívesen megfizette ezt az árat a szeme elé táruló látványért. Elfogott egy sötét harcost. Egy drow-t! Elnyeri Pook pasa kegyeit, és egyszer s mindenkorra felülkerekedik Artemis Entrerin.

A járat végében Drizzt némán támaszkodott a sandunak, ezernyi csáp fogságában. Még a kezében volt két

szablyája, a karjai azonban ernyedten lógtak az oldala mellett. A feje lecsüggedt, bíbor szemei csukva.

A vérpatkány óvatosan megindult feléje. Remélte, hogy a drow még él. Megnézte vizesömlőjét, ami ecettel volt tele. Remélte, eleget hozott, hogy kilazítsa a sandu szorítását és kiszabadítsa a drow-t. Rassiternek nagyon fontos volt, hogy trófeája ne haljon meg.

Pook így jobban fogja értékelni az ajándékot.

A vérpatkány előrenyújtotta kardját, hogy megpiszkálja a drow-t, de visszahőkölt fájdalmában, mikor egy felvillanó tör a karjába vágott. Megpördült, és Artemis Entrerivel találta szembe magát, aki kivont szablyával és gyilkos pillantással meredt rá.

Rassiter a saját csapdájába esett; a járatból nem volt kiút. Vérző karját szorongatva roskadt a falnak, és araszolt visszafelé.

Entreri rezzenetlen tekintettel nézte.

– Pook sosem fog megbocsátani neked – fenyegetőzött Rassiter.

– Pook sosem fogja megtudni – sziszegte vissza Entreri. Rassiter rémülten rohant el a bérgyilkos mellett, és várta, mikor kapja az oldalába a kardot. Entreri azonban egy fikarcnyit sem törődött Rassiterrel; tekintetét a tehetetlen, legyőzött Drizzt Do'Urdenre vetette.

Entreri felszedte ékköves törét. Még nem tudta eldönteni, hogy kiszabadítsa-e a drow-t, vagy hagyja lassú halált halni a sandu ölelésében. Így fogsz hát meghalni – suttogetta végül, mikor letörölte a nyálkát a töréről.

Wulfgar maga elé nyújtotta a fáklyát, és óvatosan belépett a második szobába. Az elsőhöz hasonlóan ez is négyzetes és dísztelen volt, de az egyik oldalon félúton el volt zárva egy padlótól mennyezetig érő paravánnal. Wulfgar tudta, hogy a paraván mögött veszély leselkedik, tudta, hogy ez része annak a csapdának, amit Entreri állított fel, és amibe ő vakon belerohant.

De nem volt ideje átkozni magát meggondolatlanságáért. Beállt a szoba közepére, hogy a barátai lássák, a lábához tette a fáklyát, és két kézre fogta Égisz-agyart.

De amikor a lény előjött, a barbár képtelen volt megmozdulni.

Nyolc kígyóforma fej tekergett hipnotikus táncban, mint a örült asszonyok kötnének egyszerre egy ruhát. Wulfgar azonban nem tudta

ilyen humorosan felfogni a helyzetet, mert minden száj tele volt több sornyi pengeéles foggal.

Catti-brie és Bruenor tudták, hogy Wulfgar veszélyben van, amikor visszalépett egy lépést. Entrerire számítottak, vagy egy csapat katonára. Aztán a hidra átment a nyitott ajtó előtt.

– Wulfgar! – kiáltott fel elszörnyedve Catti-brie, és kilőtt egy nyilat. Az ezüstvessző mély lyukat robbantott az egyik kígyónyakba. A hidra felhördült fájdalmában, és egyik fejével Catti-brie felé fordult.

A hét másik fej Wulfgarra támadt.

– Csalódást okozol nekem, drow – folytatta Entreri. – Azt gondoltam, hogy egyenrangú vagy velem, vagy legalábbis majdnem. A rengeteg gond, kockázat, amíg ide vezettelek, hogy eldöntsük, kinek az élete volt hazugság! Hogy bebizonyosodjon: azoknak az érzelmeknek, amikhez te úgy ragaszkodsz, nincs helye egy igaz harcos szívében.

– De most már látom, hogy fölöslegesen fáradoztam

– mélázott a bérgyilkos. – A kérdés már eldőlt, ha ugyan igazi kérdés volt egyáltalán. Én sosem estem volna bele egy ilyen csapdába!

Drizzt kilesett félig nyitott szemhéja alól, és felemelte a fejét, hogy Entreri szemébe nézzen. – Én sem! – rázta le magáról a döglött sandu ernyedte csápjait. – Én sem!

Mikor Drizzt előrelépett, láthatóvá vált a szörnyeteg végzetes sebe.

Entreri elmosolyodott. – Ügyes! – kiáltott fel, és felemelte a kardját. – Káprázatos!

– Hol a félszerzet? – vicsorogta Drizzt.

– Ennek semmi köze a félszerzethez – felelte Entreri.

– Sem ostoba játékszeredhez, a párduchoz.

Drizzt gyorsan úrrá lett az arcát görcsbe rántó dühön.

– Ó, mindketten élnek – ingerkedett Entreri, hogy ellenfele figyelmét elvonja a harag. – Talán. De az is lehet, hogy nem.

A féktelen harag gyakran segíti a harcosokat kisebb ellenfelekkel szemben, mesteri kardvívók egyenlő harcában azonban minden szúrást ki kell számítani, és nem lankadhat a védelem.

Drizzt páros pengével döfött. Entreri háritott a szablyájával, és egy

törszúrással felelt.

Drizzt kipördült a veszély útjából, teljesen körbefordult a tengelye körül, és lecsapott Csillámmal. Entreri a szablyájával fogta fel a vágást; a két penge összeakadt a markolatnál, és egészen közel vitte egymáshoz a két ellenfelet.

– Megkaptad az ajándékodat Baldur Kapujánál? -kuncogta a bérgyilkos.

Drizzt meg sem rebbent. Regis és Guenhwyvar most kívül esett a gondolatain. Csak Artemis Entrerire koncentrált.

Csak és egyedül Artemis Entrerire.

A bérgyilkos tovább faggatózott. – Maszk? – kérdezte vigyorogva. – Vedd csak fel, drow. Tegyel úgy, mintha nem az lennél, aki vagy!

Drizzt hirtelen előreszökkent, és hátralökte Entrerit.

A bérgyilkos nem esett kétségbe, mert a távoli harc sem volt ellenére. De mikor megpróbálta megvetni a lábát, egy sáros gödörbe lépett, megcsúszott a lába, és féltérdre esett.

Drizzt már rajta is volt villogó szablyáival. Entreri keze azonban ugyanolyan gyorsan cikázott, tőre és kardja táncolva és forogva hárított. A feje és a válla sebesen mozgott ide-oda, és lassan sikerült visszahúznia maga alá a lábát.

Drizzt tudta, hogy elvesztette az előnyét. És ami még rosszabb, olyan helyzetben volt, hogy az egyik válla túl közelkerült a falhoz. Amikor Entreri fel akart állni, Drizzt hátraszökkent.

– Ilyen könnyűnek hitted? – kérdezte Entreri, amikor megint egymással szemben álltak. – Azt gondoltad, hogy amikor ilyen sokáig vártam erre a harcra, meghalok rögtön az elején?

– Én nem hiszek semmit, ha Artemis Entreriről van szó – vágott vissza Drizzt. – Te túl idegen vagy nekem, bérgyilkos. Nem teszek úgy, mintha érteném az indítékaidat, de nem is kívánom megismerni őket.

– Az indítékaimat? – vakkantotta Entreri. – Harcos vagyok – csakis harcos. Nem keverem össze életem hivatását a kedvesség és szeretet hazugságaival – Maga elé emelte a szablyát és a tört. – Ők az én egyetlen barátaim, és velük...

– Semmi vagy – szakította félbe Drizzt. – Az egész életed egyetlen elpocsékolt hazugság.

– Hazugság? – szólt vissza Entreri. – Te viselsz maszkot, drow. Neked kell bujkálnod.

Drizzt mosolyogva fogadta ezeket a szavakat. Néhány nappal ezelőtt még az elevenébe találtak volna, de most, hogy Catti-brie már ráébresztette bizonyos dolgokra, már üresen csengtek Drizzt fülében. – Te vagy a hazugság, Entreri – felelte nyugodtan. – Csak megtöltött nyílpuska vagy, érzéketlen fegyver, ami sosem fogja megtudni, mi az élet – Megindult a bérgyilkos felé. Az állkapcsa határozottan feszült meg; tudta, mit kell tennie.

Entreri ugyanilyen önbizalommal lépett előre.

Gyere meghalni, drow – fröcsögte.

Wulfgar sietve hátrált. Vadul kaszált maga előtt a kalapácsával, hogy visszatartsa a hidra szédítő támadásait. Tudta, hogy nem sokáig tudja tartani magát a fáradhatatlan lénnel szemben. Valahogy módot kell találnia arra, hogy visszavágjon.

Hét, hipnotikus táncot járó, és együtt vagy egyenként lecsapó csattogó szájjal szemben azonban nem volt ideje támadássort kidolgozni.

A fejek hatókörén túlról Catti-brie eredményesebb volt az íjával. Könnyek futották el a szemét, úgy féltette Wulfgart, de komoran eltökélte, hogy nem adja fel. Újabb nyíl vágódott az egyetlen feléje forduló fejbe, és éppen a szemek közé égetett lyukat. A fej megremegett, vadul megrándult, aztán halotti koppanással a padlóra hanyatlott.

A támadás, vagy a fájdalom mintha egy pillanatra megbénította volna a hidrát, a kétségbeesett barbár pedig nem mulasztotta el a kínalkozó lehetőséget. Előrelépett, és teljes erőből rásújtott a kalapácsával egy másik fejre. Az is élettelenül kókadott a padlóra.

– Maradj az ajtó előtt! – ordította Bruenor. – És mielőtt kijössz, kiabálj, nehogy a lány lelőjön!

Lehet, hogy a hidra ostoba teremtmény volt, de a vadászathoz értett. Befordult az ajtó felé, hogy Wulfgar ne tudjon kijutni. Két feje már lent volt, és még egy, aztán még egy szisszent felé. Most a hidra testét találták el. Wulfgar, aki derekasan küzdött, és szinte nem pihent a vérpatkányokkal vívott harc után, kezdett fáradni,

Elvétette a háritást az egyik fej ellen, és az erős fogak a karjába martak, a vállá alá.

A hidra megpróbálta megrázni a nyakát, hogy leszakítsa Wulfgar

karját. Ez volt a bevált módszere, de azelőtt még sosem találkozott olyan erővel, mint Wulfgaré. A barbár keményen az oldalához szorította a karját, és az arca eltorzult ugyan a fájdalomtól, de lefogta a hidrát. Szabad kezével megragadta Égiszagyart közvetlenül a kalapácsfej alatt, és a nyelét belevágta a hidra szemébe. A bestia szorítása enyhült. Wulfgar kitépte magát és hátraugrott, épp időben, hogy elkerüljön öt másik harapást.

Még harcképes volt, de a seb még jobban akadályozta.

– Wulfgar! – kiáltotta Catti-brie, amikor hallotta, hogy a barbár felnyög.

– Gyere ki onnan, fiú! – ordította Bruenor.

Wulfgar már indult is. A hátsó fal felé ment, és elbukfencezett a hidra mellett. A két legközelebbi fej követte a mozgását, és lecsapott rá.

Wulfgar lendületből felállt, és egy hatalmas csapással széthasította az egyik fejet. Catti-brie a menekülési kísérletet látva kilötte a másik fej szemét.

A hidra felmordult fájdalmában és dühében. Megfordult. Már négy feje vonszolódott élettelenül a padlón.

Wulfgar visszahátrált a szoba másik felébe, és megpróbálta megnézni, mi van a paravánfal mögött. – Egy másik ajtó! – kiáltott oda a barátainak.

Catti-brie újabb lövést eresztett meg, amikor a hidra üldözőbe vette Wulfgart. Bruenorral együtt hallotta a reccsenést, amikor az ajtó kiszakadt a keretéből, aztán újabb reszelős csattanást, amikor még egy rács hullott le a fiatal barbár mögött.

Entreri a kardjával Drizzt nyaka felé suhintott, miközben a törével alacsonyan döfött. Ez merész hadmozdulat volt, és ha a bérgyilkos nem az, aki, Drizzt biztosan talált volna egy rést, hogy Entreri szívébe döfjön. A drow-nak azonban épp elég dolga volt azzal, hogy egyik kardjával hárítsa a szablya mozdulatát, a másikkal pedig a tört csapja félre.

Entreri egy sor hasonló kettős támadást hajtott végre, és Drizzt mindannyiszor hárított. Egyetlen karcolás érte csupán a vállán, mire végre sikerült hátraszorítania Entrerit.

– Az első vér az enyém – káromta a bérgyilkos. Végifuttatta ujját a

szablyája pengéjén, hogy megmutassa a drow-nak a vörös foltot.

– Nekem az utolsó vér a fontos – vágott vissza Drizzt, és előreszegezte kardját. A szablyák a leghetlenebb szögekből csaptak le a bérgyilkosra, az egyik a válla fölül, a másik a bordája alól.

Entreri, akárcsak Drizzt, tökéletes háritásokkal semlegesítette a támadásokat.

– Élsz még, fiú? – kiáltotta Bruenor. A törpe hallotta az újraéledt csatazajt maga mögött a járatokban, de a hang most örömmel töltötte el, mert elárulta neki, hogy Drizzt él.

– Biztonságban vagyok – felelte Wulfgar, és körülnézett az új szobában, ahová belépett. A helyiségben több szék és egy asztal volt, melyet, úgy látszott, nem is olyan régen használtak szerencsejátékra. Wulfgarnak most már semmi kétsége nem volt afelől, hogy épület – mégpedig valószínűleg a tolvajok céh-háza – alatt van.

– El van zárva mögöttem az út – kiáltotta a barátainak.

– Keressétek meg Drizztet, és menjetek vissza az utcára. Majd valahogy én is kijutok oda!

– Nem hagyunk itt! – felelte Catti-brie.

– Majd itthagylak benneteket én – szólt vissza Wulfgar. Catti-brie Bruenorra meredt. – Segíts rajta – könyörgött.

Bruenor tekintete hasonlóan elszánt volt.

– Nincs reményünk, ha itt ácsorgunk – kiáltotta Wulfgar. – Vissza biztosan nem tudok menni, még ha fel is tudom emelni ezt a rácsot, és meg is ölöm a hidrát. Menj, szerelmem, és bízz benne, hogy találkozunk még!

– Hallgass a fiúra – mondta Bruenor. – A szíved azt mondja, hogy maradj itt, de azzal nem segítesz Wulfgaron. Bíznod kell benne.

Olaj keveredett a vérrel Catti-brie fején, amikor elkeseredetten nekidőlt a rácsnak. Újabb széttört ajtó reccsenése hallatszott bentről. Catti-brie úgy érezte, mintha egy kalapáccsal a szívére sújtanának. Bruenor gyengéden megfogta a könyökét. – Gyere, te lány -suttogta. – A drow él, és a segítségünkre van szüksége. Bízz Wulfgarban.

Catti-brie elengedte a rácsot, és követte Bruenort az alagútban.

Drizzt egyre támadott, és közben a bérgyilkos arcát tanulmányozta. Sikerült visszafojtania magában a bérgyilkos iránti gyűlöletét, mert szem előtt tartotta Catti-brie szavait és a küldetésük fő célját. Entreri pusztá akadály lett számára, amit le kell győzni Regis kiszabadításához. Drizzt hideg fejjel koncentrált, csakis arra, ami pillanatnyilag a feladata volt. Olyan nyugodtan háraitott és támadott, mintha a menzoberranzani gyakorlóteremben lenne.

Entreri arca – azé az Entrerié, aki érzelemnélkülisége miatt felsőbbrendű harcosnak tartotta magát – gyakran vadul eltorzult, a dühkitörés határán. Entreri valóban gyűlölte Drizztet. Minden melegség és barátság ellenére, amivel az életét élte, a drow tökéletességre tudott szert tenni a fegyverforgatásban. Valahányszor Drizzt megállította Entreri támadórutinját és hasonlóan briliáns mozdulatsorral válaszolt, feltárta a bérgyilkos létének ürességét.

Drizzt észrevette a fortyogó haragot Entreriben, és igyekezett kihasználni azt. Újabb félrevezető támadást indított, amit Entreri háraitott.

Aztán egyenes, kettős döféssel lendült előre; Szablyái alig néhány ujjnyi távolságra, egymással párhuzamosan mozdultak.

Entreri egy széles szablyasuhintással félrecapta mindkettőt, és vigyorogva nyugtázta Drizzt nyilvánvaló hibáját. Gonosz mordulással döfött törével a drow védtelen szíve felé.

Drizzt azonban számított a mozdulatra – sőt, ő rendezte úgy, hogy a bérgyilkos így cselekedjen. Lebukott, megváltoztatta elülső kardjának döfési szögét, még amikor Entreri szablyája háraitani akart. Pengéjét becsúsztatta Entrerié alá, és visszacsapott. Entreri töre épp a szablya útjában lendült előre, és mielőtt még a bérgyilkos Drizzt szívébe meríthette volna töre pengéjét, Drizzt szablyája belevágott a könyöke hajlatába.

A tör a mocsokba hullott. Entreri sebesült karjához kapott, arca eltorzult fájdalomában. Félreugrott. Összeszűkülő szemekkel, dühösen és zavartan méregette Drizztet.

– Dühöd elhomályosítja a képességeidet – lépett előre Drizzt. – Ma éjszaka mindketten tükörbe néztünk. Neked talán nem tetszett az,

amit láttál benne.

Entreri magában füstölgött, de nem válaszolt. – Még nem győztél – sziszegte makacsul, pedig tudta, hogy a drow lehengerlő előnyre tett szert.

– Talán nem – vont vállat Drizzt – Te viszont már régen vesztettél.

Entreri gonoszul elmosolyodott és mélyen meghajolt, aztán kimenekült a járaton.

Drizzt gyorsan a nyomába eredt, de a sötétséggömb szélén megtorpant. Mozgolódást hallott a másik oldalról, és összehúzta magát. Ez túl hangos ahhoz, hogy Entreri legyen, gondolta, és úgy sejtette, hogy vérpatkányok tértek vissza.

– Ott vagy, elf? – hallatszott egy ismerős hang. Drizzt átrohant a sötét gömbön, és elment döbönt

barátai mellett. – Entreri? – kérdezte, abban a reményben, hogy a bérnyilkosnak nem sikerült észrevétlenül elosonnia.

Bruenorék csodálkozva vállat vontak, és Drizzt nyomába eredtek a sötétben.

Fekete-fehér

Wulfgart kis híján legyőzte a fáradtság és a karsebe. Nehézkesen támaszkodott a fölfelé vezető alagút falának. Szorosan fogta a sebet, hogy megpróbálja elállítani a vérzést.

Nagyon egyedül érezte magát.

De tudta: jól tette, hogy elküldte a többieket. Nem sokat tehettek volna érte, és a nyílt folyosón, Entreri csapdája előtt túlságosan védtelenek voltak. Wulfgarnak most egyedül kellett továbbmennie, valószínűleg egyenesen a hírhedt tolvajcéh szívébe.

Elengedte a karját, és megvizsgálta a sebet. A hidra harapása mély volt, de azért még tudta mozgatni a karját. Óvatosan csapott egyet-kettőt Égisz-agyarral.

Aztán megint a falnak dőlt, hogy végiggondolja, mit tegyen ebben a reménytelen helyzetben.

Drizzt alagúttól alagútig osont, néha meglassította lépteit, hogy a kisebb neszek vezessék. Valójában nem számított semmilyen áruló zajra; Entreri épp olyan hangtalanul tudott mozogni, mint ő maga. Ezenkívül Drizzthez hasonlóan fáklya nélkül haladt, de még egy szál gyertya sem volt nála.

Drizzt mégis úgy érezte, jó felé megy, mintha ugyanaz a logika vezette volna, ami Entrerit. Érezte a bérgyilkos jelenlétét, és jobban ismerte őt annál, mint hogy hajlandó volt bevallani magának. Entreri épp úgy nem menekülhetett előle, mint ahogy ő sem Entreritől. Csatájuk már a Mithril Csarnokban elkezdődött hónapokkal korábban – vagy talán ők csak az éppen aktuális megtestesülései voltak egy olyan nagyobb küzdelemnek, ami még az idők hajnalán robbant ki. Drizzt és Entreri, az elvek időtlen csatájának eme két gyalogja számára a küzdelemnek ez a fejezete nem zárulhatott le. míg egyikük nem győz.

Drizzt valami derengést látott az egyik oldalon – nem sárga,

táncoló fáklyafényt, hanem egyenletes ezüstös izzást. Óvatosan odament, és egy nyitott rácsot talált, ahol a beragyogó holdfény egy vaslétrát világított meg a csatorna falán. Drizzt gyorsan – túl gyorsan – nézett körül, és a létrához sietett.

A bal oldalán hirtelen megmozdult a sötétség, és Drizzt az utolsó pillanatban vette észre egy penge áruló csillanását ahhoz, hogy elfordítsa a hátát a csapás elől. Előrebukott, és égető érzés hasított a lapockáiba, aztán érezte a vére nedvességét a köpenye alatt.

Drizzt azonban nem törődött a fájdalommal, mert tudta, hogy a tévovázás a biztos halált jelenti. Megpördült, hátát a falnak vetette, és védekezően megforgatta maga előtt a szablyáit.

Entreri ezúttal nem gúnyolódott. Vadul vagdalkozva tört előre, mert tudta, hogy végeznie kell Drizzttel, még mielőtt a rajtaütés zavara elmúlik. Pusztá rosszindulat lépett a finom megoldások helyébe. A sebesült bérgyilkos teljesen elveszett a gyűlöletben.

Ráugrott Drizltre, a saját sebesült karjával leszorította Drizztet, és pusztá erővel akarta torkon döfni ellenfelét.

Drizzt elég gyorsan összeszedte magát ahhoz, hogy fogadja az első támadást. Egyik karját átengedte a bérgyilkos szorításának, csak arra koncentrált, hogy a szabad kardját fölemelve háríthassa Entreri támadását. A kard markolata megint összecsattant Entreri szablyájával, és félúton megállította.

Összefeszülő pengéik mögül nyílt gyűlölettel méregették egymást. Arcuk alig néhány ujjnyira volt egymástól.

– Hány vétkeért büntesselek meg, bérgyilkos? – hörögte Drizzt. Saját szavaitól erőre kapva Drizzt egy kicsit hátranyomta Entreri szablyáját, amitől a saját kardja sokkal fenyegetőbb szögben nyúlt Entreri felé.

Entreri nem válaszolt, de a pengék elmozdulása sem riasztotta meg. Vad derű költözött a tekintetébe, és keskeny ajka ördögi vigyorra húzódott.

Drizzt tudta, hogy a bérgyilkos tartogat neki még valamit.

Mielőtt a drow rájöhetett volna, mire megy ki a játék, Entreri egy adag mocskos csatornavizet köpött bíbor szemébe.

A kiújult küzdelem zaja vezette Bruenorékat. Éppen akkor pillantották meg a két holdsütötte alakot, amikor Entreri bevetette az aljas cselt.

– Drizzt! – kiáltotta Catti-brie, mert tudta, hogy nem érhet oda időben, de még az íját sem tudja előszedni elég gyorsan ahhoz, hogy megállítsa Entrerit.

Bruenor felhördült, és előrelendült. Csak egyetlen gondolat járt a fejében: ha Entreri megöli Drizztet, kettéhasítja a kutyát!

Az arcába fröccsenő víz egy futó pillanatra megtörte Drizzt koncentrációját és erejét, de tudta, hogy Entrerivel szemben még ez a röpke pillanat is túl hosszú. Kétségbeesetten rántotta félre a fejét.

Entreri előrecsapta a szablyáját. Megvágta Drizzt homlokát, és a két összeszoruló markolat összezúzta Drizzt hüvelykujját. – Megvagy! – sipította a bérgyilkos. Alig hitte el az események hirtelen fordulatát.

Ebben a szörnyű pillanatban Drizzt nem vitatkozhatott a felkiáltással. Következő mozdulata azonban inkább ösztönös volt, mint kiszámított, gyorsasága pedig még magát Drizztet is meglepte. Egyetlen apró szökkenéssel Drizzt Entreri bokája mögé tette az egyik lábát, a másikat pedig maga mögé nyújtotta, és megtámaszkodott. Lökött és fordult. A síkos padlón Entreri nem tehetett semmit: hátrazuhan a koszos patakba, Drizzt pedig rá.

Drizzt esésének súlya Entreri szemébe nyomta a szablyája keresztmarkolatát. Drizzt azonban hamarabb tért magához saját mozdulatának meglepetéséből, mint Entreri, és nem hagyta ki a kínálókozó lehetőséget. Fogást váltott a markolaton, és kiszabadította a kardját Entreriéből, aztán visszahúzta, és lecsapott a bérgyilkos bordáira. Komor elégtétellel érezte, hogy a találat ül.

Most Entrerin volt a sor, hogy kétségbeesett ösztönrel cselekedjék. Mivel nem volt ideje háritani a szablyával, a fegyvere markolatával sújtott Drizzt arcába. Drizzt orra az arcába lapult, színes foltok kezdtek táncolni a szeme előtt, és azt érezte, hogy felemelkedik és oldalra repül, még mielőtt befejezhette volna a szúrását.

Entreri arrébbmászott, és kikecmergett a vízből. Drizzt is arrébbgurult, és szédelegve próbált lábraállni. Mikor sikerült felállnia, megint szembetalálta magát Entrerivel, bár a bérgyilkos

még rosszabb bőrben volt, mint ő.

Entreri átnézett a drow válla fölött a rohamozó törpére, meg Catti-brie-re és a gyilkos íjra, ami a feje magasságába emelkedett. Oldalra szökkent, a létrához, és mászni kezdett felfelé.

Catti-brie sima mozdulattal követte a mozgását. Senki, még Artemis Entreri sem menekülhetett, ha egyszer pontosan célbavette.

– Gyerünk, te lány! – ordította Bruenor.

Drizzt annyira belemerült a harcba, hogy észre sem vette a barátai érkezését. Mikor megfordult, látta a rohanó Bruenort, és az íját megfeszítő Catti-briet.

– Megálljatok! – morogta Drizzt olyan hangon, hogy Bruenor megtorpant, Catti-brie pedig megborzongott. Mindketten tátott szájjal meredtek Drizztre.

– Ő az enyém! – mondta a drow.

Entreri nem állt meg, hogy jószerencséjén elmélkedjen. Kint volt az utcán, a nyílt utcán, ahol menedéket találhat.

Mivel döbönt barátai nem tiltakoztak, Drizzt az arcára húzta a maszkot, és sietve Entreri nyomába eredt.

A gondolat, hogy késedelme veszedelmet hozhat a barátaira – mert talán az utcán járkálnak, hogy valahol összetalálkozzanak vele – cselekvésre készítette Wulfgart. Sebesült karjával megragadta Égisz-agyart, és kényszerítette a sérült izmokat arra, hogy engedelmesskedjenek.

Aztán Drizzt jutott eszébe, barátjának az a képessége, hogy el tudta nyomni félelmét még a lehetetlen helyzetekben is, és csak a düh maradt benne.

Most Wulfgar szemei is belső tűzzel égtek. Széles terpeszben állt a folyosón, lélegzete reszelős hörgésekkel tört elő belőle, izmai ritmikusan feszültek meg és ernyedtek el.

A tolvajok céhe, Calimport legerősebb háza, gondolta.

Mosoly ragyogott fel a barbár arcán. A fájdalom továbbtűnt, a fáradtság kiszállt a csontjaiból. Mosolya szívből jövő nevetésbe csapott, mikor nekiindult.

Itt a harc ideje.

Futás közben figyelte az emelkedőt, és tudta, hogy a következő ajtó, amin átmegy, már körülbelül az utca szintjén lesz. Hamar meg

is találta, és nem is egyet, hanem hármat: az egyiket a folyosó végén, és kettőt a két oldalán. Wulfgar le sem lassult. Úgy gondolta, hogy amerre most megy, az épp olyan jó irány, mint bármelyik másik, így berontott a folyosó végi ajtón. Egy nyolcszögletű őrségi terembe érkezett, ahol négy meglepett őr meredt rá.

– Hé! – buggyant ki a középén álló fickóból, amikor Wulfgar roppant ökle a földre sújtotta. A barbár egy újabb ajtót vett észre pont szemben a bejáratral, és afelé rohant. Remélte, hogy fegyveres harc nélkül el tud jutni odáig.

Az őrök közül egy vézna, sötéthajú kis csavargó bizonyult a legfürgébbnek. Az ajtóhoz pattant, beleillesztett egy kulcsot, és bezárta, aztán szembefordult Wulfgarral, kezében a kulcsot lógatva, arcán foghíjas vigyorral.

– Itt a kulcs – suttogta, és odadobta a kulcsot az egyik társának.

Wulfgar hatalmas keze megragadta az ingénél fogva. A kis csavargó érezte, hogy a lába elemelkedik a földtől. Wulfgar félkézzel áthajította őt az ajtón.

– Itt a kulcs – mondta a barbár, és átlépett a tolvaj testén meg a törött deszkákon.

De még korántsem volt túl a veszélyen. A következő helyiség egy nagy tárgyalóterem volt, melyből tucatnyi szoba nyílt közvetlenül. Riadókiáltások hallatszottak a barbár nyomában, és jól begyakorolt védekezési rutin indult be körülötte. Az ember-tolvajok, Pook eredeti céhtagjai szobáik védelmébe menekültek, mert ők egy évvel ezelőtt felmentést kaptak az alól, hogy a behatolókkal foglalkozzanak – amióta Rassiter és csapata csatlakozott a céhhez.

Wulfgar egy rövid lépcsőhöz rohant, és egy ugrással a tetején termett, betörve a fenti ajtót. Folyosók és nyitott szobák erdeje tárult fel előtte, egy valóságos műkincsgyűjtemény – szobrok, festmények, falikárpitok –, amihez foghatót a barbár még csak el sem tudott volna képzelni. De nem volt sok ideje arra, hogy megcsodálja a tárlatot. Megpillantotta üldözőit. Láta őket oldalt, és maga előtt a folyosókban gyülekezni, hogy elvágják az útját. Tudta, kik azok; éppen most jött ki a csatornájukból.

Felismerte a vérpatkányok bűzét.

Entერი szilárdan megvetette a lábát, míg Drizzt felbukkanását várta a nyitott rácsnál. Mikor a drow elkezdett kimászni az utcára, a bérgyilkos alattomosan lecsapott rá a szablyájával.

Drizzt tökéletes egyensúllyal futott fel a létrán, pedig nem is kapaszkodott. Szabad volt a keze. Mivel számított erre a támadásra, kibukkanásakor keresztelte a feje fölött a kardjait. Megakasztotta Entერი szablyáját, és ártalmatlanul félretaszította.

Aztán ott álltak egymással szemben a nyílt utcán.

A hajnal első derengése már ott lapult a keleti láthatáron, a hőmérséklet emelkedni kezdett, és a lusta város lassan ébredezett körülöttük.

Entერი rárontott, Drizzt pedig ügyes vágásokkal és pusztá erővel tartotta vissza. A drow-nak a szeme sem rezdült, vonásai elszánt grimaszba merevedtek. Módszeresen támadt a bérgyilkosra, egyenletes, határozott vágásokkal.

Mivel a bal karja használhatatlan volt, a bal szemével pedig csak elmosódott foltokat látott, Entერი tudta, hogy nem is remélhet győzelmet. Ezt Drizzt is látta, és felpörgette a tempót. Újra és újra a meglassúdó szablyára csapott, hogy még jobban lefáraszsa Entერი egyetlen védelmét.

De ahogy Drizzt belelendült a harcba, a varázsmaszk megint meglazult, és leesett az arcáról.

Entერი elvigyorodott. Tudta, hogy ismét elkerülte a biztos halált. Valami eszébe jutott.

– Hazugságon kaptak? – kérdezte gonoszul.

Drizzt értette.

– Egy drow! – ordította Entერი, mert tudta, hogy többen figyelik a harcot a környék árnyas zugaiból. – Mir erdejéből! Egy felderítő, aki után sereg jön! Drow!

A kíváncsiság most már előhozta az embereket rejtekhelyükről. A harc már eddig is elég érdekes volt, most azonban az utca népe közelebb jött, hogy megvizsgálja Entერი állítását. Hamarosan kör alakult ki a küzdők körül, és Drizzt meg Entერი hüvelyekből előkerülő kardok surrogását hallotta.

– Ég veled, Drizzt Do'Urden – suttogetta Entერი az erősödő hangzavarban, a környéken végigsöprő "Drow!" kiáltások alatt. Drizzt nem tagadhatta: a bérgyilkos ötlete hatékony volt. Idegesen

pillantott körül. Bármelyik pillanatban számíthatott rá, hogy hátba támadják.

Entrerinek sikerült elterelnie a figyelmét. Amikor Drizzt oldalra nézett, kitört a körből, befúrta magát a tömegbe, és felkiáltott: – Drow! Öljétek meg!

Drizzt felemelt karddal pördült meg, amikor az izgatott csöcselék óvatosan megindult feléje. Catti-brie és Bruenor ekkor értek fel az utcára, és azonnal látták, mi készül. Bruenor odarohant Drizzt mellé, Catti-brie pedig felajzotta íját.

– Hátrébb! – dörögte a törpe. – Nincs itt semmilyen gonosz, csak az, akit ostobán épp most hagytok futni!

Egy férfi bátran, előreszegezett lándzsával előlépett.

Ezüstös robbanás vetette szét a fegyver hegyét. A férfi borzadva ejtette el a hasznavehetetlenné vált fegyvert, és oldalra pillantott, ahol Catti-brie már készítette a következő nyílvezzőt.

– Menj innen – reccsent rá a lány. – Hagyd békén az elfet, különben a következő lövés nem a fegyveredet találja el!

A fickó elhátrált, a tömeg pedig épp olyan gyorsan kezdte elveszíteni kedvét a harcra, mint ahogy fellelkesedett. Amúgy sem akart egyikük sem harcba bocsátkozni egy drow elffel, inkább hittek a törpe szavának, hogy ez itt nem gonosz.

Aztán kissé távolabb mozgolódás vonta magára a sokadalom figyelmét. A céh-ház előtt üldögélő két ál-csavargó hirtelen felrántotta az ajtót – csatazaj szűrődött ki – és berontott a házba. Becsapták a kaput maguk mögött.

– Wulfgar! – kiáltott fel Bruenor, és rohanvást nekilódult. Catti-brie már indult volna utána, de visszafordult, hogy megnézzze Drizztet.

A drow mintha tusakodott volna magában. Hol a céh házára nézett, hol a másik irányba, amerre Entreri menekült el. Legyőzte Entrerit; a sérült bérgyilkos már nem tud megállni ellene.

De hogyan hagyhatná futni?

– A barátaidnak szüksége van rád – emlékeztette Catti-brie. – Nem csak Regisnek, de Wulfgarnak is.

Drizzt szégyenkezve csóválta meg a fejét. Hogyan is fordulhatott meg a fejében, hogy ebben a kritikus pillanatban cserben hagyja a barátait? Elrohant Catti-brie mellett, Bruenor után.

A Csavargó körtér fölött a hajnal első fényei már megvilágították Pook pasa fényűző termeit. LaValle óvatosan a szobája oldalában sötétlő függönyhöz lépett, és félrehúzta. Gyakorlott varázsló létére még ő sem merte a kimondhatatlan gonosz eszközét napkelte előtt megközelíteni. A Taros Gyűrűt, leghatalmasabb – és legijesztőbb – varázstárgyát.

Megragadta a vaskeretet, és kihúzta a kis fürkéből. Állványán és görgőin a dolog magasabb volt, mint ő, a gyűrű pedig, amin kényelmesen átfért egy ember, teljes egy lábnyi magasan volt a padlótól. Pook egyszer megjegyezte, hogy olyan, mint a karika, amit a macskái idomárja használ.

Az az oroszlán azonban, ami Taros Gyűrűn ugrik át, aligha érkezne csak úgy a másik oldalra.

LaValle megfordította a karikát, és szembe állt vele. Megvizsgálta a szimmetrikus pókhálót, ami beszótte. A háló nagyon gyengéinek tűnt, LaValle azonban ismerte a benne rejlő erőt, a varázshatalmat, ami a létsíkokon áthatolt.

LaValle a zsebébe csúsztatta a szerkezet bekapcsolóját – egy vékony pálcát, a végén hatalmas fekete gyönggyel – és betolta a Taros Gyűrűt a nagyterembe. Jobb szerette volna, ha van ideje kipróbálni a tervét, mert nem akart újra csalódást okozni mesterének. A nap azonban már megjelent a keleti égen, és Pook nem fog örülni a késedelemnek.

Pook hálórúhában támolgott be a nagyterembe LaValle hívására. A céhmester szeme felcsillant, amikor meglátta a Taros Gyűrűt. Mivel nem volt varázsló, nem fogta fel a benne rejlő veszedelmeket; egyszerűen csodás játékszernek látta.

LaValle a kapcsolóval az egyik kezében, az ónix figurával a másikban megállt a karika előtt. – Ezt fogd meg – adta át Pooknak a szobrocskát. – A macskát majd később megkeressük, ehhez a feladathoz nem kell.

Pook révülten a zsebébe pottyantotta a szobrot.

– Végigfürkészem a létsíkokat – magyarázta a varázsló. – Tudtam, hogy a macskának az Asztrális Síkon kell lennie, de nem voltam benne biztos, hogy a felszerzet is ott marad – ha valahogy ki tud menni onnan. És persze nagyon nagy az Asztrális Sík.

– Elég! – parancsolta Pook pasa. – A tárgyra! Mit akarsz mutatni nekem?

– Csak ezt – felelte LaValle, és megleengette a pálcát a Taros Gyűrű előtt. A pókháló erőtől kezdett bizseregni, és apró villanások tűntek fel rajta. A csillogás lassan állandósult, és fény töltötte be a pókszálak közti teret. A háló homályos kék háttérbe olvadt.

LaValle kimondta a parancsszót, mire a gyűrű fényes, világos szűrkeséget kezdett mutatni: az Asztrális síkot. Regis ült ott kényelmesen egy rajzolt fának, egy tölgy csillagpor-vázlatának támaszkodva. Kezét a feje mögé kulcsolta, a lábát pedig keresztbe tette maga előtt.

Pook kirázta fejéből az álom kábaságát. – Kapd el -recsegte. – Hogyan férhetünk hozzá?

Mielőtt LaValle válaszolhatott volna, kivágódott az ajtó, és Rassiter esett be a terembe. – Csata van, Pook -zihálta elakadó lélegzettel. – Az alsó szinteken. Egy óriás barbár.

– Azt ígérted, hogy elintézed ezt a dolgot – meredt rá gyilkos tekintettel Pook.

–A bérgyilkos barátai... – kezdte Rassiter, de Pooknak most nem volt ideje magyarázkodásokat hallgatni.

– Csukd be az ajtót – mondta Rassiternek. Rassiter elhallgatott, és engedelmeskedett. Pook épp elég dühös lesz rá, ha tudomást szerez a csatornabeli eseményekről – nincs értelme feleslegesen felbőszíteni. A céhmester visszafordult LaValle-hoz. – Kapd el.

LaValle halkan kántálni kezdett, és megint megleengette a pálcát a Taros Gyűrű előtt, aztán átnyúlt a síkokat elválasztó üvegszerű rétegen, és üstökön ragadta az álomittas Regist.

– Guenhwyvar! – ordított fel Regis, de ekkor LaValle átrántotta a kapun, és a padlóra hemperedett, éppen Pook lába elé.

– Ööö... jó reggelt – hebegte, és bocsánatkérően felnézett Pookra. – Megbeszélhetnénk ezt a dolgot?

Pook bordánrúgta, és sétatálcája végével regis mellkasába bökött. – Ezerszer fogsz felordítani kínodban, mielőtt eleresztlek ebből a világból – fogadkozott a céhmester.

Regis egyetlen szavában sem kételkedett.

21.

Ahol nem süt nap

Wulfgar szobrok sorai között lopózott vagy nehéz kárpitok mögé húzódtott menet közben. A vérpatkányok túl sokan voltak, és kezdték körülvenni.

Elment egy folyosó mellett, és három vérpatkányt látott maga felé rohanni. Ijedelmet színlelve a barbár elrohant a nyílás előtt, de aztán azonnal meg is állt, és a bejárat mellett a falnak vetette a hátát. Mikor a patkányemberek berontottak a terembe, Wulfgar néhány jói irányzott csapással hátulról terítette le őket.

Aztán elindult a folyosóban. Remélte, hogy sikerült megzavarnia többi üldözőjét.

Egy tágas terembe ért, aminek magas volt a mennyezete. Széksorok húzódtak egymás mögött – ez volt Pook pasa magán-színházterme. Ezernyi gyertyával világító roppant csillár függött a terem közepe fölött, a falak mentén pedig híres hősök és egzotikus szörnyetegek képével faragott oszlopok sorakoztak. Wulfgarnak megintcsak nem volt ideje a művészi megoldásokat csodálni. Csak egy dologra figyelt fel a teremben: egy rövid lépcsőre az egyik oldalon, ami egy erkélyre vezetett.

Vérpatkányok özönlöttek be a terem számos bejáratán. Wulfgar hátranézett a vállá fölött, vissza a folyosóra, de látta, hogy arra is el van zárva az útja. Vállat vont, és felrohant a lépcsőn. Arra gondolt, hogy itt az ellenfelek legalább csak egyenként férnek hozzá, nem tömegben.

Két vérpatkány már a sarkában volt, de amikor Wulfgar elérte a lépcsőpihenőt, és szembefordult velük, a patkányemberek rádöbbsen hátrányos helyzetükre. A barbár még sima talajon is föléljük tornyosult

volna, de így, hogy három lépcsővel magasabban állt, a térde volt a szemük magasságában.

Támadópozíciónak ez nem is lett volna olyan rossz: a vérpatkányok beleszúrhattak volna Wulfgar védtelen lábába. De

amikor Égisz-agyar hatalmas ívben lecsapott, a vérpatkányok nem állíthattak meg. A lépcsőn félreugrani sem volt nagyon helyük.

A harci kalapács bezúzta az egyik koponyáját, míg a másik barna irhája alatt elsápadva leugrott a lépcsőről.

Wulfgar majdnem hangosan felnevetett. Aztán észrevette a dobásra emelt lándzsákat.

Felrohant az erkélyre a korlát és a székek fedezékébe, és másik kijáratot keresett. A vérpatkányok előzőnlőtték a lépcsőt.

Wulfgar nem talált másik ajtót. Mikor látta, hogy csapdába rekedt, megrázta a fejét, és megmarkolta Égisz-agyart.

Mit is mondott neki Drizzt a szerencséről? Azt, hogy egy igaz harcos mindig megtalálja a helyes utat – azt az egyetlen szabad ösvényt, amit a felületes külső szemlélő szerencséjének lát.

És most Wulfgar már tényleg elnevette magát. Egyszer megölt egy sárkányt úgy, hogy egy jégcsapot vert le rá. Eszébe jutott, mi lenne, ha a hatalmas csillár a patkányemberektől nyüzsgő teremre szakadna.

– Tempus! – fohászkodott a barbár hadistenéhez, némi isteni eredetű szerencséért – végül is Drizzt nem tudhat mindent! Teljes erőből elhajította Égisz-agyart, és vakon a kalapács után vetette magát.

Égisz-agyar röppályája épp olyan precíz volt, mint mindig. Belevágódott a csillár tartóláncába, és egy jó darab mennyezetet is kiszakított. A patkányemberek futva és szökellve menekültek, mikor a roppant kristály– és tűztömeg szétrobbant a padlón.

Wulfgar még mindig lendületben az erkély korlátjára lépett, és ugrott.

Bruenor felmordult, és a feje fölé emelte a fejszóját, hogy egyetlen csapással betörje a céh házának ajtaját, de még néhány lépés hiányzott a céljáig, amikor egy nyílvessző süvített el a vállá fölött, lyukat égetett a zár fölé, és az ajtó kitárult.

Bruenor lendületből belevágódott az ajtón, és legurult a lépcsőn, magával rántva a két meglepett őrt.

Bruenor szédelegve térdelt föl, és visszanézett a lépcsőre. Drizzt ötösel vette a fokokat lefelé, Catti-brie pedig éppen az első fokra lépett.

– A mindenedet, te lány! – dörögte a törpe. – Megmondtam, hogy

mindig szólj előre!

– Nem volt ideje – szakította félbe Drizzt. Átugrottá az utolsó hét lépcsőfokot – meg a térdeplő törpét – hogy elébe álljon a Bruenor hátában közeledő két vérpatkánynak.

Bruenor felkapta a sisakját, a fejébe nyomta, és megfordult, hogy ő is részt vegyen a mókában, de addigra a két vérpatkány már rég halott volt, Drizzt pedig rohant tovább a messzebről hangzó komolyabb csatazaj irányába. Bruenor a kezét nyújtotta Catti-briennek, amikor az elrohant mellette, hogy kihasználja a lány lendületét.

Wulfgart hatalmas lábai átrepítették a csillár romjai fölött. A karját védekezően a fejére kulcsolta, mikor egy csapat vérpatkány közé zuhant, és szerteszét döntögette őket. Kissé szédelegve, de azért nem megzavarodva Wulfgar kirentott egy ajtón, és egy újabb tágas terembe érkezett. Nyitott ajtó sötétlett előtte, ami folyosók és szobák újabb útvesztőjébe vezetett.

Wulfgar azonban nem akart bemenni, csak hogy egy csapat vérpatkány állja el az útját. Az ajtó mellett a falnak lapult.

Mivel azt hitték, fegyvertelen, a patkányemberek diadalmas sivítőzással rontottak be. Ekkor azonban Égisz-agyar visszatért gazdája kezébe, és szétlapította az első kettőt. Wulfgar körülnézett, hol található egy újabb adag szerencsét.

Most semmit sem látott.

Vérpatkányok vették körül sziszegve, odvas fogait csattogtatva. Nem volt szükségük Rassiter magyarázatára ahhoz, hogy megértsék, milyen erőt jelentene egy ilyen óriás – egy vérpatkány-óriás – a céhüknek.

A barbár hirtelen meztelennek érezte magát ujjatlan tunikájában, amikor alig-alig kerültek el a harapások. Wulfgar épp elég legendát hallott az ilyesféle teremtményekről, hogy ismerje az emberálatok harapásának szörnyű következményeit. Minden erejét latbavetve küzdött.

De hiába volt a félelem ereje, a barbár az egész éjszakát végigharcolta, több sebből vérzett, leginkább a karján, ahol megint megsérült, amikor leugrott az erkélyről. A csapásai kezdtek lassulni.

Wulfgar más esetben a végsőkig harcolt volna, dallal az ajkán, megnyugodva abban, hogy igazi harcshoz méltóan esik el. De most,

hogy tudta: reménytelen a helyzete, és a halálnál sokkal rosszabb vár rá, saját maga akart véget vetni az életének.

A menekülés lehetetlen volt. A győzelem még inkább. Wulfgar abban a pillanatban csak arra gondolt és arra vágyott, hogy megmeneküljön az állatember-sorstól.

Ekkor lépett be a terembe Drizzt. Úgy bukkant fel a vérpatkányok sorai mögött, mint a gyanútlan falura lecsapó tornádó. Szablyái pillanatokon belül vérben úsztak, és szörpamacsok repkedtek körülötte. Az a néhány patkányember, akinek sikerült megmenekülnie, a lába közé húzta a farkát, és eliszkolt.

Az egyik vérpatkány megfordult és háritásra emelte a kardját, de Drizzt könyökből levágta a kezét, a másik kardjával pedig a mellébe szúrt. A drow már ott is volt hatalmas barátja mellett. Felbukkanása új bátorságot és erőt öntött Wulfgarba. A barbár diadalmasan felmordult, mellbecsapta az egyik támadót a kalapácsával. A nyomorult még a falat is átszakította. Holtan hevert, feje az egyik szobában, a lábai azonban átlógtak az újonnan támadt ablakon.

A patkányemberek elbizonytalanodva néztek egymásra, és óvatosan közelítettek a két harcoshoz.

Harci kedvük alaposan megcsappant, majd néhány pillanat múlva teljesen el is szállt, amikor az őrzőngő törpe rontott be a szobába ezüstcsikkal szálló nyílveszők kíséretében, melyek ijesztő pontossággal terítették le a patkányembereket. A patkányemberek úgy látták, hogy megismétlődik a csatornabeli jelenet, ahol több mint két tucat társukat veszítették el az éjszaka. Nem volt bátorságuk a négy barát együttes erejével szembeszállni, és aki tehetett, menekült.

Azok, akik ott maradtak, nehéz választás elé kerültek: kalapács, szablya, fejsze vagy nyíl.

Pook hátradólt trónszékében, és a Taros Gyűrű körének képernyőjén figyelte a pusztítást. Nem fájlalta a vérpatkányok halálát – néhány jól irányzott harapás az utcákon, és a nyomorultak máris annyian vannak, mint régen – de sejtette, hogy az előrenyomuló négy hős végül eléri őt.

Regis, akit Pook egyik eunuchja a nadrágja ülepénél fogva tartott a levegőben, szintén a harcot figyelte. Már a halottnak hitt Bruenor pusztá látása is könnyeket csalt a szemébe. Teljesen érzékenyült a

gondolattól, hogy barátai átvágtak a Birodalmakon, hogy őt megmentse, most pedig érte harcolnak. És mindnyájan sebesültek, főleg Catti-brie és Drizzt, mégis a fogukat összeszorítva kaszabolják Pook seregét. Mikor látta, hogy minden csapásukra lehanyatlík egy-egy ellenfél, Regis nem kételkedett benne, hogy el fognak jutni hozzá.

Aztán a félszerzet a gyűrű mellé pillantott, ahol LaValle állt nyugodtan, karbafont kézzel, a gyöngyös pálcával dobolva a vállán.

– A tieid nem állnak valami jól, Rassiter – jegyezte meg a céhmester. – Mondhatni, gyáván viselkednek.

Rassiter zavartan állt egyik lábáról a másikra.

– Értsem ezt úgy, hogy nem tudod teljesíteni a megállapodásunkat?

– A céhem hatalmas ellenfelekkel került szembe ma éjszaka – dadogta Rassiter. – Nem tudták... nem tudtuk... a csatának még nincs vége!

– Talán csinálhatnál valamit, hogy a patkányaid jobban harcoljanak – mondta Pook nyugodtan, és Rassiter nem értette félre a parancs – a fenyegetés – hangvételét. Mélyen meghajolt, és kisetett a teremből. Becsapta maga mögött az ajtót.

De még a követelőző céhmester sem varrhatta pusztán a vérpatkányok nyakába a bekövetkező katasztrófát.

– Elképesztő – motyogta, amikor Drizzt egyidejű, mégis különálló döfésekkel terített le két vérpatkányt egyszerre. – Sosem láttam még ilyen elegáns vívást – Ezen egy kicsit elgondolkodott. – Talán csak egyszer.

A hirtelen felfedezésen elcsodálkozva Pook LaValle-ra pillantott, aki egyetértően bólogatott.

– Entreri – szólta LaValle. – Nem lehet nem észrevenni a hasonlóságot. Most már tudjuk, miért csalta őket ide a bérgyilkos.

– Hogy megvívjon a drow-val? – tűnődött el Pook. – Végre egy kihívás annak, akivel senki sem vehette fel a versenyt?

– Úgy tűnik.

– De akkor hol van ő? Miért nem lép közbe?

– Talán már megtette – felelte LaValle komoran. Pook hosszan rágódott ezen: túl hihetetlennek találta

a dolgot. – Entrerit legyőzték? – hápogta. – Entreri halott?

Édesen csengtek ezek a szavak Regis füleiben, aki kezdettől fogva rémülettel figyelte a drow és a bérgyilkos rivalizálását. Regis mindig

is sejtette, hogy elérkezik majd a végső párbaj, amiből csak egyikük kerülhet ki élve. Mindvégig féltette drow barátját.

Az a gondolat, hogy Entreri nincs többé, új megvilágításba helyezte a Pook pasa előtt zajló csatározást. Hirtelen megint szüksége lett Rassiterre és csapatára; a Taros Gyűrűben látható mézszárlás hirtelen közvetlenebb jelentőségre tett szert a céh hatalma szempontjából.

Felugrott a helyéről, és a gonosz eszközhöz lépett. -Ennek véget kell vetnünk – vicsorogta LaValle-nak. -Küldd el őket egy sötét helyre!

A varázsló alattomosan elvigyorodott, és elsuhogott egy nagy, fekete bőrbe kötött könyvért. Kinyitotta egy megjelölt oldalon, a Taros Gyűrű elé állt, és baljós kántálásba fogott.

Bruenor ment ki először a szobából, hogy a Regishez vezető utat keresse – meg további vérpatkányokat, akiket levághat. Végigrohant egy rövid folyosón, és berúgott egy ajtót, de nem vérpatkányokat talált, hanem két igen-igen megilletődött ember-tolvajt. Miután volt némi irgalom harcedzett szívében – hisz végső soron betolakodó volt – Bruenor félretette a fejszét, és puszta kézzel tette ártalmatlanná a két tolvajt. Aztán visszaroht a folyosóra, és csatlakozott barátaihoz.

– Jobbra! – kiáltott fel Catti-brie, mert valami mozgást látott egy falikárpit mögött, Wulfgar mellett. A barbár egyetlen rántással elhúzta a drapériát, és egy aprócska ember látott mögött kuporogni. A leleplezett kis tolvaj elvesztette harci kedvét, és mentegetőzve vállat vont, amikor Wulfgar kiütött a kezéből kicsinyke törét.

Wulfgar a nyakánál fogva a levegőbe emelte, és orrát a kis tolvajka orrához nyomta. – Mi vagy? – morogta Wulfgar. – Ember vagy patkány?

– Nem vagyok patkány! – sipította a rémült tolvaj. Mintegy hangsúlyképpen köpött egyet. – Patkány aztán nem!

– Regis? – kérdezte Wulfgar. – Tudsz róla? A tolvaj készségesen bólogatott.

– Hol találjuk meg Regist? – dörögte Wulfgar. A tolvaj elsápadt.

– Fent – visította. – Pook termeiben. Egészen fönt -Pusztán a túlélés ösztönétől vezetve a kis tolvaj az öve hátuljába dugott rejtett

tőre felé nyúlt.

Rosszul tette.

Drizzt a szablyájával a tolvaj karjára csapott, hogy mutassa Wulfgarnak a mozdulatot.

Wulfgar a kis emberrel nyitotta ki a következő ajtót.

A hajsza megint fellángolt. Vérfarkasok ugrottak elő a homályból mellettük, de kevesen mertek szembeszállni velük. Akik az útjukba kerültek, azok inkább véletlenül tévedtek oda, mint szándékosan.

Újabb ajtók hasadtak szét, újabb szobák ürültek ki, és néhány perc múlva Drizzték megpillantották a lépcsőt. Széles volt, és gyönyörű szőnyeg borította, korlátja fényes, szépen faragott keményfából készült. Egy ilyen lépcső csakis Pook termeihez vezethetett.

Bruenor diadalmasan felmordult, és előrerohant. Wulfgar és Cattibrie követték. Drizzt tétovázott, és hirtelen támadt szorongással tekintett körül.

A drow elfek természetüktől fogva a mágia lényei voltak, és Drizzt most valami különös, veszélyes bizsergést érzett, egy varázslat kezdetét, ami rá irányult. A fal és a padló hirtelen hullámmani kezdett körülötte, mintha hirtelen folyékonnyá válna.

Rájött, mi történik. Guenhwyvar társaságában utazott már a létsíkok között, és tudta, hogy valami – vagy valaki – most kirántja őt az Elsődleges Anyagi Síkon elfoglalt helyéről. Láta, hogy előtte Bruenorék is zavartan ácsorognak. Fogjuk meg egymás kezét! – kiáltotta a drow, és odasietett a barátaihoz, mielőtt a varázslat mindnyájukat bekebelezte.

Regis reményvesztetten, rettegetve figyelte, ahogy társai összekapaszkodnak. Aztán a Taros Gyűrűben látható helyszín a ház alsó emeletéről egy sötétebb helyre váltott, a füst és árny hazájára, démonok és gonosz szellemek helyére. Egy olyan helyre, ahol sosem süt nap.

– Nem! – kiáltott fel a félszerzet kétségbeesetten, mikor látta, mire készül a varázsló. LaValle ügyet sem vetett rá, Pook pedig csak kuncogott. Néhány pillanat múlva Regis megint látta összefogódzott barátait, ezúttal a sötét létsík kavargó kódében.

Pook a sétatálcájára támaszkodott, és nevetett. -Mennyire szeretem szétrombolni a reményeket! -mondta a varázslónak. -Megint

bebizonyítottad, milyen pótolhatatlan vagy számomra, drága LaValle-om!

Regis látta, ahogy a barátai hátrafordulnak, és védekezni próbálnak. Máris sötét alakok keringtek körülöttük és felettük – gonosz és nagyhatalmú lények.

Regis a padlóra szegezte a tekintetét. Nem tudta elviselni a látványt.

– Ó, ne nézz félre, kis tolvaj! – nevetett rá Pook. – Nézd végig a halálukat, és örülj nekik, mert az ő kínjaik messze kisebbek lesznek, mint a te szenvedésed, amit kiterveltem számodra.

Regis gyűlölte Pookot, és gyűlölte önmagát, amiért ilyen végzetbe sodorta a barátait. Vadul meredt Pookra. A barátai őérte jöttek. Miatta járták be az egész világot. Megküzdöttek Artemis Entrerivel meg egy sereg vérpatkánnyal, és bizonyára még sok más ellenféllel. Csakis miatta.

– Légy átkozott – vicsorogta Regis. Már semmitől sem félt. Lehajtotta a fejét, és combon harapta az eunuchot. Az óriás felordított, és elejtette Regist.

A félszerzet alig ért földet, már iszkolt is. Elrohant Pook előtt, kirúgta a keze alól a botot, amire támaszkodott, és közben nagyon ügyesen a zsebébe nyúlt, hogy visszavegyen egy bizonyos szobrocskát. Aztán rohant tovább LaValle felé.

A varázslónak több ideje volt felkészülni, és már bele is kezdett egy gyors varázslatba, amikor Regis rárontott, de a félszerzet bizonyult gyorsabbnak. Felugrott és LaValle szemébe vájta az ujjait. Ezzel megszakította a varázslatot, és hátralökte a mágust.

Amíg a varázsló az egyensúlyát próbálta visszanyerni, Regis elmarta a gyöngyös pálcát, és a Taros Gyűrű elé állt. Még egyszer körülnézett, hátha talál valami könnyebb utat.

Pook alakja uralta a látványt. A céhmester vérvörös arccal, vicsorogva kezdett magához térni az orvtámadás okozta sokkból, és forgatni kezdte botját, amiről Regis tapasztalatból tudta, hogy nagyon veszélyes fegyver.

– Ezt az egyet add meg nekem – suttogta Regis valamelyik istennek, amelyik éppen odafigyelt. Összeszorította a fogát, előrevetette magát, és hagyta, hogy a pálca bevezesse a Taros Gyűrűbe.

22.

A hasadék

A füst, ami a földből tört elő a lábuk alatt, hátborzongatóan gomolygott körülöttük. Abból, ahogy a füst kúszott, majd mindkét oldalukon egy-két láb távolságban lebukott, hogy aztán újabb felhőként emelkedjen fel, Drizzték tudták, hogy egy keskeny párkányon vannak, egy hídon valami roppant szakadék fölött.

Hasonló hidak, alig egy-két láb szélesek húzódtak fölöttük és alattuk. Az egész síkon csak ezeken lehetett járni. Semerre nem látszott szilárd földtömeg, csak a kanyargó, csavarodó sávok.

Lassan, álomszerűen jártak, küszködtek a levegő súlyával. Az egész hely, ez a nyomasztó, homályos, áporodott szagú világ gonoszságot árasztott magából. Vad, idomtalan szörnyetegek köröztek fölöttük körülöttük, a homályos semmiben, és örvendezve rikoltoztak a váratlan finom falatok megjelenésén. A négy barát, aki a saját világában szinte legyőzhetetlen volt, most elvesztette a bátorságát.

– Ez a Kilenc Pokol? – suttozta Catti-brie halkán, nehogy a felriassza a pillanatnyilag tétlen sokaságot, ami az örök ködben gyülekezett.

– Talán a Hádész – vélte Drizzt, aki járatosabb volt az ismert síkok között. – A Káosz birodalma – Bár közvetlenül a barátai mellett állt, a hangja épp olyan távolinak tűnt, mint Catti-brie-é.

Bruenor már éppen le akarta torkollni, de elakadt a szava, mikor Catti-brie-re és Wulfgarra nézett, a gyermekeire, mert mindig így gondolt rájuk. Most itt áll, és képtelen segíteni rájuk.

Wulfgar Drizztre nézett. – Hogyan juthatunk ki innen? – faggatta sötéten. – Van itt valami ajtó? Vagy ablak, ami a mi világunkba nyílik?

Drizzt megrázta a fejét. Szerette volna megnyugtatni a többieket, hogy fenntartsa bennük a lelkesedést a veszedelmek közt. De most a drow nem tudott mit mondani. Nem látott kiutat, nem látott reményt.

Egy félig kutyaszerű, de félreismerhetetlenül emberarcú lény csapott el Wulfgarra, és fekete karmaival Wulfgar válla felé nyúlt.

– Bukj le! – kiáltotta Catti-brie az utolsó pillanatban. A barbár nem vitatkozott. Hasravágódott, és a teremtmény elhibázta. Kissé visszakanyarodott, aztán egy töredék pillanatig mozdulatlanul lebegett, majd újra lecsapott, mert vágyott az eleven húsrá.

De Catti-brie most már készen állt, és kilötte nyilát. A vessző lustán araszolt a szörnyeteg felé, és tompa szürke csíkot húzott a szokásos ezüst helyett. De a szokásos erővel talált célba, és csúnya lyukat égetett a kutyabundába. A szörnyeteg megbillent röptében. Éppen föléjük ért, amikor megpróbálta visszanyerni egyensúlyát, és Bruenor levágta. A rém dugóhúzó-pörgéssel tűnt el a mélyben.

De Drizzték nem sokáig örülhettek az apró győzelemnek. Száznyi hasonló bestia repkedett ki-be a látómezejük szélén, némelyik tízszer akkora volt, mint amit leterítették.

– Nem maradhatunk itt – morogta Bruenor. – Hová menjünk, elf?

Drizzt akár itt is maradt volna, de tudta, hogy a cselekvés megnyugtatja barátait, és legalább azt az érzést kelti bennük, mintha tehetnének valamit. Csak a drow látta át teljes mélységében azt a borzalmat, amibe kerültek. Csak Drizzt tudta, hogy bárhová mennek ezen a sötét síkon, a helyzet nem fog változni: nincs menekvés.

– Erre – mondta, miután úgy tett, mintha gondolkodna. – Ha van ajtó, akkor szerintem erre van – Tett egy lépést a keskeny meredélyen, de hirtelen megtorpant, amikor füst burjánzóit fel előtte.

Aztán felállt.

Humanoid alak volt, magas és karcsú, bibircsókös, békaszerű fejfel, és háromujjú, karmos kézzel. Még

Wulfgarnál is nagyobbra nőtt. – Káosz, sötét elf? – selypegte idegenszerű torokhangon. – Hádész?

Csillám mohón felizzott Drizzt kezében, a másik viszont, a jég-kovácsolta, majdnem magától a szörnyre vetette magát.

– Tévedsz – recsegte a lény.

Bruenor odasietett Drizzt mellé. – Tűnj el, démon -morogta.

– Nem démon – mondta Drizzt, megértve a lény utalását. Eszébe jutott mindaz, amit a sikokról tanult még a drow iskolában. –

Demodand.

Bruenor csodálkozva nézett rá.

– És nem Hádészen vagyunk – magyarázta Drizzt. -Hanem Tartaroszon.

– Helyes, sötét elf– csikorogta a demodand. – A néped sokat tud az alsóbb síkokról.

– Akkor nyilván ismered a népem hatalmát – blöffölt Drizzt – és tudod, hogyan fizetünk meg akár a démon-uraknak is, ha az utunkba állnak.

A demodand felnevetett, már ha egyáltalán nevetés volt ez a fuldokló gurgulázásához hasonló hang. – A halott drow nem áll bosszút. És itt messze vagy az otthonodtól! – Lustán Drizzt felé nyúlt.

Bruenor a barátja elé ugrott. – Moradin! – kiáltotta, és a demodanra sújtott mithril fejszéjével. A demodand azonban gyorsabb volt, mint a törpe várta, könnyedén kitért a támadás elől, és hatalmas kezével úgy leütötte Bruenort, hogy a törpe hasmánt csúszott végig a hídon.

A demodand utánanyúlt karmaival.

De Csillám kettészelte a kezét, mielőtt elérhette volna Bruenort.

A demodand meghökkenve fordult Drizzt felé. – Megsebeztél, sötét elf– recsegte, de a hangjában nyoma sem volt fájdalomnak. – De ez kevés! – sebesült kezével Drizzt felé csapott, és amikor a drow ösztönösen félreugrott, a demodand a másik kezével kapta el Drizztet, és három ujjával mélyen a vállába karmolt.

– Pukkadj meg! – dörögte Bruenor, mikor talpraállt. -Te mocskos, nyálkás... – morogta, és újabb sikertelen támadást hajtott végre.

Drizzt mögött Catti-brie forgolódott, hogy jól tudjon célozni Taulmarillal. Mellette Wulfgar állt készenlétben, mert a keskeny gyilokjárón nem volt helye a drow mellé állni.

Drizzt lomhán mozgott, Szablyái esetlenül vagdalkoztak. Talán a hosszú éjszaka utáni kimerültség tette, talán a nehéz levegő, de Catti-brie, aki csodálkozva figyelte őt, eddig még sosem látta, hogy a drow ennyire elhagyta volna magát.

Bruenor is inkább tehetetlenségében csapott, mint szokásos harci kedvétől vezetve.

Catti-brie hirtelen mindent megértett. Nem a fáradtság vagy a nehéz levegő volt az ok. A reménytelenség ülte meg őket.

Wulfgarra nézett, hogy megkérje, csináljon valamit, de a barbár

látása sem nyugtatta meg. Wulfgar ernyedten lógatta sebesült karját. Égisz-agyar feje pedig a lábuknál kavargó ködbe vészett. Hány csatát tud még megvívni? Hány ilyen demodandot tud leteríteni, mielőtt elpusztul?

És mi értelme egy-egy győzelemnek a végeérhetetlen harcok síkján?, tűnődött a lány.

Drizzt érezte legfájóbban a kétségbeesést. Kemény életének minden megpróbáltatása ellenére a drow hitt a végső igazságban. Hitte – bár ezt sosem merete beismerni – hogy drága elveibe vetett lankadatlan bizodalma végül elnyeri jutalmát. És most itt van, egy harcban, aminek a vége csak halál lehet, ahol egy győzelem csak újabb csatát hoz.

– A pokolba veletek! – kiáltott fel elkeseredetten Catti-brie. Nem tudott tisztán célozni, mégis lőtt. Nyíla súrolta Drizzt karját, de aztán belerobbant a demodandba, hátralökte, és így lehetőséget adott Bruenornak, hogy visszamásszon Drizzt mellé.

– Talán már elvesztettétek a csatát? – feddte őket Catti-brie.

– Nyugalom, te lány – felelte Bruenor, és a szörny térde felé vágott. A demodand könnyedén átugrotta a vágást, és visszatámadott, de ezt Drizzt háritotta.

– Nyugodj meg te, Harcpöröly Bruenor! – kiáltotta Catti-brie. – Van merszed a klánod királyának nevezni magad. Ha! Garumn forogna a sírjában, ha most látna!

Bruenor haragos pillantást vetett Catti-brie-re. A torka túlságosan összeszorult ahhoz, hogy feleljen.

Drizzt mosolyogni próbált. Tudta, mit forgat a fejében ez lány, ez a szépséges ifjú nő. Bíbor szemeiben fellobbant a láng. – Menj Wulfgarhoz – mondta Bruenornak. -Védjétek a hátunkat, és figyeljete a felülről jövő támadásokra.

Drizzt szembenézett a demodanddal, aki észrevette a hangulat hirtelen változását.

– Gyere csak, te farastu – mondta a drow nyugodtan, mert eszébe jutott ennek a bizonyos lényfajtának a pontos neve. – Farastu – ingerkedett. – Leghitványabb a demodandok fajtájában. Gyere, kóstold meg egy drow pengéjét.

Bruenor hátrahúzódott Drizzt mellől, és majdnem elnevette magát. Az egyik része a legszívesebben azt mondta volna: "Mi értelme az egésznek?", a nagyobbik fele azonban, amit Catti-brie ébresztett fel

benne a pizskálódásával, mást mondott. – Akkor harcra fel! -ordította a végtelen szakadék homályába. – Elbánunk az egész világgal!

Drizzt néhány pillanat alatt magához ragadta a kezdeményezést. A mozgása továbbra is lassú maradt a nehéz levegőben, de ügyessége a régi maradt. Döfött, vágott, hárított, és visszaverte a demodand minden megmozdulását.

Wulfgar és Bruenor ösztönösen indultak, hogy segítsenek neki, de aztán megálltak, úgy nézték a bemutatót.

Catti-brie kifelé fordította a tekintetét, és ki-kilőtt egy nyílveesszót, valahányszor egy sötét alak ereszkedett le a homályból. Gyorsan célbavett egy alakot, ami a magasból zuhant.

Megfeszítette Taulmarilt, aztán döbbszent mozdulatlanságba dermedt.

– Regis! – sikoltotta.

A félszerzet puhán huppant egy másik hídra egy tucat yarddal arrébb. Felállt, és sikerült talpon maradnia, bármennyire szédült.

– Regis! – kiáltotta megint Catti-brie. – Hogy kerültél ide?

– Láttalak benneteket abban a szörnyű gyűrűben -magyarázta a félszerzet. – Arra gondoltam, hogy szükségetek lehet egy kis segítségre.

– Bah! Valószínűbb, hogy valaki átdobott ide, Bendőkorgi! – felelte Bruenor.

– Örülök, hogy látlak – szölt vissza Regis – de ezúttal tévedsz. A saját akaratomból jöttem – Felemelte a gyöngyös pálcát, hogy a többiek is lássák. – Hogy elhozzam nektek ezt.

Bruenor valójában persze nagyon örült annak, hogy látja a barátját. Mély meghajlással ismerte el tévedését. Szakálla belelógott a lent gomolygó ködbe.

Újabb demodand bukkant fel, ez velük szemben, Regis hídján. A félszerzet megint felmutatta a pálcát. -Kajjátok el – mondta, és dobásra lendítette a kezét. -Ez az egyetlen esélyetek, hogy kijussatok innen! – Összegyűjtötte minden bátorságát – csak egy lehetősége volt -és ahogy csak tudta, elhajította a pálcát, ami pörögve, kínos lassúsággal repült a három kinyújtott kéz felé.

De a sűrű levegőben gyorsan veszített lendületéből, és még a híd előtt lehullott.

– Ne! – ordított fel Bruenor, amikor látta, hogy egyetlen reményük a szakadékba zuhan.

Catti-brie felhördült, és egy mozdulattal lekapcsolta az övét és lerakta Taulmaril.

Aztán a pálca után vetette magát.

Bruenor kétségbeesetten vágódott hasra, hogy elkapja a lány bokáját, de nem érte el. Catti-brie elégedett pillantással kapta el a pálcát. Megpördült a levegőben, és feldobta Bruenor várakozó kezébe, aztán egyetlen jajszó nélkül eltűnt szem elől.

LaValle remegő kézzel tanulmányozta a tükröt. A négy barát és Tartarosz képe sötét foltta mosódott össze, amikor Regis beleugrott a pálcával. De most ez aggasztotta a legkevésbé a varázslót. Egy szabad szemmel alig látható vékony repedés húzódott lassan a Taros Gyűrű közepe felé.

LaValle szembefordult Pookkal, rárohant a mesterre és elragadta tőle a botot. Pook túlságosan meglepődött ahhoz, hogy ellenálljon. Kíváncsian várta a fejleményeket.

LaValle a tükörhöz sietett. – El kell pusztítanunk a mágiáját! – kiáltotta, és az üvegszerű felületre sújtott a bottal.

A fából készült bot azonban szilánkokra hullt az eszköz erejétől, LaValle pedig hátraesett. – Törd szét! Törd szét! – esedezett Pooknak nyomorultul vinnyogva.

– Hozd vissza a félszerzetet! – vágott vissza Pook, akit még mindig jobban izgatott Regis meg a szobrocska.

– Hát nem érted? – kínlódott LaValle. – A félszerzetnél van a pálca! A kaput nem lehet becsukni a másik oldalról!

Pook arca kíváncsiból aggodalmasba fordult, ahogy a varázsló félelme rá is átragadt. – Kedves LaValle-om -kezdte higgadtan. – Azt akarod mondani, hogy egy Tartaroszba vezető kapu áll tárva-nyitva a szobám közepén?

LaValle alázatosan bólintott.

– Törjétek szét! Törjétek szét! – ordított Pook a mellette álló eunuchokra. – Hallottátok a varázslót! Zúzzátok darabokra azt a pokoli tükröt.

Pook felszedte a botja letört végét, azt az ezüsfogantyút, amit személyesen Calimshan pasájától kapott.

A reggeli nap még alacsonyan járt a keleti égen, de a céhmester már tudta, hogy aznap semmi jó nem vár rá.

Drizzt a haragtól és izgalomtól remegve rontott a demodandra, minden dőfését kritikus helyre irányította. A fűrgé és tapasztalt lény elkerülte az első támadást, de nem állhatott ellen a dühöngő drownak. Csillám könyökből levágta az egyik védekező kart, a másik penge pedig a demodand szívébe hatolt. Drizzt érezte, hogy bizsergő erő fut végig a karján, ahogy szabályja kiszippantja a nyomorult teremtmény életerejét, de erősen tartotta magát.

Mikor a lény élettelenül elterült, Drizzt a többiekhez fordult.

– Én nem... – hebegte Regis a másik hídról. – Ő... én... Sem Bruenor, sem Wulfgar nem bírt felelni neki.

Dermedten álltak, és csak bámultak le sötét ürességbe.

– Menekülj! – kiáltotta neki Drizzt, mert látta, hogy a félszerzet háta mögött egy demodand közeledik. – Majd megkeresünk!

Regis eltépte tekintetét a mélységről, és felmérte a helyzetet. – Nem kell! – kiáltotta. Felmutatta a szobrocskát.

– Guenhwyvar majd kivisz innen, és talán tud segíteni a...

– Nem! – vágott közbe Drizzt, mert tudta, mit akar mondani Regis. – Hívd ide a párducot, és menj!

– Majd találkozunk egy jobb helyen – mondta Regis szipogásba fúló hangon. Letette maga elé a szobrocskát, és halkán hívta a párducot.

Drizzt átvette a pálcát Bruenortól, és vigasztalóan a barátja vállára tette a kezét. Aztán a melléhez szorította a botot, és gondolatait ráhangolta mágikus kisugárzására.

Sejtése beigazolóódott; a pálca valóban a visszavezető kapu kulcsa. És Drizzt érezte, hogy ez a kapu még mindig nyitva áll. Felkapta Taulmarilt és Catti-brie övét.

– Gyertek – mondta két barátjának, akik még mindig a sötétségbe meredtek. Szelíden, de határozottan taszigálni kezdte őket a hídon.

Guenhwyvar megérezte Drizzt Do'Urden jelenlétét, alighogy Tartarosz síkjára érkezett. A nagy macska tétován mozdult, amikor a félszerzet azt kérte tőle, hogy vigye el őt, de most a félszerzet birtokolta a szobrot, és Guenhwyvar tudta, hogy Regis barát. A félszerzet hamarosan a kavargó fekete alagútban találta magát, és sodródott a távoli fény felé, ami Guenhwyvar otthonát jelezte.

Aztán a félszerzet rádöbbsent a hibára, amit elkövetett.

Az ónix szobrocska még mindig a Tartarosz füstös hídján hevert.

Regis megfordult, és küzdeni kezdett az átjáró áramlatával. Láta a sötétséget az alagút másik végén, és el tudta képzelni, mit kockáztat, ha átnyúl. A szobrocskát azonban nem hagyhatta ott. Nem csak azért, mert nem akarta elveszíteni macska-barátját, hanem azért is, nehogy az alsóbb sík valami szörnyetege vegye át az irányítást Guenhwyvar felett. Bátran átnyúlt háromujjú kezével a záródó kapun.

Minden érzéke összezavarodott. Mindkét sík jelzései és képei egyszerre rohanták meg émelyítő hullámban. Igyekezett a kezére koncentrálni, és minden energiáját, gondolatát ennek a kéznek az érzései felé fordította.

Aztán a keze valami keményet, valami elevenen meg fogható tapintott. Ellenállt a húzásának, mintha nem akarna átlépni a kapun.

Regis most már teljesen kinyújtózott, a lába az alagút vége, a vonzás iránya felé mutatott, keze pedig makacsul kulcsolódott a szobrocskára, amit nem akart otthagyni. Egy utolsó rántással, amibe minden erejét beleadta -sőt, annál még egy kicsit többet is – áthúzta a szobrot a kapun.

A síkok közti alagút sima áramlata lidérces rázkódássá és hánykolódássá változott. Regis vadul pörgött, nekiütközött a falaknak, amelyek hirtelen megcsavarodtak, mintha nem akarnák átengedni. De Regis egész végig csak egyre gondolt: hogy el ne engedje a szobrot.

Úgy érezte, menten meghal. Hogy képtelen elviselni az ütődéseket, a szédítő pörgést.

Aztán az egész épp olyan gyorsan abbamaradt, mint ahogy elkezdődött, és Regis, kezében a szobrocskával, ott találta magát Guenhwyvar mellett, háta mögött az asztrális fával. Pislogva nézett körül. Alig mert hinni a szerencséjében.

– Ne aggódj – mondta a párducnak. – A gazdád meg a többiek vissza fognak jutni a világukba – Lenézett a szobrocskára, az egyetlen láncszemre, ami összekötötte őt az Elsődleges Anyagi Síkkal. – De én hogyan jutok vissza?

Míg Regis belemerült a kétségbeesésbe, Guenhwyvar másképp viselkedett. A párduc teljes fordulatot tett a tengelye körül, és hatalmasat ordított a sík csillagos úrjébe. Regis csodálkozva látta, hogy Guenhwyvar szökdécselni kezd, és megint elbődül, aztán elindul az asztrális semmiben.

Regis most még zavartabban nézegette a szobrocskát, mint eddig. De egy gondolat, egy remény minden mást elnyomott benne ebben a pillanatban.

Guenhwyvar tud valamit.

Drizzt lendületes vezetésével a három barát vadul tört előre, és levágtak mindent, ami az útjukba mert állni. Bruenor és Wulfgar szenvedélyesen küzdöttek, mert azt hitték, hogy a drow Catti-briehoz viszi őket.

A híd meredekebb lett, és kanyarodni kezdett fölfelé. Mikor Bruenor látta, hogy egyre feljebb mennek, aggódni kezdett. Már éppen tiltakozni akart, hogy emlékeztesse a drow-t: Catti-brie lefelé esett, de amikor visszanézett, látta, hogy az a hely, ahonnan elindultak, határozottan fölöttük van. Bruenor törpe volt, aki fénytelen alagutakhoz. szokott, és tévedhetetlenül megérezte a legkisebb emelkedőt is. Felfelé mentek, még meredekebben, mint eddig, a hátuk mögött hagyott terület mégis egyre feljebb került hozzájuk képest.

– Hogy van ez, elf? – kiáltotta. – Fölfelé megyünk, a szemem mégis azt mondja, hogy lefelé!

Drizzt hátranézett, és azonnal megértette, miről beszél Bruenor. A drow-nak nem volt ideje ilyen filozofikus kérdésekre; egyszerűen csak a pálca kisugárzását követte, ami el fogja vezetni őket a kapuhoz. Mégis megállt, hogy elgondolkozzék az irány nélküli, láthatólag körkörös sík egyik lehetséges meglepetésén.

Újabb demodand bukkant fel előttük, de Wulfgar lesöpörte a hídról, még mielőtt támadhatott volna. Most már a vak düh vezette a barbárt, a harmadik felbuzdulás, ami elnyomta fáradtságát és fájdalmait. Minden lépésnél körülnézett, hogy keressen valami lecsapnivalót, aztán előrerohant Drizzt mellé, hogy az elsőt ő üthesse bármire, ami az útjukba kerül.

A kavargó füst hirtelen szétvált előttük, és egy világos, homályos képet láttak, ami azonban kétségtelenül a saját síkjukat mutatta.

– A kapu – mondta Drizzt. – A pálca nyitva tartotta. Bruenor menjen át elsőnek.

Bruenor döbbenten meredt Drizztre. – Elmenjek? -kérdezte elakadó lélegzettel. – Hogyan kérheted tőlem, hogy elmenjek, elf? Itt van a lányom.

– Neki vége, barátom – mondta a drow halkan.

– Bah! – szortyintotta Bruenor, de mintha szífogott volna. – Miért teszel ilyen elhamarkodott kijelentéseket?

Drizzt őszinte együttérzéssel tekintett rá, de nem volt hajlandó engedni.

– De ha meghalt volna, akkor is maradnék – jelentette ki Bruenor.

– Hogy megkeressem a holttestét, és kivigyem ebből a pokolból!

Drizzt megragadta a törpe vállát, és maga felé fordította. – Menj vissza, Bruenor, oda, ahová mindnyájan tartozunk! – mondta. – Ne

tedd értelmetlenné Catti-brie áldozatát.

– Hogyan kérheted tőlem, hogy elmenjek? – mondta Bruenor leplezetlenül szipogva. Nedvesség csillant a szemében. – Hogyan...

– Ne arra gondolj, ami elmúlt! – mondta élesen Drizzt. – Ezen a kapun túl van a varázsló, aki ide vetett minket, aki ittveszejtette Catti-brie-t!

Harcpöröly Bruenornak nem kellett kétszer mondani. A szemébe tűz költözött a könny helyett, és haragos ordítással, előreszegezett fejszével vetődött át a kapun.

– Most pedig... – kezdte Drizzt, de Wulfgar félbeszakította.

– Te mész, Drizzt – felelte a barbár. – Bosszuld meg Catti-brie-t és Regist. Fejezd be a küldetést, amire együtt indultunk. Én úgysem nyugodhatok meg soha. Az üresség nem múlik el belőlem.

– Neki vége – mondta megint Drizzt.

Wulfgar bólintott. – Ahogy nekem is – mondta csendesen.

Drizzt valami ellenérvet keresett, de Wulfgar gyásza valóban túl mélynek látszott ahhoz, hogy valaha is kiheverje.

Aztán Wulfgar feltekintett, és rémült – meg boldog - csodálkozásában tátva maradt a szája. Drizzt megfordult. Ő nem lepődött meg annyira, de a látvány így is lenyűgözte.

Catti-brie esett ernyedten és lassan lefelé a sötét égből.

Ez valóban egy körkörös sík volt.

Wulfgar és Drizzt támaszt keresve dőlt egymásnak. Nem tudták eldönteni, hogy Catti-brie él, vagy halott. De az látszott, hogy súlyosan sebesült, és amíg figyelték, addig is odaröppent hozzá egy szárnyas demodand, és a lábába kapott hatalmas karmaival.

Mielőtt Wulfgarnak bármi épkézláb gondolata támadhatott volna, Drizzt már fel is kapta Taulmarilt, felajzotta, és kilőtt egy ezüst nyílveesszőt. A vessző belerobbant a lény fejébe, és megölte, épp mikor megragadta a lányt.

– Menj! – ordította Wulfgar Drizztnak. – Most már látom, mi a feladatom! Tudom, mit kell tennem!

Drizzt azonban másképp gondolta. Wulfgar lába közé csúsztotta a lábát, egy fordulattal lebukott, másik lábát a barbár térdhajlatába vágta, és elbukatta Wulfgart a kapu felé. Wulfgar azonnal átlátta a drow szándékát, és próbálta visszanyerni egyensúlyát.

De megint Drizzt volt a gyorsabb. Egy szablya hegye jelent meg Wulfgar álla alatt, és a kívánt irányba kényszerítette. Mikor ott

voltak a kapunál, és Drizzt arra számított, hogy Wulfgar valami kétségbeesett ostobaságra ragadtatja magát, a drow hátbarúgta a barbárt.

Wulfgar becsapottan bukott át Pook pasa fogadótermébe. Nem törődött azzal, mi van körülötte; megragadta a Taros Gyűrűt, és teljes erőből megrázta.

– Áruló! – ordította. – Ezt sosem felejttem el neked, te átkozott drow!

– Maradj ott! – kiáltott neki vissza Drizzt a síkok távolából. – Csak Wulfgar elég erős ahhoz, hogy nyitva tartsa és biztosítsa a kaput! Csak és egyedül Wulfgar! Tartsd, Beornegar fia! Ha számít neked valamit Drizzt Do'Urden és ha valaha is szeretted Catti-brie-t, tartsd a kaput!

Drizzt csak imádkozhatott azért, hogy szavai hassanak a feldühödött barbár csöppnyi józan eszére. Elfordult a kaputól, az övébe dugta a pálcát, és a vállára vette Taulmarilt. Catti-brie már alatta volt, de még mindig esett, még mindig mozdulatlan volt.

Drizzt előhúzta mindkét szablyáját. Mennyi időbe telik, amíg le tudja húzni Catti-brie-t egy hídra, és visszajut vele a kapuhoz?, tűnődött. És ha ő maga is végtelen, kárhozott zuhanásban reked?

És mennyi ideig tudja Wulfgar nyitvatartani a kaput?

Elűzte magától ezeket a kérdéseket. Nem volt ideje a válaszokon törni a fejét.

A tűz felcsapott bíbor szemében. Csillám felizzott az egyik kezében, és érezte, hogy a másik penge is demodand szívbe akar mártózni.

Mindazzal a bátorsággal, ami Drizzt Do'Urden életét jellemezte, és mindazzal a dühvel, amit az ártatlan lány végzetének igazságtalansága ébresztett benne, a mélybe vetette magát.

23.

Ha valaha is szeretted Catti-brie-t

Bruenor átkozódva esett Pook fogadótermébe, és mire kifogyott a lendülete, már messze volt a Taros Gyűrűtől, és a két eunuchtól, akiket Pook pasa őrként a tükör mellé állított. A céhmester volt a legközelebb a tajtékzó törpéhez, de inkább kíváncsisággal, mint rettegéssel nézett Bruenorra.

Bruenor azonban nem törődött Pookkal. Azt a köpönyeges alakot nézte, aki a fal mellett ült: a varázslót, aki a Tartaroszra juttatta Catti-brie-t.

LaValle látta a gyilkos gyűlöletet a törpe lángoló tekintetében. Talpraugrott, és a szobája felé igyekezett. Hevesen dobogó szíve csak akkor csillapodott le, mikor az ajtó bekattant mögötte, mert az ajtó mágikus volt, számos záró és védővarázslattal ellátva. LaValle biztonságban volt – legalábbis így hitte.

A varázslókat gyakran elvakította a saját hatalmuk más – talán kevésbé kifinomult, de hasonlóan erős -képességekkel szemben. LaValle nem ismerhette azt a fortyogó üstöt, ami ebben a pillanatban Harcpöröly Bruenor volt, és nem számíthatott a törpe haragjának kirobbanó vadságára.

Meglepetése tökéletes volt, amikor egy mithrilfejsze vágott villámcsapásszerűen az ajtajába, és aprította darabokra a mágikus védelemmel ellátott fát. Aztán berontott az őrjöngő törpe.

Wulfgar, aki ügyet sem vetett a környezetére, csak arra gondolt, hogy visszajusson Tartaroszra Catti-brie-hez, épp akkor bukott át a Taros Gyűrűn, amikor Bruenor betört a varázslóhoz. Nem hagyhatta azonban figyelmen kívül Drizzt kérését, ami a síkok távolából érkezett.

Bárhogy is érzett a barbár abban a pillanatban Drizzt vagy Catti-

brie iránt, nem vitathatta, hogy neki most a tükörnél a helye, őrségben. A szörnyű sikon lefelé zuhanó Catti-brie képe mégis égette a szívét, és a legszívesebben visszaugrott volna a Taros Gyűrűbe, hogy a segítségére siessen.

De mielőtt még a barbár eldönthette volna, hogy az eszére vagy a szívére hallgasson inkább, egy hatalmas ököl vágta fejbe. Elterült. Hason feküdt Pook egyik hegyi óriásának oszloplábai között. Ebből a helyzetből nem volt könnyű felvenni a harcot, de Wulfgar haragja egy csöppet sem volt kisebb, mint Bruenoré.

Az óriások próbáltak súlyos lábukkal rátaposni Wulfgarra, de a barbár túl fürgé volt egy ilyen esetlen manőverhez. Felpattant a két óriás között, és hatalmas öklével az egyikük arcába sújtott. Az óriás egy pillanatig értetlenül meredt Wulfgarra. Nem tudta elhinni, hogy egy ember képes lehetett ekkora ütésre. Aztán furesán hátraszökkent, és ernyedten rogyott a padlóra.

Wulfgar megpördült, és Égisz-agyarral bezúzta a másik óriás orrát. Az óriás mindkét kezével az arcához kapott, és megtántorodott. Számára a harc végetért.

Wulfgar azonban nem vette a fáradságot, hogy megkérdezze a véleményét. Mellberúgta, mire az óriás a terem közepéig repült.

– Most már csak egy maradt – hallatszott egy hang. Wulfgar átnézett a terem másik végébe a nagy trónszékre, és a mögötte álló Pook pasára.

Pook benyúlt a szék mögé, és egy jól elrejtett nyílpuskát vett elő, ami töltve volt. – Lehet, hogy olyan kövér vagyok, mint az a kettő – kacagott Pook – de nem vagyok olyan ostoba – támasztotta a fegyvert a szék támlájára.

Wulfgar körülnézett. Nincs esélye rá, hogy elkerülje a lövést.

De talán nem is lesz rá szükség.

Wulfgar megfeszítette az állkapcsát, és kidüllesztette a mellét. – Tessék – csapott a szívére. – Lőj le – Lopva visszánézett a válla fölött a Taros Gyűrűre, ami most gyülekező demodandok képét mutatta. – És védj te az átjárót a Tartarosz felé.

Pook levette kezét a fegyverről.

Wulfgar érvelése megtette a magáét, de még hatásosabb lett akkor, amikor egy demodand karmos keze nyúlt át a kapun, és belekapott Wulfgar vállába.

Drizzt úszó mozdulatokkal ereszkedett a homályban, és erőfeszítéseivel sikerült közelebb kerülnie Catti-briehez. De nagyon sebezhető volt, és ezt tudta is.

Mint ahogy az a szárnyas demodand is, aki a zuhanását figyelte.

A lény ellökte magát a helyéről, és furcsa szögben lengette szárnyát, hogy lendületre tegyen szert. Hamarosan megelőzte a drow-t, és kinyújtotta borotvaéles karmait, hogy belekapjon.

Drizzt az utolsó pillanatban vette észre. Vadul csavart egyet magán, és megfordult. Igyekezett kitérni a lecsapó lény útjából, és előkészítette a szablyáit.

Nem kockáztathatott. Ez a demodand terepe volt, és a szárnyas lény jobban otthon érezte magát a levegőben, mint a földön.

Drizzt Do'Urden azonban sosem ijedt meg a túlerőtől.

A demodand elsuhant mellette, karmai újabb hasadást téptek Drizzt finom köpenyébe. Csillám esés közben sem pihent: leszelte a lény egyik szárnyát. A demodand tehetetlenül kisodródott, és bukfencezve zuhant tovább. Nem volt kedve tovább küzdeni a drow elffel, na meg szárnya se.

Drizzt többé, nem törődött vele. Már karnyújtásnyi távolságban volt tőle a cél.

Elkapta Catti-brie-t, és magához húzta. Hideg a teste, állapította meg sötéten, de tudta, hogy egyelőre még nem szabad ezzel foglalkoznia. Azt sem tudta, nyitva-e még a kapu, és fogalma sem volt, hogyan vet véget az örökös zuhanásnak.

A megoldás egy újabb szárnyas demodand képében érkezett, ami keresztelte Drizzték pályáját. Drizzt látta, hogy a lény még nem akar támadni, inkább csak felderítő repülést végez, hogy jobban szemügyre vegye ellenfelét.

Drizzt nem szalasztotta el a lehetőséget. Mikor a lény elhaladt alatta, a sötét elf lökött magán egyet lefelé, és maga elé nyújtotta kardos kezét. Nem akart ölni, csak beleszúrta a kardot a lény hátába. A demodand felvisított, és elkanyarodott, lerázva a pengét.

De a lendülete magával rántotta Drizztéket, és eléggé eltérítette az esésüket ahhoz, hogy az egyik híd felé zuhanjanak tovább.

Drizzt tekeregve próbálta tartani az irányt, és a köpenyével

vitorlázva navigált. Az utolsó pillanatban Catti-brie alá húzódott, hogy védje a lányt az ütődéstől. Tompa puffanással, porfelleget verve landoltak.

Drizzt kimászott a lány alól, nagy nehezen föllállt. Alig jutott lélegzethez.

Catti-brie tépetten, sápadtan feküdt mellette. Tucatnyi sebe volt, a legszembeütőbb a vérpatkány lövedékének helye. Vér áztatta a ruháját és ragadt a hajába, de Drizzt nem keseredett el a gyászos látványtól, mert észrevett valamit, amikor lezökkentek.

Catti-brie feljajdult.

LaValle az asztala mögé menekült. – Vigyázz, törpe - fenyegetőzött. – Hatalmas erővel bíró varázsló vagyok.

De Bruenor nem látszott az ijedség. Belevágta fejszóját az asztalba, mire füst és szikra csapott fel.

Mikor LaValle látása kitisztult, megint szembetalálta magát Bruenorral, akinek a keze és a szakála kissé bekormozódott. A kis asztal ripityára tört, a varázsló kristálygömbje pedig hajszálpontosan két darabba lett szelve.

– Ennél jobbat nem tudsz? – kérdezte Bruenor.

LaValle egy szót sem bírt kinyögni. Bruenor a legszívesebben kettéhasította volna a varázsló fejét, de eszébe jutott, hogy Catti-brie, akiért bosszút akart állni, mennyire irtózott a gyilkolástól. Bruenor nem akarta megsérteni a lánya emlékét.

– A mindenségit! – nyögte, és LaValle arcába fejtelt. A varázsló a falnak csapódott, és ott is maradt kábán, mozdulatlanul, amíg Bruenor a biztonság kedvéért ki nem tépett egy kis szőrt a mellkasából, aztán hanyatt a földre nem lökte. – A barátainknak még szüksége lehet rád – morogta a törpe. – Úgyhogy mássz! És véd az eszedbe, hogy ha rossz mozdulatot teszel, szétvágom a fejed!

LaValle féláljult állapotában alig hallotta a törpe szavait, de azért a lényegét megértette. Négykézlábra küzdötte magát.

Wulfgar a Taros Gyűrű köré kulcsolta a lábát, és megragadta a demodand könyökét. Fel tudta venni a versenyt a lény rántásának erejével. A másik kezében Egisz-agyart tartotta készenlétben, hogy

ha valami sebezhetőbb testrész bukkan ki a kapuból, kihasználhassa a lehetőséget.

A demodand karmai mély sebet téptek a vállába, csúnya sebet, ami lassan fog gyógyulni, de Wulfgar lerázta magáról a fájdalmat. Drizzt azt mondta, hogy ha valaha is szerette Catti-brie-t, tartsa a kaput.

Tartani fogja.

Egy másodperc múlva Wulfgar észrevette, hogy a keze veszedelmesen közel csúszik a kapuhoz. Versenyre tudott kelni a demodand erejével, ez az erő azonban mágikus volt, nem testi, így várható volt, hogy Wulfgar fárad el előbb.

Még egy arasz, és a keze átcsúszik Tartaroszra, ahol minden bizonnyal további éhes demodandok várakoznak.

Egy emlék villant át Wulfgar elméjén, a megszaggatott, zuhanó Catti-brie képe. – Nem! – hördült fel, és visszarántotta a kezét. Addig húzta, míg ő és a demodand vissza nem kerültek a kezdőhelyzetbe. Ekkor Wulfgar hirtelen leeresztette a vállát, és nem kifelé, hanem lefelé rántotta a demodandot.

A próbálkozás bejött. A demodand teljesen kizökkent egyensúlyából, és a feje ugyan épp csak egy pillanatra billent át a körön az Anyagi Síkra, de ez éppen elég volt Egisz-agyarnak, hogy bezúzza a koponyáját. Wulfgar hátraugrott, és két kézre fogta a kalapácsát. Újabb demodand jött volna át, de Wulfgar egy erőteljes lendítéssel visszakalapálta őt Tartaroszra.

Pook mindezt a trónja mögül figyelte, nyílpuskáját még mindig célzásra emelve. Még a céhmestert is megbabonázta az óriási ember pusztá ereje, és amikor az egyik óriás magához tért, Pook intett neki, hogy menjen el Wulfgar közeléből. Nem akarta, hogy bármi is megzavarja a látványosságot.

De zajt hallott oldalról, kénytelen volt elfordítani a fejét. LaValle mászott ki négykézláb a szobájából, mögötte a fejszés törpe lépkedett.

Bruenor azonnal látta, milyen veszélyben van Wulfgar, és azt is látta, hogy a varázsló csak még bonyolultabbá teszi a helyzetet. A hajánál fogva megragadta LaValle-t, és a szemébe nézett.

– Szép álmokat – mondta a törpe, és homlokát nagy erővel a varázslóénaak ütötte. LaValle elájult. Mikor a varázsló összerogyott, Bruenor egy kattanást hallott a háta mögött, és Ösztönszerűen önmaga és a zaj közé kapta a pajzsát, épp időben, hogy a pajzs

megfogja Pook lövését. A gonosz lövedék átfúrta a habzó söröskupa ábráját, és éppen csak elhibázta Bruenor karját a hegye, ami a másik oldalon bukkant ki.

Bruenor kikukkantott drága pajzsa teteje fölött, és gyilkos pillantással meredt Pookra. – Nem kellett volna elrontanod a pajzsomat! – hörögte, és elindult előre. A hegyi óriás azonban gyorsan közbelépett. Wulfgar a szeme sarkából látta a jelenetet, és szívesen beavatkozott volna – főleg most, hogy Pook éppen a nyílpuska újratöltésével volt elfoglalva – de neki is megvolt a maga gondja. Egy szárnyas démon szökkent át hirtelen a kapun, és elsuhant Wulfgar mellett. A barbárt kitűnő reflexei mentették meg, mert kicsapott az egyik karjával, és megragadta a demodand lábát. A szörnyeteg lendülete hátrátántorította Wulfgart, de sikerült megtartania a zsákmányt. Lerántotta maga mellé, aztán a kalapács egyetlen csapásával a földre sújtotta.

Karok nyúltak ki a Taros Gyűrűből, vállak és fejek nyomakodtak elő, és Wulfgarnak épp elég volt, hogy visszatartsa a szörnyetegeket.

Drizzt rohant tovább a hídon; Catti-brie ernyedten lógott a vállán. A drow percek óta nem ütközött újabb ellenfélbe, és amikor elért a kapuhoz, megértette, miért. A kijáratot egy csapat egymás hegyén-hátán tolongó demodand állta el. A drow csalódottan letérdelt, és Catti-brie-t óvatosan a földre fektette. Arra gondolt, hogy Taulmarilt veszi használatba, de aztán rájött, hogy ha elhibázza, ha egy vessző valahogy átrepül a kapun, akkor Wulfgart találja el. Ezt nem kockáztathatta meg.

– Pedig már ilyen közel vagyunk – suttogta csüggedten, és lenézett Catti-brie-re. A karjába vette, és megsimogatta az arcát. Milyen hideg. Drizzt közvetlenül a lány fölé hajolt, hogy meghallgassa a légzése ritmusát, de hirtelen túlságosan közel találta magát a lányhoz, és még mielőtt rádöbrent volna, mit tesz, a szája már a lány szájára tapadt egy gyengéd csókban. Catti-brie megmoccan, de a szemét nem nyitotta ki. Ez a moccanás új bátorságot öntött Drizztbe. – Túl közel – morogta komoran. – Nem fogsz ezen a hitvány helyen meghalni! – A vállára vette Catti-brie-t, és a köpenyét szorosan maguk köré vont, hogy rögzítse a lányt. Aztán erősen megmarkolta szablyáit, végigfuttatta ujjait a markolatok finom mintázatán. Szinte

eggyévált a fegyvereivel, melyek fekete kezei gyilkos meghosszabításai lettek. Mély levegőt vett, és elszánt kifejezés ült ki az arcára.

Olyan zajtalanul, ahogy csak egy drow elf képes, rárontott a szörnyű hordára.

Regis kényelmetlenül mozgolódni kezdett, amikor vadászó macskák fekete körvonalai kezdtek cikázni körülötte a csillagfényben. Nem látszottak fenyegetőnek -egyelőre –, de gyülekeztek. És Regis érezte, hogy körülötte.

Aztán megjelent előtte Guenhwyvar. A feje egy magasságban volt a félszerzetével.

– Te tudsz valamit – mondta Regis a párduc izgatott tekintetére. A félszerzet felemelte a szobrocskát, és vizsgálgatni kezdte, mert észrevette, hogy Guenhwyvar akkor feszül meg, amikor a figurára néz.

– Ezzel visszajuthatunk – világosodott meg hirtelen a félszerzet. – Ez a kulcs! Bárhová eljuthatunk vele! -Körülnézett, és valami nagyon érdekes jutott az eszébe. – Mindnyájan?

Ha a macskák tudnak mosolyogni, akkor Guenhwyvar most biztosan elmosolyodott.

24.

A síkok között

El az utamból, te túltömött hájzsák! – dörögte Bruenor.

Az óriás eunuch széles terpeszbe állt, és hatalmas kezével lenyúlt a törpéért – aki azonnal megharapta.

– Nem hallgatnak a jó szóra – morogta. Behúzta a nyakát, berohant az óriás lába közé, aztán fölegyenesedett, és sisakja szarvával beleszúrt a szerencsétlen eunuchba. Az óriásnak aznap másodszor akadt fenn a szeme, de most lefelé kellett kapnia a kezével.

Bruenor gyilkos haragtól tüzelő szemekkel fordult vissza Pook felé. A céhmester azonban nem látszott aggódni, és ami azt illeti, a törpe nem is nagyon figyelte őt. Bruenor csak a feléje célzó nyílpuskára koncentrált.

Drizzt egyetlen érzése a harag volt, az a harag, amit a Tartarosz szörnyetegei iránt érzett mindazért, amit Catti-brie-vel tettek.

A célja is egyszerű volt: az a kis fényfolt a homályban, a saját világába visszavezető kapu.

A Szablyái vezették, és Drizzt elmosolyodott, amikor arra gondolt, hogyan fogja átvágni magát a demodand húson. De mikor közelebb ért, lelassult, dühét csillapította a cél látványa. Egy gyors rohammal áttörhetne a demodand hordán, és talán átcsusszanhatna a nyíláson, de vajon kibírná-e Catti-brie azt, amit közben Drizzt a hátára kap?

A drow látott egy másik megoldást is. Ahogy a demodandok háta mögé ért, szélesre tárta a karját, és a kardjai hegyével megpaskolta a két hátsó demodand

külső vállát. Ahogy a lények reflexszerűen kifelé fordultak, Drizzt berontott köztük.

A drow pengéi szemkápráztató táncot jártak. Kétszeres dühvel küzdött. Nem látta a célpontját, de tudta, hogy eltalált valamit, amikor lecsapott Csillámmal, és demodandordítás hallatszott.

Súlyos kar kólintotta fejbe, ami le is teríthette volna, de Drizzt

megint előrefordult, és alig néhány lábnyira látta maga előtt a kapu világosságát – meg egy demodand alakját, aki el akarta állni az útját.

A demodandok sötét alagútja kezdett összezárulni körülötte. Egy másik kar sújtott felé, de Drizztnak sikerült lebuknia előle.

Ha a demodand még egy pillanatra feltartóztatja, akkor elkapják és szétmarcangolják.

Megint a gondolkodásnál is gyorsabb ösztön vitte Drizztet. Pengéivel szétcsapta a demodand kezeit, és leszegett fejjel belerohant annak mellkasába, és lendületével átlökte a szörnyeteget a kapun.

Wulfgar észrevette a sötét fejet, a vállakat, és lesújtott Égisz-agyarral. A hatalmas csapás elroppantotta a demodand gerincét, és jókorát lökött az átnyomakodó Drizzten.

A demodand holtan terült el, félig kilógva a Taros Gyűrűből, a kábult drow pedig ernyedten zuhant ki a nyíláson, a hátán Catti-brie-vel.

Wulfgar elsápadt, és tétovázni kezdett, de Drizzt, aki tudta, hogy hamarosan újabb szörnyetek jönnek át, nagy nehezen felemelte a fejét: – Zárd be a kaput -zihálta.

Wulfgar már rájött, hogy a körön belüli képet nem tudja szétzúzni – ha belecsapna, akkor csak kirepülne a kalapácsa a Tartaroszra. Wulfgar mozdult, hogy félretegye Égisz-agyart.

Aztán észrevett valamit a szoba másik végében.

– Elég gyors vagy azzal a pajzzsal? – ingerkedett Pook, ide-oda mozgatva a nyílpuskát.

Bruenor annyira koncentrált a fegyverre, hogy észre sem vette Drizzt és Catti-brie látványos belépőjét. – Egy lövésed van rá, hogy megölj – fröcsögte. Nem félt a haláltól. – Egyetlen egy – Elszántan előrelépett.

Pook vállat vont. Kitűnő lövész volt, a fegyver pedig mágikus. Egy lövés bőven elég lesz.

De nem jutott el odáig.

Pörgő harci kalapács vágódott a trónba, és ráborította a céhmesterre. Pook a falnak szorult.

Bruenor vigyorogva fordult hátra, hogy köszönetet mondjon a barbárnak, de a mosoly lehervadt az arcáról, és a szava fennakadt, amikor meglátta Drizztet – és Catti-brie-t! – a Taros Gyűrű mellett heverni.

A törpe kövé meredten állt. Nem pislogott, nem vett levegőt. A lábából kiszállt az erő – térdre hullott. Elejtette fejszóját, pajzsát, és négykézláb kezdett mászni a lánya felé.

Wulfgar megragadta a Taros Gyűrű széleit, és megpróbálta összeszorítani őket. Egész felsőteste kivörösödött, és kidagadtak az erei, de a kapu szinte semmit sem mozdult.

Egy demodand kéz nyúlt ki, hogy megakadályozza a kapuzárást, de ez a látvány csak még nagyobb erőfeszítésre sarkallta Drizztet. Tempushoz fohászkodott, és teljes erőből egymás felé nyomta a két kezét, hogy a tükör szélei összeérjenek.

Az üvegszerű felület meghajlott a síkváltásban, a demodand keze pedig a padlóra hullt, mintha levágták volna. A félig itt, félig ott fekvő halott demodand is megrándult, és elfordult.

Wulfgar elfordította tekintetét a meghajló kapuban rekedt szárnyas demodand szörnyű látványától, ami addig hajlott kétrét, míg a bőre repedezni nem kezdett.

A Taros Gyűrű mágiája azonban erős volt, és Wulfgar minden ereje dacára sem remélhette, hogy eléggé be tudja hajlítani. Megcsavarta és elzárta a kaput, de vajon meddig? Ha elfárad, és a Taros Gyűrű visszatér eredeti alakjába, a kapu megint kinyílik. A barbár makacsul felhőrdült, és nyomta tovább. Elfordította a fejét, mert minden pillanatban várta, hogy az üvegszerű felület szilánkokra robban.

Milyen sápadtnak látszik, az ajka majdnem kék. a bőre pedig száraz és hideg. Bruenor látta, hogy a sebek csúnyák, de a törpe érezte, hogy nem a vágások és horzsolások a legveszélyesebb sérülések. Inkább az a baj, hogy szeretett lánya mintha elvesztette volna a reményét, mintha feladta volna ez élniakarását. amikor behullott a sötétségbe.

Ernyedten, hidegen és sápadtan feküdt a törpe karjaiban. A földön fekvő Drizzt ösztönösen ismerte fel a veszélyt. Odavonszolta magát, és kiterjesztett köpenyével Bruenort védte, aki se nem látott, se nem

hallott, a testével pedig Catti-brie-t.

A szoba másik végében LaValle megmoccant. Kirázta fejéből a kábaságot. Feltérdelt és körülnézett. Azonnal látta, hogy Wulfgar a kaput próbálja bezárni.

– Öld meg őket – suttogta Pook pasa a varázslónak, de nem mert kimászni a felborult szék alól.

LaValle nem figyelt rá; már belekezdett egy varázslatba.

Wulfgar egész életében most először érezte kevésnek az erejét. – Nem megy! – nyögte elkeseredetten, és Segélykérően Drizltre nézett – mint mindig, ha tanácstalan volt.

A sebesült drow azonban alig volt magánál.

Wulfgar a legszívesebben feladta volna. Karja égett a hidraharapástól; a lábai alig tartották meg; a barátai tehetetlenül heverték a padlón.

És nem volt elég az ereje!

Ide-oda nézett, hogy valami megoldást találjon. A keretnek, bármilyen erős is, kell lennie valami gyengéjének. De ha nem is volt, Wulfgar kénytelen volt hinni ebben.

Regis átjutott rajta, talált valami módot arra, hogy megkerülje a hatalmát.

Regis.

Wulfgar megtalálta a választ.

Még egy utolsót szorított a Taros Gyűrűn, aztán gyorsan elengedte, mire a kapu egy pillanatra megingott. Wulfgar nem vesztegette az időt a háborzongató látvány nézegetésével. Lehajolt, és kirántotta a gyöngyfejú pálcát Drizzt övéből, aztán odaugrott a kerethez, és a törékeny eszközzel a tetejére csapott. A fekete gyöngy ezer darabra tört.

Ebben a pillanatban LaValle kiejtette varázslata utolsó szótagját is, és erőteljes energiasugarat bocsátott ki. A sugár elment Wulfgar mellett – épp csak a szórt perzselte meg a karján – és belerobbant a Taros Gyűrű kellős közepébe. Az üvegszerű kép, mely Wulfgar pálcájának érintésétől visszanyerte pókhálószerű szerkezetét, teljesen széttört.

A bekövetkező robbanás alapjaiban rázta meg a céhházat.

Sűrű sötétség-foltok kavargtak a szobában; a bentiek úgy érezték,

mintha az egész terem forogna, és hirtelen szél kezdett fútyúlni a fülük mellett, mintha mindnyájan egy repedésben ragadtak volna a létsíkok között. Fekete füst és köd ereszkedett rájuk. Teljes lett a sötétség.

Aztán éppoly gyorsan, ahogy kezdődött, az egész véget ért, és újra nappali világosság lett a viharvert teremben. Drizzt és Bruenor termett talpon elsőnek, hogy számbavegyék a károkat és a túlélőket.

A Taros Gyűrű össze-vissza törve és görbülve hevert a fölödön, mint egy egyszerű, meghajlott, immáron hasznavehetetlen vaskeret, melyre ragacsos, pókhálószerű anyag tapadt makacsul. Egy szárnyas demodand feküdt holtan a padlón, mellette egy másik lény levágott karja, és egy harmadik fél teste, ami még rángatózott, és sűrű, sötét levet folytatott magából.

Kissé hátrébb Wulfgar könyökölt fel, és bambán nézett körül. Az egyik karja vörös volt LaValle sugarától, az arcát fekete korom borította, és egész testére rátapadt a ragacsos háló. Több száz kis piros vérfolt pettyezte a barbár bőrét. A síkok közti kapu üvegszerű felülete nyilvánvalóan nem csak kép volt.

Wulfgar révülten nézett a barátaira, néhányszor pislogott, aztán elterült a hátán.

LaValle felnyögött, mikor meglátta Drizztet és Bruenort. Megpróbált feltérdelni, de aztán rájött, hogy így csak még jobban kiszolgáltatná magát a diadalmas behatolóknak. Visszaroskadt a padlóra, és a lehető legmozdulatlanabban feküdt.

Drizzt és Bruenor egymásra néztek. Most mit tegyenek?

– Jó megint a fényt látni – hallottak egy halk hangot alulról. Mikor a padlóra néztek, Catti-brie-t látták felpillantani. A mélykék szemek újra nyitva voltak.

Bruenor könnyezve roskadt térdre, és átölelte a lányt. Drizzt a legszívesebben követte volna a törpe példáját, de nem akarta megzavarni kettejük bensőséges pillanatát. Megnyugtatóan megveregette Bruenor vállát, és elment megnézni Wulfgart.

Mikor barbár barátja mellé térdelt, hirtelen mozgást vett észre. A hatalmas trón, ami égetten és töredezetten támaszkodott a falnak, előrebillent. Drizzt könnyen kitért előle, de míg ezzel volt elfoglalva, látta, hogy Pook pasa kiugrik a bútordarab mögül, és a bejárat felé rohan.

– Bruenor! – kiáltott fel Drizzt, de már amikor kimondta, tudta,

hogy a törpe most túlságosan el van foglalva a lányával. Drizzt eltolta a nagy széket, elővette Taulmarilt, és rohantában kifeszítette.

Pook kirentott az ajtón, és becsapta maga mögött. -Rassit... – kezdte a kiáltást, amikor visszafordult a lépcső felé, de torkán akadt a szó, amikor megpillantotta Regist, aki keresztbefont karral állt előtte a lépcső tetején.

– Te! – hörgögte Pook. A keze ökölbe szorult, az arca eltorzult a haragtól.

– Nem, ő – helyesbített Regis, és fölfelé mutatott, egy szökkenő kecses, fekete alakra.

A döbrent Pook csak hatalmas tépőfogakat és karmokat látott a ráugró Guenhwyvarból.

Mire Drizzt kijutott az ajtón, addigra Pook céhmesteri pályafutása csattanós véget ért.

– Guenhwyvar! – kiáltotta a drow. Hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára látta hű társát. A nagy macska odasompolygott Drizzthez, és boldogan hozzádörgölözött.

De hamarosan új látványok és hangok terelték el a figyelmüket. Először is ott volt Regis, aki kényelmesen hevert a faragott korláton, a kezét a feje alá téve, szőrös tappancsait keresztberakva. Drizzt a félszerzetnek is örült, de pillanatnyilag jobban aggasztották a letről hallatszó hangok: rémült ordítások és torokhangú mordulások.

Bruenor is hallotta ezt, és kijött a teremből, hogy utánajárjon. – Bendőkorgi! – ordította, és Drizzttel együtt odament a félszerzethez.

Lenéztek a szélső lépcsőn az alatt dülő harcra. Időnként egy-egy vérpatkány rohant arra, nyomában egy párduccal. Egy csoport patkányember védekező körbe tömörült, és villogó pengékkel próbálták elijeszteni Guenhwyvar macskabarátait, éppen Drizzték alatt, de hullámozó fekete bundák és csillogó fogak tartották sakkban őket.

– Macskák? – hápogta Bruenor. – Macskákat hoztál?

Regis elmosolyodott. – Mi lehetne jobb egerek ellen?

Bruenor a fejét csóválta, és ő is elmosolyodott. Visszanézett a teremből kimenekült ember testére. – Ez is meghalt – jegyezte meg komoran.

– Ő volt Pook – mondta Regis, bár mindenki sejtette már a céhmester kilétét. – Vége, és azt hiszem, a vérpatkány szolgálainak is.

Regis Drizztre nézett, mert tudta, hogy magyarázatot kell adnia. –

Guenhwyvar barátai csak a patkányemberekre vadásznak – mondta. – Meg persze rá – mutatott Pookra. – A közönséges tolvajok a szobáikban lapulnak -már ha van eszük – de párducok őket úgy sem bántanák!

Drizzt helyeslően bólintott Regis és Guenhwyvar bölcs önmérséklete láttán.

– Mindnyájan a szobron keresztül jöttünk – folytatta Regis. – magamnál tartottam, amikor Guenhwyvarral kiléptem Tartaroszból. A macskák visszamehetnek a saját síkjukra, ha elkészültek – Visszaadta a szobrocskát a jogos tulajdonosnak.

A félszerzet különös arcot vágott. Csettintett, és leugrott a korlátról, mintha valami eszébe jutott volna. Odarohant Pookhoz, megfordította a néhai céhmester fejét – igyekezett nem ránézni arra a csúnya sebre, ami Pook nyakán éktelenkedett – és leakasztotta a rubinfüggőt, ami az egész kaland elindítója volt. Regis elégedetten fordult vissza barátai igencsak furcsálkodó tekintete felé.

– Ideje szövetségeseiket szerezni – magyarázta a félszerzet, és lerohant a lépcsőn.

Bruenor és Drizzt hitetlenkedve néztek össze.

– Övé lesz a céh – jegyezte meg Bruenor. Drizzt nem vitatkozott a megállapításával.

A Csavargó Körtér egyik oldalsikátorában Rassiter, immár újra emberi alakjában, hallotta patkányember-társai halálsikolyait. Elég okos volt ahhoz, hogy lássa: a céhen felülkerekedtek az északi hősök, és mikor Pook leküldte, hogy tüzelje fel az embereit, inkább visszabújt a csatorna menedékébe.

Most csak messziről hallhatta a kiáltásokat, és arra gondolt, vajon hány állatember éli túl ezt a sötét napot. – Új céhet fogok építeni – fogadkozott, bár tökéletesen átlátta a feladat hatalmas voltát, különösen most, hogy olyan rossz hírre tett szert Calimport-szerte. Talán elmehetne egy másik városba – Memnonba vagy Baldur Kapujába – arrébb a parton.

Tűnődései hirtelen félbeszakadtak, mikor egy görbe penge lapja simult a vállára, és a penge éle vékony vonalat húzott a nyakára. '

Rassiter felmutatott egy ékköves tört. – Azt hiszem, ez a tiéd – igyekezett nyugodt hangot megütni. A szablya elhúzódott, és

Rassiter szembefordult Artemis Entrerivel.

Entreri bekötött kezével a törért nyúlt, és közben visszacsúsztotta a szablyát a tokjába.

– Tudtam, hogy legyőztek téged – mondta Rassiter merészen. – Attól félted, hogy meghaltál.

– Féltél tőle? – vigyorgott Entreri. – Vagy inkább remélted?

– Igaz, hogy mi ketten vetélytársként kezdtük – kezdte Rassiter.

Entreri megint felcacagott. Sosem tartotta a patkányembert annyira, hogy vetélytársának nevezze.

Rassiter. lenyelte a sértést. – De akkor ugyanazt a mestert szolgáltuk – A céh-házra pillantott, ahol a halálhörgések már csillapulóban voltak. – Azt hiszem, Pook halott, de legalábbis elvesztette hatalmát.

– Ha szembekerült a drow-val, akkor halott – köpött ki Entreri. Már Drizzt pusztá gondolatától is elöntötte az epe.

– Akkor az utcák gádzátlanok – vonta le a következtetést Rassiter. Ravaszul Entrerire hunyorított. – Csak át kell venni őket.

– Te meg én? – tűnődött Entreri.

Rassiter vállat vont. – Calimportban kevesen mernének szembeszállni veled – mondta a vérpatkány. – Meg az én ragályos harapással. Hetek alatt egy seregnyi hűséges követőt tudok csinálni. Az éjszakában senki sem állhatja utunkat.

Entreri odalépett mellé, és ő is a céh-házat nézte. –Igen ám, kapzsi barátom – mondta nyugodtan. – De van két probléma.

– Kettő?

– Kettő – felelte Entreri. – Először is, én egyedül dolgozom.

Rassiter teste megfeszült, amikor a tör hegye a gerincébe hatolt.

– Másodszor – folytatta Entreri – te halott vagy -Kirántotta a véres tört és függőlegesre fordította, hogy beletörölje Rassiter köpenyébe, ahogy a patkányember élettelenül a földre rogyott.

Entreri szemügyre vette művét, és a kötést a karján. – Máris erősebb vagyok – suttogta magában, és elindult, hogy valami sötét odút keressen magának. A reggel már teljes fényében ragyogott, és a bérgyilkos, akinek jócskán volt gyógyulnivalója, még nem érezte alkalmasnak magát arra, hogy megfeleljen a nappali utca kihívásainak.

25.

Séta a nap alatt

Bruenor halkan bekopogott az ajtón, de nem várt választ. Általában sosem kapott.

De most a makacs törpe nem ment tovább. Lenyomta a kilincset, és belépett az elsötétített szobába.

Félmeztelenül és kezével fehér sörényét fésülgetve Drizzt ült az ágyán, háttal Bruenornak. Bruenor még a homályban is látta a vágást a drow hátán. A törpe megborzongott. El tudta képzelni azt az elkeseredett harcot, amikor Entreri ilyen csúnyán megsebesítette Drizztet.

– Öt nap, elf– mondta Bruenor csendesen. – Itt akarod leélni az életedet?

Drizzt lassan szembefordult törpe barátjával. – Hová máshová kéne mennem? – kérdezte.

Bruenor belenézett a bíbor szemekbe, melyek pislogva tükrözték vissza a nyitott ajtóban látszó világos folyosódarab képét. Kinyílt a bal szeme, látta a törpe reménykedve. Bruenor tartott tőle, hogy a demodand ütése örökre lezárta Drizzt szemét.

Látható volt a gyógyulás, a csodálatos szemek azonban még mindig aggasztották Bruenort. Mintha veszítettek volna lelkesedésükből.

– Hogy van Catti-brie? – kérdezte Drizzt őszinte aggodalommal, de azért is, hogy témát váltson.

Bruenor elmosolyodott. – Még nem útrakész – felelte – de visszatért az életkedve, és már unja az ágyban heverészést! – felkacagott, mert eszébe jutott az előző nap, amikor az egyik szolgál megpróbálta felrázni a lány párnáját. Catti-brie úgy nézett rá, hogy a fickó elsápadt.

– Az éles nyelvével vagdossa a szolgálakat, ha nagyon ajnározzák. Drizzt mosolya kissé erőltetettnek tűnt. – És Wulfgar?

– Már jobban van a fiú – felelte Bruenor. – Órákba telt levakarni róla azt a pókragacsot, és egy hónapig kötésben fogja hordani a

karját, de több kell ahhoz, hogy valaki leterítse azt a kölyköt! Olyan kemény, mint egy hegy, és majdnem akkora is!

Addig nézték egymást, míg a mosolyok elhalványultak, és a hallgatás kényelmetlenné vált. – Nemsokára kezdődik a félszerzet lakomája – mondta Bruenor. –Jössz? Akinek ilyen hasa van, mint Bendőkorginak, az biztosan ad az asztalára.

Drizzt semmitmondóan vállat vont.

– Bah! – szortyintott Bruenor. – Nem élheted le az életed sötét falak között! – Elhallgatott, mintha valami hirtelen eszébe jutott volna. – Vagy éjszaka jársz ki? -kérdezte ravaszul.

-Ki?

– Vadászni – magyarázta Bruenor. – Entreri után jársz ki?

Most Drizzt tényleg elnevette magát – arra a gondolatra, hogy Bruenor az ő magány-vágyát valamiféle megszállottsággal kapcsolja össze a bérgyilkos ügyében.

– Másra sem vágysz, mint hogy találkozzál vele – vélte Bruenor. – És ő is ugyanígy van veled, ha ugyan él még.

– Gyere – mondta Drizzt, és felvett egy bő inget. Megkerülte az ágyat, és kézbe vette a varázsmaszkot. Megállt, és vizsgálgatni kezdte. Megforgatta a kezében, aztán visszajektett az öltözőasztalra. – El ne késsünk a lakomáról.

Bruenor sejtése Regisszel kapcsolatban helytállónak bizonyult; az ünnepi asztalon ezüst és porcelán csillogott, a finomságok ínycsiklandó illatától pedig önkéntelenül megnyalták a szájukat, amikor elfoglalták a számukra kijelölt székeket.

Regis ült a hosszú asztal fejénél, a tunikájára varrott ezernyi drágakő szikrázva ragyogott fel a gyertyafényben, valahányszor megmozdult. Mögötte ott állt a két óriás eunuch, akik Pookot őrizték a csúfos végnél. Az arcukon sebek és kötések éktelenkedtek.

A félszerzet jobbán LaValle ült – Bruenor legnagyobb utálkozására -balján pedig egy mandulaszemű félszerzet, és egy pirosposzsgás fiatalember: a céh új alvezérei.

Kissé arrébb Wulfgar és Catti-brie ült, egymás mellett, az asztal alatt egymás kezét fogva. Drizzt úgy vélte, hogy ez a kézfogás – kettejük sápadt és nyúzott külseje alapján – nem csak a vonzalom jele volt, hanem kölcsönös támogatás is.

De bármilyen elcsigázottak voltak is, az arcuk felderült, csakúgy, mint Regisé, amikor Drizzt belépett a terembe. Vagy egy hete most látták először.

– Üdvözlünk körünkben! – mondta Regis boldogan. -Szomorú lett volna ez a lakoma nélküled!

Drizzt leült LaValle mellé, mire a félénk varázsló aggódalmasan kezdett pislogni. A céh alvezérei is kényelmetlenül fészkelődni kezdtek arra a gondolatra, hogy egy drow elffel kell ebédelniük.

Drizzt elmosolyodott a feszengésükön: ez nem az ő problémája, hanem amazoké. – Dolgom volt – mondta Regisnek.

– Gondolkoztál – akarta mondani Bruenor Drizzt mellett, de inkább tapintatosan hallgatott.

Wulfgarék fekete barátjukra bámultak az asztal másik oldaláról.

– Megesküdtél, hogy megölsz – mondta a drow nyugodtan Wulfgarnak, mire a nagy ember összezsugorodott ültében.

Wulfgar mélyen elvörösödött, és önkéntelenül jobban szorította Catti-brie kezét.

– Csak Wulfgar ereje tarthatta meg a kaput – magyarázta Drizzt. Szája széle szomorkás mosolyra görbült.

– De én... – kezdte Wulfgar, de Catti-brie félbeszakította.

– Akkor ezt meg is beszéltük – mondta a lány ellentmondást nem tűrően, és Wulfgar combjába vágott az öklével. – Ne essék most szó a múlt bajairól. Épp elég sok áll előttünk.

– A lánynak igaza van – kontrázott Bruenor. – A napok múlnak, amíg mi itt ülünk és gyógyulunk! Még egy hét, és már szinte hiányozni fog a harc.

– Én készen állok – Jelentette ki Wulfgar.

– Nem – mondta szilárdan Catti-brie. – És én sem. Nem bírnánk a sivatagot.

– Khm – kezdte Regis, hogy magára vonja a figyelmet.

– Ami az indulást illeti... – Elhallgatott, hogy mindegyiküket megnézze. Nem nagyon tudta, hogyan adja elő jól az ajánlatát. – Én... ööö... arra gondoltam... úgy értem...

– Nyögd már ki – mondta Bruenor, mert sejtette, mire gondol kis barátja.

– Nos, és itt kiépítettem a magam helyét – folytatta Regis.

– És itt akarsz maradni – vélte Catti-brie. – Nem hibáztatunk, és hiányozni fogsz!

– Igen is – felelte Regis – meg nem is. Itt van hely, és vannak kincsek. Ha ti négyen itt lennétek mellettem...

Bruenor felemelt kézzel hallgattatta el. – Kedves ajánlat – mondta – de az én hazám északon van.

– Seregek várják, hogy visszatérjünk – tette hozzá Catti-brie.

Regis látta, hogy Bruenor elutasítása végleges, és azt is tudta, hogy Wulfgar mindenhová követi Catti-brie-t akár vissza a Tartaroszra is, ha kell. Ezért a félszerzet Drizzt felé fordult, aki megfelfejthetetlen rejtélyé vált számukra az elmúlt néhány napban.

Drizzt hátradőlt, és elgondolkozott az ajánlaton. Habozása aggodalmas pillantásokat váltott ki Bruenorék-ból, főleg Catti-brie-bői. Talán nem is lenne olyan rossz az élet Calimportban, és a drow-nak megvoltak a maga eszközei ahhoz, magasra emelkedjen abban az árnyas birodalomban, melyben Regis működni szándékozott. Drizzt egyenesen Regis szemébe nézett.

– Nem – mondta. Catti-brie jól hallhatóan felsóhajtott. Drizzt feléje fordult, és a tekintetük összekapcsolódott.

– Már így is túl sok árnyékban jártam – mondta. – Egy nemes küldetés áll előttem, és egy nemes trón várja jog szerinti királyát.

Regis hátradőlt a székében, és vállat vont. Számított erre. – Ha mindnyájan ilyen elszántan vissza akartok menni háborúzni, akkor rossz barát lennék, ha nem segítenélek benneteket küldetésetekben.

A többiek csodálkozva pillantottak rá. Regis mindig újabb meglepetésekkel tudott előállni.

– Ezzel kapcsolatos, – folytatta Regis – hogy egyik ügynököm egy fontos személy Calimportba érkezését jelentette – azokból a történetekből, amiket Bruenor mesélt nekem az eddigi utatokról – Csettintett, mire egy fiatal szolga lépett be egy oldalsó függöny mögül, és bevezetette Deudermont kapitányt.

A kapitány mélyen meghajolt Regis előtt, és még mélyebben a barátai előtt – Hátszelünk van – mondta. – És a Tengeri Szellem gyorsabb, mint valaha. Akár holnap hajnalban indulhatunk; egy kellemesen ringó hajónál nincs jobb hely a fáradt csontok gyógyítására!

– De hát az üzlet – mondta Drizzt. – A piac itt van Calimportban. És az évszak. Azt tervezted, hogy tavasz előtt indulsz el.

– Lehet, hogy nem tudlak benneteket egészen Vízmélyéig elvinni – folytatta Deudermont. – A szél meg a jég majd eldönti. De

az biztos, hogy ha újra partraszálltok, már közelebb lesztek a célotokhoz – Registre nézett, aztán vissza Drizztre. – A kereskedelmi veszteségeimért pedig bőséges kárpótlást nyertem.

Regis ékköves övébe akasztotta hüvelykujját. – Ez volt a legkevesebb! Bah! – szortyintotta Bruenor kalandvágó csillogással a szemében. – Sokkal több annál, Bendőkorgi, sokkal több!

Drizzt a szoba egyetlen ablakán kinézett Calimport sötét utcáira. A környék csendesebbnek tűnt most, mindenkit lefoglaltak azok a találgatások és intrikák, melyek a várható hatalmi harcra vonatkoztak a hatalmas céhmester, Pook pasa bukása után.

Drizzt tudta, hogy őt is rejtőző szemek figyelik kintről, egy szavára várnak – egy újabb lehetőségre, hogy megvív hassanak Drizzt Do'Urdennel.

Az éjszaka ráérősen telt, és Drizzt mozdulatlanul várta ki az ablakban a hajnalt. Megint Bruenor látogatta meg elsőnek.

– Készen állsz, elf? – kérdezte lelkesen a törpe, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Türelem, jó törpe – felelte Drizzt. – Nem indulhatunk el, amíg dagály van, és Deudermont kapitány azt mondta, hogy a délelőttöt ki kell várnunk.

Bruenor lezöttyent az ágyra. – Talán még jobb is így -mondta végül. – Kibeszélhetem magam a félszerzettel.

– Félted Regist – vélte Drizzt.

– De féltém ám – vallotta be Bruenor. – Jót tett velem – Rámutatott az ónix figurára. – És veled is. Bendőkorgi azt mondta magában: Itt sok kincs van, Pooknak vége, és minden azé, aki megkaparintja. De az nem tetszik, hogy ez az Entreri itt ólálkodik. És biztos, hogy vannak még patkányemberek is, akik meg akarnak fizetni a kis szerzetnek. És ott van a varázsló! Bendőkorgi azt mondja, hogy megszerezte őt az ékkövel, már ha érted, mire gondolok, de nekem furcsa, hogy egy varázslót ilyen bűbájjal meg lehet fogni.

– Nekem is – helyeselt Drizzt.

– Nem tetszik a fizimiskája, és nem bízom benne '-jelentette ki Bruenor. – Mégis ott áll közvetlenül Bendőkorgi mellett.

– Talán még ma reggel meglátogathatnánk LaValle-t -vélte Drizzt.

– Hogy lássuk, hol is áll igazából.

Bruenor kopogási technikája kissé megváltozott, mikor a varázsló ajtajához ért, ahhoz a tapintatos finomsághoz képest, amit Drizzt szobájánál alkalmazott. Úgy dörömbölt, mint egy faltörő kos. LaValle majd' kiesett az ágyából, és sietett megnézni, ki döngeti vadonatúj ajtaját.

– 'reggelt, varázsló – morogta Bruenor, és benyomult a szobába, alighogy az ajtó résnyire nyílt.

– Gondoltam – motyogta LaValle, és régi ajtaja romjaira nézett.

– Üdvözöllek, jó törpe – mondta olyan udvariasan, ahogy csak bírta. – És Do'Urden mester – tette hozzá gyorsan, amikor észrevette a belépő Drizztet. – Nem kellett volna már elindulnotok?

– Van időnk – mondta Drizzt.

– És nem megyünk el addig, amíg Bendőkorgi biztonságáról nem gondoskodtunk – magyarázta Bruenor.

– Bendőkorgi? – visszhangozta zavartan LaValle.

– A félszerzet! – dörögte Bruenor. – A mestered.

– Ó, persze, Regis mester – mondta LaValle szomorkásan. Kezét összekulcsolta a mellén, és szemeibe távoli, üveges tekintet költözött.

Drizzt becsukta az ajtót, és gyanakvóan meredt rá. LaValle kizökkent távoli transzából, mikor látta a drow rezzenetlen pillantását. Megvakarta az állát, és körülnézett, merre menekülhetne. Rájött, hogy a drow-t nem tudja elbolondítani. A törpét talán, a félszerzetet pedig egész biztosan, de a drow-t nem. Azok a bíbor szemek átláttak az álcáján. – Nem hiszed, hogy a kis barátod bűvös ékköve hatott rám – mondta.

– A varázslók nem esnek bele varázslók csapdájába!

– felelte Drizzt.

– Valóban – mondta LaValle, és leült.

– Bah! Akkor te is egy hazug vagy! morogta Bruenor, és a fejszéje után nyúlt. Drizzt azonban megállította.

– A bűverő hatásában kételkedhetsz – mondta LaValle

– a hűségemben viszont nem. Gyakorlatias ember vagyok, aki sok mestert szolgált hosszú élete során. Pook volt a legnagyobb, de Pooknak vége. LaValle azonban tovább él, és szolgál tovább.

– De az is lehet, hogy a csúcsra tör – jegyezte meg Bruenor, dühös reakcióra számítva LaValle részéről.

Ehelyett a varázsló szívből felnevetett. – Itt van nekem a

varázslómesterség – mondta. – Nekem csak ez számít. Kényelemben élek, és oda megyek, ahová akarok. Nincs szükségem a céhmesteri pozíció veszedelmeire és gondjaira – Drizztre nézett, mint kettejük közül a racionálisabbra. – Szolgálni fogom a félszerzetet, és ha Regis elbukik, azt is szolgálni fogom, aki az ő helyére lép.

Ez a logika kielégítette Drizztet, és az ékkő bűvénél is jobban meggyőzte őt a varázsló hűségéről. – Akkor menjünk – mondta Bruenor, és megindult kifelé.

Bruenor bízott Drizzt ítélőképességében, de nem tudott ellenállni annak, hogy még egy utolsó fenyegetést meg ne eressen. – Feldühítettél, te varázsló – morogta az ajtóból. – Majdnem megölted a lányomat. Ha a barátom rossz véget ér, a fejeddel fizetsz.

LaValle bólintott, de nem szólt semmit.

– Vigyázz rá – fejezte be a törpe kacintva, és zajosan bevágta maga mögött az ajtót.

– Haragban van az ajtóimmal – állapította meg a varázsló.

A csapat a céh-ház főbejáratánál gyűlt össze egy óra múlva. Drizzt, Wulfgar, Catti-brie és Bruenor ismét úti felszerelésben voltak, Drizzt nyakában ott lógott a varázsmaszk.

Regis segédekkel a sarkában lépett hozzájuk. Elkíséri barátait a Tengeri Szellemhez. Hadd lássák ellenségei a szövetségeseit teljes pompájukban, gondolta az új céhmester, főleg a drow elfet!

– Van még egy ajánlatom – mondta Regis.

– Nem maradhatunk – vakkantotta Bruenor.

– Nem neked – mondta Regis. Drizzthez fordult. – Hanem neked.

Drizzt türelmesen várta, mit akar mondani a kezét mohón dörzsölgető félszerzet.

– Ötvenezer aranyat kínálok – mondta végül Regis – a macskáért. Drizzt szeme elkerekedett.

– Biztosíthatlak, hogy Guenhwyvznak jó dolga... Catti-brie kupánlegyintette Regist. – Szégyelld magad

– szidta a félszerzetet. – Ennél jobban ismerhetnéd a drow-t!

Drizzt egy mosollyal lecsillapította. – Kincset kincserért? -mondta Regisnek. – Tudod, hogy vissza kell utasítanom. Guenhwyvart nem lehet megvásárolni, bármilyen jó szándékkal ajánlottad is az üzletet.

– Ötvenezer – puffogta Bruenor. – Ha kellene, elvettük volna,

mielőtt indulunk!

Regis ekkor döbbsent rá ajánlata abszurditására, és fülig vörösödött.

– Ilyen biztos vagy benne, hogy miattad jöttünk át a fél világon? – kérdezte Wulfgar. Regis zavartan nézett a barbárra.

– Lehet, hogy a macskáért jöttünk – folytatta halálos komolysággal Wulfgar.

Regis meghökkent arra már több volt annál, mint amit el tudtak viselni: olyan kacagás robbant ki belőlük, amelyben már hónapok óta nem volt részük, és még magára Regisre is átragadt.

– Tessék – mondta neki Drizzt, amikor a derűtség elcsendesedett. – Itt van ez helyette – Levette a nyakából a varázsmaszkot, és odaadta a félszerzetnek.

– Nem kéne magadon tartanod, amíg a hajóhoz érünk? – kérdezte aggódva Bruenor.

Drizzt Catti-brie-re nézett, és a lány helyeslő, elismerő mosolya eloszlatta maradék kételyeit is.

– Nem – felelte. – Gondoljanak rólam a calimporiak azt, amit akarnak – Kinyitotta az ajtót, és hagyta, hogy a reggeli nap szikrázva megcsillanjon bíbor szemében.

– Gondoljon rólam a világ azt, amit akar – mondta, és őszinte meglepődéssel nézett végig barátain.

– Ti tudjátok, ki vagyok.

Utóhang

A Tengeri Szellemnek nehéz útja volt észak felé a Kardpart mentén a télies szelekben, de Deudermont kapitány és hálás legénysége szilárdan eltökélték, hogy a négy barátot gyorsan és biztonságban visszaviszik Vízmélyére. A dokkokon minden szem döbbenettel nézte a szívós hajót, ahogy befut Vízmélye kikötőjébe az úszó jégtáblákat kerülgetve. Deudermont minden ügyességét és tapasztalatát latbavetve épségben kikötött. A négy barát nagyjából felgyógyult, és humorát is visszanyerte a kéthónapos, kemény tengeri út alatt. Végül minden jóra fordult – még Catti-brie sebei is úgy néztek ki, hogy teljesen begyógyulnak. De ha a hajóút nehéz volt, akkor a fagyott vidéken keresztülvezető út még küzdelmesebbnek ígérkezett. A tél már múltóban volt, de még keményen tartotta magát errefelé, a négy barát pedig nem várhatta meg a hóolvadást. Elbúcsúztak Deudermonttól és a hajósoktól, vastag köpenyt és csizmát húztak, aztán kiléptek Vízmélye kapuján, és a Kereskedelmi Úton elindultak északkeletre, Hosszúnyereg felé. Hóviharok és farkasfalkák állták útjukat. Mivel az útjelzőket vastag hótakaró borította, jobbára a drow vezette őket a megérzése, meg a csillagok és a nap állása alapján. De valahogy végigcsinálták, és tettekre szelken estek be Hosszúnyeregbe, hogy visszafoglalják a Mithril Csarnokot. Bruenor klánja a Jeges Szelek völgyéből már megérkezett, Wulfgar ötszáz emberével egyetemben. Alig két hét múlva az adbari Dagnabit generális is befutott nyolcezres törpeseregével.

Haditervek születtek és haltak hamvukba. Drizzt és Bruenor összerakosgatták, amire az alsóvárosról és a bányákból emlékeztek, hogy nagyjából térképet rajzolhassanak róla, és felbecsüljék a duergar sereg várható nagyságát.

Aztán mikor a tavasz elsöpörte a tél utolsó foszlányait is, és már csak néhány nap volt hátra a roppant sereg indulásáig, két újabb csapat érkezett váratlanul: íjászok Ezüstholdból és Nesméből. Bruenor először vissza akarta zavarni a nesmei íjászokat, mert emlékezett rá, hogyan bánt velük a nesmei őrző az annakidején, és mert nem tudta, hogy mennyi bennük a valódi segíteni akarás, és mennyi a haszonvágy.

De, mint általában, Bruenort most is jobb belátásra tudták bírni a

barátai. A törpéknek szükségük lesz a nesmei kereskedelemre, ha újra nyitják a bányákat, és egy bölcs vezetőnek egyszer s mindenkorra el kell vetnie ellenséges érzületeit.

Rengetegen voltak, buzgott bennük az elszántság, és páratlan vezéreket mondhattak a magukénak. Bruenor és Dagnabit vezette a harcedzett törpékből és vad barbárokból álló fő támadósereget, ami egyik teremből a másik után söpörte ki a duergar csőcseléket. Catti-brie az íjával, a velük tartó néhány Harpell és a két város íjásza az oldaljártaokat tisztították meg a főerő mellett.

Drizzt, Wulfgar és Guenhwyvar, mint a múltban oly gyakran, most is magukban portyáztak, és felderítették a terepet a sereg előtt és alatt. A kis csapat a létszámához képest aránytalanul sok duergartól szabadította meg a csarnokokat.

A felső szintet három nap alatt megtisztították. Két hét múlva az alsóvárost is megszerezték. Mire a tavasz teljesen kibontakozott, alig egy hónappal a hosszúnyergi indulás után, a Harcpöröly klán kalapácsainak dala újra felcsendült az ősi csarnokokban.

És a jog szerinti király elfoglalta trónját.

Drizzt letekintett a hegyekből Ezüsthold bűvös városának távoli fényeire. Egyszer már elkergették abból a városból – és milyen fájdalmasan - de most nem így lesz.

Most már szabadon járhat, emelt fejjel, hátradobott csuklyával. A világ nagy része továbbra sem fog másképp bánni vele; kevesen ismerik Drizzt Do'Urden nevét. De Drizzt most már tudta, hogy nem kell mentegetőznie, kifogást keresnie fekete bőre miatt, és azoknak, akik igazságtalanul ítélték meg, nem is magyarázkodott.

A világ előítéleteinek súlya továbbra is súlyosan nehezedik majd rá, de Catti-brie segítségével megtanult élni ezzel.

Nagyon értékes barát volt számára a lány. Drizzt látta, hogyan fejlődik nem mindennapi nővé, és most melengette szívét az a gondolat, hogy a lány meglelte otthonát.

Amikor rá meg Wulfgarra gondolt, az oldalukon Bruenorral, teljesen elérzékenyült. A drow még sosem érzett maga körül ilyen szerető családot.

– Mennyit változtunk mindannyian – suttogta a drow a hegyi szélbe.

De ezt nem panaszképpen mondta.

Ősszel megindultak az első mesterművek Mithril Csarnokból Ezüstholdba, és mire a tél újra tavaszba fordult, a kereskedelem teljesen kibontakozott. A völgybéli barbárok árusították, szállították a törpék áruját.

Azon a tavaszon a kőfaragómunka is megkezdődött Mithril Csarnokban: Harcpöröly Bruenor képmásának elkészítése.

A törpe számára, aki oly messzire vándorolt otthonától, és annyi csodás – meg szörnyű – dolgot látott, a bányák újranyitása, de még a képmása faragása is jelentéktelen dolog volt ahhoz képest, amit erre az évre tervezett.

– Megmondtam, hogy visszajön – szólt oda Bruenor Catti-brie-nek és Wulfgarnak, akik mellette ültek a fogadóteremben. – Az elf a világért sem maradna le olyasmiről, mint a ti esküvőtök!

Dagnabit generális – aki az adbari Harbromm király áldásával ittmaradt kétezer törpével, és felesküdt Bruenorra – lépett be a terembe, és bevezetett valakit, akit egyre ritkábban lehetett látni Mithril Csarnokban az elmúlt hónapokban.

– Üdvözöllek benneteket – lépett a barátaihoz Drizzt.

– Szóval eljöttél – mondta Catti-brie színtelenül, érdektelenséget tettetve.

– Nem számítottunk rád – mondta Wulfgar hasonlóan szenvtelenül.

– Remélem, tudunk még neked helyet szorítani az asztalnál.

Drizzt elmosolyodott, és bocsánatkérően meghajolt. Sokat volt távol – gyakran hetekig is – mostanában. Nem lehetett olyan könnyen visszautasítani Ezüsthold Úrnőjének személyes hívását.

– Bah! – szorityintotta Bruenor. – Mondtam, hogy vissza fog jönni. És most már marad is.

Drizzt megrázta a fejét.

Bruenor eltűnődött, mi történt a barátjával. – A bérgyilkost hajkurászod? – Ezt muszáj volt megkérdeznie.

Drizzt elvigyorodott, és megint csak a fejét rázta. – Nem kívánok vele még egyszer találkozni – felelte. Catti-brie-re nézett – a lány értette – aztán vissza Bruenorra.

– Sok minden van ebben a széles világban, törpe, amit az árnyékból nem lehet látni. Sok kellemesebb hang van a kardok pengésénél, és sok kellemesebb illat a halál szagánál.

– Készülhetünk az újabb lakomára – morogta a törpe.

– Lefogadom, hogy az elf újabb esküvőt tervez.

Drizzt nem szólt semmit. Lehet, hogy volt némi igazság a törpe szavaiban, de mindez még nagyon távolinak látszott. Drizzt többé nem korlátozta a vágyait és a reményeit. Úgy nézte a világot, ahogy nézni tudta, és a kívánságainak megfelelően döntött, nem pedig a korlátok szerint, amiket magára kényszerített. De most volt valami olyan érzése, ami túl személyes volt ahhoz, hogy megossza a többiekkel.

Eletében először a drow békességre lelt.

Újabb törpe lépett be a terembe, és Dagnabithoz sietett. Aztán mindketten kimentek, de Dagnabit hamarosan visszatért.

– Mi az? – kérdezte Bruenor. Nem értette a nagy sürgés-forgást.

– Újabb vendég – mondta Dagnabit, de mielőtt megejthette volna a megfelelő bemutatást, egy félszerzet surrant be a terembe.

– Regis! – kiáltott fel Catti-brie. Wulfgarral együtt odarohantak kis barátjukhoz.

– Bendőkorgi! – bődült el Bruenor. – Hogy a Kilenc Pokolba...

– Azt hitted, kihagyok egy ilyen alkalmat? – mondta Regis. – Két kedves barátom esküvőjét?

– Honnan tudad? – kérdezte Bruenor.

– Alábecsülöd a híredet, Bruenor király – hajolt meg tiszteletteljesen Regis.

Drizzt kíváncsian méregette a félszerzetet. Regis a drágaköves kabátját viselte, és ezenkívül még annyi más ékszert – beleértve a rubinfüggőt is –, amennyit Drizzt még sosem látott egy személyen. És az övén függő erszények is biztosan arannyal és ékkövekkel voltak tele.

– Tudsz egy kicsit tovább maradni? – kérdezte Catti-brie.

Regis vállat vont. – Nem sietek – felelte. Drizzt felvonta a szemöldökét. Egy céhmester nem szokta elhagyni a birodalmát, amikor annyian akarnak a helyébe lépni.

Catti-brie azonban örült a feleletnek, és örült, hogy a félszerzet épp most érkezett. Wulfgar emberei hamarosan újjáépítik Settlestone városát a hegyek lábánál. Ő és Wulfgar azonban Mithril Csarnokban

szándékoztak maradni Bruenor mellett. Az esküvő után úgy tervezték, hogy utazgatnak egy kicsit, talán vissza a Jeges Szelek Völgyébe, talán Deudermont kapitánnyal, majd ha a Tengeri Szellem visszamegy délre.

Catti-brie nem nagyon merte megmondani Bruenor-nak, hogy elmennek, még ha csak néhány hónapra is. Most, hogy Drizzt olyan sokat volt távol, félt, hogy a törpe rosszul érezné magát. De ha Regis marad egy ideig...

– Kaphatnék egy szobát? – kérdezte Regis. – Hogy lerakjam a holmimat, és kipihenjem az út fáradalmait?

– Mindjárt kerítünk egyet – ígérte Catti-brie.

– És a szolgálid? – kérdezte Bruenor.

– Ó – hebegte Regis. – Én... egyedül jöttem. Tudjátok, a déliek nem viselnék jól az itteni hideget.

– Akkor pihenj csak – mondta Bruenor. – Most rajtam a sor, hogy olyan lakomát rendezek, ami a te bendődnek is megfelel.

Regis mohón összedörzsölte a kezét, és kiment Wulfgarral meg Catti-brie-vel. Már menet közben mesélni kezdték egymásnak a legújabb kalandjaikat.

– Calimportban aligha ismerik a nevem, elf – mondta Bruenor Drizztnek, mikor a többiek kimentek. – És

Hosszúnyereg-től délre ugyan ki tudhatott az esküvőről?

– Ravaszul pillantott fekete barátjára. – Jó adag kis kincset hozott magával a félszerzet, he?

Drizzt már abban a pillanatban eljutott erre a következtetésre, amikor Regis belépett a terembe. – Menekül. – Megint bajba keverte magát – szorított Bruenor.

– Vagy legyek szakállas gnóm!

VÉGE